

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Marsha Canham - Gurur

www.CepSitesi.Net

Gurur

Her şey bir bahisle başlamıştı: gödele subaydan gelecek evlilik teklifiyle, cesaretini sınamış gönül macerasını süslemek istiyordu. Şımarık ve narin Catherine Ashbrooke, mest edici goce müzisi gözlere sahip yakışıklı yabancıların hiç beklemeyişi bir anda çıkıp planını suya düşüreceğini ve onu kendi tehlikeli oyununun içine çekeceğini nereden bilebilirdi?

Alexander Cameron güzel ve asil bir İngiliz kuzusu düelloda kazanmış olabiliyordu ama uzun zamandır geri plana ittiği arzularının onu kaderiyle buluşturmaktan alıkoymadığını da farkındaydı. Gelinini gönlüsüz de olsa Highland topraklarına götürmekden başka çaresi yoktu. Bu topraklar ki aynı zamanda eski bir düşmanlığın ve fırtınalı bir isyanın hüküm sürdüğü, güçlü tutkuları ve nefes kesici yığılıklarıyla bilinen efsanevi savaşçıların bile gönlünü kapatabileceği bir yerdi.

"İngiltere'ye gökremli balolarından İskoç dağlarına uzanan... Heyecan son sayfasına kadar yazılan... Unutulmaz bir aşk hikayesi."

Affaire de Coeur

"Sayfalandan fırlayacak kadar canlı karakterleri, muhteşem betimlemeleri, zengin diyalogları ve zekice işlenmiş detaylarıyla büyüleyici bir roman."

Romantic Times

"Kellie'nin tüm anlamıyla fevkalade!"

Virginia Henley

MARSHA
CANHAM

Ya tutkunum peşinden gidecek
ya da gururuna esir olacaktı

Gurur

www.CepSitesi.Net

DERBY

Temmuz 1745

1

Catherine ağaçlık tepede atını dizginledi ve bekledi. Gözleri ışıldıyor, kalbi yerinden çıkacakmış gibi hızla çarpıyordu. Sık ağaçlı koruda takip edildiğine dair bir işaret göremedi ama emin olmak için demir kırı atını aşağıya, köknar ağaçlarıyla dolu korunun arkasına doğru eşkin sürdü. Heyecandan pembeleşmiş yanaklarıyla orada durup soluklandı ve tesadüfen ona av olmak için *karşısına çıkan* tilkiye bakıp sabah avının ironisini takdir ederek biraz oyalandı.

Gülerek avucunun içi kadar iyi bildiği koruya kadar onu izlemeye çalışan iki ayaklı tazıların zayıf çabalarına son verdi ve menekşe mavisi gözlerinde kendini beğenmiş bir ışıltıyla atını övmek için eğildi.

“Aferin, güzelim, görünüşe bakılırsa onları geçtik ve bence bir ödülü hak ettik.”

Yönünü bulmak için etrafa bakındı ve birkaç yüz metre ötede ki ıssız açıklığı hatırladı. Açıklık alan yumuşak yeşil yosunla yoğun kara toprak tadında, soğuk ve sakin bir şekilde akan bir nehirle bölünmüştü.

“İkimiz de soğuk bir şeyler içebiliriz, öyle değil mi? Tazılar ve avcılar istedikleri kadar dolansınlar etrafta.”

Atı cevap verircesine hafifçe kişnedi ve Catherine onu koruya doğru sürdü. Uzaktaki köpeklerin bitkin havlamalarını ve sürücülerini geri çağıran borazanın ürkütücü yankısını duyabiliyordu. Ancak aldırış etmedi, hatta bir süre sonra ceyerden inip atının yanında yürüyerek ilerlemeyi tercih etti. Dikkati, eteğine takılan dallar ile yukarıdaki gümüş renkli yaprakları hareketlendiren esintinin gizemli uğultusundaydı. Evinde, Derby’de olmaktan mutluydu. Bölgenin sakinliği, bitmek tükenmek bilmeyen balolar ve karnavalların ardından şaşırtıcı derecede farklı geliyordu, fakat üç ay boyunca şafak sökene dek dans edip öğlene kadar uyuduktan sonra Londra sezonunun bitmesini açıkçası dört gözle beklemeye başlamıştı.

Burada, Rosewood Malikanesi’ni çevreleyen verimli, mavi-yeşil kırsal alanda günler miskinlik yapılacak kadar uzun geçerdi, gül ve hanımeli kokularıyla bezeli geceler ise yıldızlarla aydınlandı. Catherine beyaz renkli ipek bluzunu boğazına kadar sıkıca tutan işlemeli broşunu skandala sebep olma korkusu duymaksızın çıkarabilirdi - tıpkı şu anda olduğu gibi. Eldivenlerini çıkarıp mavi renkli kadife binici kıyafetinin düğmelerini çezebilir, hatta saten yeleğinin inci düğmelerini açıp balına kemiğinden korsesi-nin sıkıca bağlandığı yerleri güzelce gevşetebilirdi.

Yalnız olduğundan ve biraz daha yalnız kalmayı amaçladığından ötürü peçeli uzun şapkasını çıkarıp saçlarını ensesinde sıkıca tutan geniş aralıklı fildişi tokayı çekti. Altın renkli sıkı örgüleri çözdü ve yürürken parmaklarıyla buklelerini ayırdı. Bir an-

lık dalgınlık, böğürtlen çalılarının arasına girmesine neden oldu. Eteğinin kenarı bir dikene takıldı ve onu geriye çekti. Catherine eteğini kurtarmak için eğilirken garip bir şekilde ürperdiğini hissetti.

Aklına gelen ilk şey yakalandığıydı. Kırmızı ceketli bir avcının sırttan yüzünü göreceğini sanarak hızla döndü. Ama gördüğü sadece güneşten parlayan yeşil ağaçlardı. Kalp atışlarının düzene girmesini beklerken dallarda öten kuşlara ve yoğun çalılıkların arasından hışırdayarak geçen sincaplara teşekkür etti. Yaşlı dadısının azar dolu çatlak sesi kulaklarında çınlarken içten içe gülümsedi. *Asla tek başınıza dışarı çıkıp yürümemelisiniz, küçük hanım. Bu kesinlikle belaya davettir. Ormanlar saati sormak için duracak kadar kısa bir sürede masum bir bebeğe zarar verebilecek, dişleri aralıklı domuz avcılarıyla dolu.*

Yürümeye devam eden Catherine'in tebessümü biraz hüzün doluydu, çünkü Bayan Phoebe iki yaz önce ateşten ölmüştü. Katı ve inatçı olsa da dadısı en azından onunla gerçekten ilgileniyordu. Catherine'in annesi Leydi Caroline Ashbrooke ya da saçlarını erkenden beyazlatmaya kararlı gibi gözüken kızı dahil ailesinden hiç kimseyle ilgilenmeyen, yakın zamanda meclis üyesi seçilmiş olan babası Sör Alfred için aynı şey pek de geçerli değildi. Aslında Catherine'in tavsiye ve teselli alabileceği tek kişi ağabeyi Damien'di, fakat o bile son günlerde gitgide ondan uzaklaşıyordu. Londra'da bir hukuk uzmanlık eğitimine başlamıştı ve Derby'ye gelmek için nadiren vakit buluyordu. Şimdi ise birkaç günlüğüne buradaydı, çünkü Catherine'in doğum günüydü ve Catherine buraya gelmesi için onu silah zoruyla tehdit etmekten başka her şeyi yapmıştı.

Genç bir kız on sekiz yaşına girmez ya da her kız son yirmi dört ay içinde altı evlilik teklifi almakla övünemezdi - aslında çok daha fazla talibi vardı, öyle ki yüzlerini unutmaya bile baş-

lamıştı. Catherine'in onlara çabalarının gereksiz olduğunu söylemeye dili varmıyordu. O çoktan seçimini yapmıştı ve seçtiği kişi burada, Derby'de görevli olan bir askerdi.

Teğmen Hamilton Garner uzun boylu ve yürek parçalayıcı şekilde yakışıklıydı. Bir eskrimcinin zayıf, adaleli vücuduna sahipti ve gerçekten Soylu Hanedan Süvarileri alayında Kılıç Ustası'ydı. Yirmi sekiz yaşında, Londralı bir bankerin oğluydu ve Catherine ona göz koyduğu andan beri onun, sevgisini hak eden bir erkek olduğunu biliyordu. Teğmenin etrafında sürekli güzel ve istekli kadınların olduğu gerçeği de, Avrupa'dan beraberinde getirdiği ünü de Catherine'in cesaretini kırmıyordu. Çabuk sinirlenmesi, düello çılgınlıkları ve skandala sebebiyet veren bazı hareketleri ile ilgili dedikodular sadece Catherine söz konusu olunca onu dize getirmeyi daha ilgi çekici kılıyordu. Onun doğası kendisi için Derby'deki en popüler, en beğenilen kadını bulmasını gerektiriyordu. Tıpkı Catherine'in doğası gereği kendisi kadar varlıklı, güzel birini istemesi gibi. Ayrıca Catherine son üç ayını Londra'nın göbeğinde geçirirken, o, çayırlarda tohum ekme ve tertip pratiği yaptığından... Pekala, kuşkusuz hakkını almak için sabırsızlanacaktı.

Bu yüzden Catherine gece için önemli planlar yapmıştı. Onunla birlikte olduğunu düşünmek içini ürpertiyor, nabzını hızlandırıyor ve uzun ardiç ağaçlarının yanından geçerken adımlarının çevikleşmesine sebep oluyordu. O kadar ani bir şekilde durdu ki eteği ve iç etekliği dümen suyu gibi ayak bileklerine çarptı.

Aradığı açıklık alan tam önünde genişçe uzanıyordu ve ortasındaki küçük göl hafif pusluydu. Buraya daha geniş açıyla düşen güneş ışınları yaprakların ve eğrelti otlarının mükemmel yeşillliğini artırıyor, su yüzeyini gümüş gibi aydınlatıyor, kıyıdaki gür ve sık yosunların üzerine diz çökmüş bir adamın çıplak sırtını parlatıyordu. Catherine, aniden karşısına çıkan bu görüntü ile şaşkına dönerek ol-

duğu yerde kaldı. Sırtı ona dönük olan adam yüzüne su çarparken, ellerinin hareketiyle dalgalanan kaslarını görebiliyordu. Onun kim olduğuna dair hiçbir fikri yoktu. Kaçak bir avcı olabilir miydi? Bir hırsız gibi şapşal ve aç gözüküyordu; pantolonu temizdi ve uzun, güçlü bacaklarına göre dikilmişti. Çizmeleri pahalı deridendi ve cam gibi parlatılmıştı. Yosunların üzerinde kaliteli görünen beyaz keten bir gömlek ile koyu kırmızı yün bir ceket vardı.

Islak siyah saçları ensesinden aşağıya, geniş ve yeni yontulmuş bronz heykel gibi parlayan omuzlarına doğru dökülüyordu. Catherine izlemeye devam ederken adam kafasındaki fazla sudan kurtulmak için parmaklarıyla saçlarını salladı ve derin, tazelenmiş bir nefes alarak hafifçe yerinden doğruldu.

Burada neden durduğu belli oluyordu; buraya nasıl geldiği ise gölün karşı tarafından gelen tiz bir kişnemeyle anlaşıldı. Siyah aygır kulaklarını dikmiş orada duruyordu ve kısırağın kokusunu aldığından ötürü burun delikleri hızla açılıp kapanıyordu. Catherine ilk başta güneş ışınlarından hayvanı görememişti ama belli ki hayvan onu görmüştü. Atının kişnediğini duyan adam hızla dönüp elini ceketinin altında sakladığı tabancasına götürdü. Catherine tabancayı ve adamın büyük bir hızla dönüp tetiği çekerek nişan aldığı görüncü çığlık attı. Elindeki şapkasını ve eldivenlerini düşürerek çabucak ağzını kapattı.

Bir an için ikisi de hiç ses çıkarmadan ve hareket etmeden birbirlerine baktılar. Catherine'in dikkati adamın saçları kadar kara, hiç titretmeden göğsüne doğrulttuğu tabancanın namlusu kadar tehditkar bakan gözlerine yoğunlaşmıştı. Adam gördüğünün gerçek olup olmadığından emin olmak istercesine gözlerini kırptırıp silahı indirdi.

"Kimse seni arkası dönük bir adama sessizce yaklaşmanın gerektiği konusunda uyarınadı mı?" Sesi öfke doluydu ve Catherine onun bu sert tavrı karşısında ürkmüştü.

“Kimse size özel bir mülke izinsiz girmenin yanlış olduğunu söylemedi mi bayım?”

Adam gözlerini tekrar kırıştırdı ve bakışlarında bir tür vahşi, acımasız bir ifade belirdi. “Efendim?”

Catherine kısaca, “Burası özel bir mülk,” diye tekrarladı. “Siz de buraya izinsiz girdiniz. Avlak bekçisi ya da asker olsaydım sizi düşünmeden vurma hakkına sahip olabilirdim.”

“Öyle olmadığın için kendimi şanslı saymalıyım.” Koyu renkli gözlerini kıstı. “Peki bu kuş uçmaz kervan geçmez yerde *senin* ne aradığını sorabilir miyim?”

“Soramazsınız. Yapabileceğiniz tek şey sadece eşyalarınızı toplayıp hemen burayı terk etmek. Burası izni olmadan girenleri... Ya da *kaçak avcılar* pek de hoş karşılamayan Sör Alfred Ashbrooke’a ait.”

Yabancı, onu biraz daha inceledi ve yavaşça ayağa kalkıp neredeyse iki metrelik boyunu ortaya çıkardı.

“Uzun zamandır kimse beni kaçak avcılıkla suçlamadı.” Hafifçe gülümsedi. “Ne de bunu yaparak hayatta kaldı.”

Catherine’in öfkesi alevlendi. Vücudu adamın cesur bakışlarına kayıtsız kalmakta zorlansa da- Catherine onun küstah esp-risine karşılık vermekte tereddüt etmedi. “Sesimi duyabilecek kadar uzaklıkta at süren kırk adam var. Tek bir çığlığımla...”

Gülüşü tüm yüzüne yayılan adam Catherine’in lafını bölerek, “En azından korkman gerektiğini biliyorsun,” dedi. “Dadın, ormanda yalnız yürümemen konusunda seni uyarırken onu dinlemeliydin.”

Catherine’in gözleri kocaman açıldı. “Bunu nereden biliyor...”

“Her dadı tek başına yürümenin tehlikeleriyle ilgili kızları uyarmaz mı?” Gömleğini almak için yere eğildi. “Daha fazla boş vakti olup da daha insafsız davranabilecek, sivri diline ve bir o

kadar da sivri tavırlarına boyun eğmeyecek birine rastlamadığını için şanslısın.”

“Daha insafsız biri mi? Kendinizi övüyorsunuz, bayım. Peki sivri tavırlarla neyi kastediyorsunuz? Tavırlarım mükemmel derecede yerine uygundur.”

Adamın sakın, yıldırıcı bakışları elini kolunu öyle bir bağladı ki Catherine boğazından aşağı kadar kızardı. Adamın bakışları boynunun kenarlarından kumaşın çekici bir şekilde kıvrıldığı göğüslerine indi. Bu yeterince arsızca değilmiş gibi bir de yeniden dişlerini göstererek vahşi bir şekilde sırttı.

“Bana kalırsa şu Sör Alfred Ashbrooke ile bir tür yakınlığın var?”

Catherine çenesini hafifçe kaldırıp, “Ben onun kızıyım,” dedi. “Ne olmuş?”

“Kızı,” diyerek mırıldandı adam ve Catherine onun birkaç yavaş, ölçülü adım attığını fark etti. Ne ayakları ne de gururu dönüp kaçma dürtüsüne karşılık veriyordu, ancak atı aniden gerilip kişnedi. Bu da siyah aygırın açıklıkta süratle ilerlemesine sebep oldu.

“Gölge! Dur!”

Adam bakışlarını Catherine’in yüzünden çekmedi ama Catherine onun omzunun arkasından büyük atın hemen durduğunu görünce şoke oldu. Siyah başı dik, gözleri kömür gibi yanan at saldırma hevesiyle titriyordu. Catherine bu dikkat dağınıklığıyla adamın yaklaştığını fark edince daha da şaşırdı; ayrıca adam bir elini Catherine’in kısırağının kadife yumuşaklığındaki ağızlığına uzatarak ilerliyordu.

Catherine, “Parmaklarınızı koparabilir,” diye uyardı.

Adam bir an tereddüt etti ama sonra elini yavaş yavaş uzun, konik burna doğru yaklaştırdı. Kısırağın burun delikleri titredi ve gözleri hoşnutsuzlukla genişledi, fakat okşayan parmaklardan

uzaklaşmak için hiçbir harekette bulunmadı. Yabancı, gömleğini giymişti ama gömlek özensizce açık duruyordu ve onunla kısrağının arasında kalan Catherine'in adamın geniş, duvar gibi göğsüne, sert düzlükleri ve altındaki kasları pek de yumuşatamayan koyu kıvrıkcık tüylere bakmaktan başka çaresi yoktu. Bakışlarını usulca çevirip kare şeklindeki düz çenesine ve geniş, şehvetli dudaklarına baktı. Adamın ses tonu boğuk ve kültürlü çıkıyor, hareketlerine rağmen eğitilmiş olduğunu açığa vuruyordu. Gözleri obsidiyen rengiydi ama rastgele gelen güneş ışığı karanlık gizemleri ve tehlikeli arzuları belli eden derin gece mavisi rengi belli ediyordu. Kasları saçları gibi simsiyahtı ve biri ince beyaz bir yarayla - düello yarası olabilir miydi? - kesilmişti ki bu da o kibirli özelliklerine fazladan kasvetli bir hava katıyordu.

Kısrağı okşarken adamın kolu kazara Catherine'in omzuna değince Catherine ateş değmiş gibi geri çekildi.

Keskin bir şekilde, "Affedersiniz ama bu benim atım. Burası da benim arazim. Yani sakıncası yoksa buradan hemen gitmenizi istiyorum," dedi.

Adam alaycı bir şekilde tek kaşını kaldırdı. "Peki ya ben kalmak istediğimi söylersem?"

Catherine yavaşça derin bir nefes aldı. "Bir baş belası olduğunuzu ve buraya izinsiz girdiğinizi, şu zamana kadar karşılaşma talıhsızlığında bulunmadığım küstah ve cüretkar bir adam olduğunuzu söylerim. Ayrıca şu ana kadar yapmamış olsanız bile kaç avlanmayı düşündüğünüz de belli."

Adam ona yaklaştı ve Catherine gece mavisi gözlerinin kendisini tekrar incelediğini hissetti.

"Aslında düşündüğüm bir şeyler var, Bayan Ashbrooke," diye mırıldandı adam. "Ama sandığınız şey değil."

Catherine geriye doğru sendeledi ve atının sıcak vücuduna yaslandı. Yabancı da onu araya kıştırarak ellerini kısrağın boynu-

na koydu. O kadar yakındı ki Catherine adamın tenindeki güneş ışığı ve ter kokusunu alabiliyor, saçlarında parlayıp beyaz keten gömleğine damlayan ve böylece geniş omuzlarına koyu lekeler halinde yapışan su damlacıklarını görebiliyordu. Başı neredeyse adamın çenesine değecekti ve kendisini onun gösterişli bedeninin gölgesi altında ufacık ve savunmasız hissediyordu.

Durumu kontrol edemediği için şaşkına dönen Catherine, “Siz gitmeyi reddediyorsanız bayım, ben giderim,” diye kekeleydi. Derby’de ona bu şekilde yaklaşmaya cesaret edecek bir adam yoktu ve Catherine konumu, zenginliği, güzelliğiyle böyle biriyle uğraşmaya alışık değildi. Yolu kesilip teslimiyete zorlanan bir hizmetçi değil, bir meclis üyesinin kızıydı. Rütbe isteyen hiçbir beyefendi onunla bu adamın konuştuğu şekilde konuşmaya cüret edemezdi. Ya da ona bu kadar yaklaşmaya. Veya ona bu kadar cesurca bakmaya.

Fakat onun koyu gözlerine bakan Catherine, iyi giyimine ve soylu görünümüne rağmen adamın kendi kurallarından başkasına uymayan biri olduğunu anlamıştı. Onda vahşi ve ilkel bir şey vardı. Kalbinin hızla atmasına, kanının kaynamasına sebep olan pervasız ve günahkar bir şey.

Catherine zorlukla yutkundu. “Eğer istediğiniz pa-paraysa, korkarım üzerimde değerli hiçbir şey yok.”

Adamın beyaz dişlerinin ısıltısını gördü ve nefesinin sıcaklığını şakağında hissetti.

“Yani şimdi de kaçak bir avcı değil, haydut mu oldum? Gururum mu okşanmalı yoksa kalbim mi kınılmalı bilmiyorum.”

“Lü-lütfen. Ben...”

“Değerli hiçbir şeye sahip olmamana gelince...” Biraz daha yaklaşıncı Catherine kalbinin adeta boğazında attığını hissetmeye başladı. “Sessiz bir orman, yumuşak çam dallarından bir yatak, gerçekte çok sert bir derse ihtiyacı olan taze bir haspanın cazibesini yabana atıyorsun.”

“Sizden ders alabileceğimi mi sanıyorsunuz?”

Catherine’in iğneleyici cevabı, adamın sadece gülmesine ve çenesinin ortasındaki serseri yanığın derinleşmesine sebep oldu. “Hizmetinizdeyim, Bayan Ashbrooke.”

Altın renkli bir bukle boynuna düşünce Catherine adamın uzun parmaklarıyla parlak buklelerini evirip çevirdiğini fark etti. Ondan tekrar kurtulmaya çalıştı, fakat adam birden çenesini tutup yüzünü yukarı kaldırdı. Catherine’in tenindeki ve saçlarındaki ışık oyunlarını dikkatle incelerken gece mavisi kadar yoğun gözleri dokunuşunun etkisini kuvvetlendirerek genç kızın korkudan titremesine neden oldu.

Adamın yoğun bakışları bluzunun açık yakasına doğru kaydı ve Catherine üzerinde kendini adamın yakıcı bakışlarından sakıncacak hiçbir şey kalmayana dek ipek ve ketenlerden, bağcıklardan sıyrılmış gibi hissetti. Kımıldayamadı, utancından kaçmak için gözlerini bile kapayamadı. Dehşete kapılarak tamamen adamın insafına kaldığını fark etti. Bağırabilirdi ama adam onu kolayca susturabilirdi. Giysilerini çıkarıp onu yere yatırır ve onu mücadele edecek nefesi veya gücü kalmayana dek kullanabilirdi.

Adamın elleri belinin dar çukuruna inince Catherine bir anda sersemledi. Adam onu yavaşça kendisine doğru çekip göğsüne bastırırken Catherine’in dudakları hafifçe aralandı. Ellerinin bas-kısı arttı ve Catherine’in ipek ve dantel elbisesini sıcak tenine sürterek onu kaldırmaya başladı. Catherine de adamın kaslı kollarına yapışmıştı. Adam onu kaldırdıkça Catherine adamın gömleğinin gevşek kumaşını neredeyse yırtacak gibi sıkıca kavradı.

Neredeyse bağırarak kadar gerilen Catherine iç çekti ancak adam Catherine’in beklediği gibi ona tecavüz etmek yerine onu omuzlarından yukarı kaldırdı. Dudaklarına yapmacık bir ifade yerleştirip Catherine’i gayri resmi bir şekilde kısırağın eyerine oturtup dizginleri toplamak için eğildi.

“Seni hayal kırıklığına uğrattığım için gerçekten üzgünüm ama bugün zamanım epeyce kısıtlı... Ve çocuk disipline edecek havada değilim. Ancak, olur da tekrar karşılaşsak ve koşullar daha... Avantajlı olursa... Yardım edebileceğimi söyleyebilirim.”

Catherine’in ağzı açık kaldı. “Kibirli, küstah...”

Adam güldü ve elini kısırağın yanına şaplattı. Catherine eyerini üzerinde geriye doğru sarsıldı, saçları uçtu, eteği dantel iç etekliğinin üzerinden yüzüne savrulup kısırağı açıklık alandan uzaklaşana kadar görüşüne engel oldu. Yanakları alev alevdi ve dizginleri tutup atı yavaşlatmaya çalışırken elleri titriyordu. Adamın kahkahasının derin yankısını duyabiliyordu ve yıllar sonra ilk kez gözleri utançtan yaşarmıştı. Şapkasını ve eldivenlerini unuttuğunu çok geç fark etti, fakat geri dönmeyecekti. Silahı olsaydı şeytan doldurabilirdi. Aslında kısa, deri bir binici kırba-cından daha tehlikeli bir silahı olsaydı geri dönüp zevkle onun üzerinde kullanabilirdi!

Catherine Rosewood Malikanesi’nin avlusuna vardığında, kısırağının toynakları kaldırım taşlarının üzerine öfkeli bir şekilde vuruyordu. Sesi duyan bir seyis ahırdan çıkıp Catherine’in yanına gelerek atılan dizginleri tam zamanında yakaladı.

Catherine, “Ona fazladan yulaf verin,” diye emretti. “Ve iyi bir yürüyüşe çıkarın. Çok hızlı koştu.”

Ormandaki karşılaşmadan ötürü hâlâ sinirli olan Catherine eve ilerlerken seyisin mırıldanarak verdiği cevabı hayal meyal duydu.

Bahçenin içinden eve giden yola girince öfkeli adımlarını yavaşlattı. Rosewood Malikanesi Elizabeth tarzında inşa edilmişti. Uzun, çok gözlü pencere sıralarını öne çıkaran beyaz sıvalı kornişleri ve dört köşeli sütunlarıyla iki katlı bir yapıydı. Kırmızı tuğla duvardaki fildişi ve yosun rengi sütunlar keskin eğimi olan

arduvaz çatıya dek uzanıyordu. Ana girişin önünde veranda ya da teras yoktu ama yerden çatıya kadar uzanan pencerelerden oluşan iki büyük çıkma kulenin arasında çift kanatlı kapılar göze çarptıyordu. Kapı girişindeki alınlığa soylu Ashbrooke aile arma-sı oyulmuştu.

Catherine sütunlu girişe yaklaşırken soyluluğunu hissediyordu. Kapının sürgüsüne tam uzanıyordu ki oymalı meşe kapılardan biri açıldı ve düzgün vücudu, çikolata rengi çuhası ve açık kahverengi pantolonuyla çok daha yakışıklı gözükten ağabeyi göz kamaştıran gün ışığına çıktı.

“Dur bakalım. Av kaçıp seni geçti mi yoksa?”

“Hayır, kaçmadı. Onun için terlemeye ve sıkıntıya girmeye gerek olmadığına karar verdim sadece. Havlayan köpeklerin sesi migrenimi azdıyor. Kana susamış av köpekleri köşeye kısıtılmış bir tilkiyi parçalarken sevinçle bağırان yetişkin adamlar da.”

Ağabeyi alaycı bir şekilde, “İnsancıl kardeşim benim,” diye söylendi. “Bıldırcın avına gidip çaresiz küçük tüylü yaratıkları kurşuna dizen kardeşim benim.”

“Bahtsız küçük tilkiler sadece kana susamış adamları sabahları eğlendirirken, çaresiz küçük tüylü yaratıklarla karnımız doyu-yor, ağabeyciğim. Hem *sen* neden kırmızı üniformanı giymedin? Harriet Chalmers sana yine kötü mü davrandı?”

Damien Ashbrooke hafifçe gülümsedi. Catherine'den biraz daha uzun boylu ve solgun mavi gözlüydü. Ensesinden düzgün bir şekilde topladığı dalgalı saçları ise kestane rengiydi.

“Hayır, sevgili Bayan Chalmers bana kötü davranmadı. Aksine, birkaç saatlik yalnızlığımı kitap okuyarak değerlendirmeyi umuyordum.”

Catherine gözlerini kıstı. “Ondan ne kadar kaçmaya çalışsan da *seninle* evlenecek.”

“Öyle mi? Pekala, yanılmıyorsam teklifi edenler hâlâ erkekler.”

Catherine küstahça dilinin ucunu dışarı çıkardı: “O buna itiraz ediyor bence. Harriet’a nasıl arzu dolu baktığını gördüm... Korsesinden yayılan güzellikten başka bir şey görmeyen, gözleri fal taşı gibi açılmış küçük bir kucak köpeği gibi.”

Damien kardeşinin karışmış saçlarına ve kıyafetine bakarak tek kaşını kaldırdı. “Kıskançlıktan böyle söylüyor olabilir misin? Ya da onun güzel giyimine imrendiğinden ötürü?”

Catherine ağabeyinin gözlerini diktiği yere baktı ve çizmesine yapışmış tilki tüyünü ezdi. “Nesine imreneyim? Her nefes alışında elbisesinden fırlayacakmış gibi gözükten göğüslerine mi? Ya da çoktan fırlamış olabilecekleri ve ellerinin onları yakalamayı çok istediği gerçeğine mi?”

Damien’in yanakları kızarıırken Catherine söylenmeye devam etti. “İşte! Hâlâ kaderini kontrol edebildiğinde ısrar mı ediyorsun? Bir ay içinde, sevgili ağabeyciğim, beş kraliyet altınına bahse girerim, seni öylesine usandıracak ki onunla evleneceksin.”

“Bahse giriyorsun demek,” diye mırıldandı Damien. “O halde ben de Teğmen Garner’la evlenmen için aynı zaman ve parayı ortaya koyuyorum.”

Keskin bir şekilde, “Paranı hazırla,” dedi Catherine. “Çünkü o çoktan bana evlilik teklifi etti. Resmi olarak ilan etmek için bu gece davette babamla konuşmayı düşünüyor.”

“Yok artık.” Damien gerçekten etkilenmişti. “Sadece flört ettiğinizi düşünüyordum.”

“Çünkü benim sahip olduğum güzellikleri - kıyafetimden fırlasınlar veya fırlamasınlar - hafife alıyorsun.”

“Annem biliyor mu?”

Catherine’in gülüşü amansız bir hal aldı. “Şöyle sorsan daha iyi: Annemin umurunda mı?”

“Seni Pelham-Whyatt ile evlendirmek için son üç yıldır babamla tartışacak kadar umurunda.”

“Onunla mı!” Güzel burnunu tiksintiyle buruşturdu. “O tam bir *hödük*! On beden büyük ve on yıl önce demode olmuş kıyafetler giyiyor. Peltek konuşuyor ve çocukken onu havuza ittiğimden beri yıkanmamış gibi kötü kokuyor.”

“Aynı zamanda bize sınırı olan arazinin mirasçısı. Zengin ve çok da çirkin değil...”

“Çirkin değil mi! Dişlerinin çoğu dökülmüş ve cildi o kadar pütürlü ki nasıl tıraş oluyor bilmiyorum. En son av köpeklerine doğru at sürerken baş aşağı sürünün arasına düştü ve köpekler onu tilki sanıp ısırmağa başladılar! Onunla evlenmektense bir manastıra kapanırım daha iyi. Almayayım, teşekkürler.”

“Böyle söylememelisin, sevgili kedicik. Sen unvanımızı bir skandala karıştırmaya kalksan da babam bunun için ve daha birçok şey için sözler verdi.”

“Skandal mı? Bir adamın kadınının namusu için başkasıyla düello etmesi genellikle bir onur olarak kabul edilir, öyle değil mi?”

“Tabii kılıcıyla adam kesmekten hoşlandığı izlenimi bırakmıyorsa.”

“Tanrı aşkına, Hamilton; Charles Waid’i *öldürmüş* gibi konuşuyorsun. O aptal ölmedi, sadece yanağından yaralandı.”

“Sadece Teğmen Garner onun çaylak olduğunu fark ettiğinden ve cinayet suçuna çarptırılmak istemediğinden ötürü.”

“Charles, Hamilton’ı kışkırttı. Başka seçeneği var mıydı?”

“O aptalın aklının başına gelmesini ve hatasını fark etmesini bekleyebilirdi.”

Catherine fazla resmi bir şekilde, “Hatası, Hamilton duyabiliyorken bana hakaret etmesiydi,” diye karşılık verdi.

“Yakışıklı teğmenini kışkırtmaya çalıştığın için. Pekala, işe yaradı. Pişman olduğumu bilsem de evlenip babamın gözetiminden çıkana kadar onun yakınında dikkatli olman konusunda seni uyarıyorum.”

Her hata yaptığında yakalanıp köşeye sıkıştığı zaman olduğu gibi Catherine'in sinirden yanakları kızardı. "Benim iyiliğimden endişeleniyormuşsun gibi gözüktüğüne göre belki de bugün ormanda birine rastlamış olmam ilgini çekebilir. *Bu* yüzden avdan erken döndüm ve görüntüm benimle böyle alay etmene sebebiyet veriyor."

"Birine mi rastladın?" Damien'in ifadesi birden sertleşti. "Nerede? Kim?"

"*Kime*, Oxford mezunu sevgili ağabeyciğim. Kaçak bir avcıya. Bir serseri daha doğrusu. Araziye izinsiz girmiş biri. Ormanda saklanan bir haydut da denilebilir. Orada bulunmamın yanlış olduğunu söylemeye cüret eden kibirli bir eşkıya."

Damien biraz rahatladı. Kardeşini, gözlerindeki parlak ışıltıları fark edip rastladığı şeyin sadece öfkesi olduğunu anlayacak kadar iyi tanıyordu. Bu da onun keskin düşüncelerini ve Harriet'la - çocukluktan beri en iyi ve en yakın arkadaşıyla - ilgili sert yorumlarını açıklıyordu.

"İlginç birine benziyor. Tanıdığım biri mi?"

"Şüphesiz öyledir. Kumarhanelerde ve... Ağza alınmayacak yerlerde sana eşlik edebilecek bir tip. Bir kez daha düşündüm de..." Gözleri kindarca açıldı. "Sanırım Harriet'ı korkunç bir kardan kurtarmak için beş altın oldukça az. Avdan döner dönmez onunla konuşacağım. Bu gece, Damien Ashbrooke, Harriet sana bakarsa kendini şanslı say."

Catherine uzun sarı saçlarını savurarak giriş salonuna yöneldi ve geniş, büyük tahta basamakları çıkmaya başladı. Damien onu merdivenlere dek izledi ve elini maun rengi oymalı dayanağa koydu. Düşünceli mavi gözleriyle Catherine'in salınan eteğine hayran hayran bakıyordu. Kardeşinin tehdidinden korkmuyordu - Catherine, Harriet Chalmers'in artık bir çocuk olmadığını, güzel bir kadın olduğunu ona fark ettirmek için çok fazla uğraşmış-

tı. Bilmediği şey ise onunla Harriet'in bağılılığının flörtün ötesine çoktan geçmiş olduğu ve Harriet'in onunla değil Catherine'le aynı yatağı paylaşmasının sadece aynı çatı altında kalan çok fazla misafir olmasından kaynakladığıydı. Bütün yapabildikleri orada burada birkaç dakika sürmüştü ve her şeyin çok hızlı olması gerekmişti...

"Kedicik?" Onu duymazdan gelip yukarı çıkmaya devam edeceğini sanıyordu ama Catherine ilk katta durup güzel kaşlarını merakla kaldırarak merdiven çitinin üzerinden ona baktı.

"Düşünüyordum da..." Duraksadı, ardından sadece ona özel bir gülümsemeyle ekledi: "Bu gece çifte duyuru yapabiliriz. Sanırım bir yerlerden beş altın toplayabilirim."

Catherine kardeşinin yakışıklı yüzüne baktı. Damien, Hamilton Garner'ı onaylamıyordu - hangi ağabey onaylardı ki? Kibirli ve küstah, subaylarına karşı zalim, kariyeri için yararı olmayan herkese karşı kayıtsız olan bir teğmendi o. Öyle olsa bile kız kardeşini seviyordu. Onun için bir ağabeyden çok daha fazlası olmuştu; Catherine Rosewood Malikanesi'nin geniş boşluğunda tek başına büyüyormuş gibi gözükürken onun babası, papazı, danışmanı ve arkadaşı olmuştu. Catherine'in mutlu olmasını arzuluyordu ve eğer Hamilton Garner'la evlenmek - Bayan Hamilton Garner olmak - onu mutlu edecekse, seçimini mümkün olduğu kadar destekleyecekti.

Catherine derin bir nefes alıp istekli bir şekilde cevap verdi. "Bu mükemmel olur. Çifte duyuru. On sekizinci yaş günüm için bundan daha mutluluk verici bir şey dileyemezdim."

"O zaman öyle olsun," diye fısıldadı Damien. "Mutlu yıllar."

Rosewood Malikanesi'ndeki şenlikler öğleden sonra kroket ve ok yarışıyla başladı. Genç kızlar, seçtikleri adamlar yeteneklerini sergilerken keyifle bağrıışıp dikkat çekmek için yarıştılar. Ağır korseler giymiş kadınlar ve şaperonlar, balina kemiğinden korselerini korkunç şekilde gıcırdatmadan zar zor nefes alsalar da karatavuklar gibi onların etrafında dolanıyorlardı; dedikoduları kaçırmamak için neredeyse boğularak öleceklerdi.

Saat dörtten sonra kalabalık, ziyafet ve balo için erken saatlerde hazırlıkların yapıldığı iç kısımlara doğru ilerledi. Korseler birkaç saatlik normal solunum için gevşetildi. Yıkanıp sıcak günün etkilerinden kurtulması gereken düzinelerce narin el için büyük su fiçileri hazırlandı. Saçlar dalgalandırıldı, kıvrıldı ve karmaşık şekillerde toplandı. Bazıları saç modellerine büyük nesneler ya da at kılından bukleler ekleyip bazı yerlerinden ördü ve yüzlerinin tamamına beyaz pirinç tozu sürdü. Saçlarının tepesine ustalıkla eklenen çiçekler, kurdeleler, mücevherler, hatta küçük yapay kuşlar ve hayvanlar, madde ve modaya önem veren genç kadınlar için bu tarz bir baş süsünü taşımayı yetenek haline getiriyordu.

Catherine üst kattaki odalarda düzeltilmesi gerekmeyen buklelerini düzelterek, ruj lekeli ve çıkmaya başlayan sürmesiyle uğraşarak vakit geçirdi. Kimsenin kendi elbisesi kadar muhteşem bir elbiseyle doğum gününe gelmeye cüret etmediğini görmekten memnundu. Kesimi son Paris modasına uygun, gül rengi haneli ipek kumaş ince beline düzgün bir şekilde oturuyor ve göğüslerini korsesinin üzerinden çekici bir şekilde taşıracak kadar kaldırıyordu. Kolları dirseklere doğru inceliyor ve oradan itibaren iç gömlek kollarının kaygan dantelinin zarif bir bollukla dökülmesine izin veriyordu. Eteği kabarık ve çan şeklindeydi, önü ile arkası titrek bir şekilde yere dökülürken tarlatan üzerinden yanlara doğru genişliyordu, uçları ise zengin işlemeli çorabını gösterecek kadar fistolarla yukarı doğru toplanmıştı.

Gül rengi kumaşa gölge düşürmemesi için az sayıda takı takmıştı. Uzun, ince boynuna ve yumuşak biçimde yarım ay şeklinde gözüken iki göğsüne dikkat çeken parlak, beyaz pırlantalardan tek bir dizi kolye. At kılından bukleler ya da sönük tozlar ekmediği saçları mum ışığında altın ve gümüş rengi bukleler halinde parlıyordu. Catherine yanından geçtiği her aynada kendisini incelerken pirinç tozuna katlanamadığı için neredeyse müteşekkirdi. En hafif bir tabaka bile gözlerinin yaşarmasına, burnunun akmasına ve daha da korkuncu cildinde kaşınan kırmızılıklar çıkmasına sebep oluyordu.

Catherine devekuşu tüyünden yelpazesini son kez sallayarak, "Teğmen Hamilton Garner bu teklifi değerlendirdiğim için bile onur duyuyor olmalı," diye mırıldandı. Tatmin olmuş şekilde kolunu Harriet'in koluna attı ve odadan çıkıp koridorda ilerlemeye başladılar.

"Değerlendiriyor musun?" Harriet kaşlarını çatıp etrafa baktı. "Değerlendirmek derken neyi kastediyorsun? Çoktan kabul ettiğini sanıyordum."

“Bir kız fikir değiştirebilir. Tekrar ve tekrar.”

Harriet’in yumuşak kahverengi gözleri biraz daha yuvarlaklaştı. Onda Catherine’in klasik güzelliği yoktu. Gözleri, biraz tombul olan yüzüne göre fazla iriydi, ağzı biraz fazla büyüktü ve burnunun üzerinde gece gündüz beyazlatmak için cıvayla yıkasa geçmeyen inatçı çiller vardı. Hepsi birlikte melek gibi bir çehre oluşturan tüm hatları; vücudunun çekici, doksan altmış doksan şekliyle tezat oluşturunuyordu. Adamlar ona sokak çocuklarının kendilerine duydukları güvenle bakıyorlardı ve o üç yaşından beri Damien Ashbrooke’a âşıktı. Yoksa o ve Catherine arkadaş değil rakip olabilirlerdi.

Catherine merdivenlerin başında durdu ve başını balo salonundan gelen müziğe eşlik ediyormuş gibi eğerek, “Aslına bakarsan teklifini tam olarak kelimelere dökmedi,” dedi.

Bir basamak inmek üzere olan Harriet uzanıp dengesini sağlamak için tirabzana tutundu. “Ne? *Ne dedin sen?*”

“Beni duydun.” Omzunun üzerinden Harriet’in şaşkınlıkla bağırdığını birilerinin duyup duymadığına baktı. “Ve Tanrı aşkına, sesini alçalt. Tabii ki bana sordu. Yani, yeterince belli etti, sadece...”

“Aslında... Teklif... Etmedi?”

“Eminim sadece mükemmel zamanlama için bekliyordur. Mesela bu geceyi. Doğum günümde beni ebedi bir bağlılıktan daha mutlu ne edebilir ki?”

“Ama sen Damien’a dedin ki...”

“Şşş!” Yanlarından bir çift geçerken Catherine arkadaşının kolunu çimdikledi. Harriet gülüp başını salladı ve sabırsızlıkla çiftin uzaklaşmasını bekledi.

“Damien’a Hamilton’ın bu gece babandan seni isteyeceğini söyledin. Nişanınızı duyuracağınızı söyledin!”

“Şey... Benimle iddiaya girdi. Acımasız davranıp benimle

alay ediyordu ve... Ve ben sadece aklıma gelen ilk şeyi söyledim. Yalan söylemedim. Tam olarak değil. Hamilton benimle evlenmek istiyor; Derby'deki herkes bunun farkında. Sevgimi başkasının ele geçirmesine izin verirse tam bir aptal gibi davranmış olur, öyle değil mi?"

"Evet ama..."

"Ya da Kral George'un şişman, yaşlı kızlarından biriyle evlenerek daha iyi bir evlilik yapmış olmaz."

"Catherine!"

"Evet, bu doğru. Büyükannem Augustine'den kalan bir çeyizim ve bazı sosyal meziyetlerim var. Ayrıca babam meclise seçildiği için nasıl etkili arkadaşlar edineceğini söylememe gerek bile yok. Kralın ordusundaki genç, sağlıklı, yakışıklı bir teğmen benimle evlenmek yerine daha kötü bir anlaşma yapabilir; yakında harekete geçmezse onu kendisiyle baş başa bırakıp Pelham-Whyatt'ı kabul edebilirim."

"Ciddi olamazsın." Harriet'in soluğu kesildi.

"Ciddiyim. Hamilton Garner'in gözden düştüğü haberi yayıldığı anda o büyük salonda onlarca teklif alamaz mıyım sence?"

"Alamayacağını söylemiyorum. Ben diyorum ki... Şey, belki de Hamilton Damien'la bu öğlen girdiğiniz gibi bir bahse konu olmaktan hoşlanmayacak. O oldukça... İradesi kuvvetli biri."

"Bekârlığından memnun mu yani? Pekala, gözlerini açmasının vakti geldi. Yıl 1745 ve İngiltere'de herkese yetecek kadar bekâr erkek yok. Ve herkes tavşanlar gibi kız çocuk büyütmeye devam ederse gelecekte de olacak gibi görünmüyor."

"Catherine!" Harriet tekrar soluklandı ve yüzünün rengi soldu. "Böyle şeyleri nereden duyuyorsun?"

"En iyi Londra salonlarından tabii ki." Menekşe renkli gözleriyle aşağıdaki giriş salonunu yokladı. Harriet konuya geri dönmeleri için eldivenli eliyle Catherine'i kolundan çekti.

"Peki ya Hamilton'ın bahisten haberi olursa? Yani, Damien şerefine içmeyi önerip yaklaşan düğün için onu tebrik etmeye kalkarsa?"

Catherine, "Kalkmaz," diyerek ısrar etti. "En azından bu gece yarısına kadar. O oyunu kuralına göre oynar."

"Bu bir oyun değil," diyerek devam etti Harriet sözlerine. "Ya Hamilton bir buket cezayirmenekşesiyle gelip sadece gülümser ve doğum gününü kutlarsa?"

"O zaman hayatının sonuna kadar alnında o çiçekleri taşı. Ama buna cesaret edemez. Ayrıca bu yüce şeyi yapma amacı olmasaydı Charles Waid ile düello ettikten sonra bana kur yapmaya devam etmezdi. Bir beyefendi, bir kadın uğruna neden onun diğer talibiyle düelloya tutuşur ki?"

Harriet, "Bu doğru olsaydı şimdiye kadar onlarca karısı olurdu," diye mırıldandı ama arkadaşının dudaklarının incecik bir çizgi haline gelip beyazladığını görünce söylediğine pişman oldu. "Şey, onun kadınların gözdesi olarak ün saldıgını inkar edemezsin. Hatta diyorlar ki..."

Catherine soğuk bir sesle, "*Onların* dediklerini duymak istemiyorum," diyerek araya girdi. "*Onlar* dedikodu yapıp kötü şeyler yayıyorlar. Tek bilmek istediğim... Yanımda mısın, değil misin?"

"Tabii ki yanımdayım ama ne yapabilirim?"

"Ben sana bir tür işaret verene kadar Damien'ı başka bir yerde oyalayabilirsin."

"İşaret mi?"

"Gece yarısından hemen önce Hamilton'ı terasa, temiz hava almaya davet edeceğim. Her şey yolunda giderse, döndüğümde elimde bir... Gül olacak." Durup pis pis sırtıttı. "Bu sabah beş altınına Damien'la iddiaya girdim. Hamilton gülü kendisi koparıp bana vermezse sana da beş altın vermeye hazırım."

Catherine'in özgüvenine ve kararlılığına hayret eden Harriet da gülmesine engel olamadı. "Gece yarısı mı?"

Catherine, "Gece yarısı," diyerek onayladı.

"Kendine fazla zaman tanımıyorsun."

"Zamana ihtiyacım yok. Hem o sadece bir erkek."

Sadece bir erkek. Harriet bu kelimeleri sessizce tekrarladı ve balo salonunun açık kapılarına yaklaşırken tereyağı gibi sarı renkteki eteğini kaldırıp Catherine'e yetişmeye çalıştı.

Kemerli kapı girişinin altından geçerken Catherine'in menekşe renkli gözleri onlarca şamdanın ışıltısıyla parıltıdı. Gece yarısı elinde bir gül olacağından kuşkusu yoktu. Hamilton bekâr kalmak istiyor olabilirdi ama adam olmasının vakti gelmişti. *Bu* her ikisi için de mükemmel bir eşleşmeydi. Nişanları duyurulduğunda ortaya çıkacak kargaşanın düşüncesi bile Catherine'in içini ürpertiyordu, çünkü akranları kıskançlıktan kuduracaklardı. Hepsi Catherine'in tıpkı kendileri gibi başarısızlığa uğrayacağını umarak bekliyordu. Kıskanıyorlardı. Hem de hepsi. Kıskanıyorlardı, çünkü onlar teğmenin ilgisini çekemiyorlardı. Kıskanıyorlardı, çünkü Catherine'in Teğmen Garner'a attığı kadar iyi bir ağı hiçbir erkeğin kaçırmayacağını biliyorlardı.

Oda kırmızı renkli asker ceketleri, peruklu başlar ve bilinen her renkte elbiselerle dolu olsa da Hamilton'ı hemen fark etti. Teğmen Catherine'in babasının yanındaydı ve Sör Alfred'in kahkaha atarken çenesinin titremesine sebep olan bir şeye gülüyordu.

"Çok iyi," diye düşündü içten içe. "Gelecekteki kayınbabasına yaranıyor bile. Tanrı aşkına, muhteşem gözüküyor mu?"

Eğer üniformanın yeryüzünde en çok yakıştığı biri varsa, bu kişi kesinlikle Hamilton Garner'dı. Omuzları, her bir hareketiyle açıkça dalgalanan adaleleriyle kırmızı üniformayı güç ve görkemle taşıyordu. Uzun ve ince bacakları bir kadının kalbini

durduracak şekilde pantolonunun kar beyazı nankinini geriyordu. Aşırı yakışıklı olması - kare şeklindeki köşeli büyük çenesi ve sıcacık bakan baştan çıkarıcı yeşil gözleriyle *bariz* yakışıklıydı - sadece fazladan bir özellikti. Garner, Kral George'un kardeşi Cumberland Dükü'yle hizmet verip Fontenoy'dan bir kahraman olarak dönmüştü. Geçenlerde kendisine özel bir askeri birlik tahsis edilmişti ve onun liderliğini bekliyordu.

Hamilton ve babasının yanında başka birçok peruklu ve pudralı beyefendi vardı. Kulağa bombardıman gibi gelen kesik kesik cümlelerle konuşan, çabuk öfkelenen, huysuz Albay Lawrence Halfyard da aralarında bulunuyordu. Albay, Hamilton'ın komutan subayıydı ve onu yeğeniyle birliğe teşvik ediyordu.

Catherine, "Bundan daha mükemmel olamazdı," diye mırıldandı. "Unutma... Sana işaret edene kadar Damien'ı Hamilton'dan uzak tutmalısın."

Harriet hafifçe homurdandı. "Bu zor olabilir. Şu an Hamilton'la konuşuyor."

"Ne? Nerede?" Bu onun tek bir şeyi düşündüğünün kanıtıydı: Ağabeyinin Hamilton'ın solunda durduğunu görmemişti bile.

"Onunla konuştuğunu düş..."

Catherine düz bir sesle, "Hayır, düşünmüyorum," dedi. "Bayağı ve küçük gruplarında Lawrence Amca ile William Merriweather varken konuşamaz. Yine Charles Edward Stuart'ı konuşmuyorlarsa yelpazemdeki tüyleri teker teker yerim!"

Harriet bu kez gerçek bir dehşet ifadesiyle homurdandı. "Siyaset, *yine mi*? Stuartlar, Hanoverlar ve o tahtta kimin hakkı olduğuyla ilgili bir tartışma daha dinlemek zorunda kalırsam, yemin ederim..." Boyalı dantelden ve küçük incilerden yapılmış yelpazesine bakıp yüzünü buruşturdu. "Pelham-Whyatt'ı kendim arayıp bulurum."

Sör Alfred burnunu keten bir mendile silerek yüksek sesle, “Stuart nesli tükendi,” dedi. “Katoliklerin bu düşünceyi neden idrak edemediklerini anlamıyorum. Yenilginin kaçınılmaz olduğu bir savaş için dövüşmekten, denizin dibini boylamaktan başka bir sonucu olmayacak bir davayı sürdürmekten yorulmuş gibi gözüküyorlar. İngiltere tahtta Katolik bir krala daha tahammül etmez. Özellikle de İskoç aksanı olan bir krala.”

“Gerr-çekten...” William Merriweather hem komşuları hem de bir aile dostuydu ve Sör Alfred kadar kısa boylu ve tombul olduğundan yan yana durduklarında iki topa benziyorlardı. O şeytanın avukatını oynayarak konuyu önemsemeden sadece tartışmak için tartıştırdı. “James Francis Stuart benim ya da senin kadar açık konuşur. Ayrıca yaklaşık olarak kırk yılını İtalya’da sürgünde geçirdikten sonra İtalyan nüfuza olumlu bakıyor.”

Albay Halfyard, “Katolikler,” diye homurdandı. “O ihtiyar tam bir aptal. Roma’da kraliyet mahkemesi muhafaza etmek mi?! Kendisini ne sanıyor?”

Merriweather sözcükleri uzata uzata, “Alman bir hırsız tarafından tahtından indirilmiş tahtın gerçek vârisi... İngiltere, İskoçya ve İrlanda Kralı,” dedi.

“Kral George, doğrudan I. James’in soyundan geliyor.”

“Kızının ardından, oğlunun değil.”

Sör Alfred, “James Stuart tıpkı babası gibi bir aptal,” diye ısrar etti. “Katolik ifadeleri için başı kesilmediği, sadece sürgün edildiği için şükretmeli. Bana sorarsanız Cromwell’in yaptığı en akıllıca şey, Charles’ın tahtına yeniden geçmek için ortaya atacağı aptalca fikirleri engellemekti. Bugün onun gibi komutanlarımızın olmaması ne yazık... Hmmm, sözüm meclisten dışarı tabii ki. Her halükarda bu Jakobitler’in tehditler savurmakta ve haince suçlamalarda bulunmakta neden ısrar ettiği beni aşıyor. Daha geçen ay içlerinden biri Avam Kamarası’nda tutuklandı!”

Albay, "Yüzsüzler her yerde karşına çıkabilir. Bir tekine bile güven olmaz. Artık arkadaşların kim bilemiyorsun."

"Bildiğimiz şey Fransa'nın Louis'inin, Stuart'ı desteklemek için tekrar işgal donanması hazırlamayacağıdır. Geçen seneki fi-yaskodan sonra bunu yapmaz."

"Ahmaklık." Halfyard başıyla onayladı. "Şubat ayında bir donanma hazırlamak. Kışın ortasında Kanal'ı geçmek. On bir gemiyi kaybetmek. Yoktan yere yüzlerce... Binlerce kahraman kaybetmek."

"Charles Edward Stuart'ın donanmanın geri kalanıyla yakalanmaması ne yazık."

"Evet." Merriweather dudak büktü. "Küstah delikanlı. İngiltere'ye zaferle dönüp tahta yeniden babasının adını getiri-ne kadar rahat etmeyeceğini açıkladığını düşünsenize. Böyle bir küstahlıkla mezarındaki yerini garantiler, öyle değil mi?"

Sör Alfred katıldığını belli edercesine öksürdü. Cildi fazla-lca İspanyol Madeira şarabı içmekten pembeleşmişti. Boynunda toplanan dantelin ve manşetlerinin üzerine yemek masasından ekmek kırıntıları bulaşmıştı. Sinirli el hareketleri yaptığında bir-kaç parça dökülüyordu.

"Bence ulaşabildiğimiz bütün kahrolası Jakobitler'i asmalı-yız. Ne kadar çoğunu asarsak o kadar iyi olur."

Hamilton kaygısızca, "Bu, İskoçya'nın büyük bir bölümünü yakıp yıkmayı gerektirir, çünkü Charles'a desteğin büyük bir kıs-mı oradan geliyor," dedi.

Sör Alfred, "Barbardan başka bir şey değiller," dedi konuşur-ken ağzından tükürükler saçarak. "1715'te onları geri püskürttü-ğümüzde hepsini denize dökmeliydik. Ama biz ne yaptık? Onları affettik! Topraklarını geri verdik ve onlara kendi yollarımızdan daha iyi askeri yollar inşa ettik. Bütün İskoçya otuz yıl önce si-lahsızlandırılıp kontrol altına alınacaktı ama söyleyin bana, o

baş belası topraklarda tek başınıza, o etekli savaş beylerinden biri kılıcını size sallamadan yürüyebiliyor musunuz? Özellikle de kendilerine dünyayı gerçekten fethedebileceklerine inanan bir aptal bulduklarından beri.”

Damien, “Bütün İskoçya sadece bir kral için mücadele etmiyor,” diyerek dikkatleri üzerine çekti. “Nüfusun çoğu bizim gibi eski duyguları uyandırmamaya dikkat ediyor. Barbar olmalarına gelince, Cambridge’de ve Oxford’da İngilizler kadar İskoçlar’ın da okuduğunu söyleyebilirim.”

“Ah! Seni bu yüzden mi hukuk fakültesine yolladım, evlat? Bir avukat gibi konuş diye mi? Öfken nerede? Son Jakobit ayaklanmasında büyükbabanı ve amcanı kaybettin, dahası korkunç terörden neredeyse babanı da kaybetmek üzere olduğunu itiraf etmekten utanmıyorum. Barbar değiller, öyle mi? Mağaralarda yaşıyor ve vahşi adamlar gibi giyiniyorlar. Eteklerle etrafta dolaşıyorlar, kılıçlarını kullanmaları gerektiğinde ise pek de ahlaklı bir şekilde hareket etmiyorlar. Söyle bana, bir sürü kıllı bacaklı çıplak yaratığın cehennemden çıkmış kahrolası iblisler gibi - bağırarak ve o lanet olası büyük kılıçlarını ve baltalarını tırpan gibi sallayarak - savaş alanında üzerine geldiğini hayal edebiliyorsun, değil mi? Barbar değiller mi? Tanrı aşkına, Kraliyet İngilizcesi’nden anlaşılır tek bir kelime bile zar zor sarf ediyorlar ve bütün zamanlarını komşularını nasıl soyup öldüreceklerini düşünerek geçiriyorlar.”

Grubun yanından geçen bir beyefendi, “Avusturya’dan ordu çağırmalıyız bence,” diyerek araya girdi. “Yasa ve bağlılığı ikna ve mantıkla kabul etmiyorlarsa Tanrı’nın izniyle tüfek, süngü ve darağacıyla kabul ettiririz.”

“Dinle, dinle,” diyerek ona katıldı ortak görüşlü biri.

“Aslında...” Gergin görünen zayıf bir misafir kelebek gözlüğünü düzeltti ve yorum yapmak için parmağını kaldırdı. “Klanlar

birbirlerine oldukça bağılıdırlar ve kurallara uyarlar. Önderlerini babaları, yargıçları, jürileri, hatta mültezimlerinin en alt sınıfından olanlarının karşı gelmeyi düşünemeyeceği miras olarak devredilen haklara ve güçlere sahip bir tür kral olarak görürler.”

“Neler zırvalıyorsun sen, Faversham? Orada birkaç ay kalıp harita çıkardın diye kendini bilirkşi olarak mı görüyorsun?”

“Ulu Tanrım, hayır, kendimi bilirkşi olarak görmüyorum. Bir İskoçyalı’nın nasıl düşündüğünü ancak İskoçya’da doğup büyümüş biri tamamen anlayabilir. Yine de onlarla ilgili düşüncelerimin ülkeyi baştan aşağı gezdikten sonra değişmeye başladığını itiraf etmeliyim.”

“Ve şimdi bizi onların dost canlısı, saygın ev sahipleri olduğuna mı ikna etmeye çalışıyorsun?”

Bu iğneleme adamın tekrar gözlüğünü düzeltmesine sebep oldu. “Aslında sadece barışçıl, bilimsel sebeplerden ötürü orada bulunduğuma karar verince oldukça misafirperver davrandılar. Bir öndere bazılarının bana umduğum gibi kibar yaklaşmadığını ima etme hatasında bulundum. Yemin ederim, elini kılıcına götürüp istersem bu hareketleri için iki ya da üçünün başını keseceğini söyledi. Bunun bir jest olduğunu düşünerek güldüm ama önder sözlerinin ve... Vaatlerinin arkasında duran bir adam olduğunu söyledi... Eminim bunu yapardı.”

“Bunu onların ne kadar kibar olduklarını göstermek için mi öne sürüyorsun?” Teğmen Garner’ın dudaklarını acı dolu bir şekilde kıvrıldı. “Bence bir adamın kafasını vücudundan ayırmaya böyle sine hazır olmaları daha çok ilkel içgüdülerinin göstergesi.”

Faversham kendini savunmak için, “Belki de pek iyi açıklayamamışımdır,” dedi. “Demek istediğim bir İskoçyalı, özellikle de Highlandlı için onur her şeydir.”

Teğmen Garner umursamaz bir alaycılıkla, “Bana bir Highlandlı göster, sana bir hırsız göstereyim,” diyerek karşı çıktı.

“Onların arasındayken bir çift eldivenden başka bir şey kaybettiğimi hatırlamıyorum... Ve bunun sebebi kendi dikkatsizliğimdi.”

“Onlara saygı duyuyormuşsunuz gibi konuşuyorsunuz, bayım.”

“Saygı mı, teğmen? Aksine çok basit ve esaslı bir şeye onu görmezden gelmeden saygı göstermeyi önemli buluyorum. Ya da zarar vermeden.”

“Ah!” Albay Halfyard Faversham’ın omzuna öyle kuvvetli vurdu ki adamın gözlüğü burnunun üzerinden kaydı. “İşte tam da dediğin gibi. Basitlik!”

Diğerleri albayın esprisine gülüp onu alkışlarken, haritacı gözlüğünü düzeltmeye çalıştı. “Hayır, hayır. En temiz ve katı anlamda basitliği kastetmiştim. Bir Highlandlı için onur onurdur. Nerede, nasıl olduğu önemli değildir ve herhangi bir durum için istisna yoktur. Tanrı’nın ve adamların huzurunda bir İskoç kamasını öperek yemin ediyorlar. Bu yemini bozacak olurlarsa aynı kılıçla hayatlarını kaybetmeyi kabul ediyorlar. Böyle güçlü bir bağlılığa nasıl saygı gösterilmez?”

“Şimdi bize demek istediğiniz, bayım, kılıç öpüp küçük beyaz yalanlar söyledikleri ve kalplerinin kaziğe geçirilmesine böyle istekli oldukları için...” Garner ses tonuyla alayının etkisini artırıyordu. “Sınırları aşır kralımızı tahttan indirmeye karar verirlerse korkudan titreyip hiçbir şey yapamayız, öyle mi?”

Faversham, adamların sessiz bakışlarının altında kıpkırmızı oldu. “Sadece Stuart krallığını geri getirmeye yemin etmişlerse hafife alınmamaları gerektiğini söylüyorum.”

“Ben de açık ve net bir biçimde diyorum ki o İskoç ayakta-kımının tamamı birleşse benim huzurumu bozacak kadar tehdit oluşturamazlar. Düzenli orduları yok, silahları yok, okçuları yok, donanmaları yok. Dünyanın bildiği en güçlü, en düzenli, en do-

nanımlı askeri birliğin karşısına çıkarabilecekleri sadece gaydaları ve kılıçları var.”

Ve bu sözlerin ardından teğmen kaba bir şekilde sırtını Faversham’a döndü. Onu bir baş belası olarak görüyordu. Faversham sessizce giderken yüzü kıpkırmızı olmuştu ve birinin onu koruduğunu duyduğunda grubun geri kalanı gibi o da çok şaşırdı.

“Ben hep düşmanı tamamen hafife almaktansa ona karşı önlemler almanın daha sağlıklı olacağına inanmışımdır.”

Ardından gelen derin sessizlikte Hamilton bu yeni, usulca karşı çıkan adamı görmek için döndü. Adam bir yabancı, Damien’in Londra’dan iş ortağıydı.

Garner yeşil gözlerini kıstı. “Montgomery, öyle değil mi?”

Adam kısaca reverans yapıp, “Raefer Montgomery,” diyerek kendisini tanıttı.

“Ve Faversham’ın İskoçlar’ın İngiltere Krallığı’nın güvenliği için gerçekten bir tehdit oluşturduğu düşüncesine katılıyorsun?”

“Ben olsam onları bu kadar çabuk ahmak barbarlar olarak görüp küçümsemezdim. Sonuçta sınırlarını son bin küsur yılda dokunulmaz tutmayı başardılar. Normandiyalı fatihler bile İskoçya’yı işgale kalkışamadı.”

Garner düz bir sesle, “Muhtemelen sınırın ötesinde fethedecek hiçbir şey olmadığı için,” dedi. “Topraklar bereketsiz ve hava durumu tahmin edilemiyor. Orada hayatta kalmak için o barbarlar gibi kalın derili olmak zorundasın.”

Montgomery gülümsedi. “Ama sığır etleri, koyun etleri ve yünleri için ciddi paralar döküyoruz. Ve... Hmmm... Alkollü içkileri kapsayan karaborsalarından bahsetmiyorum bile. Damağım Fransız şarabından ekşimediye, sanırım bu akşam içtiğimiz viskide Kaledonya miski vardı.”

Sör Alfred sesli bir şekilde boğazını temizleyip tükürükler

saçarak bahaneler sıralamaya başladı ama hiç kimse ona kulak asılmıyordu. Bütün gözler Montgomery'ye ve Hamilton Garner'a çevrilmişti.

"Mesleğinizi sorabilir miyim, bayım? Belki biraz ileri gideceğim ama aksanınızı anlayamıyorum."

Montgomery elinde tuttuğu kadehi parmaklarının arasında çevirdi. "Avrupa'da büyüdüm, teğmen: Fransa, İtalya, İspanya. İşime gelince ithalat-ihracat yapıyorum, bu yüzden ilginç ve kazanç getirecek şeyler bulmak için seyahat ediyorum. Siyasete olan ilğim - sanırım sonraki sorunuz bu olurdu - sadece kazanç ve kayıplarımı etkilediği kadardır. Fakat Bay Merriweather gibi ben de bir tartışmanın iki tarafını da incelemeyi severim... Ve Bay Faversham gibi bu tarz incelemeler konusunda oldukça açık fikirli olabiliyorum."

Teğmen Garner, Montgomery'yi olası bir rakibiymiş gibi çok yakından inceliyordu. Tüccarın yaldızlı mavi ceket ve pantolonuyla birlikte lacivert redingotunun ince kesimi, lüks ve rahat bir yaşam tarzı olduğunu ele veriyordu. Ama ne güçlü, konik ellerinde ne de geniş, sert omuzlarında yumuşak ya da umursamaz bir ifade vardı.

"Şimdilik tarafsız açıklamanızı ve ilginizin sadece finansal yönden olduğunu kabul edersek, istikrarlı bir hükümetin *esnaf için* bir savaştan daha önemli olduğuna katılıyor olmalısınız."

Montgomery üstü örtülü hakarete gülümsemesini hafifçe genişleterek cevap verdi. "Aksine bir fırsatçı olsaydım - bu bir varsayım tabii ki - iki ülkenin savaşa girdiğini gördüğümde çok heyecanlanırdım. Kaotik durumlarda her zaman inanılmaz paralar elde edilebilir. Tıpkı savaşların sıradan askerlere ün ve yükselmeye giden kanlı bir yol sağladığı gibi."

Garner gözle görülür bir şekilde gerildi. Elini filigran desen ile süslü kılıç kabzasına götürdü. Yanakları gibi alev alev yanan

hoş biçimli sivri burnundan gerginlikle soludu. “İki mesleği birbirine denk tutmam, çünkü biri yaşamı ve özgürlüğü korumak için varken diğeri... Diğeri mağluptan alınan ganimetle beslenen parazitlerden oluşmuştur.”

Yüksek sesle nefes alan tek kişi Damien Ashbrooke'du ama şaşkınlığını sabırsızlıkla iki adam arasında şiddetin patlamasını bekleyen diğer adamlar da paylaşıyordu. Fakat ortaya çıkan oldukça değişik türden bir patlamaydı. Renk, kahrkaha ve yumuşak ipek hışırtılarının sesi.

Catherine tatlı bir şekilde, “Bütün bu ciddi konuşmalar ve çatık kaşlar,” dedi. “Doğum günümde? Utan, Hamilton. Sen de Damien. Zavallı Harriet’la birlikte kendimizi saksıdaki palmyeler gibi ihmal edilmiş hissetmeye başlıyorduk.”

“Bayan Ashbrooke!” William Merriweather gösterişli bir şekilde elini tuttu. “Ve Bayan Chalmers. Gerçekten kendinizi ihmal edilmiş mi hissediyordunuz yoksa bu mutluluktan mest olmuş yüreği cız ettirmek için mi böyle söylüyorsunuz?”

Catherine, “Kesinlikle sıkıntıdan ölüyorduk,” diye ısrar etti. “Ama bu hoş inceliğinizle benimle doğum günü dansımı etme onuruna sahip olabilirsiniz.”

Menekşe renkli gözleri ayrıcalık için göstereceği tepkiyi görmek için Hamilton’ın üzerindeydi - ama kardeşinin yanındaki beyefendiye hiç bakmamıştı. Adamın yüzü yana dönüktü ama Catherine’in sesini duyunca hafifçe çevrildi ve o koyu, keskin gece mavisi gözleri görünce Catherine’in nefesi kesildi.

O gözleri yanlış hatırlamıyordu. Yüzüne yerleşen şaşkın ifadeyi gördüğünde, yukarı doğru kıvrılan dudakları yanlış okumuyordu. Üzerinde resmi kıyafet ve şık bir peruk olsa da sabah ormanda rastladığı serseriydi o.

Catherine uzunca bir süre yabancıya baktı. Tepkisini fark etmemek mümkün değildi. Özellikle de Damien yanaklarının kızardığını ve menekşe renkli gözlerinin öfkeyle gölgelendiğini görebiliyordu, dahası Raefer'in Londra'dan daha o gün geldiğini ve Ashbrooke ailesinden kimseyle daha önce tanışmadığını bilmeseydi kardeşinin onu bir düşman olarak gördüğüne yemin edebilirdi.

Montgomery ile Hamilton Garner arasındaki gerginliğin farkında olan Damien sıkıntılı sessizliği onları tanıştıran bölü.

"Raefer Montgomery, kardeşim Catherine'le daha önce tanışma fırsatı bulduğunuzu sanmıyorum."

Uzun boylu tüccar öne çıktı ve kibarca Catherine'in elini öptü. "Kesinlikle çok memnun oldum, Bayan Ashrooke. Doğum gününüzü en içten dileklerle kutlarım. Ansızın geldim ve Damien beni partiye davet etme kibarlığını gösterdi - bu kadar güzel bir kardeşi olduğundan bahsetmeyi unutmuş olsa da."

Catherine mesafeli bir şekilde, "Bize katılabildiğiniz için memnun oldum," derken ağabeyine intikam alacağını belli eden bir bakış attı.

Damien, "Ah... Ve Bayan Harriet Chalmers," diye ekledi zayıf bir tonla. "Bay Raefer Montgomery."

Montgomery'nin gülümsemesi tüm yüzüne yayıldı ve eğlenmenin ifadesinin yerini gerçek bir memnuniyet ifadesi aldı. "Bayan Chalmers, sizinle tanışmayı dört gözle bekliyordum. Damien birçok kez sizden bahsetti ama izninizle söylemek isterim ki betimlerken size haksızlık etmiş."

"Ah, teşekkür ederim, bayım." Catherine'in kötü bakışlarının farkında olan Harriet kızardı.

Catherine içinde kabaran öfkeyi kontrol etmeye çalışıyordu. Neredeyse Montgomery'nin muzip şekilde sırttan yüzüne tokat atacaktı ve babası ile Albay Halfyard olmasaydı kesinlikle çoktan atmıştı. Gerçek şu ki gecede olay çıkarmak istemiyordu.

"Ağabeyimin sizden bahsettiğini hiç duymadım, Bay Montgomery. Ama sanırım bazı avukatlar... Hmmm... Pek hoş olmayan müşterilerinden bahsetmezler, öyle değil mi? Bir katil ya da soyguncu değilse tabii?"

Damien dehşete düştü ama Montgomery sadece - Catherine'in ormanda arkasından duymuş olduğu aynı derin, yankılanan sesle - güldü. "İçiniz rahat olsun, Bayan Ashbrooke, ağabeyinizin sadece finansal mevzulardaki uzmanlığına başvuruyorum."

Damien hızla, "Raefer Londra'daki bir nakliyat kuruluşunun sahibidir," diye açıkladı.

Catherine, "Kölecilik mi yoksa kara borsa mı?" diye sordu.

Montgomery en ufak bir duraksama sergilemeden, "Şu an için... Kadın iç etekleri," diye cevap verdi. "Pazar bu mevsimde ipek, dantel ve sırmalı kumaş taşıyabilen herkes için çok kârlı. Fransa'ya ticaretin kesilmesiyle Doğu'dan gelen mallar en yüksek fiyatlara sahip."

Catherine sıkkin bir ifadeyle yelpazesini açarak, "Ne kadar ilginç," dedi. William Merriweather'a dönüp çekici bir şekilde

gölümsedi. "Orkestranın sıradaki şarkı için hazırlandığını duya biliyorum."

Catherine geniş eteğini ustaca savurarak çiftlerin iki uzun sıra oluşturduğu dans pistine kadar Merriweather'a eşlik etti. Zarif ve görkemli bir dans müziği çalıyor, adımlar ise incelik ve zarafetle atılıyordu.

Catherine Montgomery'nin adımlarını takip ettiğinin farkında olsa da onun olduğu tarafa bakmamakta kararlıydı.

Parmak uçlarında dönmek için yakınlaştıklarında Merriweather'a, "Ne iğrenç adam," dedi. "Tabii ya, kadın iç eteği. Ta Doğu'dan mal getirmek için yolculuk etmediğine bahse girerim. Ambargolara rağmen Fransa'dan kaçak getiriyordur."

Merriweather, "Bence çok kaba bir yapısı var," diyerek ona katıldı. "Ama çok cesur. Aklındakileri söylemekten hiç çekinmiyor; siz gelmeden önce teğmenle neredeyse birbirlerine gireceklerdi."

"Gerçekten mi? Hangi konuda?"

Sıralar ayrıldı ve dansçılar tekrar bir araya gelmeden uzaklaşıp birkaç hareket yaptılar.

"Bugünlerde ne hakkında tartışılıyor?" Merriweather iç çekti. "Siyaset tabii ki. Anı kovanına ben de biraz çomak soktuğumu kabul ediyorum ama cesur Bay Montgomery'miz gelip o çomağı çıkardı."

"Savaşı mı savunuyor?"

Merriweather dudaklarını düşünceli bir şekilde büzdü. "İnanın, neyi savunduğunu bilmiyorum. Ya da kimi."

Catherine kaşlarını çatıp omzunun üzerinden baktı. Montgomery gruptan ayrılmıştı. Kendi isteğiyle mi çekilmişti yoksa diğerleri ona karşı saf mı oluşturmuştu bilemiyordu. İki şekilde de Montgomery durumu çok da umursuyormuş gibi gözüküyordu. Odadaki bütün kadınlar onun dikkatini çekmek için birbiriyle yarışıyorlardı.

Yoğun bir şekilde antipati duyuyor olsa da adamın, hem vücut yapısı hem de diğer özellikleri bakımından birbirine çok benzeyen daha kısa boylu, daha az kaslı yerel eşraf ya da kırmızılı üniformalı subaylara kıyasla dikkat çekici bir şekilde yakışıklı olduğunu itiraf etmeliydi. Odadaki erkeklerin çoğundan - Hamilton hariç - en az bir karış daha uzundu ve Catherine lacivert redingotunun altından belli olan vücut hatlarının çok azının terzinin kesme doldurma yeteneğinden kaynaklandığını biliyordu. Ayrıca balo salonunda fısıltı halinde yapılan sohbetlerin çoğunun konusu olduğunu biliyormuş ama umursamıyormuş gibi kendine güvenen bir havası vardı. Bununla birlikte sırtı demir gibi sert gözükten Hamilton ara sıra yumruklarını sıkıp sohbetlerini bitirmek istiyormuş gibi tüccara bakıyordu.

Kendini müziğe veremeyen Catherine içgüdüsel olarak dansın son figürlerine geçti. Yabancı; zaten Hamilton'ın gururunu kırmıştı, Catherine bunu bir avantaj olarak kullanabilir miydi? Kaçamak bir flört, teğmenini hırsıyla evlilik teklifi yapmaya itebilirdi. Tabii dikkatli olmalıydı. Montgomery o sabah hoyrat ve affedilemez şekilde kaba davranmıştı ve Catherine herhangi bir yanlış izlenim bırakıp onu kibirlendirmek istemiyordu ama gece yarısı yaklaşıyordu ve kendi gururu için hata yapamazdı.

Dans alkışlarla sona erdi ve Catherine yanında Merriweather ile birlikte babasının grubunun yanına gitti.

Gülümseyerek, "Teşekkür ederim, Bay Merriweather." diyerek onun kolunu bıraktı. "Nefesimi kesmeyi başardınız. Hamilton..." Sık kirpiklerinin altından ona baktı. "Rica etsem bana bir bardak ılık su getirebilir misin?"

Hamilton reverans yaptı. "Tabii ki getiririm. Hemen dönerim."

"Teşekkür ederim. Ah, baba... Sanırım Bay Petrie sizi arıyordu."

"Petrie?" Sör Alfred kan kokusu almış bir av köpeği gibi kendine geldi. Hugh Petrie'nin saçmalık ya da yapmacıklık olma-

dan her zaman her durumda kendine güvenerek vist ve tavladan söz açtığı bilinirdi. "Hmmm... Şey... Öh! Lawrence... Gidip ne istiyormuş, bakalım mı? Şüphesiz bize ihtiyaç duyacak kadar önemli bir şey olmalı."

"Şüphesiz, şüphesiz." Albay başıyla onayladı ve hızla uzaklaştılar. Merriweather biraz daha oyalandı ama iskambil oynamanın cazibesine karşı koymak zordu. O da izin isteyip Damien, Harriet ve Raefer Montgomery'nin yanından ayrıldı.

Catherine Harriet'in gözünün içine baktı. Başıyla orkestrayı işaret ederek, "Gavot, en sevdiklerinden, değil mi?" dedi.

Harriet'in gözleri büyüdü ama kolunu Damien'in koluna dolayıp kendisini dansa davet ettirmiş oldu. Catherine işitme mesafesinden çıkmalarını bekledikten sonra Montgomery'ye döndü.

"Söyleyin bayım, kaçak avcılık okulunda müzik bilgisi de veriyorlar mı?"

"Dans bilgisi bile veriyorlar," dedi adam ve kolunu uzatarak sordu: "Benimle dans eder misiniz?"

Catherine teklifi kabul etmeden önce bir an için adamın çapkın gülüşünü inceledi. Fısıldayan kadınların yanından geçerlerken, başların onlara doğru döndüğünün, dahası dans eden çiftlere katılırlarken odanın ilerisinden bir çift yeşil gözün üzerlerinde olduğunun farkındaydı.

Montgomery'nin hareketleri akıcı ve kendinden emin, onun boyutlarında bir adam için oldukça hafif ve zarifti. Catherine parmak uçlarının değdiği sağlam kasların sebep olduğu hissin, adamın beline kadar çıplak vücudunu ya da siyah saçlarından çıplak tenine damlayan suları hatırlatacak kadar güçlü bir etkiye yol açacağını beklemiyordu. Müzikten fırsat bulup adamın kollarına her seferinde cesurca çekildiğinde içini eriten o hissi beklemiyordu.

Catherine'i zarıfça döndürürken, "Bu sabah o kadar sert dav-

randığım için özür dilemeliyim,” dedi adam. “Gece boyunca at sürdüğüm ve defalarca ormanda yolumu kaybettiğim için sabrım tükenmek üzereydi.”

“Özür dilemek karakterinize pek uymuyor, Bay Montgomery. Ama neden ağabeyimin arkadaşı olduğunuzu söylemediniz? Bu kötü hareketiniz için bir bahane olmazdı tabii ama durumu açıklamanıza yardımcı olabilirdi.”

“Damien kaçak avcıları ve eşkıyaları arkadaş olarak mı görür?”

“Londra’daki ofislerinde bulundum ve mecburen arkadaşlık ettiği adamları gördüm.”

Dörtgende diğer çiftlerle yer değiştirmek üzere ayrıldılar. Bir araya gelip dansa devam etmeye başladıklarında, “Sizin de özür dilemeniz gerekiyor,” dedi Montgomery düşünceli bir şekilde.

“Benim mi?” Catherine kaşlarını çatıp başını yukarı kaldırdı. “Ne için olduğunu sorabilir miyim?”

“Sessizce yanıma yaklaştığınız için. Gölgede durup beni yikanırken izlediğiniz için.”

Catherine şaşkınlıkla ağzını açtı. “Sizi *izlemiyordum*, bayım. Açıklıkta birinin yıkandığını bilseydim oraya asla yaklaşmazdım. Atıma su vermek istiyordum ve...” Sustu. Montgomery’nin insanı çıldırtan, her şeyi bilen gülüşü mavi-siyah gözlerindeki keyfin ışıltısıyla yeniden dudaklarına yerleşti. “Lütfen yerimize geçelim. Teğmen Garner suyumunu getirmiş.”

“Sevgili Bayan Ashbrooke...” Catherine’in elini dudaklarına götürüp sıcak dudaklarını eldivenli parmakların üzerine bastırdı. “Aylardır kollarımda bu kadar güzel bir kadın tutmuyorum ve bu zevkten henüz vazgeçmek istemiyorum. Korkarım teğmenin biraz daha beklemesi gerekecek.”

“Sanmıyorum...”

“Sizi hâlâ korkutuyor muyum? Kalabalık bir odada bile mi?”

Catherine soluklanıp ona baktı. Hamilton su bardağını dans pistine doğru getiriyordu. Orkestra çalıyor, çiftler etraflarında dönüyorlardı. Montgomery ise gülümseyerek ona meydan okuyordu.

Catherine elini Montgomery'nin bileğine koydu. Montgomery'nin elini yeniden belinde hissetti. Londra'dan gelen yabancıyla ikinci kez dans ederken odadaki fısıltıları duyabiliyordu. Bu yaptığı, adamın ona bakışları ve tüm dikkatini vererek diğer her şeyi - müziği, kahkahaları, konuşanların uğultusunu - arka plana atışı kadar skandal yaratabilecek bir hareketti.

Sadece hayal meyal yanlarından geçenlerin renkli elbiselerinin, pencere ve kapılardaki camlardan yansıyan kandil ışıklarının ışıltısının farkındaydı. Montgomery'nin onu döndüre döndüre dans pistinden terasa çıkardığını, sadece yıldızların ışığı kalana kadar onu gürültü ve ışıklardan uzaklaştırdığını anlamamıştı.

Adam onu biraz daha kendisine doğru çekerek vücudunun sert şekillerine uymasını sağlayacak şekilde kucakladı. Çizdikleri daireler, adımları yavaşladı; ta ki artık müziğin ritmine uymayarak neredeyse hareket etmiyorlarmış gibi yavaşlayana kadar. Catherine nabzının anlam veremediği şekilde hızlandığını hissetti. Montgomery'nin onu kendine fazla yakın tuttuğunun farkındaydı. Hava çok karanlıktı ve etrafı gül kokuları sarmıştı. Catherine gözlerini biraz aşağı kaydırduğunda onu büyüleyen artık Montgomery'nin gözleri değil dudaklarının şehvetli kıvrımlarıydı. Elini Catherine'in ensesini tutmak için kaydırırken dudakları onunkilere yaklaşıyordu.

Dudakları birbirine değdi ve Catherine'in vücudu öpücüğün sokuyla titredi. Bir fısıltıyla, güçsüz bir şekilde karşı çıkmış olsa da ikna etmek için gereken güç ya da mantığa o sırada sahip değildi. Bütün hisleri Montgomery'nin dudaklarının tüy kadar hafif baskısına, cesurca ağzına girmeden önce tadına bakan, onu hazırlayan dilinin okşayışına yoğunlaşmıştı.

Montgomery kollarını ona daha sıkı doladı ve dudaklarını Catherine'inkilere daha güçlü bir şekilde bastırdı. İkinci kez dilini ağzına dayadığında aradığı boşluğu buldu ve dili Catherine'in ateşli dudaklarından içeri doğru sahiplenici bir şekilde kayd. Catherine dizlerinin çözüldüğünü ve midesinin pelteye, sıcak pelteye döndüğünü, her yumuşak öpücükle kol ve bacaklarının erimiş kurşun kadar ağırlaştığını hissediyordu. Yumruklarını açıp kapadı. Parmaklarını adamın redingotunun kadife yüzeyinden yukarı... Daha yukarı, ensesine kadar kaydırıp orada gezdirdi, ardından güçlü geniş omuzlarına tutundu. Kendisini kucaklayan kollardaki güçle heyecanlanarak hevesle ona sokuldu.

Bir adamın sunabileceği her türde öpücüğü bildiğini sanıyordu - dudakların birbirine değişinde başka ne gibi bir gizem saklı olabilirdi ki? Hamilton'ın öpücükleri ondan önceki adamlarınkinden çok daha lezzetliydi elbette ve vücudunu zevkten titretiyordu. Ama hiç damarlarını kasıp kavuran böylesi bir etkiye yol açmamıştı. Vücudu hiç Catherine'in erimesine, onunla hareket etmesine, bu inanılmaz yakıcı gerginliğin sebebini sorgulamasına neden olmamıştı. Catherine'in teni bile gerilmiş, sıkışmıştı ve karnı ona biraz daha yakınlaşma, onun sıcaklığını çıplak teninde hissetme ihtiyacıyla karıncalanıyordu.

O da onu öpüyordu, öptüğünü biliyordu ama Montgomery öpüşmeye öyle aniden son verdi ki Catherine hayal kırıklığıyla inledi. Adamın yüzü karanlıktaydı - koyu kaşlarından ötesi net olarak seçilemiyordu - ancak Catherine onun da kendisi gibi şaşkın olduğunu hissedebiliyordu. Montgomery onun da zevk alabileceğini beklemiyormuş gibi görünüyordu.

Adam daha fazla yakınlaşmak istemiyormuş gibi Catherine'i kendisinden uzaklaştırdı ve konuşurken sesini yumuşak, bir o kadar da doğal tutmaya çalıştı.

“Seni fırsatı kaçırmayacak ahlaksız seraseriler hakkında uyar-
maştım.”

Catherine, “Evet,” diye mırıldandı. “Ayrıca beni gerçek bir
ders vermekle de tehdit etmişsin. Neydi o?”

Montgomery parmak uçlarıyla boynunu okşadığında Catheri-
ne titredi. Başını onun teninin sıcaklığını daha iyi hissedebilmek
için hafifçe çevirdi... Ve gözleri dehşetle açıldı.

En fazla beş adım ötede açık, çift kanatlı camlı kapılardan ge-
len ışıklarla silueti aydınlanan bir adam duruyordu. Elleri sert bir
şekilde iki yanındaydı ve bir elinde ince kristal bir bardak vardı.

Nefesi kesilen Catherine hızla Montgomery’den uzaklaştı.
“Hamilton!”

Teğmen öfkeden titreyen bir sesle, “Umarım işinizi bölmüyo-
rumdur,” dedi.

Catherine ona doğru birkaç aksak adım attı. “Hamilton... Dü-
şündüğün gibi değil...”

“Değil mi? Hay hay, rica etsem neler olduğunu anlatır mı-
sın? Beni bir bardak su getirmem için gönderip yeni tanıştığın
bir adamla dans ediyorsun ve on dakika sonra seni o adamın kol-
larında...” Cümlesini dudak bükerek bitirdi. “Sonra da düşündü-
ğüm gibi olmadığını söylüyorsun.”

“Hamilton, lütfen...”

“Bana kalırsa, leydim, bu beyefendiyi öpüyordun. Çok da
isteksiz gibi gözüküyordun. Bunun başka bir açıklaması ola-
maz... Tabii yabancıları öpme alışkanlığı edinip bunda yanlış bir
şey olmadığını düşünmeye başlamadıysan.”

Montgomery duyulabilir şekilde nefes verdi. Cebinden ince
bir gitanes* çıkardı. “Hanımefendiye konuşması için fırsat ver-
miyorsunuz. Verseniz size bunun benim fikrim olduğundan ve
kendisinin sadece... Katlandığından bahsedebilirdi.”

* Kara tütün kullanılarak imal edilen sigara. (Cay. N.)

“*Katlanmak mı?*” Montgomery’nin bir sülfür çubuğu çıkarıp si-
garayı yakışını izlerken Garner’in yüzü ifadesiz ve taş gibi sertti.

“Bugün onun doğum günü, öyle değil mi?”

“Ve siz de iyi huylu hanımefendiyi zorlayarak bu durumu bir
fırsata çevirmeyi düşündünüz, öyle mi?”

Montgomery sessizce, “Kimseyi hiçbir şeye zorlamadım,”
dedi. “Sadece tebrik ediyordum.”

Hamilton bardağı daha sıkı kavradı. “Catherine... Bence artık
partiye geri dönmelisin. Hava soğudu.”

“Benimle gelecek misin?” diye fısıldadı Catherine.

“Henüz değil. Montgomery ile konuşacaklarımız bitmedi.”

Catherine uzanıp ceketinin koluna dokundu. “Hamilton, lütfen...”

“*İçeri git*, dedim.” Kolunu ondan çekerken buz gibi yeşil gözle-
riyle ona bakıyordu. “Bu artık Montgomery ile benim aramda.”

Raefer sigaranın ucundaki ateşe bakarak, “Aksine,” dedi.
“Tartışacak bir şeyler olsaydı, bu Bayan Ashbrooke ile benim
aramda olurdu. Fakat... Bir özür bu basit yanlış anlamaya son
verecekse özür dileyebilirim. Hanımefendinin zamanı adına ko-
nuşulduğunu bilmiyordum.”

Hamilton dişlerini gıcırdattı. “Catherine’in zamanı kendisine
ait ve ahlaksız, aşağılık herifler için zamanını çöpe atmayı seçi-
yorsa, öyle olsun.”

Montgomery uzun, gergin bir süre boyunca teğmene baktı.
Konuşurken sesi alçak ve aldatıcı bir biçimde yumuşaktı. “Ben
özür diledim. Şimdi izin verirsen...”

Kibar bir şekilde Catherine’e reverans yaptı ve camlı kapılara yö-
neldi. Deriye sürtünen çeliğin tiz sesi duyuldu ve Hamilton’ın kılıcı-
nın parlak ucu bir anda Montgomery’nin yakasının fırırına dayandı.

Garner, “Özür yetmez,” diye tısladı. “Tabii kötü huylu bir
haydut olmanın yanı sıra bir korkak olduğun için de özür dile-
mediğin sürece.”

“Burada neler oluyor böyle?”

Catherine babasının terasın karşısından gürleyen sesiyle irkil-
di. Babasını tam arkasında Damien, Harriet ve Albay Halfyard
ile birlikte camlı kapılardan geçerken görünce yüzünde kalan
azıcık renk parmak uçlarına kadar çekildi.

“Pekala! Konuşun! Bu ne demek oluyor? Teğmen Garner, o
lanet şeyi yerine koyup açıklayın.”

Albay yüksek sesle, “Hemen,” dedi. “Sör Alfred’in misafirisi-
niz. Burada kılıç kullanamazsınız.”

“O dediğiniz... Bu... Bu *beyefendinin*... Bana ve Bayan
Ashbrooke’a ettiği hakaretler için geçerli olamaz.”

“Ne? Ne gibi hakaretler?”

Catherine karanlıkta kaybolabilmeyi diledi. Damien ve Har-
riet ona her şeyin sebebinin kendisi olduğunu biliyorlarmış gibi
bakıyorlardı. Albay Halfyard elini kendi kılıç kabzasına götür-
müştü ve hareket edecek ilk kişiye kılıcını saplamaya hazır gibi
gözüküyordu.

Sör Alfred’in yüzü kıpkırmızı oldu. “Size kılıcı yerine koy-
manızı söyledim, teğmen. Ortada edilmiş bir hakaret varsa mese-
lenin özünü öğrenmeliyiz.”

Hamilton kılıcı salladı ve yavaşça Montgomery’nin çenesinin
altından indirdi. Ani, ustaca bir hareketle kılıcı kınına soktu.

“Şimdi anlatın.” Sör Alfred’in sesi soğuktu. “Ne tür bir haka-
ret yüzünden benim çatım altında kılıç çektiniz?”

Montgomery, Garner’in kılıcı ortaya çıktığından beri nere-
deyse gözünü kırpmamıştı. Catherine’in babasıyla konuşmak
için döndüğünde gözünü kırpmaya başladı. “Bu basit bir yanlış
anlaşılmaydı ve bunun için özür diledim.”

Garner, “Alay eder gibi ağzının kenarıyla özür diledi. Ben de
bu yüzden tatmin edilmeyi bekledim.”

Raefer, Sör Alfred’e bakmaya devam ediyordu. “Bu adamı
öldürmek gibi bir arzum yok.”

“Beni öldürmek mi?” Hamilton öne atıldı. “Bunu denemene izin vermekten zevk duyarım.”

“Hamilton, Tanrı aşkına...” Damien hızla teğmenin önüne geçti. “Raefer?” Dönüp açıklama yapması için onun yüzüne baktı.

Raefer koyu gözlerini Hamilton’ın yüzüne dikti ve hafifçe güldü. “Teğmen, kardeşinizi biraz hava almak için terasa çıkar-mamdan alınmış gibi gözüküyor. Uygunsuz davrandığımı düşü-nüyormuş gibi bir hali var ama hanımefendinin üzerinde kendi-sinin de hakkı olmadığını söylüyor. Bana kalırsa bu durumda bu gece yanlış bir şey olup olmadığına Bayan Ashbrooke’un karar vermesi gerek.”

“Hakkı olmadığını mı söylüyor?” Damien homurdanarak sövdü. “Tanrı aşkına, onlar nişanlı.”

Hamilton şaşkın - hatta kızgın - bakışlarını Montgomery’den Catherine’e çevirdi. Catherine yanaklarının utançtan kızardığını hissetti ve gözyaşlarının akmaması için gözlerini kırıştırdı.

“Pekala, kızım?” Sör Alfred’in sesi Catherine’e tokmak gibi geliyordu. “Hepimiz bekliyoruz. Bu beyefendi sana yanlış bir şey yaptı mı yapmadı mı?”

Catherine o sabah ormana gitmemiş olmayı, gavot dansını öğ-renmemiş olmayı, on sekiz yıl önce bu gece doğmamış olmayı dileyerek ümitsizce saldırgan yüzlere baktı.

Sabrı tükenmek üzere olan babası, “En azından bize bunun nasıl bir hareket olduğundan bahset,” diye ısrar etti.

“Beni... Beni...” Sözleri fısıltıdan ibaretti ve ses çıkarabil-mek için yutkunması gerekti. “Beni öptü.”

“Seni öptü mü?” Sör Alfred eğilip kızının yüzüne baktı. “Seni öptü mü? Sen istemeden mi?”

“Ben...” Catherine alt dudağını kısıp vahşice ısırıldı. Ne söy-leyebilirdi? Hayır dese Hamilton’a herkesin içinde tokat atmış gibi olacak ve onu kaybedecekti. Evet dese, teğmen değer ver-

diği ahlak kuralları yüzünden Catherine'in namusunu korumak için harekete geçecekti. "Ben... Dans ediyorduk ama birden..." Yeniden duraksayıp yere baktı. "Onu buna teşvik edecek hiçbir şey yapmadım."

Albay Halfyard derin bir nefes alarak Montgomery'ye baktı. "Açıklayın, bayım!"

Montgomery bir süre daha Catherine'e baktıktan sonra uyusuk bir şekilde albaya döndü. "Açıklayacak bir şey yok. Güzel bir gecede kollarımda güzel bir kadın vardı, istediğim bir şey gördüm ve aldım."

Albayın burun delikleri öfkeyle açılıp kapandı. "Bu çok küstahça! Öyle gözüküyor ki Teğmen Garner alınmakta haklı. Tanrı biliyor, onun yerinde olsam ben de aynısını yapardım."

Hamilton Montgomery'ye bakarken dudaklarını büzdü. "Ke-faretini ödeyecek misin, ödemeyecek misin?"

Raefer teğmenin meydan okumasına karşılık vermeden önce karanlık bakışlarını Damien'a çevirdi. "Nerede ve ne zaman?"

"Yann. Şafak vakti. Kessler's Green'de."

Montgomery hafifçe gülümsedi. "Londra'da acele işlerim var. Yarın şafak vakti yola çıkmış olmayı planlıyorum. Sorun olmazsa bu meseleyi o zamana kadar çözelim."

Bu yeni alayıyla yüzü bembeyaz kesilen Garner biraz daha gerildi. Sör Alfred bile küstahlığına şaşırıp uzun boylu tüccara bakakaldı.

"O zaman hemen burada ve şimdi," dedi. "Bir saat içinde ahırların önündeki avluda. Damien... Bay Montgomery burada senin davetininle bulunduğu için düello şahidi olabilirsin. Silahlar, beyler?"

Montgomery ruhsuz bir şekilde, "Teğmen iyi kılıç kullanıyor gibi görünüyor," dedi. "İtirazım yok."

"Hamilton..." Catherine son kez yalvaran gözlerle ona baktı. "Hayır, lütfen. Özgür diledi ya..."

“Kızım! Endişelenmek için biraz geç kaldın.” Sör Alfred onu sertçe kolundan çekti. “Eminim bu konuda daha çok sen hatalıydın... Tabii tek suçlu sen olmasan da.” Catherine’i kapıya doğru iterken eğilip fısıldadı. “Leydi Ashbrooke’u seni yıllar önce evlendirmek konusunda uyarmıştım. Başka skandallara katlanmayacağım konusunda seni de uyarmıştım, küçük hanım. Hemen odana çıkıyorsun ve ben ne yapacağıma karar verene kadar orada kalıyorsun!”

Catherine gözyaşlarını daha fazla tutamayacaktı. Gözyaşları kirpiklerinde toplandı ve yanaklarından aşağı süzülüp pembe ipek korsesinin üzerinde koyu lekeler oluşturdu.

“Baba...”

“Şimdi! Hemen! Sakın beni oyunlarıyla bunaltmaya kalkma. Kendi bildiğini yaptığın günler bitti. Bitti, duydun mu beni!”

Catherine kalbinin hızla atmasından başka hiçbir şey duymuyordu. Alelacele terastan çıktı, balo salonundaki şaşkın misafirleri geçti ve odasına girip kapıyı arkasından kilitlemesinin ardından yatağına uzanana dek durmadı.

A vluya pirinç kaplı fenerlerden bir çember kurulmuştu. Nehrin üstüne hafif sis çökmüştü ve sarı ışık direklerini bulanıklaştırıp nemli çakıl taşlarına vuran gölgeleri çarpıtiyordu. Yaklaşan düellonun haberi kontrol edilemeyen bir yangın gibi hızla partidekiler arasında yayılmıştı ve işin erbabı olan herkes toplanıp fenerlerden oluşan çemberin etrafına bir çember daha oluşturmuştu. Diğerlerinden daha cesur olan kadınlardan bazıları iffetli görüntülerini korumak için pelerinlerini giyip kapüşonlarını çekmiş ve ahırların yanında küçük, heyecanlı gruplar oluşturmuştu. Hizmetkarlar, üniformalı arabacılar ve seyisler at arabalarına oturmuş pencere denizliğinden ve kapılardan sarkarak sabırsız ifadelerle olup biteni izliyorlardı.

İki kat yukarıdaki Catherine odasının penceresinin yanında durmuş ince perdeyi sıkıca tutuyor ve üzgün bir halde aşağıya bakıyordu. Yüzü gözyaşlarından nemlenmişti, gözleri ise kan ça-nağına dönmüştü. Harriet tam arkasındaydı, elindeki dantel mendili evirip çeviriyordu.

Catherine, "Biri bu çılgınlığa son vermeli," diye fısıldadı. "Bu

noktaya gelmesini istememiştim. Kimseye zarar vermek niyetinde değildim. Ah, Harriet, sen bana inanıyorsun, değil mi?”

Harriet mendili bir kez daha vahşice döndürerek, “İnanıyorum,” diye mırıldandı.

İşin aslı Catherine insanlara - kendisi de dahil olmak üzere - zarar vermişti. Düşünmeden hareket etmiş ve artık çok geç olduğunda endişelenmeye başlamıştı. Catherine iyiydi ve kibardı, fakat narin olduğunu dışa vurmayacak kadar inatçı, iddia ettiği kadar güçlü ya da kendi kendine yeten biri olmadığını kimseye belli etmeyecek kadar gururluydu.

Harriet, “Leydi Caroline seni görmeye geldiğinde bir şey söyledi mi?” diye sorma cesaretini gösterdi.

“Annem mi?” Catherine alaycı bir şekilde iç çekti. “Lord Winston’la randevusu bölündüğü için daha çok sinirlendi. Söylediğim hiçbir şeyi dinlediğini sanmıyorum. Belki de ona Montgomery’nin bana tecavüz ettiğini söylemeliydim, bu sayede biraz meraklanmasını sağlayabilirdim.”

“Ah, Catherine...” Harriet arkadaşını teselli etmek isterken, ne söyleyeceğini bilemeyerek dudağını ısırды. Arkadaş olmalarının bir sebebi de neredeyse boş bir evde yalnız büyümenin ne demek olduğunu bilmeleriydi. Harriet’in annesi onu doğurup ilgisiz dadı ve bakıcılara bırakmıştı. Anne ve babasının ilgisizliğine bakılacak olursa Catherine de tek çocuk - bir öksüz - sayılabilir-di. “Annen hakkında böyle sert konuşmamalısın. Seni önemsiyor ama sadece... Bunu nasıl göstereceğini bilmiyor.”

“Âşıklarına göstermeyi biliyor ama. Ah...” Perdeyi bırakıp döndü. “Bunlar neden oluyor? Neden? Alt tarafı önemsiz bir mesele. Tanrı aşkına, sadece bir öpücük. Daha evvel onlarca adamla öpüştüm. Neden şimdi bu yaygara kopuyor? Ve Hamilton neden düellodan başka bir şeyle tatmin olmuyor?”

Harriet sesini yükselterek bıkkın bir ifadeyle, “Çünkü o

Majesteleri'nin Dokuzuncu Süvari Birliği'nden Teğmen Hamilton Garner," dedi. "Ne yapacağını sanıyordun ki, Catherine? Bay Montgomery'nin seni terasa götürmesine izin verdiğinde ne planlıyordun?"

"Beni bir yere götürmesine *izin falan vermedim*. Dans ediyorduk ve... Nerede olduğumuzu fark ettiğimde çok geçti."

"Nerede olduğunuzu bile fark etmedin mi? Biraz dans... Ve biraz öpücükten sonra tabii."

Catherine, Harriet'in suçlayıcı tavrına karşılık yanaklarının kızardığını hissetti ama neler olduğunu nasıl açıklayabilirdi ki? Bunu kendisine bile açıklayamıyordu. Montgomery onun emri olmadan hareket edemesin, hatta nefes alamasın diye ona büyü yapmış ve onu gözlerine hapsedmiş gibiydi... Öpüşmelerinin hatırladığında dudakları hâlâ yanıyordu, fakat tüm olan buydu: Bir öpücük. Hayatının geri kalanını mahvedebilecek basit bir öpücük. Bu şüphesiz Hamilton'dan evlilik teklifi alma umutlarını söndürecek. Muhtemelen Londralı tüccarın da hayatına son verecekti. Teğmen kılıçta ustaydı; birliğinin eğitmeniydi. Catherine onun içgüdüleri ve çevikliğiyle ilgili hikayeler duymuştu, dahası Montgomery'nin endamına rağmen - ya da endamından dolayı - Hamilton onu kanlı parçalara ayırmaktan zevk duyardı.

"Ah, Tanrım!" Alnını serin pencere camına dayadı ve aşağıda bir hareketlenme olduğunu gördü. Hamilton ortaya çıkmıştı ve şahitleriyle - iki asteğmen - birlikte aydınlatılmış çemberin ortasına doğru yürüyordu. Kırmızı üniformasını ve şık beyaz deri kemerini çıkarmış, üzerinde sadece nankin pantolonu ve yakasız beyaz keten gömleği kalmıştı. Şahitlerinden biri kınından çıkardığı kılıcı ona uzatırken, teğmen taş fıskiye'nin yanında durdu. Kılıcı sevgiyle aldı, iki eliyle tutarak hafifçe büküp esnetmeden önce bir parmağını parlayan yüzeyinde gezdirdi. Tek seferde kıl-

lıcı havada savurup bileklerini ısıtmak için havayı spirallerle ve ölümcül vuruşlarla kesti.

Raefer Montgomery ve Damien çembere yaklaşırken avlunun diğer tarafındaki kalabalıkta belli belirsiz bir kıpırdanma vardı. Montgomery de redingotunu, saten iç gömleğini, fırfırlı yakasını ve kolalı boyunbağını çıkarmıştı. Gömleği ipekti ve boğaz kısmı açıktı. Resmi peruğunu da çıkarmıştı ve kapkara saçları ensesine, şakaklarına mürekkep sıçramış gibi dökülüyordu.

Catherine perdeyi yeniden sıkıca tuttu. Hamilton korkunç performansı için hazırlanırken bir dansçı gibi hareket ediyordu. Montgomery hareketsiz duruyor ve sigarasının dumanı ince bir çizgi halinde yükseliyordu.

Catherine dehşete kapılmış bir halde, “Neden gitmedi?” diye fısıldadı. “Neden atına atlayıp gitmedi? Kimsenin onun hakkında ne düşündüğünü umursamıyormuş gibi gözüküyordu; neden şimdi bir korkak olduğunu düşünmelerini umursuyor?”

Harriet arkadaşının yanına geçti. “Erkekler *bizim* gururlu ve kibirli olduğumuzu söylüyorlar ama her şeyi, ama her şeyi onlardan öğreniyoruz.”

Catherine onu tam olarak dinlemiyordu. Albay Halfyard tek başına çemberin ortasına doğru yürüyüp elini sessizlik için kaldırdığına göre hakem olarak seçilmişti. Açık pencereden albayın kalabalığı susturup tarafları çağırdığını duyabiliyorlardı.

Hamilton kendinden emin adımlarla komutan subayına doğru yürüdü. Montgomery sigarasından son bir derin nefes aldı ve izmariti yere atıp ayağının altında ezdikten sonra Damien'dan kılıcını aldı. Garip bir şekilde gülümsüyordu ama ince, metalik mavi kılıcıyla havaya görünmez Z çizisinde hiç de eğlendirici bir yan yoktu.

Albayın sesi gürledi. “Beyler. Alınan karar gereği bu düelloyu birbirinizi öldürmeden tamamlamanız gerektiğini hatırlatayım. Teğmen Garner... Özür dilenirse kabul edecek misiniz?”

Hamilton başını salladı. "Özür yetmez."

"Bay Montgomery..." Albay çatık beyaz kaşlarının altından dik dik ona bakıyordu, "Bunu halletmenin başka bir yolu olduğunu düşünüyor musunuz?"

"Teğmen karar vermiş görünüyor, bayım. Kabul etmekten başka çarem yok."

"Pekala." Albay şahitlere doğru kaba bir şekilde başını salladı. "Her şey usule uygunsa başlayalım. Doktor var mı?"

Kovan biçiminde peruk takmış olan bir adam öne çıkıp elini kaldırdı. "Dr. Moore, hizmetinizdeyim."

Albay iki tarafa da ciddi bir ifadeyle baktı. "*Gardınızı alın* emriyle pozisyonlarınızı alacaksınız. Görüyorum ki ilk kan damlasını iki taraf da reddediyor? Pekala. Tanrı ruhunuzu korusun. Beyler, yerlerinize geçin."

Catherine bunun üzerine pencereden uzaklaştı. Yüzü mum gibi bembeyazdı. Dehşetle, "İlk kanı reddettiler mi?" diye fısıldadı. "Bu demektir ki... Düello ölümüne."

Kalbi acı verici şekilde hızla çarpan Catherine dönüp alelacele kapıya doğru koştu.

"Catherine! Nereye gidiyorsun?"

Catherine cevap vermek için durmadı. Kapıyı açıp eteğini yoğun katlarından toplayıp kaldırarak bir iblis topuklarından onu yakalamaya çalışıyormuş gibi hızla koridordan geçti, merdivenlerden inip meşe kapılara ulaştı. Çakılıktan bakımlı çimenliğe doğru ilerledi, çiyli otlardan kayıp bu sırada bileğini burktu. Durmadı. Arka avluya doğru koşmaya devam etti, evin köşesini dönmekten kılıca çarpan kılıcın öfkeli sesini, saldırma ve korumaya geçen metallerin tiz tınlarını duyabiliyordu.

Düelloocular birbirlerine döndüler, kollarını büküp denge sağlamak için kaldırdılar, sağ kollarını düz şekilde uzatıp darbeyi

bertaraf ettiler, kılıçları çarpıştırdılar, adımlarına ya da hareketlerinin ritmine ara vermeden karşı atakta bulundular. Bale gibiydi - kalabalığın nefesini tutmasına sebep olan ve birkaç ataktan sonra bu adamların kılıç gösterisinden çok ayaklarını doğru kullanmaya çalışan akademi düellocuları olmadığına anlaşıldığı tehlikeli, ölümcül bir bale. Her kusursuz adım, hız ve gücü etkili şekilde kullanmak için hesaplanmıştı. Her atak veya karşı atak korkutucu bir zarafet ve güzellikle gerçekleştiriliyordu. Onlardan biriyle karşılaşan daha az deneyimli bir kılıç ustası ilk saldırıda ölebilirdi.

Hamilton, Montgomery'nin beceri seviyesine şaşırmış, memnun olmuştu. Böylece daha zayıf bir rakipten faydalanmış olduğu için sansür uygulamadan kendi yeteneklerini gösterebilirdi. Bunu aklında tutarak bir araya gelip kılıçlarını kabzalarına yakın yerlerden çarpıştırdıklarında Hamilton soldan vuracak gibi yapıp çevik bir ters vuruşla Montgomery'nin açıkta kalan bacağına yara açtı. İlk kan dökülürken kalabalık nefesini tuttu ve adet olduğu üzere adamlar ayrılıp namus davasının yerine getirildiğini onaylamak için bir süre durdular.

Montgomery tahammülsüz bir el hareketiyle doktora gitmesini işaret edip kılıcıyla sahte bir selam verdi. Yüz ifadesi sertti. Çenesi kare şeklindeydi ve gözleri korlaşmış ateş gibi için için yanıyordu.

Yeniden meydana çağrıldıklarında vahşi bir zevkle dişlerini gösteren Hamilton saldırıya devam etti. Bir vuruş. Kılıcın kılıca keskin bir sesle çarpışı. Montgomery gölgelere itilmek için zorlanıyordu. İçgüdüğü bir başka açık daha verdi ve teğmen Montgomery'nin şakağını, tam sağ kulağının üstünü yaraladı. Yaradan süzülen koyu kırmızı kan düzgün tıraşlı çenesinden süzülüp beyaz ipek gömleğine aktı. Yaranın ya da seyircilerin teza-hüratlarının pek farkında olmadı. Hırıldayıp dişlerini göstererek

rakibine atıldı. Karşı atağın gücüyle Garner çemberin bir tarafından diğerine fırladı. Kılıçları güçlü rüzgarda savrulan yapraklar gibi izleyicilerin dağılmasına sebep oluyordu. Montgomery Hamilton'ı ahırın rüzgar almayan tarafına sürükledi. Karşı atakla yeniden sarı fener ışıklarından çembere girdiler.

İki adam kan ter içinde zorlanmaya başlamışken kalabalık tezahürat ediyor, bahis tutuşuyordu. Hamilton'ın kolunda ve ensesinde yaralar vardı; gömleğinin önü omzundan beline kadar yırtılmıştı. Montgomery'nin bacağından kanlar akıyordu ve yüzünün sol tarafı ile boynu kanla kaplıydı. Garner, tüccarın son saldırısından dolayı güç kaybettiğini düşünüyordu - bu tarz bir sürekli saldırı elbette bileği güçsüzleştirip refleksleri azaltırdı. Montgomery bacağındaki yarayı düşünmeye başladıkça adımlarını ustaca değiştiriyordu. Teğmen her an kazanacağını bildiği için yorgunluğunu unuttu. Taş fiskiyenin çevresinde geniş, hiddetli bir çember oluşturarak dövüşürken zaferini nemli, karanlık havada hissedebiliyor, tadabiliyor, koklayabiliyordu.

Bir sonraki çift vuruşla Hamilton'a fırsat doğdu. Kılıçlar Montgomery'nin üzerindeydi; cildini soymuş, kanının akmasına sebep olmuştu. Tüccar geri çekildi ama Garner ilerledi, tüm gücüyle kılıçları itmeye devam etti. Montgomery dengesini kaybedip düşecekmiş gibi görünüyordu ama imkansız gibi gözükken bir anda şaşırtıcı bir şekilde dengesini sağladı. İki kılıç yan yatmış, keskince birbirlerinin üzerinde duruyordu. Montgomery kendi kılıcını Hamilton'ın kılıcının üzerinden iki, üç kez sertçe döndürmeye çalışırken çelikten kıvılcımlar çıktı. Dördüncü denemesinde Garner'in kılıcını parmaklarından sökerek yere fırlattı.

Garner şaşkınlıkla ve inanmaz bir halde Montgomery'nin gücünü geri kazandığını, kılıcını öldürücü darbe için ileri savurduğunu gördü.

Hamilton'ın göğsündeki bir noktayı hedef alan kılıcın ucu göz

açıp kapayınca kadar iki kaburga kemiğinin arasındaki yumuşak etin üzerine yerleşti. Soğuk çeliğin kas ve dokularından geçerken bıraktığı his nefesini kesince Garner geriye doğru sendeledi. Dehşet dolu bakışları kabzasına kadar etine girip diğer tarafına doğru delip geçen kılıca odaklandı. Acı yoktu, henüz değil, sadece garip bir titreme ve Montgomery geri çekilip kılıcı göğsünden çıkarırken daha fazla farkına vardığı kötü bir his vardı. Kanlar içindeydi, bedeni fenerlerin ışığı altında kıpkırmızı parlıyordu ve teğmen Montgomery'nin kalbine doğru kılıcı yeniden saplayacağını bekleyerek, bilerek kılıca bakıyordu. Dizlerinin üzerine yığılmayı ısrarla reddederek olduğu yerde duruyordu, fakat nefes alınca başka çaresi kalmadı ve dizlerinin üzerine yığıldı. Bacakları kıvrıldı ve küt diye nemli çakıl taşlarının üzerine devrildi. Sessizliğe gömülmüş avluda uzun deri çizmelerinin hatur hutur sesinden başka ses çıkmıyordu.

Hamilton ellerini hızla yaranın üzerine bastırıp gözlerini Montgomery'ye dikti. Boğuk bir sesle, "Ne için bekliyorsun?" diye sordu. "Bitirsene, piç kurusu."

Montgomery doğrulduğunda gözlerindeki garip ışık sönmüştü. Bir an kılıcına baktı ve iğrenmiş gibi kılıcı yere atıp titrek ışıklı fenerlere doğru birkaç adım attı.

Hamilton'ın şahitleri koşup onu ayağa kaldırmaya çalıştılar. Montgomery, bir diğer kişi bacağındaki yarayla ilgilenirken, Damien'in eline bir tomar kumaş alıp şakağından akan kanı durdurmak için yaranın üzerine bastırıldığının pek farkında değildi.

Damien teğmenin kalabalıktaki askerlerinin sayısının farkında olarak sessizce, "Hadi," diye onu teşvik etti. "Burada sağlam arkadaşlar edindiğini sanmıyorum."

"Montgomery!"

Londralı tüccar durup döndü. Garner tekrar ayağa kalmıştı ve adamlarının onu çemberden çıkarma çabalarına rağmen dengesini bulamıyordu.

"Benden kaçma, seni piç kurusu!"

Montgomery gözlerini kıstı. "Sizinle daha fazla dövüşmeyeceğim, teğmen. Hayatınız sizin olsun ve bu konuyu burada kapatın."

"Kapatmak mı? Hiçbir şeyi kapatmayacağım." Kendisini tutan ellerden kurtulup öne atıldı. Dudaklarında köpüren tükürüğü pembeydi. "Bunun seni daha iyi bir adam yaptığını mı sanıyorsun? Veya daha az *korkak*? Şanslıydın, hepsi bu. Şanslı."

"Nasıl düşünüyorsanız öyle olsun, teğmen. Fakat şimdi bir daha karşılaşmamak ümidiyle buradan gidiyorum."

"Piç kurusu." Hamilton acıdan titreyerek çenesini sıktı. "*Piç kurusu!* Haklısın, kesinlikle bir daha karşılaşacağız ve o zaman bana sırtını döndüğüne pişman olacaksın. *Duyuyor musun beni, Montgomery? Benden kaçma!*"

Acıdan yere yığılırken şahitleri onu tuttular. Hamilton gözlerini devirdi, sadece gözünün beyazları gözüktü ve bilinçsiz şekilde adamların kollarına yığıldı. İki adam onu hızla sedyeye taşıyıp eve götürdüler. Doktor endişeli şekilde yapılacakları söylüyordu.

Damien bu sırada Montgomery'yi gömleğini ve pantolonunu değiştirmesi için ahırların korunaklı bölgesinde yer alan binicilik gereçlerinin bulunduğu kısma götürdü. Şakağındaki kesikten akan kanın durması için sabırlı olup beklemek gerekiyordu ama Damien doktorun gelmesini bekleyemeyecekti. Bu yüzden genelde Ashbrooke atlarıyla ilgilenen seyisi çağırttı. Seyis yavaşça ve titizlikle kesige dikiş attı, işi bittiğinde Damien ona gitmesini söyleyip yarayı pamuk bezle bizzat sıkıca sardı.

Damien, "Buradan ne kadar çabuk gidersen o kadar iyi olur," diye mırıldandı. "*Lanet olsun, böyle bir şeyin olacağını düşünmeliydim.*"

Raefer ağzına bir sigara alıp ucunu yaktı. "Benim yüzümden

mi yoksa teğmen kışkırtılmayı seven kibirli bir piç kurusu oldu-
ğu için mi?"

Damien ona dik dik baktı. "Bütün bunları komik bulabilirsin ama Garner söylediklerinde ciddiydi. Seni affetmiyor ve affetmeyecek."

"Yani onu öldürmeli miydim?"

"Bu hepimizi birçok sıkıntıdan kurtarabilirdi."

Su fiçisine eğilip yüzünü ve boğazını temizlediği için Montgomery'nin cevabı gecikti. Doğrulduğunda ise bakışları Sör Alfred Ashbrooke'un durduğu kapıdaydı. Sör Alfred'in katli çenesi fenerin ışığında titriyordu.

Damien döndü. "Baba!"

Sör Alfred oğlunu görmezden geldi. "Bay Montgomery. Gelip yeteneğinizden ötürü sizi kutlamak zorunda hissettim kendimi. Bu zamana kadar böyle iyi kılıç kullanan birini hiç görmemiştim."

Montgomery kurulanıp temiz pantolon giydi. "Her gün aradığım türden bir kutlama değil ama yine de teşekkür ederim."

"Teğmenin yarasının ciddi olsa da ölümcül olmadığını bilerseniz rahatlayacağınızı düşündüm. Doktor kesğin hayatı organların çoğuna dokunmadığını söylüyor ve kısa süre içinde tamamen iyileşeceğini düşünüyor." Bir an için durdu ve ellerini arkasında birleştirdi. Hafifçe sallanıyordu. İçtiği belliydi. Her zamanki saldırganlığı sert konyanın etkisiyle artmıştı. "Yaralarınızın ağır olmadığını görmekten memnun oldum. İşiniz ve aileniz sizi tek parça halinde görünce minnettar olacaklar."

Montgomery, Sör Alfred'in arkasında beliren Albay Halfyard'a baktı. Adamın burnu ve gözleri kızarmıştı. "Çok düşüncelisiniz ama evli değilim."

"Ah." Sör Alfred zoraki gülümsemesiyle albaya başını salladı. Albay görüş açısı dışında olan birine işaret verdi. O "biri" kırmızı üniformalı altı silahlı süvari askeri idi.

Montgomery askerlerin düşmanca yüzlerine bakıp tedbirli bir şekilde kaşını kaldırdı. “Beni tutuklamaya mı geldiniz?”

Albay Halfyard, “Düello adil bir şekilde gerçekleşti ve adil bir sonuç elde edildi. Tutuklama için bir sebep yok,” dedi.

Montgomery geniş omuzlarının üzerine temiz bir gömlek geçirdi. “O halde korumalara ihtiyacım olmadığına emin olabilirsiniz. Burada daha fazla misafir kalma niyetinde değilim.”

“Askerler, bayım, kalan yükümlülüğünüzü de yerine getirmeniz için buradalar.”

“Kalan... Yükümlülüğüm?” Montgomery kaşlarını çatı. “Anladığımdan emin değilim.”

Damien, “Ben de,” dedi. “Raefer’a meydan okundu, o da karşılığını verdi ve kazandı - adil bir şekilde, Albay Halfyard’ın da dediği gibi. Ondan başka ne bekleniyor?”

Sör Alfred dudaklarını büzdü ve öğüt veren bir piskopos gibi topuklarının üzerinde geriye doğru yaylandı. “Kızıma saygısızlık ettiğiniz için şahsınıza meydan okundu. Mücadeleyi kabul ettiniz. Kazandınız. Buradaki adamlar da sorumluluğunuzu yerine getirdiğinizi görmek için buradalar.”

Montgomery sigarasını geri aldı ama dudaklarına koymadan, “Sorumluluğum mu?” diye sordu.

“Kesinlikle. Sanırım tam olarak şöyle dediniz: *İstediğim bir şey gördüm ve aldım*. Kızım için dövüştünüz bayım ve onu kazandınız. Kızım ve saygıdeğer Bay Duvall bu meselede işbirliği göstermeniz için kütüphanede sizi bekliyorlar.”

Montgomery hiçbir şey söylemedi. Damien babasına işittiklerini anladığını belli edercesine dik dik bakıyordu. “Ciddi olmazsın.”

“İnan, ciddiyim. Çok ciddiyim. Hatta Bay Montgomery’nin kardeşinin namusunu gerekirse ölümüne korumak için yapması gerektiğini yerine getirdiğini görmek isteyen bu altı adam kadar ciddiyim.”

Montgomery dik dik baktı. Sertçe. Sadece çenesinin kare şeklindeki çıkıntısı, öfkesini kontrol etmek için çok uğraştığını belli ediyordu.

Dişlerini gıcırdatarak, “Anlamama yardım edin. Kızınızla evlenmemi mi istiyorsunuz? Burada? Bu gece?”

“Dediğiniz gibi bayım, eşiniz ya da aileniz olmadığına göre bunu yapabilirsiniz.”

“Hakkımda hiçbir şey bilmiyorsunuz.”

Sör Alfred rahat bir tavırla cevap verdi: “Mükemmel karakter analizi yapabildiğim için kendimle gurur duyarım ve sizin kızımın dik kafalı karakteriyle başa çıkabilmek için çok uygun olduğunuzu düşünüyorum. Ayrıca bir iş idamı olarak eminim ki Catherine’le birlikte olarak elde edeceğiniz kazançtan memnun kalacaksınız. Büyükannesinden kalan, hiç de yabana atılmayacak bir çeyizi var. Bir peniye* bir paundu eşlemeye hazırım.”

Beti benzi atan Damien bir adım öne çıktı. “Catherine hakkında en yüksek teklifi sunana verilecek bir malmış gibi konuşuyorsun. Tanrı aşkına, o senin kızın. Kendi etinden ve kanından.”

Sör Alfred’in yüzü kızardı. “Verdiğim sözleri tuttuğumu bilmeli o zaman. Onu bu tarz bir harekete bir daha tahammül etmeyeceğim konusunda uyarmıştım - özellikle de son aptallığından sonra - ama o tekrar ve tekrar bana kafa tutmaya kararlı gözüktüyor. Bay Montgomery’nin bir yalancı ya da düzenbaz, hırsız, katil ya da bir etobur olduğunu kesin şekilde kanıtlamadığın sürece ona bu ödülleri vermemek için bir sebep göremiyorum! Bunlardan hiçbiri değilse bu birbiriyle aynı, yetenekli askerler ona ait olduğu hapse kadar eşlik etmekten memnuniyet duyacaklar.”

Damien’in çene kasları öfkeden titriyordu. “Catherine’in bu konuda söyleyeceği bir şey yok mu?”

* Paundun yüzde biri. (Çev. N.)

Sör Alfred, “Hiçbir söz hakkı yok,” dedi. Montgomery’ye bakıp göğsünü şişirdi. “Pekala, bayım? Ne yapalım? Altı tane daha iri yarı düello mu tercih edersiniz... Yoksa kütüphanemde sessiz bir töreni mi?”

Damien, “Onunla evlenmeyi de dövüşmeyi de reddedebilir,” diye ısrar etti. “O zaman ne olacak, efendim? Vurur musunuz?”

Sör Alfred dudaklarını büzdü. “Sizi temin ederim ki o kadar çaresiz değil. Ama reddetmesi tabii ki bazı zorluklar yaratacaktır. Zorluklar herkesi memnun etmek için aşılanaya kadar haftalar, aylar geçebilir. Bay Montgomery elbette albayın hedefinde olacak, ta ki mahkeme bir karar verene kadar - karaborsa malları hakkında çok bilgili gözüküyor mesela. İşle ilgili çıkarları ve ortaklıkları da dahil olmak üzere bilgileri iyice incelenecek.”

“Bu bir şantaj!” Damien soluklanıp Montgomery’ye baktı. “Seni bunu yapmaya zorlayamazlar.”

Raefer çenesini öyle sert sıktı ki sigarası kırıldı. “Bana fazla seçim şansı bırakmıyorlar. Ne yazık ki ne onların hedefi olmakla ne de kardeşinin talipleriyle dövüşmekle kaybedecek vaktim var.” Sigarasını su fiçisinin üzerinde söndürdü ve gömleğinin uçlarını pantolonun içine soktu. “Hadi, halledelim şunu, beyler.”

“Yeğeniz, bayım. Ceketiniz?” Montgomery kapıdan çıkarırken Sör Alfred ikisini de kaptı.

Uzun boylu Londralı durup patlamaya hazır bir şekilde aşağı doğru baktı. “Beni o kadar istiyorsanız olduğum gibi kabul edersiniz.”

Albay Halfyard’ın yanından geçip sinirli bir şekilde avluya çıktı. Avluda hâlâ isli fener ışıklarının altında oyalanıp kendi aralarında heyecanla konuşan, düelloyla ilgili tüm detayları tekrar tekrar anlatan misafirler vardı. Montgomery ve süvari askerlerini görünce birden sustular, ardından yeni bir skandalın kokusunu alan çoğu, hızla onların peşine takılıp malikanceye gitti.

İçeri girer girmez Sör Alfred'in kısa bacaklarıyla tüccarın önüne geçmek için adımlarını sıklaştırması, hızla merdivenleri çıkıp koridordan kütüphanesine geçmesi gerekti. Kapıları açtı ve Montgomery, Albay Halfyard, şaşkın ve inanmaz bir ifadeyle Damien Ashbrooke içeri girince askerlere onun izni olmadan kimseyi içeri almamalarını emrederek kapıyı arkalarından kapattı.

Ahşap panelli ve tavandan yere kadar kitap raflarıyla kaplı kütüphane karanlık, kasvetli bir yerdi. Tek bir üç çatallı şamdanın ışığıyla aydınlanıyordu ve şamdan büyük sakız ağacından yapılma masanın üzerinde duruyor, şöminedeki yakılmış kütükleri yalayan alevi tamamlıyordu. Harriet Chalmers kırmızı damasko kanepede oturmuş mendiline doğru hıçkıra hıçkıra ağlıyordu. Partiye misafir olarak çağrılan Papaz Duvall şöminenin yanında ellerini İncil sayfalarında gezdirirken hem şaşkın hem de rahatsız görünüyordu.

Leydi Caroline Ashbrooke papazın yanındaki deri sandalyeye oturmuş eteğindeki olmayan kırısklıkları düzeltiyordu. Güzel bir kadındı; sırtı düz, beli inceikti ve hoş, zarif özellikleri kızında da vardı. Saçları yumuşacık ve bal rengindeydi. Cildi boyaların sağlayabileceğinden çok daha düzgün ve saftı. Gözleri Catherine'in menekşe rengi gözlerinden biraz daha koyuydu ama kızıninkiler ıslıl ıslıl ve hayat doluyken, onunkiler donuk ve kayıtsızdı. Kaçamaklarını ailedeki herkes, hatta evliliklerinden üç hafta önce kendine metres edinen kocası bile bilirdi.

Raefer Montgomery'nin gelişi kütüphanedeki ortamın gerginleşmesine sebep olduğundan Leydi Caroline Ashbrooke başını kaldırdı. Harriet burun çekmeye ara verip Damien'a şaşkın bir bakış attı ve Sör Alfred'in papazı öne çağırmasıyla dikkati dağıldı.

"Aramızda uygun bir anlaşma yaptık, Bay Duvall. Bay Montgomery kızımınla evlenmeyi seve seve kabul ediyor."

Papaz pencere şevinin yanındaki karanlığa ümitsiz bir şekilde baktı. "Peki ya, Bayan Catherine?"

Catherine o kadar sakin ve hareketsiz duruyordu ki ne Damien ne de Montgomery odaya girdiklerinde onu fark etti.

"Catherine!" Sör Alfred elini uzatarak onlara katılması gerektiğini işaret etti. "O lanet köşeden hemen çıkıp beni ve annemi dinleyeceksin. Bu gece sebep olduğun zararın en azından birazını düzeltebiliriz. Catherine... *Duyuyor musun beni?*"

Papaz, Sör Alfred'in buyruğuyla görünür şekilde titredi. "A-aslında Lord Ashbrooke, bunun gerekli olduğunu düşünmüyorum."

"Kesinlikle. Düşünmeyin. Sadece lanet töreni gerçekleştirip doğru kelimeleri söyleyin."

"A-ama geçerli olması için..."

"İhtiyacınız olabilecek her türlü özel izni cömertçe almaya hazırım. Aslında daha fazla gecikme olmamasını sağlayacaksa şapel için yeni bir çatı yaptırmak isterim."

"Ö-öyle bir şey değil efendim. Sadece..."

"Sadece ne? Tanrı aşkına, konuşun!"

"Kızınızı tehdit ve baskıyla evlenmeye zorlayamazsınız. Bu ahlaka aykırı."

"Saçmalık! Hem yasal hem de münasip olan bu, ayrıca yüzyıllardır uygulanıyor. Akli havada, hoppa çocuklara geleceklerini tayin etme şansı vermek bugünlerde toplumdaki sorunların çoğunun sebebi. Kızım bu gece evlenecek, bayım. Bay Montgomery olmazsa ahırdan sürükleyeceğim ilk eli sıkı adamla."

Catherine yavaşça karanlıktan çıktı. Elmacık kemiklerinin gerildiği yüzü solgun, cildi neredeyse saydamdı. Çok kısa bir süre için annesinin gözlerinin içine baktı, çünkü Leydi Caroline görücü usulü evlenmişti: Sevgiyi, hatta birbirlerine tahammül edip edememelerini bile düşünmeden iki aile ara-

sında gerçekleştirilen bir birliktelik. Catherine daha fazlasını umuyordu...

Damien hızla Catherine'in yanına gidip kardeşinin buz gibi olmuş ellerini avcunun içine aldı. "Kedicik... Bunu yapmak zorunda değilsin. Seni zorlayamaz. Benimle Londra'ya dönüp..."

Catherine elini kaldırıp parmaklarını Damien'in dudaklarına bastırdı. "Sevgili ağabeyim, en yakın arkadaşım... Beni zorlamıyor. Benden istediğini yapmamamın avantaj ve dezavantajlarını açıklamıştı. Söz veriyorum. İyi olacağım. Sadece bu hoş olmayan durumu atlatmama yardım et. Göreceksin, her şey yoluna girecek."

Catherine sakindi. Damien onun çok sakin olduğuna, normalde bağırıp bir şeyleri kırması gerekirken çok uslu kaldığına karar verdi. Bir şeyler planlıyor olmalıydı; gözleri ışıltıyordu ve düzenli aldığı nefeslerle ağzı kuruyor, nabızı hızlanıyordu.

Papaz Duvall boğazını temizledi ve Catherine onun karşısındaki yerini aldı. Sert görünümlü Raefer Montgomery'nin odadaki herkese aynı donuk ifadeyle bakıp eşit derecede memnuniyetsizliğini ve iğrendiğini göstermesiyle bir süre ortam gerildi. Catherine'in yanına açık açık küfrederek gitti ve çenesi gibi yumruklarını da iyice sıkarak dümdüz ileriye baktı.

Papaz, alışlagelmiş ritüelleri ve evlilik töreninin gerektirdiği yemin sözlerini homurdanmaya başladı. İkisinin de gözlerine bakmaya cesaret edemiyor; yalnızca aşk, şeref ve kutsal kitap için tutulması gereken sözleri onlara yöneltiyordu. Sadece bir kez daha hareketli bir şeye odaklanma hatasında bulundu, çünkü damadın şakağındaki yara tekrar kanamaya başlamıştı ve gömleğinin önünde kırmızı parlak noktalar oluşturuyor, ipeğin beyazlığını yakındaki trajedinin bir işareti olarak lekeliyordu.

Catherine Ashbrooke Montgomery hizmetçilerinin koşuşturmasını sessizce izliyordu. Hizmetçiler gardırobundaki, şifonyerindeki, masalarındaki ve musandırasındaki eşyaları iki büyük tahta bavula koymadan önce aldıkları emir gereği ayırıyorlardı. Catherine kafasını öne eğerek ya da sağa sola sallayarak onlarca elbisenin kaderini belirliyordu. Reddettikleri yakılmak için değil, emri üzerine hizmetçiler arasında dağıtılmak için kenara ayrılıyordu. Yeni kocası onu kısaca bilgilendirmiş, soğuk bir sesle Rosewood Malikanesi'nden bir an önce ayrılmayı planladığını söylemişti. Formalite gereği yapılan törenden sonra kütüphaneden çıktığından beri Catherine onu görmemişti.

Kendini uyuşmuş gibi hissediyordu. Aklı, vücudu, hisleri - odanın üstünde havada asılıymış, evet ya da hayır diyerek elbiseletin akıbetini belirleyen o değil de bir başkasıymış ve olanları izleyebilmesine rağmen orada değilmiş gibi. *O bir başkası* Harriet'in sürekli ağladığını görüyor ve ağlayamıyordu. Ne işe yarardı ki? Sevmediği bir adamla evliydi; Damien'in Raefer'in eğitilmiş ve uygar, her anlamda bir beyefendi olduğu konusunda

onu ikna etme çabalarından başka hakkında hiçbir şey bilmiyordu bile.

Gidip Hamilton'la konuşmayı iki kez düşünmüş ve iki kez vazgeçmişti. Doktorun iki saatten uzun bir süre boyunca Hamilton'ın yarasını tedavi etmekle uğraştığını, onu mutfaktaki masadan misafir odalarından birine taşımaları gerektiğini söylediğini anlatmışlardı. Acaba olanlar hakkında ne düşünüyordu? Onun Bayan Raefer Montgomery olduğunu öğrendiğinde ne düşünecekti? Kendini yanlış fikirlere kapılıp onun pençelerinden sadece birkaç yarayla kurtamış olduğu için şanslı görür müydü?

Catherine kenara atılmış giysi yığınının yanından geçip tekrar kapıya yöneldi.

"Catherine?" Harriet burnunu çekip başını kaldırdı. "Nereye gidiyorsun?"

Yumuşak bir sesle, "Onu görmeliyim," dedi.

"Onu görmeli misin? Kimi?"

"Hamilton'ı. Ona açıklamam gereken..."

"Ah Catherine, hayır. Neden hem kendine hem ona işkence ediyorsun? Artık yapabileceğiniz hiçbir şey yok."

Catherine omuzlarını dikleştirip koridora çıktı. Koridordan hâlâ müzik ve kahkaha sesleri gelmesi ilginçti; babası kutlamaları durdurma gereği duymamış, dahası buna ek olarak gelin ve damada kadeh kaldırmıştı. Catherine kahkahaların hep kendisiyle ilgili olduğuna emindi; aylarca, hatta belki yıllarca dedikodular işitecekti.

Üzerinde hâlâ hareli ipek elbisesi vardı ve misafir odalarının bulunduğu binaya geçerken eteği fısıltı gibi yumuşak bir ses çıkıyordu. Duvar şamdanlarındaki mumlar yanıyordu. Neredeyse sabahın dördüydü; neyse ki yanından geçtiği odalara girip çıkan kimseyle karşılaşmadı.

Hamilton'ın odasının kapısı hafif aralıktı ve Catherine içeride

kimi veya neyi göreceğini bilmeden tedbirli bir şekilde kapıya yaklaştı. Koridordan bile Dr. Moore'un yarayı iyileştirmek için kullandığı bitki ve merhemın kalıcı kokusunu alabiliyordu. Komodinde ışığı zayıf bir kandil vardı. Fitili hastaya olabildiğince az rahatsızlık vermesi için kısılmıştı. Saçtığı ışık karyolanın üzerinde asılı duran sayvanı kocaman bir örümcek ağı gibi gösteriyor, aynı zamanda Hamilton Garner uyurken onu izlemekle görevli olan hizmetçinin yüzünü aydınlatıyordu.

Catherine parmağını dudağına götürerek kadına sessiz olmasını ve birkaç dakikalığına dışarı çıkmasını işaret etti. Sonra da yatağı yaklaştı ve ellerini göğsüne bastırıp kalbinin sert atışlarının onu uyandırmamasını umdu. Hamilton'ın gözleri kapalıydı ve terli gözkapakları titriyordu. Alnından ve şakaklarından akan terler kahverengiye dönük sarı saçlarını ıslatıp yapışkan bir başlık gibi gösteriyordu. Cildi griye dönmüş gibiydi ve ağrı geldiğinde titreyerek bacaklarının iki yanında duran elleriyle örtüleri sıkıyordu. Kıyafetlerini çıkarmışlardı; beline kadar çıplaktı. Karnına sarılmış kalın, geniş bandaj doktorun sürdüğü lapadan sararmıştı ve kandan pembeye çalıyordu.

Gidip gitmemekte kararsız kalan Catherine dudaklarını nemlendirdi. Hamilton uyuyordu ve muhtemelen komodinın üzerinde duran mavi ilaç şişesindeki afyon ruhuyla uyuşturulmuştu. Kirpiklerinde sıcak, iri yaşlar biriken Catherine, Hamilton'ın elleriyle aşağı ittiğı örtüyü düzeltmek için usulca eğilirken göz yaşları yanaklarından süzüldü.

Hamilton, "Hayır," diye homurdanıp onun kolunu tuttu. Yeşil gözlerini açtı ama Catherine'i tanıyıp ona odaklanmak ağrıdan dolayı biraz vaktini aldı. "Catherine? Catherine, sen misin?"

"Ah Hamilton, sana ne yaptım ben?" Yatağın yanında dizlerinin üzerine çöktü ve yanakları gözyaşlarıyla ıslanırken başını eğdi.

“Senin bir suçun yok, Catherine. Tamamen benim hatamdı. Onu hafife aldım ve... Ve o daha iyi olduğunu kanıtladı.”

“Hayır. Hayır, Hamilton! O daha iyi değil. O iğrenç, namussuz ve acımasız...”

“Catherine...” Zorlukla yutkunup kolunu daha sıkı tuttu. “Tanrım, Catherine bunu yaptın mı? Onunla gerçekten evlendin mi?”

Catherine hıçkırıkların arasından, “Başka çarem yoktu,” dedi. “Babam beni zorladı. Öfkeliydi, beni sokağa atmakla, evlatlıktan reddetmekle, ahırdan çekeceği ilk seyisle evlendirmekle tehdit etti.”

“Onunla evlendin mi?”

Gözyaşlarıyla ıslanmış yüzünü kaldırıp tiz bir sesle, “Başka çarem yoktu,” dedi Catherine. “Tehditlerini uygulardı. Beni evden atsa nereye gidebilirdim? Ne yapabilirdim? Hem senin hem Damien’in benden nefret ettiğini bile bile kimden yardım isterdim?”

“Senden nefret etmek mi?” Gözleri yanıyor, alnı hâlâ terliyor-du. “Senden nefret etmiyorum, Catherine. Sen benimsin, lanet olsun. *Benim!* Ben nefes alabildiğim sürece o kendini beğenmiş, kibirli bir piç kurusu sana dokunamayacak.” Catherine’in onu durdurma çabalarına sinirle engel olarak doğrulmaya, yataktan çıkmaya çalıştı.

“Ne yapıyorsun? Yaran...”

“Sana sahip olamayacak, Tanrı’nın izniyle! Onu öldüreceğim ve seni benden almasına izin vermeyeceğim!”

“Hamilton, hayır! Çok güçsüzsün. Yaran tekrar açılabilir ve...”

“Sen benimsin, Catherine. Benimsin!” Aniden ağrı gelince yakışıklı yüz hatlarında acı çeken bir ifade belirdi. ~~Yastuklarını~~ doğru yığıldı. Yüzünden terler boşalıyordu. Ağzı açıldı ve tekrar konuşmaya çalışıyor ama sesi çıkmıyordu.

Catherine nemli bir bezle yüzünü silip onu ~~sakinleştirmeye~~ çalıştı. “Hamilton, seni sevdiğimi biliyorsun. Seni sevdiğimi *bil-melisin.*”

Hamilton gözlerini açtı. "Kimse benimle dalga geçemez," diye tısladı. "Hiç kimse. Seni alıp götürmeyi denerse, onu takip edeceğim. Gerekirse dünyanın sonuna kadar peşinden gideceğim. Yemin ederim bunun bedelini ödeyecek."

Koridorda ayak sesleri duyan Catherine eğilip kulağına doğru fısıldadı. "İyileşene kadar hiçbir şey yapmamalısın. Lütfen Hamilton, lütfen gücünü geri kazanana kadar hiçbir şey yapmayacağına dair bana söz ver."

"İşin içine hile karıştırmış olmalı. Bunu nasıl yaptığını bilmiyorum. Daha önce kimse beni mağlup etmedi. Evet, evet, bir çeşit hile..."

"Hamilton... Seninle olmak istiyorum ama zamana ihtiyacımız var. Yaralarının iyileşmesi için, babamın beni zorladığı şeyin ne kadar korkunç olduğunu fark etmesi için. Şimdi, beni dinle..." Sözüünü kesmemesi için parmaklarını yumuşakça Hamilton'ın dudaklarına bastırdı. "Planlandığı gibi sabah Montgomery ile yola çıkacağım. Çıkmak zorundayım. Ama varacağımız ilk anda daha fazla gitmeye niyetli olmadığımı söyleyeceğim. Orada seni bekleyeceğim, Hamilton ve... Ve birlikte kaçabiliriz. Gitmek istediğin her yere gelirim seninle, aşkım. Her yere."

"Montgomery senin kocan. Seni eğer zorlarsa..."

Catherine öfkeli bir şekilde, "Beni hiçbir şeye zorlayamaz," dedi. "Yeminleri istekli bir şekilde tekrarlamadı. O da bu evliliği benim kadar istemiyor ve eminim ilk fırsatta bu göstermelik evliliği feshedecek birini bulma konusuna karşı çıkmayacak. Ayrıca..." Hamilton'ın dudaklarına doğru fısıldamak için biraz daha eğildi. "Ben artık on sekiz yaşındayım. Evlilik feshedilince büyükannemin bana bıraktığı çeyiz benim olacak. Montgomery'den ayrılmamışlığımızın karşılığı olarak bunu imzalamasını isteyeceğim."

Hamilton söylediklerini anlamaya çalışırken donuk gözlerini ona dikti.

“Bana dokunmayacak, Hamilton, söz veriyorum. Beni sevip istediğin sürece seninim. Sadece senin olan bir şeye başka biri sahip olmayacak.”

Hamilton sessizce kolunu kaldırdı, Catherine'in ensesine atıp onu sertçe kendisine doğru çekti ve dudaklarını dudaklarına bastırdı. Bu yumuşak ve sevgi dolu bir öpücük değildi, dişleri dudaklarını acıtıyordu ve ağzının içine soktuğu dili ateşli ve hırçındı. Yine de Catherine bunun umutsuz, öfkeli ve çaresiz bir öpücük olduğunu bildiğinden ötürü ondan iğrenmedi.

Hamilton sertçe, “Beni sevdiğini söyle,” diye emretti.

“Seni seviyorum Hamilton. Tüm kalbimle.”

“Beni istediğini söyle. Sadece beni.”

Odada artık yalnız olmadıklarının farkında olan Catherine tutkuyla, “Sadece seni istiyorum,” diye fısıldadı. Hizmetçi geri dönmüştü. Arkasında da Dr. Moore vardı. “Şimdi dinlen, aşkım. Tekrar birlikte olacağız, söz veriyorum.”

Safak vaktinin ışıkları ufuk çizgisini solgun maviye boyarken araba Rosewood Malikanesi'nin önünde bekliyordu. En parlak yıldızların sonuncusu yukarıdan göz kırparken, yer sis ve çiy örtüsünün altında parlıyordu. Catherine girişte bekliyordu, gri kadife seyahat elbisesinin üzerinde hafif, yün bir pelerin vardı. Saçlarını sabah nemliliğinden korumak için kenarları dantelli gri bir şapka takmıştı. Elleri eldivenlerini geçirmiş, çamur ve sudan korunmak için deri ayakkabılarını giymişti.

Ağlamamaya kararlıydı. İfadesi gergindi, uykusuzluğun izlerini taşıyan gözleri ağırlaşmıştı ve suçlayıcı bakışlarına dayanamayan Sör Alfred karşısında bir tür memnuniyet duyuyordu. Babası kanlanmış gözlerini ondan kaçırıyordu. Dudaklarını iyice sıkıp büzüştürünce içi doldurulmuş bir tavuğa benzedi, boyunbağını gevşetmiş, firfırlı yakası yana kaymış, gömleğinin önü lekelenmişti.

“Kedicik?”

Babasının yanında kendini rahat hissetmeyen Catherine, Damien’a dönüp onun destekleyici kollarına sığınırken hafifçe iç çekti.

“Kedicik, ne söyleyeceğimi bilmiyorum...”

Ağabeyinin yüzündeki kötü, bitkin ifadeyi görünce Catherine ona Hamilton’la birlikte yaptığı planları anlatmak istedi ama her şeyin yolunda gideceğinden emin olmalıydı. Teğmen Londra’ya gidip onunla orada yaşayabileceğini söylemişti ve Catherine Montgomery’den ayrılır ayrılmaz onun bu sözünü tutacağına güveniyordu.

Acı bir şekilde, “Ayak bağı olduğu için baştan savılan tek kız ben değilim,” dedi. “Baksana, yerinde olsam bir başkası hayatıma ve mutluluğuma engel olmayı kendi üzerine almadan önce Harriet’la evleneceğimi duyurmakta acele ederdim.”

Sör Alfred imayı anlayıp biraz daha kızardı. Boğazını kuvvetli bir şekilde temizledi. Ancak Catherine, kararından ötürü pişmanlık duyduğuna dair babasından bir özür ya da işaret beklerse sadece yeniden hayal kırıklığına uğradı.

“Kendine iyi bak, kızım. Montgomery’ye Ashbrookelar’ın nasıl insanlar olduklarını göster. Annenle vedalaş ve sana mektup gönderebilmesi için Londra’daki adresini yollayacağına dair söz ver.”

Azmine rağmen Catherine’in gözleri yaşardı. Damien’in, kolu daha sıkı tuttuğunu hissetti ama Leydi Catherine’e döndüğünde sakın gözükmek için kalan son gücünü de kullanması gerekiyordu. Annesinin yüzünde uykusuz geçirdiği uzun gecenin izleri vardı ama Catherine nedense bu işaretlerin kızının mutluluğu için duyduğu endişeden kaynaklandığından şüphe ediyordu. Dudakları şiş ve yumuşak gözüküyordu. Yanakları ve boğazı pembeleşmişti. Büyük ihtimale Lord Winston’la kütüphanedeki kısa arayla telafi etmişlerdi.

Soğuk bir biçimde, "Hoşça kal anne," dedi. "Benim için en-dışelenmemeye çalış."

Leydi Caroline bezgin bir şekilde gülümsedi. "Sen benim kanımdansın. Bu yüzden biliyorum ki bu durumun en iyi şekilde üstesinden geleceksin. Kocan zengin, yakışıklı ve inanılmaz derecede..." Doğru kelimeyi düşünürken yavaş, derin bir nefes aldı. "*Erkeksi*. Onu ara sıra ziyarete getir. Her zaman hoş karşılanacağınızı biliyorsun."

Catherine başka tarafa döndü.

"Catherine! Catherine!" Harriet ön kapıdan rüzgar gibi yanlarına doğru geliyordu. Dağınık saçları sırtına dökülüyordu ve elbisesi sandalyede uykuya dalmış olduğundan buruşmuştu. "Benimle vedalaşmadan gitmeyecektin, değil mi?"

Catherine, "Gecenin büyük kısmında beraberdik," diye mırıldanırken çılgınca kucaklaşmalarından dolayı sesi boğuk çıktı. "Seni rahatsız etmeye kıyamadım."

"Bana her gün yazmanı istiyorum, duyuyor musun beni? *Her gün*, ne olursa olsun!" Sesini alçaltıp kızgın bir şekilde fısıldadı. "Ve o hayvan sana herhangi bir şekilde yanlış davranırsa Damien ve ben seni kurtarmak için uçar geliriz. Kesinlikle *uçar getiriz*."

Catherine yumuşak bir sesle, "Yazacağım," diye söz verdi. Boğazı tekrar düğümlenmişti. "Söz veriyorum. Her gün."

Üzgün kucaklaşmaları yaklaşan toynak sesleriyle birden sona erdi. Kalın bir palto giymiş olan Raefer Montgomery geniş cüsesiyle ortaya çıktı. Catherine'in açıklıkta gördüğü in siyah atın üzerindeydi ve üç kenarlı şapkasının altından ters ters bakan yüzü bulutlu gökyüzü kadar kasvetliydi. Siyah gözlerinin ve ters bakışlarının yanı sıra simsiyah giyinmişti. Korkunç bir kabustan fırlamış gerçeküstü bir şeye benziyordu.

"Bayan Montgomery? Vedalaşmanız bitti mi?"

Catherine bu kaba tavrıyla, bilerek ona yeni ismiyle hitap etmesiyle, şaşkına döndü.

“Hazırım.” At arabasına çıkmadan önce ağabeyine son kez sarıldı.

Montgomery eldivenli eliyle şapkasının ucunu tutup selam vermeden önce Damien’in elini uzatıp kardeşini arabaya bindirmesini bekledi. “İlginç ve olaylı akşam için teşekkür ederim. Daha sonra tekrar bir araya gelmeliyiz.”

Damien cevap vermek için ağzını açtı ama Montgomery çoktan atı hareket ettirmişti bile. Seyis kapıyı kapatıp mandalladı ve Catherine dışarı sarkıp el sallayamadan arabacı kocasının talimatıyla atları kırbaçlamaya başladı.

Sör Alfred, Catherine ve hizmetçisi Deirdre’nin rahat bir şekilde oturabileceği daha küçük arabalarından birini onlara vermiş, iki büyük bavulun da önceden taşınmasını sağlamıştı. Cilalı, siyah meşe ağacından yan iç döşeme panosu pirinçle kabartılmış ve Ashbrooke ailesinin kabartmasının yanı sıra Sör Alfred’in Britanya Parlemantosunu’nun bir üyesi olduğunu gösteren pulla süslenmişti. Atlı grup, Montgomery Londra’ya varana kadar ödünç verilen bir arabacı ve seyisle ilerliyordu.

Catherine böyle hızlı gitmeye devam ederlerse Derby’den Londra’ya kadar rekor kırabileceklerini düşündü. Bavullar öyle bir tıkırdıyor ve sallanıyordu ki bağların onları tutamayacağından korkuyordu. At nallarının sesi öyle yüksek, öyle aralıksızdı ki kulakları devamlı uğulduyordu ve Catherine rahatlayamıyor, uzun gece boyunca mahrum kaldığı uykusunu telafi etmeye çalışmayı bile düşünemiyordu. Normalde zeki ve neşeli olan Deirdre O’Shea’nin korkudan beti benzi atmıştı ve şüphesiz hanımının olduğu kadar kendi moralini de yükseltmemiyordu.

Montgomery uzun sabah boyunca onu görme veya onunla konuşma girişiminde bulunmamıştı, öğleden sonra ise ruhsal veya fiziksel rahatını düşünmeye ancak tenezzül etmişti. O zamana

kadar Catherine'in ruh hali iyiydi; her an ona tokat atmaya ya da gözlerini oymaya hazırdı.

"İhtiyaçlarımı sormanız ne kadar hoş," dedi. "Bacaklarımızı rahatlatmak ve susuzluğumuzu gidermek için sürekli durmanız ne kadar hoş! Dönemeçlerde arabacıya biraz yavaşlamasını, çukur ve oluklardan kaçmak için elinden geleni yapmasını söylemeniz ne kadar hoş!"

Atının yanında durmuş, hayvanın ensesini okşayan Montgomery dudaklarının hafifçe büzmek dışında hiçbir tepki vermedi.

Catherine öfkeyle ayağını yere vurarak, "Bir şey söylemeyecek misin?" dedi.

"Yolculuk sana göre değilse gelmemeliydin."

Menekşe renkli gözleri alev alev yanan Catherine ellerini beline koydu. "Bana seçme şansını tanımadıklarını çok iyi biliyorsun."

"İnsanların her zaman seçme şansları olur."

"Gerçekten mi? Peki senin tavrın neydi söyler misin? Benden bile daha mutsuz gözüküyordun - *tabii bu mümkünse* - ama lanet olası törene katıldın."

Catherine'in dudaklarına diktığı gözlerini tembelce kaldırdı. "Zor bir durumdan sıyrılmanın en uygun yolu buydu."

"Uygun mu? İkimizin de istemediği bir evliliğe uygun mu diyorsun?"

"Uygun... Ve sinir bozucu. Sana söyledim, zamanım azdı. Hâlâ da az. Bu yüzden şu haklı kızgınlıktan vazgeçersen geceye kadar Wakefield'a varabilmek istiyorum. Şansımız yaver giderse oralarda babanın yanlış kararını yasal olarak feshedecek anlayışlı - ya da açgözlü - bir hakim bulabilirsiniz." Gülümsemesi genişledi ve kaşını kaldırdı. "Tabii her Bayan Montgomery denildiğinde yanaklarının pembeleşmesini yanlış yorumluyorsam ve biraz daha bu adı kullanmayı tercih etmezsen."

Catherine'in öfkesi baş döndürücü bir hızla tükendi. Ne söy-

leyeceğini bilemeden ona baktı. Dediklerini doğru duyup duymadığından bile emin değildi.

Montgomery yumuşak bir şekilde güldü. “Sevgili Bayan Ashbrooke, güzelliğinizden oldukça etkilendiğimi itiraf edebilsem bile bunun şimdi veya asla özgürlüğümü kısıtlamasına izin vermem. Ne senin için, ne de başka bir kadın için özgürlüğümden vazgeçmem.”

Açık sözlülüğünden ötürü Catherine’in yanakları kızardı. “Evlilikten hoşlanmıyor musun, bayım?”

“Kesin bir dille konuşmak gerekirse asla, leydim. Yine de isteksiz bir kadını ocağına alacak türden bir adam da değilim.”

“Sanırım... Bunu bir düşüneyim...”

Tekrar güldü. “Kadınlar düşünmeleri gereken şeylerin onda birini düşünse, eminim dünya daha az karmaşık bir yer haline gelirdi.”

Yine öfkeyle gözlerini kısan Catherine, “Her şeyin benim hatam olduğunu mu söylüyorsun?” dedi.

“Sevgilini kıskandırmak için beni kullanmanın getirebileceği sonuçları - bütün sonuçları - düşünmüş olmalısın?”

Catherine’in yanakları kıpkırmızı oldu. “Teğmen Garner benim sevgilim değil.”

“Tartışılır. Seni kimse mağrur bir erkeğin ya da vahşi bir hayvanın gururunu kırmaman gerektiği konusunda uyarmamış. Onların ne yapacağı belli olmaz.”

“Peki sen hangisi oluyorsun?”

“Bunu takdirine bırakıyorum,” deyip sabırsızca reverans yaptı. “Hâlâ acelem var. İzin verirsen...” Başını Deirdre’nin örtü üzerinde hazırladığı öğle yemeğine çevirdi ve Catherine kendini beğenmiş bir tavırla eteğini hışkırtarak uzaklaştı. Montgomery gri kadife eteğin sardığı kalçaların salınışını izledi, sonraki bir saat boyunca seyisle sigara içip sohbet ederken onu düşünmemeye çalıştı.

6

Öğleden sonrası da sabah kadar rahatsız geçti. Şişlik ve çürük içindeki Catherine'in tek tesellisi yolculuğun sonunda tüm bu eziyetten kurtulacak olmasıydı. Montgomery'nin önerdiği gibi evliliğin feshedilmesi umabileceği en iyi çözümdü. Tartışma yok. Soru yok. Çeyiz parası talebi yok. Aslında tüccar tüm bu olanlar hakkında oldukça uygar, hatta iyi huylu... Neredeyse kayıtsızdı. Gerçek şu ki Catherine yerinde olsa tam aksi sebeplerden ötürü kızgın olurdu. Montgomery onun için fazla iyi olduğunu mu düşünüyordu? *Evlenmeyi istememişti...* Alçak herif sadece çizilmiş bir şakak ve yaralanmış bir bacağın karşılığında Catherine Augustine Ashbrooke'la evlenme şansını elde ettiği için kendini dünyanın en şanslı insanı saymalıydı.

Montgomery pelerinli vücuduyla birden arabanın kapısını kaplayarak, "Wakefield'dan çıktık," dedi.

Uyuyakaldığı için, hatta Montgomery'nin omuzlarının üzerinden fark ettiği alacakaranlıkla daha da şaşkına dönen Catherine hemen yerinden doğruldu.

"Ben hancıyla görüşürken arabada kalırsanız memnun olurum."

Catherine gözlerini ovuşturarak umutla, "Peki ya hakim?" diye sordu.

"Ne yazık ki o iş için sabahı beklemek zorundayız."

"Peki... Odada temiz nevresimler ve sıcak bir banyo olduğu sürece sorun yok," diye mırıldandı. "Bir de yiyecek. Açlıktan ölüyorum."

Montgomery bir süre ona baktı. "Ne yapabileceğime bir bakacağım."

Catherine tekrar arkasına yaslandı. Kendini kirli ve cansız ama her nasılsa en kötü kısmı geride bıraktığı için mutlu hissediyordu. Üç ya da dört gün, en fazla bir hafta içinde Hamilton onu kurtarmak için Wakefield'a gelecekti. Evliliğin feshiyle birlikte yeniden, uygun bir şekilde, bu sefer birbirini seven ve birbirine ait olan iki insan gecikmeden evlenebilecekti.

Dışarıda bot sesleri duydu ve inceklerini düşünerek eteğiyle iç etekliğini topladı. Kapı yeniden açıldı ve Montgomery yardım etmek için siyah eldivenli elini uzattı. Catherine resmi bir şekilde uzatılan eli kabul etti ve zarifçe ufacık ayağıyla arabanın basamağına bastı, fakat birden hanı görünce şoke olarak olduğu yerde donakaldı.

Bina, dökük bir kulübeden ibaretti. Duvarlar çamurlu ve harçlıydı; çatısı samandan ve bir göletin yüzeyi gibi dalgalıydı. Muşamba pencerelerin kepenkleri eğilmişti ve yarı çürümüş bacadan, tavan ve duvarlardaki çatlaklardan çıkan dumandan daha fazla duman çıkıyordu.

"Bu bir tür şaka mı?" Catherine'in sesi öfkeden çatlak çıkıyordu.

"Aksine. Hancı kadın oldukça misafirperver davranıyor. Dışarıdan bakınca pek bir şeye benzemiyor olabilir ama burada iki ildeki en lezzetli pufböregini ve tüm İngiltere'deki en iyi siyah birayı bulacağımıza eminim."

“Bir meyhanec. Beni bir *meyhaneye* mi getirdin?”

“Geceyi geçirmek için temiz bir oda bulabilirsin. Alışkın olduğun gibi olmayabilir ama...”

“Duvarlar gümüşle, yerler altınla kaplı olabilir,” diye tısladı. “Kralın kendisi yan odada kalıyor olabilir, umrumda değil. Bu kulübede, bırak o çatının altında uyumayı, bir saat bile geçirmeyeceğim.”

“Sevgili Bayan Ashbrooke...” Catherine’i dirseğinden tuttu ama Catherine sinirle geriye çekildi. “Pekala o zaman, sevgili Bayan Montgomery...” Kolunu beline dolayıp onu göğsüne doğru çekerek şaşkına çevirdi. “Ya o kapıdan kendi iradenle girip odana çıkarsın ya da tahıl çuvalı gibi taşınırsın.”

Catherine’in soluğu kesildi. “Canımı yakıyorsun.”

“Leydim, bunu neden söylediğimi bilmiyorsun ama öğrenmek istersen...” dedi Montgomery yumuşak bir sesle.

Sesi gözlerindeki karanlık ve derin ışıltı gibi kaygı vericiydi, bu yüzden Catherine yumruğunu onun göğsüne indirip serbest kalmak için çırpındı. “Sen hayal bile edemeyeceğim kadar aşağılık bir adamsın,” dedi.

“Düşüncelerine kesinlikle hak veriyorum, leydim, ama kendine gelsen iyi olur. Hana gireceksin ve Bayan Grundy’ye kibar bir şekilde gülümseyeceksin, çünkü *soylu* bir kadına hizmet edeceğini düşündüğü için kendinden geçti.”

Catherine bu iğneli sözler üzerine sinirlendi ve onun kollarından kurtuldu. Deirdre da kollarının arasında sıkıca tuttuğu bavulla birlikte arabadan inip hanımı gibi eve bakakaldı.

“*İnanamıyorum*, Bayan Catherine... Burada mı uyuyacağız?”

Hanımı Montgomery’nin gözlerine bakarak keskin bir sesle, “Öyle söylediler,” diye cevap verdi. “Ama sadece bir gece için. Yarın herhangi bir kötü muameleyle katlanmak zorunda olmayacağımız, derli toplu yerler bulmaya çalışacağız.”

Aydınlatılmış kapı girişinden geçerlerken destek almak için Deirdre'nin kolunu tuttu. Birkaç yüzyıl önce yol boyunca bir bahçe oluşturmaya çalışılmış gibi gözüküyordu, fakat üzerini çoktan yabancı otlar kaplamıştı. Külüstür kapıdan girdiklerinde içerideki görüntü de beklediğinden daha iyi değildi. Alt kat karanlık ve havasız, bozulmuş yemek ve ter kokan bir birahaneydi. Duvarın bir tarafında şömine vardı ve etrafında çanak çömlek, mutfak takımı ve iğrenç gözükür kurutulmuş et parçaları asılıydı. Sönmek üzere olan bir ateş etrafa ışık ya da ısıdan çok duman veriyordu. Tavan yontulmuş kirişler arasında tehlikeli bir biçimde duruyordu ve odanın ortasından taş merdivenden çok portatif bir merdivene benzeyen basamaklar yükseliyordu, bu kısım meyhaneyi yatak odalarından ayırıyor olmalıydı. Catherine yatak odalarının orada olduğunu düşünüyordu, çünkü mahremiyeti sağlamak adına gerilmiş sadece bir parça kumaşın arkasından bir branda yatak görölüyordu.

Tabii yatakla perdenin orada oluşunun başka bir amacı da olabilirdi. Misafirlere *hizmet etmek* gibi. Ama Catherine bunun üzerine kafa yormadı.

Refleks olarak geriye doğru bir adım atınca Montgomery'nin sert vücuduna çarptı. Bu temasla irkildi, dönüp ona baktı ve onun bunu bilerek yaptığından emin oldu. İnadına? Ya da evliliğe zorlanmanın sebep olduğu utançtan ötürü?

"Hamilton'ın canınıza okumasını dilerdim. Tüm kalbimle."

"Belki bir sonraki sefere."

"Bir sonraki sefer olacağından kuşkun mu var, bayım? Teğmen Garner kolay kolay pes etmez. Başladığı işi bitireceğini söylüyorsa ona inansen iyi edersin."

"O halde belki de ona iyi bir sebep yaratmalıyım," diye mırıldandı. "Belki de geçen gece terasta başladığımızı bitirebiliriz."

Catherine soluklandı ve onun uzanamayacağı kadar uzaklaştı.

Meyhaneden çok kısa, çok tombul, çok kırmızı burunlu bir kadın çıkıp acemice reverans verdi.

“Leydim, etraftaki dağınıklık için kusura bakmayın. Beyefendinin dönüşte yanında bir leydi getireceğini beklemiyorduk. Hemen odanızdaki nevresimleri değiştireceğim.”

“Hanımefendi banyo yapmaktan da minnettar olacaktır, Bayan Grundy.” Kaçamak ve çekici bir şekilde gülümsedi. “Bu mümkün mü?”

“Şeeey, sanırım bir leğen verebilirim.”

“Bu iyi olur.” Montgomery dirseğiyle onu hafifçe dürtünce, Catherine merdivenlere doğru yürüdü. Gıcırdayan her bir sarkık basamağa ayaklarını koyarken tuttuğu korkuluk, gemi arması boyundaydı. Deirdre onları uzak mesafeden takip ediyordu ve hanımının tüm kişisel eşyalarının, mücevherlerinin içinde olduğu bavulu tutan parmak boğumları bembeyaz kesilmişti.

Catherine üst katın dört küçük odaya bölünmüş olduğunu ve odalardan hiçbirinin Rosewood Malikanesi’ndeki giyinme odasından bile büyük olmadığını gördü. Kendisini en kötüye hazırlamış olan Catherine küçük yatak odasını temiz bulunca biraz rahatladı. Duvarlar kumaştan değil tahtadandı ve badanalıydı. Yatak eski ama sertti ve en fazla on yıllık bir sayvanla kaplıydı. Bunlar dışındaki tek eşya küçük, ince bacaklı bir komodin ile sandalyeydi. Çıplak yeri örten bir halı ya da kare şeklindeki yüksek pencerede perde yoktu.

Bayan Grundy tekrar dengesiz bir biçimde reverans yaparak. “Leğeni hemen yollayacağım,” dedi.

Catherine, “Lütfen... Zahmetetmeyin,” dedi. Montgomery’nin uyarıcı bakışlarını görüp ekledi: “Bu gece banyo yapamayacak kadar yorgunum. Elimi yüzümü yıkamam yeterli olur.”

“Peki, anladım hanımefendi. Dert etmeyin. Çorba ve koyun eti gönderirim.”

Catherine zar zor gülümsedi. "Bu çok hoş olur."

Hancı kadının izin isteyip tekrar hızla merdivenlerden indiğinin farkında olmadan eldivenlerini çıkarıp solgun yatak örtüsüne attı. Bitkin bir şekilde alnını karyola direğine dayayarak iç çekti.

Montgomery, "Çok zor değildi, değil mi?" diye sordu. "Ve itiraf etmelisin oda oldukça temiz."

Catherine doğrulup ona baktı. Sessizce, "İtiraf ediyorum," dedi. "Sabaha kadar tekrar yüzünü görmemeyi tercih ederdim."

Bir anlık tereddütten sonra Montgomery'nin boğuk kahkahası Catherine'in boynundaki güzel tüyleri ürpertti. "Dediğinizi yapmak benim için bir zevk, hanımefendi."

Siyah pelerinini gösterişli biçimde savurarak reverans verdi ve kapıyı arkasından kapatarak odadan çıktı. Catherine kapalı kapıya bakarken döşeme tahtalarda yankılanan çizmelerin seslerini duyuyor ve bir tahtanın kırılmasını, böylece Montgomery'nin aşağı düşüp ölmesini umarak attığı her adımda ona lanet ediyordu. Ayak sesleri yan odanın önünde durdu, sandalye gıcirtısı ve boğuk selamlaşma seslerine karıştı.

Hanımının yüzündeki sıkıntılı ifadeyi gören Deirdre bavulu kenara koydu ve komodinin üzerindeki çatlak sürahide su olup olmadığını kontrol etmek için koştu.

"Ah, Bayan Catherine, keşke yapabileceğim..."

"Onu ne diye buraya getirdin ki?"

Catherine ve Deirdre bu öfkeli sesle irkilip bakışlarını bölme duvara çevirdiler. Nefeslerini tutup beklediler ama sonra Montgomery ne dediye daha yumuşak bir sesle konuşmaya devam edildi. Catherine bölmenin ortasından ince bir şekilde - yaşlanan ahşaptaki bir çatlaktan dolayı - ışık süzüldüğünü fark etti. Mera-kına engel olamayarak parmak uçlarında duvara doğru yürüdü ve yuvarlak menekşe renkli gözlerinden birini deliğe götürdü.

Deirdre açık bir şekilde şoke olmuştu. "Bayan Catherine!"

“Şşş. Sadece kiminle konuştuğunu görmeye çalışıyorum.”

Montgomery'nin yanında *iki* adam vardı. Biri iyi beslenememiş gibi zayıf, uzun bacaklı ve orta boyluydu. Yanakları seyrek kirli kahverengi sakallarla kaplı olduğundan Catherine'den çok daha yaşlı gözüküyordu. Duvara sırtını dayamış olan diğer adam düşünceli bir şekilde öne ilerleyip dönünce yüzü görüldü. Montgomery kadar uzun sayılırdı ama hareketleri bir şair ya da filozofunki gibi hüznü ve dalgın, ağırbaşlı ve zarıftı. İki adamın üzerinde de bol ve evde dokunmuş gömlek, deri yelek ve sade pantolon vardı.

Montgomery kapıdan uzaklaşıp doğrudan Catherine'in görüş açısına girerken, “Yarından sonra sorun kalmayacak.” dedi.

Filozof ışığa doğru eğilip Montgomery'nin şakağındaki kesiğe baktı. “Bunu sana kocası mı yaptı?”

“Doğru hesaplayamadığımdan oldu. Endişelenecek bir şey değil. Daha çok Londra'da duyduğumuz dedikodulardan endişe etmeliyiz. Onlar doğrudu. Albay bazı birliklerin kuzeye hareket etmek üzere hazırlandığını söyledi. Ayın sonuna doğru direktiflerini almayı umuyorlar.”

“Yani bir şeyden mi şüpheleniyorlar?”

Montgomery vahşice başını salladı. “Arkadaşımızın artık Normandiya'da olmadığını biliyorlar ve Roma'ya geri döndüğüne inanmıyorlar. Hatta bazıları bir orduyla çoktan Kanal'ı geçtiğinden emin.”

“Bunu sana albay mı söyledi?”

Montgomery üç köşeli şapkasını çıkarıp kalın paltosuyla birlikte yatağın üzerine attı. “Onunla Derby'de buluşmak riskliydi ama taşıdığı bilgiler sıradan habercilere güvenemeyeceği kadar önemliydi. Haklı olarak İngiliz ordusunun çok fazla şey bildiğinden endişeleniyor. Sadece kendi halklarından gelen bilgilerin çoğunu.”

Filozof sessizce, "Bilgi iki yöne de gidiyor," dedi.

Genç adam, "Evet, albayın kendisi de bir *Sakson* olduğundan konuşacak kimsesi yok," dedi.

Belirgin İskoç aksanı ve *Sakson* kelimesine yaptığı kötileyici vurguyla - Keltlerin İngilizler'i işaret etmek için kullandığı argo söz - şaşkına dönen Catherine kafasını onları gözetlediği delikten kaldırdı.

Deirdre bir çırpıda, "Yolunda gitmeyen bir şey mi var, küçük hanım?" diye sordu.

"Şşş. Bilmiyorum." Tekrar eğilip gözü yerine kulağını deliğe dayadı.

"... Ne kadar Montgomery adını kullanmayı planlıyorsun?"

"Sevmeye başlamış olsam da işe yaradığı sürece... Hatta Raefer Montgomery'nin yaşam tarzıyla ilgili her şeyi sevmeye başladım."

"O halde eve dönme vakti, kuzen. Kardeşlerinin ve klanının sana ihtiyacı var ve bunlar yeterli değilse seni değil babanı, Yaşlı Lochiel'yu İskoçya'ya geri götürmeliyiz."

Montgomery, "Belki de öyle yapmalısınız, Iain," diyerek ona katıldı. "Ve zahmetlerinizin karşılığında İngilizler'in duruşma olmadan tutuklayıp astığı ilk insan o olacak."

"Senin daha iyi durumda olacağını nereden biliyorsun? Hâlâ kellene ödül biçilmiş durumda - son duyduğuma göre on bin krondur. Argyle Dükü, Achnacarry'ye döndüğünü biliyor. Rakam iki katına bile çıkarabilir."

Montgomery düz bir sesle, "Bunu yaptığında orada olmak istiyorum," dedi. "Sırf yüz ifadesini görmek bile bu yolculuğa değer."

Daha mantıklı konuşan filozof, "Ben kafasının içini görmeyi tercih ederdim," dedi. "Ödülü almaktan çok daha fazlasını yapacağından emin olabilirsiniz."

Genç adam, "Aluinn haklı," diyerek ona katıldı. "Bir şeyler yapacak. Dükün hafızası çok iyidir, klanındakilerin de. Güçlü bir lordun oğullarını nasıl öldürüp hayatta kaldığını unutmadılar, ayrıca endişelenmen gereken dükten çok üçüncü piçi. Ortalığı yine kan gölüne çeviren o olacak. Civardaki bütün Campbell'ların, onun kardeşlerini öldürüp kaçtığını haykırmasına sebep olacak. Onlara kılıçlarını sallayarak Achnacarry'ye giden her yolu, her köşe bucağı araştırtacak."

Montgomery düz bir sesle, "Argyle Dükü klanının adamlarını ve yeğenini kontrol edecek," dedi. "Bunca yıl sonra Cameron topraklarına yapılacak bir baskın, İskoçya'yı Prens Charles'ın söz verdiği yüz binlerce Fransız'la çok daha hızlı birleştirir. İngiltere de Campbell'ların dan memnun değil, çünkü kardeşim Donald'ın çileden çıkmalarına engel olan kişi olduğunu bilirler."

"Belki de seni, Achnacarry'de oluşunun ortalığı hemen karıştıracığını bildiği için çağırmıştır."

"Donald barış adamıdır. Bir dövüşçü değil diplomattır. İsteyeceği şey İngiltere'yle savaşımdır."

"Evet ama belki de bütün zırvallıklara rağmen bir savaşın yaklaştığını biliyordur. Belki de görüşmeler için zamanın artık bittiğinin farkındadır ve yanında klana savaşta önderlik edecek birine ihtiyacı vardır. Genç Lochiel'yu dinlerler ama senin için savaşır."

"Donald'ın amacının bu olduğuna inanmıyorum."

"Stuartlar'a bağlılığından şüphe mi ediyorsun?"

"Bağlılık ve aptallık farklı şeyler."

Kızgın bir cevap aldı. "Kral Jamie'yi yeniden İskoçya tahtında görmek için savaşmamızın... Aptalca bir şey olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Şu aralar dünyanın birbirlerini kovalayıp durmanın kutsal hakları olduğunu düşünen aptallarla dolu olduğuna inanıyorum."

Akıllı bir adam kovalamacaya katılmadan önce hangi aptalın daha büyük, daha güçlü ordusu olduğunu göz önüne almak isteyebilir.”

Iain, “Kral Louis askeri birlikler göndereceğine söz verdi,” diye karşı çıktı.

“İskoçlar kendi ordularını oluşturduğunda.”

“Kral Louis öz kuzenine ihanet etmez!”

Montgomery vahşice, “Kral Louis bir kazanç sağlayacağını düşünürse kendi annesine bile ihanet eder,” dedi.

“Buna bu kadar güçlü bir şekilde inanıyorsan vaktimizi boşa harcıyoruz demektir. Neden geri gelmeyi kabul ettin?”

Kuru bir sesle, “Biliyorsam adam değilim,” diye cevap verdi.

“Ya sen Aluinn MacKail?”

Aluinn hemen, “Alex nereye gidiyorsa oraya gidiyorum,” dedi.

Iain yavaş, inanmaz bir ses tonuyla cevap verdi: “Kendi kulağımla duymasam bunu hayatta tahmin edemezdim. Ondan haberi olan birkaç Campbell düşüncesiyle titreyen, *Saksonlar*’la küçük bir savaştan korkan *Camshroinaich Dubh*!” Tanrım, sen kim olduğunu unutmuşsun! Damarlarında kimin kanını taşıdığını unutmuşsun!”

Sesi çelik kadar soğuk çıkan Montgomery, “Unutmadım,” dedi.

Iain alaycı bir biçimde tükürerek, “O zaman gelirken kendini başkasıyla karıştırmışsın,” diye karşılık verdi. “Sen bir Cameron değilsin. Inverary Şatosu’ndaki ejderhaları öldüren Alexander Cameron değilsin!”

“O ejderhalar etten ve kandandı. Bizim de yarın öbür gün ölebileceğimiz kadar kolay öldüler. Tanrı aşkına soğuk, vahşi ve çirkinleşmeme sebep olmasan iyi edersin.”

*Siyah Cameron: Alexander Cameron. (Çev. N.)

“Çirkin mi? Evet, öyleydi. Ama şimdi karşımda gördüğüm kadar değil. Seni bir korkağa çevirdiler, kuzen *Saksonlar*’dan korkan birine.”

Öfkeli ayak sesleri ve çarpılan kapı sesiyle Catherine kulağını gözetleme deliğinden çekti ve öfkeli genç adamın odadan çıkmış olduğunu, kalan diğer ikisinin de önce kapıya sonra birbirlerine baktığını gördü.

“Ona biraz sert davranmadın mı?”

Montgomery küfredip, “O İskoçya’yı hazır olmadığı bir tavaşa sürükleyecek sinirli tiplerden,” dedi.

“Evet ama daha kaç yaşında... On dokuz mu? Yirmi mi? Senin dünyayı tek başına ele geçirebileceğini düşündüğün yaştan daha fazla değil.”

“Benim mücadelem kişiseldi: Yaşam için yaşamaktı. Yel değirmenlerine gelince, atının üzerinde birkaçıyla mızrak dövüşü yaptığını hatırlıyorum, ılımlı arkadaşım.”

“Çünkü senin arkanı kollamam gerekiyordu.”

“Kimse senden bunu istememişti.”

MacKail, “Hayır,” dedi. “Kimse istemedi. Kendi iyi kalpliğim ve sersemliğime bağlıyorum. Ayrıca bizi sırada hangi belaya sokacağını düşünmeden uyandığım bir gün olmadığı gerçeğine. Bu ilginç bir hayat sürmeme sebep oldu.”

Montgomery kuru bir sesle, “Seni eğlendirebildiğime sevindim,” dedi ve küçük pencereye doğru yürüdü.

“Alex... Neden geri dönmeye karar verdin?”

“On beş yıldır sürgündeyiz. Yeterince uzun değil mi?”

“İain, Argyle Dükü hakkında dediğinde haklıydı. Campbell’lar hâlâ senin cinayet suçuyla asıldığını görmek istiyorlar.”

“Önce beni yakalamaları gerekiyor.”

MacKail derin bir nefes alıp açık kahverengi saçlarını eliyle taramıştı. “Şansının bir gün tükeneceğinden hiç endişelenmiyorum musun?”

“Neden endişeleneyim ki? Sen ikimiz için de yeterince endişeleniyorsun.”

“Belki de sırf bu yüzden tatlı Mornay Kontesi’nin rahat yatağından çıkmamış olmam gerektiğini hissediyorum.”

Montgomery kahkaha attı. “Kocasının kafasından çıkan boynuzları fark etmesi an meselesiydi... Ayrıca sen de benim kadar eve dönmek istiyordun.”

“Sadece özünde duygusal olan birkaç piç mi? Pekala şunda haklısın: Bu ilginç bir mücadele olacak. Sınırlar gece gündüz gözleniyor; Siyah Bekçiler asileri arayıp kontenjanlarını doldurmak için hiçbir bulnamadığında onları davet ediyor. Argyle’den birkaç bin Campbell her çalılığın arkasında kan ve ödül parasının kokusunu takip ediyor.” Alaycı bir şekilde güldü. “Es geçtiğim başka bir şey var mı?”

“Donald bunun üstesinden gelebileceğimizi düşünmeseydi Iain’ı bizi karşılamaya göndermez ve İngiltere’ye gitmemizi önermezdi.”

“Bir meclis üyesinin armasıyla süslenmiş bir arabayla bunu yapmamızı önerecek kadar ileri gitmeyeceğini düşünsem de bu yeterince doğru.”

Montgomery yine küfretti. “Bu uzun bir hikaye. Bunu bira ve etli börek kokusu alırken tartışabileceğimizi sanmıyorum. Perşembe günü buradan ayrıldıktan sonra pek bir şey yemedim.”

Kapıya doğru yürüdüler ve bölmenin diğer tarafındaki Catherine ağzı kurumuş, kalbi kulaklarında güm güm atar halde yavaşça duvardan geri çekildi - tabii ya! Geçici olarak evlendiği adam, olduğunu söylediği kişi değildi. Londralı bir tüccar *değildi*. *Bir İngiliz bile değildi!* Üzerinde yaşadığı kıraç arazi gibi ilkel, barbar, çıplak bacaklı, etekli savaş çıkırtkanlarından biriydi! O bir İskoçtu. Bir Jakobit. Sör Alfred Katolik bir hainin kendini...

Onun çatısı altında bir centilmen olarak gösterdiğini bilseydi tabancasını çıkarıp anında ateşlerdi.

Bir İskoç! Catherine en başından beri onda doğal olmayan, sinsi ve gizemli bir şeyler olduğunu biliyordu, *hissetmişti*. Dami-en - karakter analizinde uzman olan bir avukat olsa da - nasıl bu kadar kolay kanıp onunla arkadaş olmuştu? Tanrı aşkına, Jakobit bir casusla iş yaptığı dedikodusu yayılırsa kariyeri mahvolurdu. Herkes Jakobitler'in kaçakçılık, çocuk kaçırma, haraç alma, hırsızlık, vatan hainliği, cinayet... İşleriyle uğraştığını bilirdi.

Cinayet! Raefer Montgomery cinayetten aranıyordu! Başına on bin kronluk bir ödül konmuştu! Raefer Montgomery bile değildi - Alexander Cameron'dı; Jakobit bir casus, soğukkanlı bir katil ve Tanrı bilir başka ne idi! Şüphesiz onu bu pis hana, gitmesine izin verip Wakefield'da evliliği feshetme amacı taşıma düşüncesi olmadan, sahtekarlıkla getirmişti. Evliliği tabanca ya da bıçakla feshedecek, sonra da bedenini kimsenin göremeyeceği bir yere atacaktı.

Catherine titreyen elini şakağına doğru kaldırdı... Ve omzunda bir el hissedince birden irkildi.

Onun gibi Deirdre da irkildi ve hanımı dönerken yüksek sesle iç çekti.

"Deirdre! Burada olduğunu unutmuşum."

Deirdre boğazını tutarak, "Evet, buradayım ve şu an bundan hiç memnun değilim," dedi.

"Ah, Deirdre..." Catherine onu kolundan tuttu. "Dediklerini duydun mu?"

"Bir kısmı anlaşılmıyordu ama çoğunu duydum, hanımefendi."

"O halde sen de tehlikede olduğumuzu düşünüyorsunuzdur. Buradan çıkmanın... Bu adamlardan kurtulmanın... Yetkililere haber ulaştırıp onları tutuklattırmanın bir yolunu bulmalıyız!"

"Ama... Nasıl?" Deirdre küçük odaya endişeli gözlerle baktı.

“Görebildiğim kadarıyla bu bilinmez yerde sadece ikimiz varız.”

Catherine tekrar gerildi. Montgomery - Cameron Wakefield'da olduklarını söylemişti ama iyi bilinen şehirlerin sekiz kilometre kuzeyinde, batısında ya da doğusunda olabilirlerdi. Öyle olsa bile hâlâ İngiltere sınırları içindeydiler ve yakınlarda askeri bir garnizon olması gerekiyordu.

Sessiz adımlarla kapıya doğru yürüdü ve kapıyı açmayı denedi. Kapının sürgüsü kolayca açıldı ama gözünün önüne merdivenler ve aşağıdaki meyhane gelince buradan kimseye gözükmeden çıkabilmesinin mümkün olmadığını anladı.

Dönüp sırtını kapıya yasladı. Odada saldırmak için veya kendilerini koruma amacıyla silah olarak kullanabilecekleri hiçbir şey yoktu. At arabasının körüğünde bir tüfek ve oturaklardan birinin altında bir tabanca vardı. Şimdiye dek çok sayıda sülün ve keklik vurmuştu ve bir adam özgürlüğüne engel oluyorsa onu da vurabileceğinden emindi, fakat öncelikle arabaya ulaşmanın bir yolunu bulmaları gerekiyordu.

Deirdre, “Pencere, hanımefendi?” diye fısıldadı. Catherine de aynısını düşünüyordu. Hızla küçük, camsız açıklığa doğru yürüyüp kepenkleri geriye itti. Pencere, omuzlarından daha geniş değildi ve yerle arasındaki mesafe epeyce fazla gözüküyordu, yine de dışarıda dalları bir adamın kolları gibi kalın, yaşlı, pürüzlü bir meşe ağacı vardı ve dallarından biri cezbedici bir şekilde pencereye doğru uzanıyordu. Catherine en az on yıldır bir ağaca tırmanmaya cesaret etmemişti. Eskiden de sadece ağabeyini etkilemek için yerden birkaç adım yukarıya tırmanırdı.

Başını salladı. “Bilmiyorum...”

Bir avlak bekçisinin on üç çocuğundan biri olan Deirdre ömrünün yarısını sekiz ağabeyinin arkasından ormanlarda ağaçlara tırmanarak geçirmişti. Böylece açık ve net çözümü gördü. “Bakın hanımefendi, dallar aşağı kadar nasıl da merdiven basamakları

gibi dizilmiş. Hatta buraya çıkarken kullandığımız merdivenden bile daha sağlam görünüyorlar. İsterseniz önce ben deneyeyim ama merdivenden inmek kadar kolay olacak gibi görünüyor.”

Catherine alt dudağını vahşice ısırıp kaptıya doğru baktı. “Evet. Evet, önce sen in. Fakat bunu yapabilir miyiz diye kontrol etmek için değil. İnmeye devam etmeli ve yardım bulmaya çalışmalısın.”

Deirdre yumuşak kahverengi gözlerini devirdi. “Sizi onların yanında bırakmayı aklımdan bile geçiremem hanımefendi.”

Catherine onun kolunu tuttu. Deirdre yedi yıldır onun nedimesiydi ve ona oldukça sadıktı... Ama bunu kanıtlamanın zamanı değildi. “Tek şansımız bu olabilir. Bu adamlar katil, hani! Yarım ikimizden birinin yaşamasına izin vereceklerini düşünmüyorsun herhalde? Bildiğimiz kadarıyla arabacıyı çoktan öldürdüler. Şimdi kimin gidip kimin kalacağını tartışmanın sırası değil.”

Deirdre bir süre hanımının ümitsiz ifadesine baktı, sonra eğildi ve düz siyah eteği ile iç etekliğini dizlerine kadar çekti. Baldırına, tam jartiyerinin üzerine elinden daha büyük olmayan ince, ölümcül bir hançer bağlıydı. Tehlikeli derecede keskin kısmı parlayan hançeri kınından çıkardı.

“Birçok kez, çoğu zaman yerinde duramayan stajyer doktorlarda işe yaradı,” diye açıkladı. “Bunu alın hanımefendi ve buraya sokun, böyle...” Bıçağı dikkatlice gri seyahat elbisesinin korsesinin altına soktu ve bağcıkları ayarlayarak hançerin kabzasını örttü. “Herhangi bir sebepten ayrılacak olursak ya da onlardan biri size zarar verecek olursa riske girmeyin ve bacaklarının arasını hedef alın. Bir adamın yerde çaresiz bir şekilde kıvrılması için güçlü bir darbe almasına bile gerek yok.”

Bu kez Deirdre'nin vakur özelliklerini saygı duyarak inceleme sırası Catherine'deydi. Bu kendi kendisine yaptığı utandırıcı bir itiraftı ve garip bir zamanda ortaya çıkmıştı ama birine

dalı kıza daha önce fazla dikkat etmemiştir. Tüm hayatı boyunca hizmetçileri çantada keklik görmüştü ve Deirdre da Rosewood Malikanesi'nin sakinlerinin rahatı için sessizce çalışan, gölgede kalmış hizmetçilerden farklı davranmıyordu. Fakat Catherine ile Deirdre aynı yaşta, neredeyse aynı boyda ve vücut yapılarındaydılar. Parlak kahverengi saçlarını kıvrıkcık yapsaydı ve ensesinde sıkıca toplamak yerine şekil verseydi, kibar bir kadınıninki kadar yumuşak ve biçimli yüz hatlarına kavuşmuş olurdu.

Kızın ellerini tutup, "Sağ ol, Deirdre," diye mırıldandı. "Arkadaşlığın ve bağlılığın için sana minnettarım. Yalnız olsaydım şimdi olduğumun yarısı kadar bile cesur olamazdım sanırım."

Deirdre alışkın olmadığı övgünün etkisiyle kızardı ve cesaret vermek için hanımının ellerini sıktı. "O zaman şimdi gideyim mi, bekleyeyim mi? Yemek gönderilecekti ve..."

"Hayır. Hayır, bu berbat yerde bir dakika daha kalmak istemiyorum. Ayrıca beklersek..." Dürüst bir şekilde sözlerine devam etti. "O zaman önümüze çıkabilecek engeller üzerine düşünürüm. Hadi acele et de..."

Koridordan duydukları ses ikisinin de donup kalmasına neden oldu. Kapı açılıp onlar kadar şaşkın bir yüz lambanın ışığında belli belirsiz gözüktüğünde Deirdre hâlâ eteğini tutuyordu ve bir eli pencere denizliğindeydi.

"Siz ikiniz ne yapmaya çalışıyorsunuz?"

7

“Damien!” Catherine ağabeyini kapı girişinde görünce öyle şaşırdı ki iç çekip ona bakakalmaktan başka bir şey yapamadı. “Burada ne arıyorsun?”

“Şey... Öncelikle sizi eve götürmeye geldim. Bir de...” Birden hıçkırıklara boğulup kollarına atılan Catherine yüzünden cümlesini tamamlayamadı. “Merhaba? Hayırdır? Burada neler oluyor?”

Hıçkırıklar arasında söylediklerinden hiçbir şey anlaşılmıyordu. Damien paltosunun cebinde mendil arayarak onu elinden geldiğince sakinleştirmeye çalışıyordu.

Onu yatağın yanındaki sandalyeye götürerek, “Otur bakalım,” dedi. “İyi bir kız ol ve bana neler olduğunu anlat. Çok korkmuş gibi bir halin var.”

“Ah, Damien...” Catherine yaşlı gözlerle ona baktı. “Damien, Tanrı’ya şükür buradasın.”

“Raefer sana benim geleceğimi söylemedi mi?”

“O... O biliyor muydu?”

“Tabii ki biliyordu. Geçen gece düzenlemeleri yaptık - şey, aslında bu sabah. Sizi izleyip burada sizinle buluştuktan sonra

evliliğin feshinde şahitlik edecek, sabah da sizi Rosewood'a geri götürecektim."

Catherine ona şaşkınlıkla baktı. "Sana... Bizimle burada buluşmanı mı söyledi?"

Damien mendili onun elinden alıp kardeşinin yanaklarından süzülen yaşları sildi. "Barbar ve ne yapacağı belirsiz olabilir ama akliselimdir. Babamın kendine geldiğinde yaptıklarından pişman olacağını düşündü, fakat seni eve yalnız gönderemezdi ve kesinlikle kendisi de getiremezdi."

"Gerçekten evliliği feshedecek miydi?"

"Tabii ki. Bildiğim kadarıyla kadın toplama gibi bir alışkanlığı yok." Durup kaşlarını çattı. "Yoksa... Tanrım, pencereden çıkmak üzere oluşunun sebebi bu mu? Kadınlık görevlerinden kaçmak? Sen, gerçekten, kedicik..."

"Damien! Raefer Montgomery'yi ne kadar tanıyorsun?"

"*Sen ne kadar tanıyorsun?* Onun hakkında ne biliyorsun?" Kaşlarını biraz daha çattı. "Sanırım bilmem gerektiği kadarını biliyorum. Onunla üç ya da dört yıl önce Brüksel'de tanıştık ve o zamandan beri bana birçok iş sağladı."

"Ne tür?"

Damien şaşırdı. "İthalat, ihracat. O bir tüccar... Catherine, sorun nedir? Bana neden böyle sorular soruyorsun?"

Catherine yutkundu ve hem ondan destek almak hem de onu söyleyeceklerine hazırlamak için Damien'in kollarını sıktı. "Damien... O olduğunu söylediği kişi değil. Adı Raefer Montgomery *değil*. Londralı bir tüccar *değil*. Bir İngiliz bile *değil*!"

"Değil mi? Catherine, sen neden bahsediyorsun?"

"*Ondan* bahsediyorum," diye fısıldadı. "Olduğunu söylediği kişi değil o. O bir casus. Bir katil. Kendi ağzından, burada oldukları öğrenilirse bir savaşın başlayacağını söylediğini duydum."

"Savaş mı? Yapma kedicik, yorgun olduğunu ve en uygun zamanlarda hayal gücünün işlediğini biliyorum ama..."

“Geldiğinde yanındaki adamları gördün mü?”

Damien sessizce, “Meyhanece iki adam daha vardı,” dedi.

“Pekala... Onlar onun yandaşları, ortakları ya da öyle bir şey - ama ne olduğunu bilmiyorum. Sadece geldiğimizde burada onu beklediklerini biliyorum. Sonra kuzeye doğru yol alacaklar.” Dramatik bir şekilde duraksadı ve öne doğru eğilip ekledi: “Memleketlerine... İskoçya’ya dönüyorlar. Onlar casus, demedi deme. Jakobit casuslar.”

“Catherine...” Damien’in yakışıklı yüzüne sevdiği birinin delirmiş olduğuna inanan bir adamın kuşku dolu ifadesi yerleşti. “Onu sevmemeni anlayabiliyorum ama gerçekten Raefer ne bir...”

“Adı Raefer değil. Cameron. Alexander Cameron. Archberry gibi bir yerin yakınlarında iki adamı öldürmekten araniyor. Vak-timiz olsaydı eminim bunu kontrol edebilirdin.”

“Ben de eminim ki kontrol etseydim mantıklı bir açıklama bulurduk. Erkekler birçok sebepten ötürü isim değiştirirler, fakat bu onları casus ya da katil yapmaz.”

Deirdre sessizce, “Bayan Catherine doğru söylüyor,” dedi. “Memleketi İskoçya’ya gideceğini ve sınır devriyeleriyle siyah bekçilere yakalanmamak için nasıl dikkatli olmaları gerektiğini söylediğini duydum.”

Catherine’in gözleri zafer kazanmışçasına parladı. “Başına ödül konmuş. On bin kron. Dün gece Rosewood Malikanesi’ne ordunun hareketlerini öğrenmek için sıradan habercilere güvenilemeyeceğinden bir albayla görüşmek için gelmiş. Aman Tanrım, bahsi geçen albay Lawrence Amca olmasın sakın!”

Damien’in yüzünün rengi soldu, ancak gözlerinde hâlâ endişeli bir ifade olsa da inanmaya başladığını belli eden bir parıltı vardı.

“Bütün bunları ne zaman duydunuz?”

Catherine duvardaki deliği gösterdi. “Her şeyi mükemmel derecede görüp duyabildim. Görünüşe bakılırsa duvarların çok ince olduğunun farkında değiller.”

Damien delikten bakmaya gitti - ve o kadar uzun süre baktı ki Catherine sabırsızlandı.

“Ne yapacağız?”

Damien ona baktı. “Ne mi yapacağız?”

“Onlar casus. Onlar kralımıza ve ülkemize ihanet ediyorlar. Atlarına binip uzaklaşmalarına izin veremeyiz.”

Catherine’in söyledikleriyle Damien’in yanakları hafifçe kızdı. “Başka seçeneğimiz var mı?”

Catherine bir süre düşündü ve tekrar Damien’in ellerini tuttu. “Eğer dediğin doğruysa ve yarın evliliği feshetmek için Wakefield’a gitme planı yapıyorsa, yapmamız gereken tek şey hakime gerçeği anlatmak. Böylece Cameron hemen orada tutuklanıp ait olduğu hapisaneye atılır.”

Planıyla ve pratik zekâsıyla gurur duyan Catherine arkasına yaslandı. Endişesinin yerini güven ve tehlikeli bir suçluyu yakalama düşüncesiyle biraz heyecan almıştı. Parti gecesi sergilediği davranış temize çıkarılmış olacak ve evinde bir kahraman gibi karşılanacaktı. Onu karısı olarak almaya hevesli olan Hamilton onur duyacaktı. Planı mükemmel, kusursuz ve geceyarısı bir ağaca tırmanmaktan daha az tehlikeliydi.

“Tamam mı? Wakefield’da müfreze birliği var mı, yok mu?”

Damien, “Yanılmıyorsam bir alay var,” diye mırıldandı. “Ama risk...”

Catherine intikam almak için susamış gibi hafifçe gülümsedi. “Bütün gün bizi o korkunç arabada tuttu ve yiyecek su vermek için bile ancak durdu. Geceyarısına kadar evliliği feshetme niyetinden bahsetmeye tenezzül etmedi – eh, o zamana kadar içinde bulunduğum durumu tahmin edebilirsin! En kötüsü de arkadan

senin geldiğini söyleyerek acımı hafifletme nezaketinde dahi bulunmadı. O kadar kızgınım ki riski önemsemeden yardım için bağırabilirim.”

Damien aceleyle, “Bunu yapmak istemezsin,” diye uyardı. “Aslında planının başarılı olabilmesi için hiçbir değişiklik olmamış gibi davranmalısın. Bir şeyler duymamışsın gibi.”

“Bağırmayı tercih ederdim.”

Damien eliyle alnını ovdu. “Aşağı inmeliyim. Burada çok fazla kalırsam şüphelenebilirler.”

Catherine onun kolunu sıktı. “Bizi burada yalnız bırakmayacaksın!”

Damien Catherine’in yanağına düşmüş bir buklet altın rengi saçı hafifçe okşadı. “Aşağı ineceğim - ki kapıda benimle karşılaşmamış olsaydın çoktan inmiştim. Onlarla oturup içeceğim ve artık onların kim ya da ne olduklarını bildiğim için söyledikleri her şeyi dikkatlice dinleyip bize yarar dokunacak bir şeyler öğrenmeye çalışacağım. Bu sırada sen de rahatlamaya çalışacak ve biraz uyuyacaksın. Yarın bütün gücüne ve cesaretine ihtiyacın olacak. Unutma: Sizden bekleneni yaptığınız sürece güvendesiniz.”

Catherine’in korkudan yine dudakları beyazlaşmış ve gözleri büyümüş parlıyordu.

Damien, “Deirdre senin yanında,” diye hatırlattı. “Tanrım, üçümüzü - ve ahırda zar oynamaya dalmış iki arabacıyı - öldürmeye cesaret edemezler. Önlem olsun diye en az bir düzine adama nereye ve niye gittiğimi de söyledim.”

Catherine, “Dikkatli olacak mısınız?” diye fısıldadı.

“Ağzımı sıkı tutacağım. Bu onu şu zamana dek sevdiğim için zor olacak ama yapacağım. Kendimi daha çok sevdiğimi itiraf etmeliyim.” Catherine’in alnına yumuşak, kardeşçe bir öpücük kondurup kapıya yöneldi. “Unutma: Yemek ye ve uyu. Pencere-

den kaçmayı düşünme ya da sinir krizi geçirme. Yarın benim için güçlü olman gerekiyor.”

Catherine gülümsemeye çalıştı. “Olacağım. Tüm bunlar sona erdiğinde babama ve bütün arkadaşlarımıza ne kadar cesur ve korkusuz olduğumu abartacağına söz verirsen.”

Damien sırttı. “Çatıya çıkıp bağıracağım.”

Kapıyı arkasından kapatana kadar gülümsedi. Ama külüstür merdivenlerden inerken kaşlarını çatıp yumruklarını sıkı.

Üç adam ateşin önünde oturuyordu. Raefer Montgomery sırtını duvara dayamış, uzun bacaklarını uzatıp bileklerini kavuşturmuştu. Elinde yarısına kadar siyah birayla dolu kalaylı bir bira bardağı vardı.

Başını kaldırmadan, “Eee? Sana ne demiştim?” diye sordu. “İyi durumda. Yine de bu fiyasko gerçekten olsaydı kardeşin kendini esmerleşmiş bir popoyu iyileştirirken bulabilirdi. Bir sandalye çek de biraz bira ya da şarap al. Ne zamandır at sürüyorsun, üşümüştündür.”

“Üşüyorumamaatbindiğimden değil.” Damien, Montgomery’nin karşısında oturan iki adama baktı. Genç olan da güvenilmez bir ifa-deyle ona bakıyordu. Üçüncü adam arkadaşça gülümseyecekti ki Damien’in sözleri buna engel oldu. “Kardeşim bana çok ilginç şeyler anlattı. Görünen o ki yukarıdaki odaların duvarları çok ince. O kadar ince ki onun gibi nedimesi de siz üçünüzün söylediği her şeyi duymuş. Sizin kim ve ne olduğunuzu biliyorlar.”

Damien masaya yumruğunu indirdiğinde irkilmeyen bir tek o olsa da Alexander Cameron gece mavisini gözlerini ateşten çekti.

“Lanet olsun! Neden daha dikkatli olmadınız? Size yalvardım... Onun önünde söylediklerinize ve yaptıklarınıza dikkat etmeniz için *yalvardım*. Yüce Tanrım, onu buraya getirmeyi bırak onunla evlenmen bile delilikti.”

Aluinn MacKail bir kaşını kaldırdı. "Evlilik? Hangi evlilik?"

"Size söylemediğini mi söylemeye çalışıyorsunuz?" Damien burnundan soludu. "Neden şaşırmadım? Anlatacak ne var ki? Sadece son derece küstah biçimde evime gelip tek başına askerlerin yarısını püskürttü ve kardeşimin namusu üzerine düello edip yaralı nişanlısı intikam için bağırırken kardeşimle evlenmeye zorlandı. Hiçbiriniz şakağındaki ve bacağındaki yaraların nereden geldiğini soracak kadar ilgili olmadığımıza göre düşündüğüm kadar olağandışı olmasa bile tamamen sıradan bir akşam da değildi."

Cameron göğüs cebinden bir sigara çıkardı. "Biraz fazla heyecanlanmıyor musun?"

"Fazla heyecanlanmak mı? İkimizin konumunu da tehlikeye sokarak haber vermeden kapıma geliverdin. İsyen eden bir ülkenin politikasını savunarak partideki misafirlerin yarısını kızdırdın ve kardeşimi - kraliyet süvarilerinden bir teğmenin nişanlısı olan kardeşimi - terasa çıkarıp Hamilton Gamer'a yakalanarak bu durumu daha da şiddetlendirdin. Onu düello etmek için kışkırttın ve düellodan sonra babamın seni silah zoruyla Catherine'le evlendirmesine neden oldun! Onu buraya getirdin ve casusluk, kanlı hikayeleriyle korkutuyorsun! Ve tüm bunların üzerine beni fazla heyecanlanmakla suçluyorsun!"

Aluinn ve Iain sakın bir şekilde sigarasını yakan Alexander Cameron'a bakıyorlardı.

Sigarasından derin bir nefes alıp tadını çıkararak, "Öncelikle," dedi yavaşça. "Derby'ye geldiğim için seni önceden uyarmanın bir yolu yoktu - Londra'da izini kaybettik. İkincisi kendini beğenmiş, geri kafalı, anarşist misafirlerinden hiçbirini kasten kızdırmadım. Üçüncüsü ise kardeşin belasını arıyordu. Benim yerimde başkası olsaydı o özel durumdan faydalanabilirdi. Ayrıca sen de çok iyi biliyorsun ki teğmenin meydan okumasından

uzak durmak için elimden geleni yaptım ama pes etmedi. Evlilik töreninin açık meşruluğuna gelince...”

“Meşru olduğunu mu düşünüyorsun?” Iain sırtarak söylemiş bulundu. “Gerçekten o kızla evlendin mi?”

Damien genç adama dik dik baktı. “*O kızın* benim kardeşim olduğunu unutmazsanız memnun olurum. Çok sevdiğim, *tek* kardeşim olduğunu. Ayrıca aklınızdan çıkmıştır diye bir kez daha söyleyeyim: Sizin kim olduğunuzu da biliyor.”

Alexander dişleriyle izmariti ısırdı. “Olaylar kesinlikle talih-siz bir şekilde beklenmedik yönde gelişti.”

Damien tartışmanın dışında kalırken derin bir nefes aldı ve bira bardağına uzandı. “Frengi olmak talih-siz bir gelişme olurdu. Catherine’in seni yerel milis kuvvetlerine teslim etmeye hazır ve istekli olması ise...” Kafasını sallayıp bardağa bira doldurdu.

Aluinn sessizce, “Daha fazla sorunla uğraşamayız,” dedi. “Onu yetkililerden uzak tutmak zorunda kalacağız - en azından biz İskoçya sınırını geçene kadar. Şu anda ihtiyacımız olan son şey bizi arayan devriyeler.”

Damien, “Kesinlikle katılıyorum,” dedi. “Sadece bunu nasıl yapacağınızı bilmiyorum. Sınırları yatışan - ve bana inanın, şu an çok sinirli - kobrayı evcilleştirmeniz daha kolay olur.”

Iain sırtarak, “Ona bizden biri olduğunuzu söyleyebilirsiniz, *albay*,” dedi. “Belki o da şapka arması takar.”

Bu iğnelemeyle Damien’in solgun mavi gözleri biraz daha donuklaştı. “Bundan şüpheliyim. Muhtemelen iki misli daha yüksek sesle ve iki misli daha uzun süre bağırır.”

Cameron, “Önümüzdeki birkaç gün içinde onun söylediklerini ve yaptıklarını kontrol edemeyeceğini mi söylüyorsun?” diye sordu.

“Diyorum ki... Şu an karışık öncelikleri var. Ayrıca asi bir yapıya sahip. Serbest kaldığı an kızılca kıyamet kopacak.

İngiltere'deki bütün köpekleri sizi avlamaları için salacak. Size yardım ettiğimden şüphelenirse benim peşime de..."

Cameron derin bir nefes aldı ve bacaklarını toplayıp ayağa kalktı. "Peki ya bu tarz hareketlerin sonuçlarından haberdar olsaydı?"

Damien, Cameron'ın çenesine yerleşen sert, taviz vermez ifadeyi inceledi. "Daha fazla korkmasını istemiyorum."

"Tehditler genellikle tatlı dille olmaz."

"Belki onunla konuşabilirim..."

Cameron sigarasını ateşe fırlattı. "Dinlememe ihtimalini göze alamayız."

Odayı geçip merdivenlerden çıktı. Damien peşinden gidecek oldu ama Aluinn onu engelledi.

"İstediği zaman diplomatik olabilir. Ve oldukça ikna edici."

Cameron hız kesmeden ve kapıyı tıklatma zahmetine girmeden çizmesinin ucuyla kapıyı itip açtı. Sürgü duvardan kopup silah sesi gibi bir ses çıkararak yere düştü. Catherine'in saçlarını çözen Deirdre elindeki tokaları yere düşürdü. Yanakları kızaran Catherine ise hemen ayağa fırladı.

"Ne yaptığınızı sanıyorsun? Odama nasıl izinsiz girersin!"

Kara gözleriyle bir süre onun gözlerinin içine baktıktan sonra Deirdre'ya döndü. "Bizi biraz yalnız bırak."

Catherine, "Olduğun yerde kal," diye bağırıp Deirdre'nın elini tuttu. "Ne söyleyeceksen ikimize söyleyebilirsin, bayım."

Gözlerini kısan Cameron kafasını salladı. "İkiniz de aynı kaderi paylaşacağınız için kabul ediyorum."

"Bu da ne demek oluyor?"

"Basitçe açıklayayım mı? Anladığım kadarıyla konuşmalarımızı gizlice dinlemişsiniz. Gizlice dinleyenler çoğunlukla duymamaları gereken şeyleri - uzun süre sağ kalmalarına engel olan şeyleri - duyarlar."

Catherine parçalanmış kapiya baktı. "Damien," diye fısıldadı. "Ona ne yaptınız?"

"Hiçbir şey. Şimdilik."

"Onu görmek istiyorum. Ağabeyimi görmek istiyorum."

Cameron güçlü kollarını göğsünde kavuşturup tehditkar bir şekilde durdu. "Talepte bulunacak durumda değilsiniz, hanımefendi."

"Ne yapmayı planlıyorsunuz... *Bay Cameron*? Bizi öldürmeyi mi? Damien babamıza benim peşimden geldiğini söyledi. Bize bir şey olursa babam İngiltere'deki bütün askerleri peşinize salacak. Seni ele geçirecekler ve bir hain, katil olarak mahkemeye çıkarmadan önce nasıl yavaş, korkunç şekilde son nefes verdiğini görecekler, sonra da cansız bedenini parçalara ayırıp köpeklere yem edecekler!"

"Vay canına, ne kadar renkli bir hayal gücün var. Fakat babanın - ya da bir başkasının - bırak beni bulmayı, beni yakalayacağını nasıl düşünebiliyorsun?"

"Bu kadar kibirli olma, bayım. Babamın ordu üzerindeki etkisini hafife alıyorsun."

"Aksine onun ve intikam şeytanlarının ele geçmez Raefer Montgomery'yi ararken Londra'yı altüst etmekten çekinmeyeceklerine eminim. Yine de Bay Montgomery'nin artık yaşamadığını fark etmeleri sence ne kadar zaman alır?"

Söylediğinin doğruluğuyla Catherine yüzüne soğuk, zalim bir tokat yemiş gibi hissetti. Bu hanın duvarlarının dışındaki hiç kimse Raefer Montgomery'nin sahte bir kişi olduğunu bilmiyordu. Peşinden gelmeye söz veren Hamilton bile içgüdüsel olarak onun ortadan kaybolmasıyla ilgili ipuçları arayarak ancak Londra'ya kadar giderdi. Aldatıldıklarını fark edene kadar - ki fark ederlerse - ölü bedenlerinin üzerinde otlar büyümüş olurdu.

"Bize ne yapmayı planlıyorsunuz?"

“Bu, hanımefendi, tamamen anlaşmaya varıp varmamamıza bağlı.”

Catherine kollarını göğsünde kavuşturup agresif bir şekilde ona baktı. “Ne tür bir anlaşma?”

“Sizden ne istediğimi söyleyeceğim.” Koyu renk gözlerini kıstı. “Sonrasında işbirlikçi tutumunuz doğrultusunda ne tür bir yöntem uygulayacağımıza karar verebiliriz.”

Catherine hemen, “Asla işbirliği yapmayacağım,” dedi.

Dediğini duymamış gibi, “Bir haftaya ihtiyacım var,” diye devam etti Cameron sözlerine. “Her adımda sırtımdan vurulmayı beklemeden sınıra ulaşıp İskoçya’yı geçerek Highland’a ulaşmak için zamana ihtiyacım var.”

“Bir mermi fazla insafli olur. Bilirsin, casuslara nefes aldırılmazlar. Sorguya çekerler, asarlar ve ayrılmış başlarını incir yaprağı gibi buruşup kararana dek direklerle saplarlar.”

Cameron alaycı bir şekilde suratını buruşturdu. “Çok fazla roman okumuşsun.”

“En azından senin kadar ruhsuz veya vicdansız değilim, banyım. Bence bu ceza işlenen suça uygun.”

“Bize ihtiyacımız olan haftayı verdiğin sürece... Uygun gördüğün herhangi bir ceza türü için ricada bulunabilirsin.”

“Söyleyeceğiniz ya da yapacağınız hiçbir şey beni böyle acele bir söz vermeye ikna edemez.”

“Hiçbir şey mi?”

Düz bir sesle, “Hiçbir şey,” dedi Catherine.

Cameron bakışlarını o meydan okuyan menekşe renkli gözlerin parıltısından boyun kıvrımlarına, oradan da korsenin üzerinde çekici şekilde duran yumuşak, beyaz göğüslere indirdi.

“Dün akşamki töreni unuttun mu, küçük hanım? Bu bana... Nasıl desem... Bazı özel hak ve ayrıcalıklar veriyor.”

Catherine korkudan ürperdiğini kabul etmek istemiyordu.

“Evlilikle ilgili haklardan bahsediyorsan, bayım, tabii ki bu haklarını talep edebilirsin ama bunu yaparak çoktan işlediğin suçlara bir de tecavüzü eklersin; bu durumda benden nasıl sessiz kalmamı bekleyebilirsin ki? Aksine bu sadece senin adil şekilde cezaya çarptırıldığını görme isteğini artırır.”

Cameron sinirlenmeye başladığını ve çıplak ellerini bir yere vurma isteği duyduğunu hissetti. “Peki ya işbirliğini reddedersen ağabeyini bir daha göremeyeceğini söylersem?”

Catherine böyle bir tehdidi bekliyor olsa da duygularını belli etmemeye çabaladı. Sessizce, “Onu bu kadar kolayca öldüreceğine inanmıyorum,” dedi. “Damien senin arkadaşın.”

“İşim yüzünden birçok iyi insanla arkadaş olmam gerekiyor.”

Catherine ellerini korsesine, Deirdre’nin hançeri sakladığı yere götürdü. “O... Seni evimize davet etti. Hamilton ve diğerlerine karşı seni savundu.”

“O bir avukat. İş gereği insanları savunur.”

“Sen de onu öldürebilirsin, öyle mi? Hiç vicdan azabı duymadan?”

“Eğer dediğin gibi vicdansız ya da ruhsuzsam bir cinayetin daha ne önemi var? Ya da üç?”

Catherine ellerini kenetleyip Cameron’ın derin, siyah gözlerine baktı. Hançeri çekip yüzüne savurmadan hemen önce bakışlarının derinlerinde beliren şaşkın ifadeyi gördü. Cameron hemen kenara çekilip kolaylıkla onun bileğini yakaladı ve gerekenden fazla güç kullanarak elini zalimce çevirip sırtına yasladı. Cameron’ın sınırları üzerindeki ustaca hareketiyle Catherine’in büyük bir acıyla parmakları ayrıldı ve dizleri büküldü. Yere düşen hançer eteğinin katları altında gözden kayboluverdi.

Deirdre atılıp kumaş ve dantelin altında hanımını kurtarmak için hançeri bulmaya çalıştı. Metalin parladığını görüp tam hançere uzanıyordu ki başka bir çift güçlü kol onu belinden kavra-

yıp uzaklaştırdı. Catherine hâlâ çılgınca Cameron'dan kurtulmak için çırpınıyordu. Deirdre sert tabanlı ayakkabısıyla birkaç kez tam incik kemigine vurunca Aluinn MacKail yüksek sesle küfretti. Genç kızı bırakıp hançeri ararken, Deirdre yeniden onun üzerine atıldı. Yüzünü ayakkabı çivilerinden korumak için kolunu hızla yukarı kaldıran Aluinn, kendini koruyamadan yumruğu sertçe genç kızın şakağına çarptı. Yumruğun etkisiyle kafası bir yana eğilen Deirdre yere düştü.

Hareket etmedi.

Catherine hemen çırpınmayı bıraktı. "Onu öldürdün! Ah, Aman Tanrım... *Onu öldürdün!*"

Aluinn yüzükoyun uzanmakta olan genç kızın yanına hemen eğildi ve parmaklarını boynuna bastırdı. Nabzının attığını hissedince o da Catherine kadar rahatladı.

"O iyi. Sadece bayılmış. Üzgünüm, ona vurmak iste..."

"*Katiller!*" diye bağırdı Catherine. "Hainler! Casuslar! *İkiniz* de bunun için asılacaksınız! Asılıp parçalara ayrılacak..."

"Ah, Tanrı aşkına." Cameron eğildi ve Catherine'i kaldırıp geniş omzuna yasladı. Çılgınlık atıp çırpınan bedeni koridora çıkardı, aşağı indirdi ve ateşin yanına kabaca bıraktı.

Damien hemen onun yanına koştu ve kardeşine yardımcı olurken vahşice Cameron'a baktı. Catherine korkuyla büzülmek yerine yeniden İskoçyalı'nın üzerine atıldı ve hatırlayabildiği tüm küfürleri etti. Damien onu belinden kavrayıp Cameron'dan uzaklaştırmak zorunda kaldı.

"Bırak beni!"

"Catherine, lütfen..."

"*Bırak beni!* Söyleyip yaptıklarımız ne fark eder ki... Her koşulda bizi öldürecekler. Deirdre'yi öldürmeye çalıştılar bile!"

Damien, Catherine'in başının üzerinden Cameron'a dik dik baktı. "Neden bahsediyor? Deirdre'ya ne yaptınız?"

"Hiçbir şey. Hançer çıkarıp hesaplaşmaya çalışan oydu. Kız araya girdi ve yere yıkıldı."

"Katil," diye haykırdı Catherine. "Hain! Casus!"

Cameron, "Baş belası," diye mırıldanıp bir sigara daha yakmak için ceplerini yokladı.

O sırada gergin bir ifadeyle MacKail geldi. "Birkaç saat kendine gelemes ama iyi. Çatlağı ya da kırığı yok."

"Ne oldu?" diye sordu Damien yeniden.

Cameron, "Daha doğrusu, ne oluyor? Tatlı dille konuşalım ya da konuşmayalım; güzel küçük kardeşin laf dinlemiyor." Catherine'in cevap vermek için ağzını açması üzerine uyarın şekilde tek kaşını kaldırdı. "Ve bir kelime daha edersen, hanımefendi, gün ışığını görebilecek kadar yaşadığında, tabii *huna imkan verirsem*, başına geleceklerden sorumlu olmayacağım." Bakışlarını yeniden Damien'a çevirdi. "Her türlü önerine açığım. Zamana ihtiyacımız var. En az birkaç gün."

"Bırak Catherine ve Deirdre gitsinler. Sessiz kalacaklarından emin olmak için de beni rehin olarak tut."

Ağabeyinin böyle bir öneride bulunabilmesinden dehşete düşen Catherine hızla döndü. "Damien, hayır!"

"Bu tek yol, kedicik. Garantiye ihtiyaçları var."

İain duygusuzca, "Ya da mezar kazmak için sağlam bir kürege," dedi.

Catherine ağabeyinin ceketine yapıştı. "Seni rehin alsalar bile buradan giderken serbest bırakacaklarını nereden biliyorsun?"

Cameron düz bir şekilde, "Söz vereceğim," dedi.

"Kim olarak? Raefer Montgomery mi Alexander Cameron mı?" Cameron'a kızgın kızgın baktı. "Ve ne olarak? Bir casus mu yoksa bir katil mi?"

Damien, "Onun işlediği ya da işlemediği cinayetlerden haberrim yok," dedi. "Ama burada şimdi üç cinayet işleyebileceğini ve

bundan hiç kimsenin haftalarca... Hatta aylarca haberinin olmayacağını biliyorum."

"Ona güvenmemizi mi istiyorsun? Düşündüğün gibi arkadaşın ya da bir beyefendi olmasa da."

"Bir erkek adını ve görünümünü değiştirebilir, fakat özünde kim olduğunu değiştiremez. Birkaç gün sessiz kalmamız şartıyla bizi serbest bırakacağını söylüyorsa buna inanırım."

Catherine üç düşmanın yüzünü inceleyip Cameron'da durdu.

Cameron da öfkeli, sabırsız ve onu sessiz olmaya ikna etseler bile bunun en yakın askeri birliğe kadar süreceğine olan inancıyla karışık düşünceli bir halde Catherine'in yüz ifadesindeki değişiklikleri izliyordu.

"İain... Sınıra ulaşmamız sence ne kadar sürer?"

Genç adam omuz silkti. "Dört gece. Ne kadar at sürebileceğimize ve devriyelerin sıklığına bağlı olarak daha kısa ya da uzun da sürebilir."

"Güneye geldiğinde ne kadar sık devriye vardı?"

"Kırılacak bir koyunun yünleri kadar sık."

"Peki ya yollar? Geçilebilirler mi?"

"Yollar? Evet, askeri birlikler yolları iyi kullanıyorlar." Şaşırmış görüyordu ve duman rengi gözlerini Cameron'a - onun ne düşündüğünü biliyormuş ama inanmıyormuş gibi - dikmiş olan Aluinn'e sorarcasına bir bakış attı.

"Wade'nin yolları geçilebilir, evet. Tabii yakından bir daracacı görmek istiyorsanız."

Cameron sessizce, "Ya da at arabasıyla gitmek istiyorsak," dedi.

"At arabasıyla mı? Sen delirdin mi? Böyle aptalca bir şey neden isteyelim?"

Aluinn iç çekerek karşılık verdi. "Çünkü at üstünde, ana yolun dışından kuzeye doğru, daha çok geceleri yol alan üç - ya

da dört - adam devriyeler tarafından durdurulursa gün ışığında seyahat eden... Bir İngiliz beyefendisi ile eşini ve hizmetçilerini taşıyan hoş bir İngiliz arabasından daha çok dikkat çeker. Gözündeki parıltılamayı doğru mu anladım, Alex?"

Cameron, "Genelde olduğu gibi," diyerek başını salladı.

"Ama işe yarar mı? Hava koşullarını da göz önüne alırsak arabayla seyahat ortalama bir hafta on gün daha fazla sürer."

"Önerilere hâlâ açığım. Fakat alternatifleri düşünürken şunu da unutmayın: Yeni evlenmiş Bayan Montgomery'nin... Ateşli balayında ortadan kaybolması için iyi bir sebebi varken Damien'in beklenmedik şekilde ortadan kayboluşu akıllarda soru işaretlerine yol açar."

Damien gerginleşti. "Gerçekten *Catherine*'in sana eşlik edeceğini öneriyor olamazsın?"

Catherine, "Ona eşlik etmek mi?" diye sordu. "Ona nereye kadar eşlik edeceğim?"

Cameron sigarasının külünü silkerek umursamaz bir alaycılıkla, "Bunu bir tatil olarak düşünebilirsin," dedi. "İskoçya Temmuz'da çok güzeldir."

"İskoçya! Sen aklını kaçırmışsın! İskoçya'ya gitmiyorum. Hiçbir yere -özellikle de seninle - gitmiyorum! Ona söyle, Damien. Bu deliye çıldırmış olduğunu söyle."

Damien tek kelime edemedi. O da kardeşini kemikleri çatırdayana kadar sallama isteğini zor bastırıyordu. Her şey çok hızlı gerçekleşiyordu. Düello... Evlilik. Sağduyulu bir şekilde olayları durdurmak için mantıklı, uygun bir yol bulana kadar olaylar herkesin kontrolünden çıkmıştı. Şimdi durdurmanın bir yolu var mıydı? Gerçeği mi söylemeliydi? Onun yıllardır Jakobitler'le çalıştığını öğrendiğinde Catherine ne yapardı? Son birkaç aydır ona her şeyi anlatmayı defalarca düşünmüştü ve belki de açıklamalıydı. Hanover yönetiminden hoşnut olmayan bir tek o değildi.

Birçok İngiliz egemen güçlerin değişmesine hem gizlice hem de açıktan hız vermeye çalışıyordu. Fakat gerçek niyetlerini ortaya çıkarması ailesini, arkadaşlarını, Londra'da iribatta olduğu herkesi terk etmesi ve ele geçirilmesi aylar, yıllar sürmüş olan önemli bilgi kaynaklarından mahrum olması anlamına gelirdi. Hayır, bunu yapamazdı. Kardeşi çok tehlikeli bir oyunda farkında olmadan piyon olmuş olsa da bunu yapamazdı.

"Damien?" Catherine kaşlarını çatmış ona bakıyordu. "Söyle ona."

Etkisiz bir şekilde, "Buna izin veremem," dedi. "Başka bir yol düşünmek zorundasın."

Cameron sessizce, "Onu bir hafta boyunca bağlayıp elleri altında rehin tutmaktan başka bir yol yok," diye karşılık verdi. "Eğer olsaydı sence buna ilk atılan ben olmaz mıydım?"

"Ama... O benim kardeşim."

"Söz veriyorum, ona kendi kardeşimmiş gibi davranacağız. İki, en fazla üç hafta sonra sağ salım evinde olacak." Düşün-gülümsedi. "Elinde kocasının öldüğüne dair bir belge ve bütün bu olaylardan dolayı adının alması olabileceği her türlü lekeden kurtulmasına yetecek kadar mali destekle."

Catherine, "Bana dünyadaki bütün kraliyet altınlarını da ver-seniz sessizliğimi satın alamazsınız," diyerek ısrar etti. "Damien, söyle ona. Yeterli olmadığını söyle ona."

Damien'in karşı çıkmasını bekledi ama karşı çıkması gerektiğini anladığında başı döndüğünden sendeleyerek ona tekrar dik dik baktı.

"Damien?" Sesi fısıltıdan ibaretti. "Bu... Bu kararı kabul et-meyi düşünmüyorsun, değil mi?"

"Ona fazla seçenek bırakmadın."

"Ah, ama..." Tekrar Cameron'a döndü ama onun o soğuk, siyah gözlerinde bildiği herhangi bir duyguya benzeyen bir ifade

göremedi. Bir kez daha başı dönünce kalan azıcık dengesini de kaybedecek gibi hissetti kendini.

Cameron bunu fark edip Damien'a işaret etti. "Söz veriyorum. Kardeşin rahat durup işbirliği yapmaya istekli olduğu sürece hiç kimse saçının tek bir teline dahi dokunamayacak."

Catherine o kadar yumuşak bir şekilde, "Hayatın üzerine, Alex," dedi ki sözlerini kalp atışlarının sesinden ötürü zor duyabildi. "Hayatın üzerine yemin et."

Cameron sessizce, "Söz veriyorum," diye cevapladı.

Catherine, "Peki... Ya ben reddedersem?" diye iç çekti.

Iain sabırsızca, "Reddedersen," dedi. "Hemen kafanı koparıyorum ve yol kenarında yüzeye yakın bir mezarın olur."

Damien tahammülü tükenince küfretti. Catherine'i yanına çekti ve Iain'ın gömleğinin önünü dikişleri sökülecek kadar güçlü bir şekilde tuttu. Yırtılan kumaşın sesinin ardından hemen çene kemigine inen yumruğunun sesi duyuldu. Aluinn onları ayırmak için öne çıktı ama Damien daha güçlü iki yumruk daha atmıştı ve biri genç adamın burnunu kırmıştı.

"Bırak beni!" Kollarını Aluinn'den kurtardı. "Çok ileri gitti, kahretsin! Çok ileri gitti!"

Duvara doğru yalpalayan Iain elini üst dudağına götürdü ve yapışkan kırmızı lekeye baktı. Çenesinden boynuna doğru akıyordu. Öfkeli bir boğa gibi kükredi ve kamasını tuttuğu kolunu uzatarak odanın karşısına atıldı. Aluinn bıçağı görünce kendi etrafında döndü ve Damien'ı sertçe iterek uzaklaştırdı ki bu yapabileceği tek şeydi.

"Iain!" Cameron'ın bağırması Iain'ı durdurdu. "O şeyi bırak!"

Iain tükürerek, "Ona güvenmiyorum," dedi. "Ona güvenmemiz gerektiğini sana daha önce de söyledim ama dinlemedin."

“Sana o bıçağı bırak dedim!”

“Tamam.” Yüzündeki kanı biraz daha sıldı. “Bırakacağım...”

Tam bağırsaklarına doğru. Bırakacağım!”

Iain tekrar Damien’a doğru atıldı ama Cameron oradaydı. Cameron neredeyse çabası bir zarafetle uzatılan bileği yakaladı ve bıçağın düşmesini sağladı. Iain acıyla bağırdı ve sol yumruğunu kuzeninin suratına savurunca Cameron da onun kanayan çenesine güçlü yumruğunu yapıştırdı.

Iain bir süre durdu, gözleri döndü ve vücudu yumruğun sersemletici etkisiyle sarsıldı. Yavaşça baygın halde yere düşerken Cameron onu tuttu.

Olayların bu hale gelmesinden açık şekilde memnun olmayan İskoçyalı gerginleşti. Elindeki kan lekesine, sonra soğuk ve anlamlı şekilde Damien’a baktı.

Kardeşinin de aynı vahşi müdahaleye uğrayacağından korkan Catherine onun yanına gidip Damien ile Cameron’ın arasında durdu.

“Ona dokunma! Yapacağım. Benden ne isterseniz yapacağım... Sadece Damien’ın gitmesine izin verin. Kapıdan çıkıp uzaklaşmasına izin verin.”

“Catherine!” Bu sefer dehşetle karşılık verme sırası Catherine’i omuzlarından tutan Damien’daydı. Catherine ağabeyini dinlemeden Cameron’ı ikna etme çalışmalarına devam etti.

“Onun gittiğini görmek istiyorum ve reddedersen ya da herhangi biri onun peşinden gitmeye çalışırsa, işte o zaman... O zaman ellerinde daha fazla kan olacak, çünkü hepimizi sessiz tutmak için öldürmen gerekecek.”

“Catherine!” Damien onu kendisine bakması için döndürdü. “Ne dediğinin farkında mısın? Neyi kabul ettiğinin farkında mısın?”

Catherine sakın bir tavırla, “Rehinleri olmayı kabul ediyorum ve yaşayacağımıza dair verecekleri söze inanıyorum,” dedi.

“Ama kedicik...”

“Damien, lütfen. Beni sonuçlar hakkında uzun uzun düşünmeye zorlarsan bunu başaramam. Aslında bunun hakkında düşünmeyi hiç istemiyorum. Tatılmış gibi, ikimizin de gitmek istemediği ama babamın ısrarları sonucu *Plymouth*'da geçirdiğimiz yaz olduğu gibi davranmak istiyorum. *Hatırlıyor musun?*”

“Catherine, bu bir oyun değil...”

Catherine'in gözleri büyüdü ve neredeyse delici şekilde parladı.

Oyun. Tanrım, kardeşinin anlatmaya çalıştığı buydu. Plymouth'ın yakınındaki bir kalenin duvarlarında bir oyun oynamışlardı. Şövalyeler kayıp bir prensesi kötü amcasından, kraldan kurtarıyorlardı. Damien Kara Prens'e ödeyeceği fidyeyi bulmak için uzaklaşmış gibi davranmış ama bunun yerine kale duvarlarının etrafında dönüp Catherine'in hayali tutsakçalarına saldırmıştı.

Catherine'in ondan yapmasını istediği şey bu muydu? Onlarla anlaşıp uzaklaşması... ve Wakefield'daki garnizondan yardım olarak geri dönmesi mi? Tabii ki buydu ve kardeşinin gözlerindeki komplocu parlaklık Damien'in neredeyse yüksek sesle inlemesine sebep olacaktı.

“Kedicik, bilmiyorum...”

Catherine, “Ben iyi olacağım,” diyerek ısrar etti. “Her şey yoluna girecek. Lütfen, şansın varken git şimdi. Bu *beyefendi*...” Alexander Cameron'a yakıcı bir şekilde baktı. “Fikrini değiştirmeden git.”

“Ama...”

“Damien, erteleyerek bu işi sadece zorlaştırıyorsun. Lütfen, şimdi git.”

Damien Catherine'i kendisine doğru çekip sıkıca sarıldı. On-
dan istediği şeyi yapmaktan başka çaresi yoktu. Kimse fikrini

değiştirmeden önce oradan gidecek, uzaklaşacaktı. Catherine'in kafasının üzerinden Cameron'ın gözlerinin içine baktı.

Koyu renk gözleri söylenmemiş tehdidini belli ediyordu. Sonra Aluinn'e baktı. "Ahırda iki arabacı var. Onlara görevlerinden azledilmeleri için gönderildiğini ve Bay Ashbrooke ile Derby'ye döneceklerini söyle."

Catherine'in kafasını ona doğru çevirdiğini gördü ve çarpık bir şekilde gülümsedi. "Ağabeyinin sağ salım buradan ayrılması seni tatmin etmeye yetecek mi, leydim?"

"Tatmin olacağım tek şey, bayım, seni darağacına giderken görmek olacaktır."

8

Deirdre'yı yatağa yatırmışlardı. Gözleri kapalıydı ve başı bir yana eğilmişti. Catherine korkuya kapılıp kalbi duracakmış gibi hissederek onun öldüğünü düşündü.

"Deirdre?" Yüzükoyun yatan genç kıza doğru eğilip elini dik-katli bir şekilde yanağına koydu. Kapalı göz kapakları titreyen Deirdre'nın solgun dudaklarından hafif bir inilti koptu.

Catherine, "Tanrı'ya şükür," diye mırıldandı ve genç kızın elmacık kemiğindeki mora çalan şiş yaraya baktı. Derisi soyulmuştu ve Catherine Aluinn MacKail'in parmağında altın rengi bir parlıltı gördüğünü hatırlıyordu.

"Hayvan," diye tısladı. "Üçü de onları bekleyen kaderi hak ediyor. Ah, Deirdre, uyan. Uyan! Buna tek başıma dayanamıyorum."

Koridordan gelen ağır ayak seslerini duyunca irkildi. Sürgüsü parçalanmış kapı MacKail'in dirseğinin tek bir vuruşuyla kolayca açıldı ve MacKail mantı, ekmek ve peynir ile dolu bir tepsiyi dengede tutarak içeri girdi.

Catherine öfkeyle, "Onu aldığınız yere geri götürebilirsiniz," dedi. "Bu gece daha fazla misafirperverlik göstermenizi istemiyoruz."

Aluinn Catherine'in emrini yok sayarak tepsiyi komodinin üzerine koydu ve Deirdre'nin boynunda yavaşça atan nabzını tekrar kontrol etti.

"Ona vurmak istemedim. Kazara oldu."

"Bunu uyanınca Deirdre'ya anlat. Tabii uyanırsa."

Genç adam gri gözlerini hafifçe kaldırdı bir süre Catherine'e baktıktan sonra dönüp tek kelime etmeden odadan çıktı. Catherine arkasından gidip kapıyı sertçe kapattı ve biraz düşündükten sonra sandalyeyi kapıya dayadı. Geri çekildi ve geçici kilidin daha fazla davetsiz misafirin gelmesine engel olacağını umarak alt kattaki odayı görebilirmiş gibi eğrilmiş döşeme tahtasından baktı.

Aptallar! Budalalar! Damien'in gerçekten Catherine'i onların pençelerine bırakıp gideceğini mi düşünüyorlardı? Ağabeyi Plymouth'da geçirdikleri yaza yaptığı imalı atfı çok iyi anlamıştı, hatta belki de şu sıralar Wakefield'daki garnizonun komutanına olanları anlatıyordu. En fazla bir saat içinde kulübe ve etraftaki ormanlar askerlerle dolup taşacaktı. Cameron ve diğer hain arkadaşlarının kaçacak, saklanacak hiçbir yeri olmayacaktı. Sadece...

Sadece ne?

Catherine kapıya bakarken kalbi kulaklarında garp şeklinde hızla atıyordu.

Onu ve Deirdre'yı rehin tutarlardı. Şüphesiz böyle yapılabirdi. Güvenli bir şekilde evlerine ulaşmak için kafasına bir sılab ya da bıçak dayayıp onları ölümle tehdit ederlerdi. Tabii eğer...

Pencereye baktı.

Tabii eğer Deirdre ile onların haberi olmadan buradan çıkmayı bir şekilde başaramazlarsa. Damien geldiğinde kaçmak izereydiler. Bunu şimdi de yapabiliyorlardı.

"Deirdre!" Eğilip kızı omzundan sarstı. "Deirdre, uyan. Uyan."

Genç kızın yüzüne dokundu - aslında tokat attı - ve bileklerini ovdu. Lavaboya koşup bir havluyu ıslatarak solgun alnına bastırdı. Deirdre sadece inledi, soğuk havludan akan damlalardan uzaklaşmak için başını ve omzunu hafifçe kıvıldattı.

Bilinci kapalı bir kızı eşkıya ve suçluların insafına bırakmak düşünülemezdi ve Catherine bu düşünceden keyif aldığı için kendine kızdı. Diğer taraftan kaçıp yardım bulabilirse ve çok gecikmezse tuzak ortaya çıkmadan önce birini ağaca tırmanıp Deirdre'yi dışarı çıkarmaya ikna edebilirdi.

"Deirdre... Uyan," diye bağırdı. "Lütfen uyan."

Genç kız odaklayamadığı kahverengi gözlerini hafifçe açtı ama çabası çok fazla geldi ve tekrar bayıldı. Catherine'in yapabileceği başka bir şey kalmamıştı. Kızı uyandırabilse de Deirdre'nin pencereden inecek gücü bulabileceği bile belli değildi.

... Merdivenden inmek kadar kolay...

Catherine alt dudağını ısırarak pencerenin yanına gidip karanlığa baktı. Ay ağaçların üstünde büyük ve parlak bir halde duruyordu. Işınları güneş ışığı kadar parlak bir şekilde mavi-beyaz renkte yere vuruyordu. Meşe ağacının dalları ay ışığı altında eski ve eğri bükür kemikler gibi gözüküyordu; pencere seviyesinden aşağı inerken kendisine engel olabilecek çok az yaprak ve yeni çıkmış dal vardı.

Eteğini tutup kenar kısımlarını beline sıkıştırdı. Neye hazırlandığını düşünmek için bir dakika bile durmaksızın iki kalın iç etekliğini de kaldırıp kontrol etmesi gerekenlerin miktarını azalttı. Kaçmaya çalışırken yakalanırsa başına gelebilecekleri ise hiç düşünmedi.

Omzunun üzerinden son kez baktı, hızla ve sessizce dua etti, ardından iç denizlikte, sonra da dış denizlikte dengesini sağladı. Bir şekilde cesaretini toplayıp eğildi, kabuklu dala tutunarak binden sıyrıldı. Dal kalındı ve ilk korku dalgası geçince kendisini

oldukça güvende hissetti. Yine de kalp atışları normale dönene kadar gözlerini açmadı ve baş döndürücü derecedeki mesafeyi düşünmemeye çalıştı.

Asmaya asılmış korkmuş bir maymun gibi gözüktüğünü düşününce sonunda ellerini ve ayaklarını hareket ettirdi. Daldan yavaş ve dikkatli hareketlerle kayıp nefes nefese alını ter içinde kalarak ağacın ana gövdesine ulaşana kadar adım adım inmeye başladı. Büyük bir rahatlamayla ayaklarını daha güvenli yerlere koymaya başladı - kesinlikle merdiven basamaklarından inmek gibiydi - ve sert zemine indiğinde şükrederek iç çekti.

Zaferini kutlamak için durmadı. Ahır, ay ışığıyla aydınlanan arazide elli adım ya da daha ötedeydi. Catherine, Alexander Cameron'ın bir pencerenin yanından geçip dışarı bakarken açık alanda gizlice, hızlı adımlarla ilerleyen gölgeyi gördüğünü kafasında canlandırınca yeniden panikledi. Fakat risklerden uzak durabilmenin yolu yoktu. Ağaca yapışık kalamazdı ve yürüyerek fazla ilerleyemezdi. Orman en az bir kilometre ötedeydi ve at çalmaktan başka çaresi yoktu.

Korkusunu bastırarak araziye hızla geçip deforme olmuş, çürümek üzere olan ahırın gölgesinde durdu. Neyse ki ay ışığı kapılara vurmuyordu; handan görünmeden içeri girebilirdi. Alı al moru mor bir şekilde ve zar zor nefes alarak sert korsesinin bağcıklarını çözmediği ya da en azından gevşetmediği için iler görüşlü olamayışına lanet etti. Dikkatli bir şekilde ağır bir kapıyı içeri girebilecek kadar açarken neredeyse menteşelerden çıkan paslı ses kadar yüksek bir sesle nefes alıyordu.

İçerisi tamamen karanlıktı ve yoğun şekilde at kokuyordu. Duvar boyunca ilerlerken ayak başparmağına takılıp acıyla bağırmasına sebep olan bir tahta yüzünden neredeyse düşüyordu. Parmağını ovmak için eğildi ve gözlerinin karanlığa alışması için biraz bekledi. Yine de şanslıydı, çünkü çatının bazı yerleri öyle

çürümüştü ki içeri bazı yerlerden süzülen ay ışığı doğal taş ile keresteden altı ilkel bölmeyi görmesine yetiyordu. Tavandan deri dizginler ve koşum takımları sarkıyordu. Ashbrookelar'ın arabası içerideydi; gözden uzakta, ahırın ortasında sessiz, karanlık bir gölge gibi duruyordu.

Catherine en yakındaki bölmeye doğru ilerledi, fakat karanlığın içinden Cameron'ın atı kadifemsi burnunu uzatıp öfkeli, tiz bir sesle kişneyince karşı koyamayarak çığlık attı. Tökezleyerek bölmenin önünde geniş bir manevra çizdi ve eşlenmiş doru atlardan birinin bağlı olduğu diğer bölmeye koştu. İpi kazıktan çözdü ve aklına gelen yeni bir fikirle hızla diğer bölmelere - siyah şeytanıniki hariç - ilerleyip değerli saniyelerini düğüm çözüp hayvanları serbest bırakarak harcadı. Tam doru atın yanına dönüyordu ki uzun boylu ve zayıf biri ahıra girdi.

“Sen ne yaptığını sanıyorsun öyle?” Iain Cameron'ın sesi agresif çıkmış ve Catherine'in bölmenin kapısına yaslanıp titremesine sebep olmuştu. “Veda bile etmeden gecenin ortasında gitmeyi düşünmüyordun herhalde?”

Adamın öne doğru ilerlerken kabaca güldüğünü duydu. “Seni suçüstü yakaladım, değil mi?”

“Uzak dur,” diye bağırdı Catherine. “Benden uzak dur.”

“Yoksa ne yaparsın? Bağırır mısın? Evet, bağırıp kuzenimin buraya gelmesine sebep olabilirsin ama ona buraya nasıl geldiğini açıklayabilir misin? Ya da ne için geldiğini? Sen ve ben şimdi... Daha keyifli bir anlaşılmaya varmalıyız. Balayında olman gerekiyordu, öyle değil mi?”

“Sakin... Sakin daha fazla yaklaşma.”

“Ah... Yaklaşmayı düşünüyorum, kendini beğenmiş hanımefendi. Memnuniyetle sıkacağım kalçalarına dek yaklaşmayı düşünüyorum...”

Catherine uzanıp ayağına takılan tahta parçasını eline aldı

ve adamın başına doğru savurdu. Iain'ın refleksleri Alexander Cameron'ın refleksleri kadar sağlam değildi. Yüzüne gelen tah-
tayı gördü ama eğilip kendini koruması için artık çok geçti. Vu-
ruşun etkisiyle duvara doğru tökezledi. Kendisini toparlayana
kadar Catherine doru ata ulaştı, ipini çözüp üzerine bindi. Hızla
yanından geçerken Iain bağırdı ve arkasından atıldı ama gürültü
sadece diğer hayvanları şaşırtıp bölmelerinden çıkmalarına, açık
kapılardan hızla fırlamalarına sebep oldu.

Catherine geriye bakmadı. Atın boynuna kadar eğilip yol
boyunca dörtmala gitmek için dengesini sağlamaya çalıştı. Son
olarak gördüğü şey, hanın kapısının açılıp sarı fenerli iki kişinin
avluya çıktığıydı.

Daha fazla hızlanmak isteyen Catherine büyük uğraş veriyor, her
sıçrayışta yüzüne vuran ve yüzünü acıtan kahverengi, fırça gibi
yeleyi sıkıca tutuyordu. Korkudan titriyordu ve soğuk rüzgardan
ötürü gözleri acıyordu. Saçları uzun sarı kurdeleler gibi arkasın-
dan dalgalanıyordu ve eteği dizlerine kadar kalkmış kadife kat-
lar halinde uçuşuyordu. Ayın hâlâ düşmanı olduğunu biliyor, bu
yüzden açık yolda kalmak ve ormanın karanlığına sığınmak ara-
sında kendini kararsız hissediyordu.

Yaklaşan tehlikeyi hissedip korkuyla rüzgara karşı koşarak
omzunun üzerinden arkaya baktı. Onu takip eden at ve binicisi
görünürdeydi - kendisi de ona görünüyordu elbette - ve Cath-
erine o sırada Cameron'ın atını serbest bırakmayarak hata emgini
fark etti.

Topuklarıyla sertçe yanlarına vurup gizli tiki inlerini ve
epeyce büyük ağaç köklerini düşünmemeye çalışarak korkmuş
atı hızlandırdı. Yolun en yakınındaki ağaçlar geniş aralıklarla di-
zilmişti ve dallarının arasından güvenli bir şekilde ilerlemesine
yetecek kadar ay ışığı giriyordu, fakat ormanın daha derinleri-

ne ilerledikçe önlem olarak hızı azaltmaktan başka çaresi yoktu. Aşağı sarkan dallar bedenine çarpıyor, saçlarını yoluyordu. Yol çukurlu, dönemeçliydi ve bir seferde vuran ışık o kadar sönüktü ki Catherine sadece dua edip atın içgüdülerine güvenebilirdi. Sığ bir akarsuya girip yoğun eğreltiotu ile fidanların arasından geçerek uyuyan hayvanları etrafa savurdular.

Arkalarındaki öfkeli toynak sesleri yaklaştıkça Catherine atı hızlandırdı. Yön duygusunu kaybetti ve artık karanlıktaki ağaçları fark edemeyecek hale gelince geldikleri yöne doğru geniş bir daire çizdi. Tekrar akarsuya vardılar, fakat bu kez zemin keskin bir şekilde dar bir geçide iniyordu ve at parçalanmış toprak sete takılınca kişnedi. Catherine yüksek bir çatırtı sesi duydu ve dünyası döndü. Kayışı tutamadı ve yere düşüp karanlığa doğru yuvarlandı. Yüzüstü yosunlara kapaklanınca çığlığı yanında kesildi, yol öyle dik ve kaygandı ki düşmesinin yarattığı hızla dönerek tekrar kaydı ve son bir dönüşle bir kayanın üzerinden buz gibi akarsuya düştü.

Su sadece belinin hizasındaydı ama akım güçlüydü ve kendine gelemeden onu aşağı çekmişti. Tutunacak bir yer aradı ama suyun dibi çamurluydu ve yanlarda sadece çamurla kaplı sallanan taşlar vardı. Kafasını suyun üzerine çıkarabildi, fakat azıcık nefes aldıktan sonra yeniden suyun dibine çekildi. Eteği bileklerine dolandı, taşlara ve kayalıklara doğru kayıp akarsuyun bir tarafından diğer tarafına gidip geldi. Tekrar yüzeye çıktığında geniş bir omzun kendisine doğru yaklaştığını gördü ve tam uzandırken bir çift güçlü el onu kollarının altından yakalayıp akımdan kurtardı.

Catherine öksürüp nefes almaya çalışarak Alexander Cameron onu sete taşıırken ondan kurtulmak için kollarını ümitsiz bir çabayla salladı. Saçları yüzüne yapışmıştı ve görmesine engel oluyordu ama Catherine onun koyu, şeytani yüzünü kendisine

çevirdiğini ve handaki tehdidini yerine getirmek için yumruklarını sıkıldığını hayal edebiliyordu.

Catherine histerik bir şekilde bağırdı ve Cameron'a saldırıp çenesine sertçe vurmaya başladı. Cameron da tereddüt etmeden elinin tersiyle ona tokat attı. Bunun şoku Catherine'i şaşırttı, sersemletti ve Cameron'ın onu setten atının acı içinde kıvrandığı yere kadar taşımasına izin verecek kadar kendine getirdi.

Atın ön bacaklarından biri ince bir dal gibi kırılmıştı. Kemikleri parçalanmış derisinin arasından parıldıyor, acı içinde her kıvrışında sıcak kanı akıyordu. Cameron uzun uzun küfrederek acı çeken hayvanın yanında diz çöktü ve çizmesinin üzerindeki kınısından bir bıçak çıkardı. Atın gergin boynuna sertçe ve derinden iki kez sapladı, ardından dizlerinin üzerinde kalıp atın bacakları titreyip durana kadar terlemiş benekli tüylerini okşadı.

Aynı bıçağı Catherine'e de saplayacak kadar sinirli olan Cameron kendisine onunla konuşacak ya da gözlerine bakacak kadar güvenmiyordu. Bunun yerine Catherine'i ayağa kaldırdı ve yarı taşır yarı sürükler şekilde Gölge'nin gergin bir şekilde kımıldandığı yere götürdü.

Cameron, "Sakin ol," dedi. "Sana zarar veremeyecek."

Catherine'in ıslak ve titreyen vücudunu atın çabuk sarımsı yerleştirip kendisi de arkasına geçti ve yavaşça, dikkatle ormanın içinde ilerledi. Midesi bulanık, atın ölümüyle kederlenen ve hâlâ öksüren Catherine o kadar güçsüz düşmüştü ki Iskoç'un göğsüne yaslanmaktan başka çaresi yoktu.

Hana döndüklerinde Aluinn MacKail gergin bir şekilde ormanda bekliyordu. "O iyi mi? At nerede?"

Cameron açıkça, "O iyi, at öldü," dedi. "Keşke aksi olsaydı."

"Bunu yaparken aklından ne geçiyordun?"

"Hiçbir fikrim yok." Catherine'i de arkasından çekerek yere attı. "Ama öğreneceğim, tam nerede?"

“Diğer atları arıyor.”

“Bulduğunda koşumlarını takmasını söyle; bir saat içinde yola çıkacağız.”

Catherine’i kucağına alıp hana taşıdı. Onu kendi odasına değil, kulak misafiri olduğu yan odaya götürdü. Kapıyı tekme atarak açtı ve onu yatağa atıp bir süre ona baktıktan sonra dönüp kapıyı kapattı.

“Eee?” Ayaklarını iki yana genişçe açıp kollarını göğsünde kavuşturdu. “Boğazını sıkıp seni öldürmemem için beni ikna edecek bir açıklaman olmalı sanırım.”

Catherine yerinden doğruldu. Dudakları maviydi ve titriyordu. “Ce-cehenneme kadar yo-yolun var.” Yüzündeki ve omuzlarındaki saçları arkaya atmaya çalıştı ama ıslak olduğundan üzerine yapışmış çok fazla saç vardı.

“Cehennem muhtemelen son durağım olacak hanımefendi ama bu sırada İskoçya’da olacağım ve seni uyarayım...”

“Beni uyaracak mısın? Bir casus, bi-bir katil olan, ülkeye ve krala ihanet eden sen... Beni uyarma cüreti mi göstereceksin?”

Cameron’ın gözleri bir an için Catherine’in korsesinin önündeki yırtığa takıldı. Teninin beyazlığı kırmızı bir çizikle bozulmuştu ve Cameron, Catherine’in dikkatsizliğinin sadece bu çizige yol açmadığından emindi. “Bu gece kendini öldürebilirdin.”

“Böylece seni bu zahmetten kurtarırdım, öyle değil mi?”

Cameron koyu gözlerini kıstı. “Tutumunun birkaç gün içinde değişebileceğini hissetmemin yanı sıra çoğu durumda kadınları... Ya da çocukları öldürme gibi bir alışkanlığım yok.”

“Yo-yok. Sen onları sadece kaçırıyorsun ve korkutmaktan keyif alıyorsun.”

“Hanımefendi, seni gerçekten korkutmak isteseydim...”

“Ne yapardın? Kılıcını nişanlıma mı saplardın? Nedimeme

mi vururdun? Rızam olmadan beni rehin almına karşı çıkarsam kardeşimi öldürmekle mi tehdit ederdin?"

Cameron sessizce küfretti. "Bayan Ashbrooke... Tüm insanların bu dünyaya her isteğini yerine getirme gayesiyle geldiği yanlışlığına kapılmış cüretkar, arsız ve fazla şımartılmış, sorumsuz bir aptalın tekisin. İnsanları sana keyif verecekleri şekilde, sana keyif verdikleri sürece kullandığını ve artık yararlı olmadıklarında onları çöp gibi kenara attığını hayal edebiliyorum. Hayatında bir kez bile aç kaldığından ya da korku kelimesinin - gerçek korkunun, içini ürperten ve seni neredeyse ağlatacak kadar zayıf düşüren korkunun - anlamını bildiğinden şüpheliyim. Fakat nasıl bir şey olduğunu öğrenmek istersen..." Endişe verici bir biçimde Catherine'e yaklaştı. "Beni sinirlendirmeye devam et."

Emredici ses tonu Catherine'i kızdırsa da gözlerindeki bir şey Cameron'ın barbarlıkla uygarlık arasında çok iyi denge kurduğunun farkına varmasını sağladı. Saçları yüzünün etrafında vahşice uçuşuyordu; kaşları sadece iki duygu - öfkeyi ve gururu - gösteren düz bir çizgi halindeydi. Çok uzun boyluydu ve kaslıydı. Çenesi kare şeklindeydi; dudakları dolgundu ve bakışları... Bakışları oldukça arsızdı.

Catherine kollarını kavuşturup titredi. "Dersimi aldım, bayım. Başka bir şey var mıydı?"

Cameron kaşlarını çatı ve kapıya yöneldi. "O ıslak giysileri çıkarsan iyi edersin. En son ihtiyacım olan şey zaten olmuş bir çocuk."

Catherine dişlerini gıcırdatarak, "Senden emir mi alacağım?" dedi.

Cameron elini kapı sürgüsüne koyup durdu ve yumuşak bir şekilde derin bir nefes aldı. "O ıslak giysileri ya çıkarırsın ya da ben yırtarak çıkarırım."

"Buna cüret edemezsin."

Cameron kapıyı yeniden kapatıp yatağa gelince Catherine hatasını anladı. Ondan uzaklaşmak için kenara atıldı ama Cameron onu yakalamış ayağa kaldırıyordu. Catherine yumruklarını sıkıp onun göğsüne vurdu, fakat engelleyemedi. Cameron onu döndürdü ve bir kolunun altında tutup korsesinin bağcıklarını çekip yırttı. Korse gevşek kalınca Catherine'in kollarından kaydı ve yere düştü. Korsenin bağcıklarının yırtılması, duruşunun küçük düşürücülüğü ve Cameron'ın küstahlığının şaşırtıcı boyuta ulaşmasıyla beraber elbisesi yere düşerek kaburgalarını ortaya çıkardı.

Islak eteği ve ıslak iç etekliği de yerdeki giysi yığınınına katıldı. Cameron'ın kendi bacaklarına değen sert bacaklarının farkındaydı, fakat duyduğu utanç adam ellerini jartiyeri ve çorapları çıkarmak için bacaklarından aşağı indirirken yaşadığı utançla kıyaslanamazdı.

Tekrar döndürülünce Catherine'in nefesi kesildi. Hâlâ öfkelirken ona bakmak zorunda olmak daha kötüydü - çok daha kötü. Cameron'ın nefesinin sıcaklığını teninde hissedebiliyor, hayvanı arzusunun gözlerinde parıldadığını görebiliyordu. Ona tecavüz edecekti! Onu soyacak, ona tecavüz edecek ve baş belası bir piireyi öldürür gibi onu sakince, acımasızca öldürecekti!

Zayıf bir biçimde, "Dur," diye bağırdı. "Lütfen!"

Cameron'ın elleri uygunsuz bir durumda namusun son yeri olan içliğindeydi. Göğüslerini, belini, bacaklarını ince bir yağ tabakası gibi saran ipek ıslanmıştı ve tamamen şeffaftı. Görünüşte parmaklarının kayıtsız bir hareketiyle bağcık çözüldü, ipek içlik vücudundan kaydı ve Catherine'in vücudu utanç verici bir şekilde o gece mavisi gözlerin önünde çıplak açıkta kaldı.

Cameron kapitone yatak örtüsünü hızla çekip omuzlarına doladı ve onu öyle kuvvetli ve öyle sıkı bir şekilde sardı ki Catherine çıplaklığını neredeyse unuttu. Cameron ovarak ıslak tenine

biraz sıcaklık ve renk getirdikten sonra üzerine yorganı sardı ve onu sandalyeye oturttu.

Yatağın yanına döndü ve ceketini çıkardıktan sonra pantolonunun bağcıklarını çözdü.

Catherine, "Ne yapıyorsun?" dedi.

"Kuru bir şeyler giyeceğim. İstersen izleyebilirsin."

Catherine hemen başını çevirip kocaman açılmış gözlerle boş duvara baktı. Fakat bu birinin su birikintisine ya da cama vuran yansımasını izlemek gibiydi, çünkü ışık Cameron'ın arkasındaydı ve ıslak pantolonunu çıkarırken her hareketinin gölgesi duvara yansıyordu.

Catherine gözlerini kapattı. "Bana şimdi ne yapacaksın?"

"Ne yapmamı önerirsin? Bir adamın şeref sözünü sorgulayıp kendi sözünü tutmayan çokbilmiş bir baş belasına *sen* olsan ne yapardın?"

Catherine dönüp suçlamaya meydan okuyacaktı ki sert kaslarını görür gibi olup yeniden başını çevirdi. "Kendimi bir katile veya bir casusa şeref sözüyle bağlı görmem."

Cameron iç çekip başını salladı. "O zaman hangi akla hizmet bir katilden ya da casustan sözünü tutması beklenebilir ki?"

Catherine yorganın kenarlarını sıkıca tuttu. Damien atına binip gittiğinden beri ne kadar zaman geçmişti? Şimdiye dek Wakefield'a varmış olması gerekiyordu. Nöbetçi askerlere durumu anlatmış ve onu kurtarmak için askerlerle birlikte yola konulmuş olmalıydı. Hayal meyal Cameron'ın atlara koşumlarını takma emri verdiğini hatırlıyordu; askerler buraya varana kadar adamları oyalamak zorundaydı.

Dudaklarını nemlendirerek, "Damien beni nereye götürdüğünü biliyor," dedi. "Beni öldürürsen - ya da bana herhangi bir şekilde kötü davranırsan - seni takip edecek. Seni yakalayıp korkunç şekilde öldürecek."

“Daha önce Highland’da hiç bulunmadığın fikrine varıyorum, bulundun mu? Orada bir adam dilerse dağlarda ve vadilerde kaybolup bir daha kimse tarafından görülmeyebilir.”

“Saklanmak için bu yüzden mi Fransa’ya kaçtın? Son on beş yılı bu yüzden mi sürgünde geçirdin?”

Işığın sebep olduğu gölge kımıldadı ve Cameron birden onun yanında belirip eğildi. Yüzü Catherine’inkine çok yakındı. “Öncelikle hanımefendi, ben *kaçmadım*. Ben Cameron Klanı’nın Lideri olan ağabeyim tarafından Fransa’ya *gönderildim*. Bizler klan şefinin sözünden çıkamayız. Seçme şansım olsaydı kesinlikle dağlara çıkmayı tercih ederdim, fakat o zaman da bu kadar uygarlaşamazdım. Bu yüzden ağabeyim Donald’ı... Göreceksin onlara teşekkür etmelisin.”

“Neyse ki bu ayrıcalığı yaşamayacağım, çünkü ne kadar aptalca sözler vermiş olsam da seninle birlikte hiçbir yere gitmeyeceğim, Bay Cameron. Diğer aile üyeleriyle buluşmayı çok istiyorsan beni arabanın arkasına bağlayıp sürüklemek zorunda kalacaksın ki bu da yolculuğun boyunca istediğinden daha fazla dikkat çekmene sebep olur.”

Cameron sandalyenin kenarlarını tuttu ama onu boğma isteği yerini yavaşça ve beklenmedik bir şekilde gülme isteğine bıraktı. Onun cüretkar ve şımarık olduğunu söylemişti, fakat artık çok mülayim olduğunu düşünüyordu. Orada, üzerindeki örtülerin altında çıırılçıplak otururken menekşe renkli iri gözleri ve yumuşacık asık dudaklarıyla ona kafa tutuyordu - ve her iki sebeple de Cameron’ın gözü önündeki çıplak varlığı düşünmemek için gösterdiği çabayı baltalıyordu.

Yumuşak bir sesle, “Daha fazla oyun oynayacak durumda değilim,” diyerek onu uyardı Cameron.

“Tehditlerin kulağa artık çaresiz bir adamın blöfleri gibi geliyor, Bay Cameron. Sanırım ağabeyim haklıydı. Beni öldürebile-

ceğine inanmıyorum ve senin de itiraf ettiğin üzere fazla seçenek olmadığından ötürü bir an önce atına binip seni taşıyabildiği kadar hızla uzağa gitmeni öneririm.”

Muhakeme yeteneğiyle mücadele eden gülümsemesi kazandı ve çetin yüzüne anlamlı bir gülücük yerleşip yanağında doğasına tamamen aykırı olan bir gamzeyi ortaya çıkardı.

Ellerini sandalyeden çekip örtüyü tutarken derin derin, “En azından bir alternatifimin daha olduğunu düşünüyorum.” dedi. Catherine örtünün omzundan kayıp beyaz tenini ortaya çıkarmasını şaşkınlıkla izledi.

“Bir eş,” diye mırıldandı Cameron. “İtaatsizliğinin bedelini nasıl ödeyeceğini biliyorsa kocasının isteklerine uyar.”

Catherine’i nefessiz bırakan titremenin sebebi tamamen örtünün kenarı boyunca tüy gibi yumuşak şekilde ona dokunan uzun, kare uçlu parmak değildi. Cameron dudaklarını omzunun kıvrımına doğru yaklaştırken, gözleri biraz daha açıldı. Yana doğru sıçrayıp ayağa kalktı ama örtü hareket etmesine engel oldu ve kendini sırtını duvara yaslamış, Cameron’ın iri vücudunun gölgesinde buldu.

Nefes nefese, “Sakin bana dokunmaya kalkma,” dedi. “Bağırırım.”

“Bağır, sevgili karıcığım. Kim duyacak?”

“Askerler. Tam şu anda bu berbat yeri çevreleyen askerler.”

Cameron’ın koyu gözleri Catherine’in dudaklarındaki kendine güvenen ifadeyi inceledikten sonra bir süre parıldadı. “Ah. Sen Damien’in yardım getirmeye gittiğini sanıyorsun.”

“Sanmıyorum, biliyorum. Beni burada seninle bırakmaz. Doğrudan Wakefield’daki askeri birliğe gitmiştir!”

“Askerleri bulacağından emin olduğun yer de bu ormanlar.” Başını yukarı kaldırıp hafifçe güldü. “Sevgili Bayan Montgomery... Bir saat ötede kırmızı yekekliler varken bizim halâ burada olacağımızı mı düşünüyorsun?”

Derin, hızlı nefes alıp veriş i göğsünün kalkıp inmesine, çoktan hassaslaşmış olan göğüs uçlarının farkında olmadan her seferinde Cameron'ın göğsüne değmesine sebep oluyordu. Cameron'ın yüzüne baktı ama blöf yaptığına dair bir işaret göremedi.

“Bu hanı özellikle bütün alaylar buradan en az yarım günlük bir mesafedeki çalı engellerinde eğitim gördüğü için seçtik. Kardeşin bunu fark edip başka nereden yardım getirebileceğine karar verene kadar ve yardımı buraya ulaştırana kadar... Biz kuşluk vaktinden önce burayı terk edip o gelemeden uzaklaşmış olacağız.”

Bu sözleri dudakları Catherine'inkinden birkaç santim uzak-
tayken ve koyu renk gözleri onun bütün görüş açısını kaplarken söylemişti. “Ba-bana dokunmayacağına söz vermiştin. Bana... Bana sö-söz vermiştin.”

“Sana dokunmayacağıma söz verdim... Eğer uslu durursan.”

Catherine sesindeki ateşle o kadar şaşkına dönmüştü ki Cameron geriye doğru bir adım atıp gömleğinin düğmelerini açmaya başladığında kımıldayamadı, nefes bile alamadı. Esmer kollarının yavaş yavaş ortaya çıkışına inanamayan Catherine teninin ürperip titrediğini hissetti. Ağzı kurudu, bacakları titremeye başladı. Terastaki öpüşmelerini, onu istediğini alırken durduramayacak kadar güçsüz düşmesini ve kendine hakim olamayarak ona istediğini vermesini hatırladı. Ve daha önce hiç hissetmediği bir şekilde karnına bir sıcaklık yerleşti.

“Lütfen,” diye fısıldadı. “Bunu yapma.”

“Beni nasıl durduracağını biliyorsun,” diye fısıldadı Cameron. Elini çekip gömleğini yumuşak siyah tüylerin üzerinde serbest bıraktı. Uzanıp iki eliyle Catherine'in boynunu kavradı ve başını kaldırdı. Catherine'in nefesi keskin bir iniltiyle dudaklarından sıyrıldı ama Cameron onu daha sıkı tutmak için parmaklarını saçlarının diplerine geçirdi. Dudaklarını yanağının kıv-

rimlarında, çenesinin hassas alt tarafında gezdirmeye başladı ve Catherine vücudunun, sırtının hafifçe ürperdiğini hissetti.

"İstediğin her şeyi yapacağım. Her şeyi," diyerek yakardı ve Cameron diliyle kulağının narin kıvrımını ustalıkla okşadığında yakarışının yerini şiddetli bir titreme aldı. "Nereye... Nereye istersen gideceğim, söz veriyorum gideceğim ve... Ve bir daha hiç sıkıntı yaratmayacağım."

"Başka bir sözün var mı?" dedi Cameron düşünceli bir ses tonuyla. "Sonuncusu kadar değerli? Belki bu kez sözden daha fazlasına ihtiyacım vardır."

Sesindeki sertlik Catherine'in kafasını kaldırıp ona bakması-na sebep oldu. Cameron ona öyle durgun bir şekilde bakıyordu ki Catherine - belki de ilk kez - durumunun vahametini fark etti. Bunlar çaresiz adamların çaresizce sınıra yaklaştığının işaretleri-ydi ve bu adamlar hiçbir şeyin, hiç kimsenin onlara engel ol-masına izin vermezdi. Ayrıca Cameron haklıydı: Haydut ya da züppe değildi; masum flörtlerin adamı ya da sosyal geleneklerin saçmalıklarıyla kolayca ayartılan adamlardan değildi. İstediğini şeyi görüp almıştı; bunu terasta babasına söylemişti. Catherine şimdi de açıkça görüyordu ki Cameron ondan bir şey istiyordu; sert, fiziksel ve nefes kesici bir şey. Sonucunda vücudunun sağ-lam kalacağı ama belki ruhunun öleceği bir şey.

Kirpiklerinde birikmiş gözyaşları yanaklarına doğru süzülüp iki yandan çenesine doğru aktı. "Sana daha fazla sıkıntı yarat-mayacağım. Tekrar kaçmaya çalışmayacağım ya da sana hiçbir şekilde ihanet etmeyeceğim. Söz veriyorum yapmayacağım, sa-dece..." Gözlerini kapatıp çenesinin titremesine engel olmaya çalıştı. "Lütfen bunu yapma."

Alexander Cameron her düşüncesini ve duygusunu etkileyen çok güçlü bir arzuyla mücadele ediyordu. Gözyaşlarını gördü. Çenesinde toplanıp süt beyazı göğsünün üzerine damlayışını iz-

ledi. Boğulmakta olan bir adamın beyniyle düşünüyordu. Kendini bir kadın vücudunun yumuşaklığında kaybetmeyeli uzun, çok uzun zaman olmuştu. İhtiyacı çok fazlaydı, açlığı neredeyse felç ediciydi ve Catherine'in kokusu, tadı, verdiği his benliğini tamamen ele geçirmeden önce kendini ondan uzaklaştırmak zorundaydı.

Kısık, çatallı bir sesle, "Temiz, kuru giysilere ihtiyacın olacak," dedi. "Bavulunu getirmeceğim."

Yatağa gidip gömleğini, ceketini ve çizmelerini yeniden giydi. "Bir saat içinde yola çıkacağız. Tekrar döndüğümde bana zorluk çıkarma."

LOCHABER

Ağustos 1745

9

Alexander Cameron Gölge'yi, elli kilometre kuzeye kadar uzanıp Büyük Glen'i oluşturan bir kanyonun ağzında yer alan geniş amfityatronun girişinde durdurdu. Zorlu yollardan geçen dereler, akarsular, şelaleler kanyonı dolduruyor ve kuzeydeki Inverness'ten güneydeki William Kalesi'ne kadar göller oluşturunuyordu. En büyüğü derin, koyu ve gizemli sularıyla Loch Ness'ti.

Alex'in tahminine göre Achnacarry'den sekiz saat uzaktaydılar ki bu sekiz saatlik yolculukları görecekları en vahşi ama tartışmasız en görkemli yerlerde geçecekti. Durduğu yerden görkemli Aonach Mor Dağı'nın gökyüzünün açık mavisine doğru bir köpek balığının dişleri gibi yükseldiğini görebiliyordu. Güneyinde ve batısında gölgesiyle karanlıkta kalan Gray Corries tepeleri uzanıyordu; sol omzunun üzerinden baktığında Britanya'nın

en yüksek dağı olan haşmetli Ben Nevis görölüyordu. Durduğu yerin tam aşağısında ise Spean Nehri'nin hızla akan sularııyla panlıdayan bir boğaz, ilerisinde eskiden Lochaber arazisi olan çentikli tepeler ve bereketli vadiler vardı. Bu uzun, gizemli dağ sıraları Highland'ın kalbiydi. Alex içinse evdi.

Iain'ın tahmin ettiği gibi o zamana kadar kırmızı kum taşlarından askeri yollardaki yolculukları yavaş ve sıkıcı geçmişti, iki aksi kızla birlikte at arabasıyla seyahat etmek onlara engel oluyordu; at üzerinde üçü aynı yolu çok daha kısa sürede tamamlardı. Diğer yandan kimliklerini doğrulamak yerine Ashbrooke armasını gelişigüzel bir şekilde inceleyip "Lord ve Leydi Grayston"la kibarca tanıştıktan sonra onları etraftaki Jakobit asiler hakkında uyaran en az on nöbetçi asker tarafından durdurulmuşlardı.

Askerlerin gerçekten birkaç kilometre boyunca onlara eşlik etmesiyle yaşadıkları bir gecikmeden sonra Aluinn, "Güzel bacakları saran iç etekliklerin altında İskoçya'ya Fransız ordusunun yarısını sokabiliriz," demişti. "İtiraf etmeliyim ki bu güzel bacaklarla seyahat etmekten memnunum. Bu birlikler o kadar gergin ki kımıldayan herhangi bir şeyi vurmaya hazırlar."

Lowland Bölgesi'ni geçerken duydukları gerilim ve kuşku da rahatsız ediciydi. Kaledonyalılar'dan geleneklerine has isteksiz ve ihtiyatlı bir misafirperverlik görmüşlerdi. Lowlandlılar, Hanover hükümetinden memnunlardı. Yağlı ve yalpalayarak yürüyen büyükbaşlarla dolu geniş çayırları verimli ve yeşildi. Şehirler zengin, kasabalar paralarını bolca dağıtan İngiliz tüccarlarla doluydu ve Kral George'a karşı bir şey söylemek nimete tükürmek gibiydi. Klan bağları bu sınır bölgelerinde uzun zaman önce gevşemiş, bağlılıklar zarar görmüştü. Liderlerin ve lordların desteği ya da koruması olmadan bir erkeğin zekâsı kıvraklaşır, tutkusu artabilirdi, dahası bahsi geçen bu erkek akrabalık bağlarına daha az bağlı olduğunda

bağımsızlığını elinden alacak işlere kendini adama konusunda isteksizleşirdi.

Lowland çayırlarının üzerinde belli belirsiz görülen, ufukta eski ve bükülmüş evler gibi duran Grampian Dağları'nın sisli tepeleri vardı. Highland ve Lowland'ı açık bir şekilde ayıran saldırgan, aşılamaz kayalardan bir duvar oluşturmuştu. Bu korkutucu vadi ve tepelerin arasında yaşayanlar hayatta kalmak için katı kurallarla klanlarına bağlılardı. Araziler kılıç gücüyle bölünüp elde edilir, yüzyıllık kan davalarına sebep olur, bazı durumlarda özel askerler tarafından korunurdu. Ölüm kalım meselelerinde cezalandırmalar için kurallar vardı. Liderin söyledikleri mutlaktı. İskoçyalı'nın kendi sürüsü, klanı ve soyu onun geçim kaynağıydı. Orada yaşayanlardan herhangi birine yapılan bir kötülüğün karşılığı silahlı bir baskın müfrezesiydi. Bir başkasının arazisinde dolaşan bir adam yargılanmadan ya da savunması alınmadan asılabilirdi. Tarihi kan dökümleri ve vahşetle dolu olan Highland, karanlık tanrıların ya da druidlerin, efsane ve hurafelerin yeriydi; bir insan bu topraklarda ya zengin olarak ya da hizmet etmek için doğardı. Alexander Cameron'ın doğuştan kazandığı hakkıydı ve önünde uzanan geniş manzaranın tepesinde dururken kalbi gururla hızla çarpıyordu.

Aluinn yumuşak bir sesle, "İnanılmaz, değil mi?" diye sordu. O da Lochaber boyunca uzanan mor, mavi, simsiyah kanyonlara hayranlıkla bakıyordu. "Tek bir fundalığın kokusuyla bütün anılar canlanıyor."

Cameron gülümseyip attan indikten sonra Gölge'nin buduna hafifçe vurarak verimli çimlerde otlaması için hayvanı serbest bıraktı. "Gözümün önüne yıllardır hatırlayamadığım yüzler geliyor. Corriarrick'den MacIvan'ı hatırlıyor musun?"

"Ruadh MacIvan? Kim unutulabilir ki? Ağaç gövdesi kadar güçlü kolları ve göz tırmanayacak kadar kırmızı saçları vardı." Bir-

den sırtıttı. "Elspeth MacDonald'la evlenmeyi başarabildi mi merak ediyorum doğrusu. Onu gördüğünde kendisi de saçları gibi kırmızıya dönerdi."

Amfitiyatronun iki yanında yükselen tepelere bakan Cameron'ın gözleri de hatıralarla ışıldadı. Tepelerin üzeri sisliydi ve ön tarafta tek bir kartal havada duruyor, hava akımında yavaşça ve dikkatle daireler çizerken güneş ışığı kanatlarında sıvı gümüş gibi dans ediyordu.

"Achnacarry'ye vardığımızda bizi neler bekliyor olacak dersin?"

Aluinn etrafa göz gezdirdi. "Iain'a göre hiçbir şey değişmemiş. Savaş kulesi hâlâ yerinde, meyve bahçeleri hâlâ canlı, gül ve porsuk ağaçları büyüyor. Lochiel - muhtemelen Maura'nın tavsiyesiyle - kaleye giden yolu daha az korkutucu göstermek için karaağaçlardan bir yol yapmış."

Alex iç çekti. "Demek istediğim bu değildi."

"Ne demek istediğini biliyorum. Ne söylememi bekliyorsun? Hiçbir şeyin değişmediğini mi? Sürgüne gönderilen herkes her şeyin zaman içinde donduğu, tam olarak onların hatırladığı gibi kaldığı yuvalarına dönmeyi diler. Ama aradan on beş yıl geçti. Binalar yaşlandı, insanlar yaşlandı. Çocuklar büyüdü, kendi eşleri ve çocukları oldu. Mezarlıklardaki mezarların sayısı tabii ki arttı." Tereddüt ederek başını arabaya çevirdi. "Değişiklikler demişken, Leydi Grayston'ı nasıl açıklamayı düşünüyorsun?"

Alex de arabaya baktı. Araba biraz ötedeydi ve kapısı açıktı. Catherine Ashbrooke'un başı ve omuzlarına güneş vuruyordu. Alex son on gün ve gece boyunca "karısıyla" gereksiz temastan kaçınmış ve Catherine de ona soğuk yaklaşmıştı. Catherine'in soğuk duruşuyla ilgilenmek onunla sohbet etmeye çalışarak sabır tüketmekten daha kolaydı. Aslında onu sadece izlemek daha kolaydı - ve bunu gerekenden daha fazla yaptığını biliyor ya da

bilinci onu bu konuda uyarıyordu. Yine de çok güzeldi, bunu inkar edemezdi. Saçları güneş ışığında altın gibi parlıyor; teni yolculuklarında görmeye alışık olduğu pudralı, boyalı yüzlerin aksine tazelikle ışıldıyordu. Gözleri ıslıl ıslıl ve keskindi; sahte kayıtsızlığına rağmen etrafında en küçük değişiklikleri bile fark ediyordu. Onu tamamen görmezden gelmek için kendisinininkinden bile daha katı bir kalp gerekirdi.

Öyle bile olsa Wakefield'dan yola çıktıklarından beri onunla ne yapacağını düşünüyordu.

"Gerçeği biraz değiştirerek anlatabilirim sanırım - onun evimize güvenli bir şekilde gelmemizi sağlamak için karım rolünü oynayan, bir arkadaşımın kardeşi olduğunu söyleyebilirim."

Aluinn kuşkuyla gözüküyordu. "Lochiel yıllardır senin evlendiğini görmek istiyor. Yasal olarak evlendiğinize dair en ufak bir imayla bile durum ne olursa olsun kalenin yarısını çocuk odası hazırlamaya gönderir."

"Daha iyi bir fikrin var mı?"

MacKail düşünceli bir şekilde dudaklarını büzdü. "Kızın seni gördüğü gibi davranıp - bence hak ediyorsun da - Donald'a fiyde karşılığı rehin alması için İngiltere'den iyi bir ödül getirdiğini söyleyebilirsin."

Alex kuru bir şekilde, "Bundan zevk alıyorsun, değil mi?" diye sordu.

"Bazen."

"O zaman umarım Spean'i geçtikten sonra güneye sapacağımız için çok üzülmezsin."

Aluinn hemen kendine geldi. "Onu William Kalesi'ne mi götüreceksin?"

"Ona askeri bir teçhizat gemisinde yer ayarlamak çok zor olmamalı, özellikle de amcası İngiliz ordusunda yüksek rütbeli bir subayken."

“Ve sanırım kapılardan çıkıp etkili bir aksan uydurarak kolayca gezinebileceğini sanıyorsun?”

Alexander güneş ışığından ötürü gözlerini kısıp başını çevirdi.

Aluinn sessizce, “Gereksiz risklere girmeyeceğimiz konusuna anlaştığımızı sanıyordum,” diye hatırlattı.

“Onu Achnacarry’ye götürerek kendi özgürlüğümü riske atmamı mı tercih ederdin?”

Yumuşak gri gözleri endişeyle kararınca esprisi hamlesi güme gitti. “Bu aptalca planı en başta yapmamış olmanı dilerdim.”

“O kadar aptalca bir plansa neden en başında daha sert karşı çıkmadın?”

Aluinn iç çekti. “Çünkü lain üçünü de öldürmeye çok hevesli gözüküyordu. Ona söyledin mi?”

“Hayır. Şimdi söylemeyi düşünüyordum.”

Aluinn aşağı baktı ve çizmesinin ucundaki çamurdan kurtulmak için ayağını yere vurdu. “Bilirsin... Kendin için daha kötüsünü de yapabilirdin.” Durup kurnazca gülümsedi. “Ve kalede bir sürü boş oda var.”

Alex cevap vermeden MacKail arayı açtı ve arabaya doğru ilerlemeye başladı. Catherine ve Deirdre’nin yanından geçerken hâlâ bıyık altından gülüyordu. Her ikisi de ona öyle soğuk bir şekilde baktı ki Aluinn çirkin bir şeye basıp basmadığını görmek için aşağı göz attı.

Catherine hor gören bir ifadeyle başını çevirdi ve Deirdre’nin peşinden bir ağacın gölgesine doğru gitti. Son on günü eziyetli bir dayanıklılık sınavı gibi görüyordu. Üç kaçak oldukça iyi huylu olsalar da Catherine onların özlerindeki hayvani kısa süre içinde ortaya çıkaracaklarını düşünmeden edemiyordu. Görünüşte uyumlu olsa da kaçak İskoçyalılar’a verdiği söz her seferinde içini yiyip bitiriyordu. Durdukları her yerde - bir bardak su için

durdukları her handa, her köyde, her ahırda - yardım için çılgınca bağırarak istiyordu. Askeri birlikler tarafından her durdurulup sorgulandıklarında ümitsizce Cameron'ın ceketinin altında gizlediği tabancayı fark etmelerini ve bakışlarındaki sessiz yakarışı anlamalarını umuyordu. Ne zaman kırmızı yelekli birini görse kalbi hızla atıyor, kanı kaynıyordu, çünkü Hamilton Garner'in onu kurtarmaya geldiğini sanıyordu.

Güçlü rakibine bakarak Hamilton'ın Cameron'ın yüzünü parçalarken duyacağı keyfi düşünüyordu. Cameron tepede duruyor ve mavi gökyüzünün altında vücudunun ana hatları gözüktüyordu. Şapkasını takmamıştı ve saçlarının simsiyah dalgalarını ensesinde bol bir şekilde toplayıp sadece alnının ve şakaklarının üzerine sarkan birkaç bukle bırakmıştı. Üzerinde çikolata rengi bir ceket, üst bacaklarında darlaşıp kaslarını belli eden deri bir pantolon, kar beyazı keten bir gömlek ve yeşil ile altın rengi yaprakların parlak dallarıyla süslü krem rengi saten bir yelek vardı.

Kuşkusuz insanlara olmadığı biriymiş gibi gözüktüyordu. Kibar ve şık görünüyor, dahası kesinlikle İskoçyalı bir çiftçinin konuşabileceğinden daha bilgili konuşuyordu. Sesindeki hafif kıvraklık bir Avrupalı'nın aksanıyla kolayca karıştırılabilirdi ve tavırları Avrupa'da eğitilmiş olduğunu destekliyordu. Görünüşe bakılırsa pahalı elbiselere ve lüks bir yaşam tarzına alışkındı. Peki ama Raefer Montgomery'nin rahatlık yerine nemli taştan bir evi ve koyun derisinden ceketleri tercih etmesinin ne gibi bir sebebi olabilirdi?

Fanatik bir Jakobit olduğu izlenimini vermiyordu, bu yüzden onu evine döndüren şeyin siyaset olmadığını düşünüyordu Catherine. Para mı? Casuslara iyi para öderler miydi? Para konusuna gelmişken, kellesine on bin kronluk ödül koymuşlardı. Bu şimdiki dek rastladıkları, bazılarının ona reenkarnasyona uğramış şeytanmış gözüyle baktığı Highland ayaktakinından olan on kişinin

servetine denk geliyordu. Bu adam Catherine bir şey yapmadan da birinin onu tanıyıp askeri birliklere haber vereceğinden korkuyor muydu?

Bakışlarının üzerinde olduğunu fark etti. Cameron hafifçe kaşlarını çatmıştı; kuşkusuz neden dikkatle incelendiğini anlamaya çalışıyordu.

Catherine gözlerini hemen indirdi ama o yanına gelmişti bile.

“Güzel bir öğleden sonrası,” dedi gelişigüzel bir tavırla. “Küçük bir gezinti için mükemmel. Önümüzdeki dağ biraz dik ve o yolu arabayla geçmemiz mümkün değil. Iain’ın arabayı sürmesi ve ona aşağıda katılmamız daha güvenli.”

Catherine fazla resmi bir şekilde, “Nasıl isterseniz,” dedi ve fırfırlı yakasını düzeltti. Cameron yanından gitmeyince sinir bozucu bir şekilde ona bakmak zorunda hissetti kendini. “Nerede olduğumuzu sorabilir miyim?”

“Dün öğlenden beri MacDonald topraklarındayız.”

“Bu benim için pek bir şey ifade etmiyor.”

“Coğrafya ile ilgilendiğini bilmiyordum.”

Cameron’ın hafif yapmacık gülüşünü taklit etti. “Sadece ne yöne gittiğimizi merak ettim. Üç gün önce hayal meyal İngiltere sınırından geçtiğimizi fark etmiş olsam da daha sonra şehre dair hiçbir işaret görmedim.”

Catherine’in ses tonu o kadar suçlayıcı ve yaptığı ima o kadar barizdi ki Cameron dilinin ucuna gelmesine rağmen ona William Kalesi’ne gideceklerini söyleyemedi, sadece tek kaşını kaldırdı. “Dağlarımızdan etkilenmedin mi?”

“Daha önce de pek çok dağ gördüm.”

“İngiliz tepelerini gördüğüne şüphe yok,” diyerek elini uzattı ve onu şaşkına çevirdi. Catherine hemen ellerini arkasında kenetleyince, gülümsemesi yüzüne yayıldı ve gamzesi ortaya çıkardı.

“Şehre dair bir işaret görmek istememiş miydin? Sadece daha iyi bir manzara görmeni sağlayacaktım.”

Catherine onun baktığı tepeye baktı. Oldukça zararsız gözü-küyordu. İç çekerek elini reddedip yokuşu çıkmaya başladı. Çıktıkça ufuk çizgisine hükmeden mavimsi dağlar uzaklaşıyormuş, üzerinde yürüdüğü yerden ayrılıyormuş gibi geliyordu. Tepe boş bir alana açılıyor, serin havayla sona erip birkaç yüz metre aşağıdaki uçurumun ağzını oluştururken dağlar tüm ufuk çizgisini kaplayana dek büyüüp genişliyordu. Cameron bir adım gerideydi ve Catherine tepeye vardığında onun yanına geçti. Catherine bu kez dirseğinin altından ona uzatılan eli reddetmeyip durdukları yerin sadece birkaç metre altındaki sarp kayalığın üzerinde dengesini sağlamaya çalıştı.

Aşağıda bir vadi uzanıyordu. O kadar uzaktı ki yol yeşil halı üzerinde hafifçe dalgalanan incecik bir kurdeleye dönüşüyordu. En yakınlarındaki dağlar iki yanında rastgele çatlayarak ayrılmıştı ve aydınlık, kuru bir gün olsa da siperler sisli, karanlık, dahası güneşin girmesi yasakmış gibi görünen yerler vardı.

Catherine bunun gibi nefesini kesen başka manzaralar da görmüş olduğunu söyleyemezdi ne yazık ki. Geniş kırmızı kahverengi çayırlar, gümüş rengi nehir ve akarsular, gölün mürekkep rengi sularına doğru dimdik inip kararmadan önce sis bulutlarında zirveleri kaybolan kayalık dik doruklar. Geceleri ortaya çıkan fırtına bulutlarının yanardöner renkleri çok güzeldi ve huzurlu vadilerin görkemine vahşilik katıyordu. Daha dün tavale resmedilecek kadar sakin ve sessiz bir vadiden geçmişlerdi. MacKail'in dediğine göre MacDonaldlar'ın evi olan vadinin adı Glencoe'ydü ve İskoçya tarihinin en korkunç katliamları orada gerçekleşmişti. Güzellik ve çirkinlik, zenginlik ve dehşet verici haraplık... Bu toprakların durumu da yanındaki adamın durumu kadar değişken ve gizemliydi.

Catherine tepenin solundaki alçak su sesini daha iyi ayırt edebilmek için başını çevirip hafifçe öne eğdi. Sarp kayalığın parçalanmış ucundan fısıltı kadar sessiz biçimde incecik akan bir şelale aşağıdaki kayalıkların üzerini kaplayan saydam, gökkuşağı rengindeki sise doğru boşalıyordu.

“Güzel,” diye itiraf etti.

Cameron yumuşak bir sesle, “Kesinlikle güzel,” diyerek ona katıldı.

Ses tonu bu yorumu sadece manzaraya yapmadığını belli ediyordu. Catherine yavaşça geri gidince elinin artık dirseğinde değil, belinin etrafında olduğunu fark ederek rahatsız oldu.

Ona yaklaştığını ya da yavaşça kendisini onun koruyucu kollarına bıraktığını fark etmemişti, fakat Cameron bu iki hareketinin de oldukça bilincindeydi. Güneş ışığı saçlarının rüzgardan karışmış tutamlarıyla oynuyordu ve saçları Cameron’ın kahverengi ceketinin üzerine ipekten iplik gibi yayılmıştı. Menekşe gözleri gökyüzünün rengini içine çekmişti ve canlı mavi noktacıklarla parlıyordu. Çiyli ve taze kır çiçeği kokuyordu ki bunun sarhoş edici bir etkisi vardı. Cameron’ın hislerini tatlı şarap gibi etkiliyordu.

Ani, tuhaf sessizlik Catherine’i ürpertti ve ustalıkla kenara kaydığını umarak Cameron’dan uzaklaştı.

“Şu bahsedip durduğunuz Archberry’ye yaklaştık mı?”

“Archnacarry. On iki saatlik bir mesafede, belki biraz daha az.”

Efkarlı bir biçimde, “On iki saat,” diye tekrarladı Catherine. “Sonra beni eve gönderecek misin?”

Sesindeki özlem üzerine canı sıkılan Cameron başını solundaki dağa çevirdi. Güzel limanı ve sağlam askeri gemileriyle William Kalesi ise diğer taraftaydı. “Güvenliyse, evet.”

“Güvenli mi? Sana ya da görevine daha nasıl bir tehdit oluş-

turabileceğimi anlayamıyorum. Güvenli bir şekilde sınırı geçtik. Gördüğümüz çiftçiler ben denemiş olsam da - ki denemedim - sana ihanet edebileceğim kadar İngilizce konuşamıyorlardı.”

“Çok uslu durdun,” diyerek ona katıldı Cameron.

“Benden ne istiyorsan aynen yerine getirdim. İşbirliği yaptım ve yabancıların bizi her durduruşunda midem taklalar atsa da medeni oldum. Açıkçası benden başka ne istediğini bilmiyorum ve bana bu şekilde azap çektirmeni çirkin, dahası insafsızca buluyorum.”

“Hangi açıdan, Bayan Ashbrooke? Sıcak banyoları ve lezzetli yemekleri olan en iyi hanlarda kalmadık mı?”

“Yemek ve sıcak su, kaba insanların varlığını telafi etmiyor.”

“Kaba mı?” Alex tek kaşını kaldırarak omzunun üzerinden Aluinn ve Iain’ın giydiği canlı siyah ve altın rengi üniformaya, cilalanmış at arabasına, yeni atlarının zarafetine baktı.

Kısa ve öz bir şekilde, “Kuzeniniz sürekli bana bakıyor. Aslında dik dik bakıyor, bana zarar vermek istiyormuş gibi,” dedi Catherine.

“Dik dik bakmasının nedeni tahtayla başına vurmuş olman,” diye hatırlattı. “Sürekli bakmasına gelince, çok güzel bir bayansın. Bakmaması garip olurdu.”

Bu beklenmedik iltifat karşısında Catherine’in yanakları kızardı. “Beni tehdit etti. Onu duydum.”

“İskoçça biliyor musun?”

“Birinin beni tehdit ettiğini anlarım. Ne tür bir tehdit olduğunu da tahmin edebilirim. Bana ahırda yaklaşmaya çalıştı ve tahta sağlam olmasaydı bana...”

Cameron kibarca gülümseyip cebinden sigara çıkardı. “Evet? Sana?”

Alexander Cameron’ın ona neredeyse tecavüz edeceğini hatırlayarak zayıf bir şekilde “Bana tecavüz edebilirdi,” dedi

Cameron onun yanaklarının biraz daha kızardığını gördü ve vücudunun geri kalanının da böyle kızarıp kızarmadığını merak ederek - boğazını temizleyip Deirdre'nin ögle yemeği için örtü serdiği yeri işaret etti. "Vadiye inmeden önce bir şeyler yemelisin."

"Pek aç değilim."

"Kahvaltıda da pek bir şey yemedin." Sigarasından derin bir nefes aldı ve elini tekrar dirseğinin altından geçirdi. "Açlıktan bayılan bir bayanla ilgilenmek zorunda kalmak mı? Ben almıyorum, teşekkürler."

Yamaçtan inmesine yardımcı olma girişimine karşı koyarak, "Bayılmaya niyetli değilim," dedi. "Hiç bayılmadım ve beni bırak. İple yönlendirilmesi gereken bir çocuk değilim."

"İnan bana, Wakefield'da bir çocuk olmadığını fark ettim ama keşke bir çocukmuş gibi davranmayı bıraksan."

Catherine handa yaşadıklarına yaptığı bu göndermenin şaşkınlığıyla yardım teklifine razı geldi. Piknik örtüsünün serili olduğu yere dek birlikte yürüdüler ve Catherine rahat, alçak, düz bir kayaya oturdu. Deirdre hemen son malzemeleri de - bir sepet ile çatal bıçak takımı - getirdi ama Cameron'ın göz işaretleriyle eşyaları örtünün üzerine bırakıp arabaya döndü.

Bu sırada İskoçyalı ceketini çıkardı ve özenle katlayıp yanındaki çimenlerin üzerine koydu.

"Ne yaptığını sanıyorsun?"

"Yemek yiyorum," dedi. "Oldukça acıkmış olduğumu fark ettim. Sen servis eder misin, yoksa ben mi edeyim?"

Catherine onun paketten çıkardığı yağlı koyun budunu tanı olarak nereye koyacağını düşünürken, Cameron keten bir bez çıkardı ve küçük tepsideki en temiz bıçağı seçip genç kızın tabağına ince bir dilim et ve biraz peynir koydu. Catherine onu ya da onun boş tabağını düşünmeksizin hemen bir parça peynir yemeye koyuldu.

Cameron dişlerinin arasındaki sigarayı sıkarak sırttı. "Ne kadar kabasın, Bayan Ashbrooke. Üstelik şu zamana kadar hep benim kötü huylarımı eleştirip durdun."

Catherine peyniri bıraktı ve Cameron'ın gülün gece mavisi gözlerinin içine baktı. Cameron'ın küstahlığına kızarak sepete uzandı ve etten vahşice iki kalın dilim kesip tabağı önüne itti.

"Teşekkürler."

Catherine onun sigarasını çimenlerin üzerine bırakıp etin tadına bakışını öfkeyle izledi.

"Lezzetli. Denemelisin."

"Böyle pis bir havada tat almayı bırak nefes almakta zorlanıyorum. İçtiğin o pis kokulu şeyin içinde ne var?"

"Pis kokulu mu? Sakın Virjinyalı bir sömürgeci böyle dediğini duymasın." Sigarasından son kez derin bir nefes çekip çimenlerin üzerinde söndürdü. "Şimdi oldu mu?"

"Bu saçmalığa bir an önce son vermek daha iyi olurdu. Beni kaçırdın, şerefimi tehlikeye attın, namusumu neredeyse omarılmaz şekilde lekeledin ama benden oturup samimi bir şekilde yemek yememi bekliyorsun. Kötü sorular sorup hemen cevap vermemi istiyorsun, fakat sana şu zamana kadar sorduğum sorulara dürüstçe bir yanıt verecek kadar onurlu davranmadın."

Tek dirseğinin üzerine uzanarak güneşin Catherine'ın gözlerinde sebep olduğu ısıltıların tadını çıkardı. "Pekala, sor o zaman. İstedığın her şeyi cevaplayacağım - zaman ve biraz ızır verdiğin sürece."

Catherine söz tuzakına düşmemeye dikkat ederek parmak uçlarını çatalının sapında gezdirdi. "Gerçekten benim ödülüm mü? Başına konmuş bir ödül var mı?"

Sorusunun patavatsızlığıyla şaşırmış ya da basiretsiz ya da her ikisi de olmuş olsa da Cameron bunu belli etmedi. "Neden? Beni yetkililere teslim edip ödüle mi konacaksın?"

“Gördün mü?” Öfkeyle çatalı yere attı. “Bir soruyu hep başka bir soruyla cevaplıyorsun.”

“Öyle mi yapıyorum?” Gülümsemeye çalıştı. “Sanırım öyle. Özür dilerim. Alışkanlıktan.” Arabadaki hareketlilik üzerine dik kati dağılınca bakışlarını bir an için ondan ayırdı. “Ne sormuştun? Ah, evet: Gerçekten birini öldürdüm mü? Doğrudan cevap verecek olursam, evet, on beş yıl önce iki adamı öldürdüm ama ikisi de *cinayet* değildi. Dürüst olmak gerekirse diğerlerinden çok daha cinayet gibi düşünülebilecek olsalar da o kadar dikkat çekmeyen daha fazlası oldu.”

Catherine gerildi. “Hesaplayamayacağın kadar çok mu adam öldürdün?”

“Savaş ortamında kaç fişeği isabet ettirdiğini hesaplamak oldukça zor.”

“Savaş mı? Asker miydin?”

“Bir süreliğine. Bir süreliğine her şeyden bir parça oldum. Sıra bende. Öfkeli Teğmen Garner’la ne zamandır nişanlısın? Çünkü bunu duyunca ailenin diğer üyeleri kadar o da şaşırmış gibiydi.”

Gizli alayıyla Catherine’in yanakları kıpkırmızı oldu. “Şaşıranlar olmuşsa sebebi bunu bu kadar şey, şey duyurmak istemiyorduk...”

“Aniden mi?”

“*Aşırı duygusal bir şekilde. Bir düello ortamında...*”

“Yani ona *âşık* mısın?”

“Bu seni niye ilgilendirsin ki?”

“Soruya karşılık soru sordun, hanımefendi?”

Catherine dişlerini sıktı. “Hamilton’a *âşık* mıyım? Bilmen gerekiyorsa... Evet. Hem de *delicesine*. Ve bunun intikamını almayacağını düşünüyorsan...”

“*Delicesine* mi dedin? *Delicesine* nasıl sevilir?”

Catherine keskin bir şekilde, "Kalben ve ruhen," diye cevapladı. "Tabii bunu anlamak için doğal olarak bir kalbe ihtiyacın var. Benim sıram: Son on beş yıldır kıymetli Archberry'nden uzak kaldıysan, neden şimdi dönüyorsun?"

"Orası benim evim. Neden dönmeyeyim?"

"Ama neden şimdi? Neden bu kadar kargaşanın ortasında İskoçya'ya dönüyorsun? Stuart davasına inanmıyorsun, fakat onlara casusluk yaparak hayatını tehlikeye atıyorsun. Stuart'ın tahta yeniden geçebileceğine bile inanmıyorsun - Rosewood'dayken öyle dediğini duydum - ancak askeri birliklerin gücü ve askeri konuşlanmayla ilgili bilgi taşıyorsun. Bunlar savaşın yakında olduğuna inanmayan birinin toplayacağı bilgiler değil."

"Belki de değildir. Ama halkınız açlıktan ölürken ve evleri başlarına yıkılırken sofraya ekmek ya da et koymaya dair en yeni Paris modası da değildir."

"Yani Stuart davasına inandığını mı söylüyorsun?"

Cameron dudaklarını büzdü ve bir sigara daha aldı. Catherine'in yüzündeki ifadeyi görüp iç çekerek sigarayı yerine koydu. "İskoçyalılar'ın *uzlaşma* kelimesinin anlamını bilmediğini düşünüyorum. Daha basit bir deyişle Kral James bir İskoçyalı İngilizler onun dininden veya tavırlarından hoşlanmadıklarına karar vermeden önce tüm İskoçya'nın bağlılık yemini ettiği kral. Bir krala bu kadar bayağı davranılır mı? Onu sürgün edip tahttaki boşluğu kuzeni ve onun yabancı kocasıyla doldurmak?"

"Tamamen yasalı."

"Kesinlikle öyleydi... İngiliz Meclisi yasal hale getirmek için Veraset Yasası'nı çıkardıktan sonra tabii. Ama bütün sarı saçlı mavi gözlü huysuz kadınların otuz beş yaşlarına kadar manastırda kalması gerektiğini duyuran bir yasa çıkardıklarını düşün. Seni manastıra kapamak yasal olurdu, fakat ahlaki açıdan doğru olur muydu?"

“Bu kötü bir örnek.”

“Birine tanrısına nasıl dua etmesi gerektiğini söylemekten daha kötü değil.”

“Krallardan bahsediyoruz, tanrılardan değil.”

“Öyle ama atalarının tanrılardan geldiğine inanılan kralların kutsal haklarına ne oldu? Bütün kralların kutsal olduğunu söylemiyorum ancak birini beğenmediğimizde başını kesmeli ya da sürgün mü etmeliyiz? Yıllardır James Francis Stuart’dan daha kötü suçlar işlemiş krallar - katiller, hırsızlar, tecavüzcüler - oldu ve korkunç bir kralı beğenmediğiniz için ona edilen bağlılık yemini- nin isteğe göre yeniden bir başka krala edilemeyeceği konusunda Jakobit görüşünüze katılıyorum. İskoçyalılar Kral James’e bağlılık yemini ettiler ve buna uygun davranmak gurur meselesidir.”

“Bu kadar basit mi?”

“Savaş asla basit değildir. Ona sebep olan nedenler de.”

“O halde savaş çıkacağına mı inanıyorsunuz?”

“Bazı sinir bozucu adamlar kendi istediklerini yaparlarsa olabilir, evet.”

“Ama tüm İskoçya Stuartlar’ın yanında değil.”

“Tüm İngiltere Hanoverlar’dan da memnun değil.”

Hazır cevaplılığı karşısında Catherine kaşlarını çatı ve Cameron’ın gözlerinin derinlerinde beliren gülümsemeyi görerek şaşır- dı. “Fakat Katolikler’den nefret ediyorlar ve onlara güvenmiyorlar. İngiltere artık kutsal hakkı olsun ya da olmasın Katolik bir kralı kabul etmez.”

“Vay canına, dine karşı ne kadar hoşgörölüsün, hanımefendi. Katolikler’in boynuzları ya da çatal kuyrukları mı var?”

“Yargılanacak bir şeyseniz... Buna evet derdim.”

“Ama Katolik değilim. Ailem ya da klanım da değil.”

“Yani Stuartlar’ın yeniden tahta geçmesi için savaşmayacağı- nızı mı söylüyorsunuz?”

Cameron iyi huylu bir şekilde iç çekti. "Buradaki tek mesele din değil. İskoçya'nın İngiltere'yle birlik olduğunu duyurma; kendi meclisinin elindeki etkin güçleri alma; şehirlerine İngiliz belediye başkanları yerleştirme ve güvenliği sağlamak için İngiliz askeri birliklerinin garnizon kuracağı İngiliz kaleleri inşa etme meselesi de var. Topraklarımızı çaldılar, ticaretimizi ellerine aldılar ve bize ne yetiştirip ne satıp alacağımızı söylemeye başladılar. Göçmenlerin kolonilerini işleteceklerini söyleyerek akıllarını çeldiler ama onları demir parmaklıkların ardına koyup aristokrat, asil İngiliz kolonilerine bağladılar. Biz İskoçlar, asiyiz. Köleliği ya da kademize başkasının yol vermesini kabul etmeyiz."

"Öyle bile olsa, İskoçyalılar otuz yıl önce ayaklanmaya kalkıştılar ve kötü bir şekilde başarısız oldular. Şimdi bir diğerinin başarabileceği nasıl düşünülebilir ki? Buna inanmıyorsun. Handaki o gece birbirlerini takip edip duran aptallarla dolu dünyayla ilgili ve bunun bir parçası olmak istemediğine dair bir şeyler söyledin."

Alex kahkasına engel olamadı. Başka koşullarda Catherine tok, canlı sesinden ve gülüşünün görünüşünde yarattığı değişiklikten hoşlanabilirdi. Gamzesi yeniden ortaya çıkmıştı ve alındaki çizgiler ortadan kaybolmuştu. Gözleri parlıyordu ve hafifçe kızaran cildi uzun kirpiklerini, parlak sık saçlarını, hatta çenesindeki serseri kirli sakalı vurguluyordu.

Tabii bu durum Aluinn MacKail'in ve Deirdre O'Shea'nın meraklı bakışlarına maruz kalmalarına, bu yüzden Catherine'in üzerinde oturduğu kayada rahatsız bir şekilde hareket etmesine sebep olmuştu.

"Tanrım..." Neşesini kontrol altına almaya çalıştı. "Gerçekten dinleyen, düşünen ve mantık yürüten bir kadın."

"Kadınların etek giyip saçlarını toplamaları sağır, dilsiz ya da kör oldukları anlamına gelmez."

Cameron gözlerindeki yaşları silerek, "Bir daha böyle bir tahminde bulunmayacağıma söz veririm," dedi. "İskoç erkekleri kadar değil. Bazıları kadınlar kadar iyi süsleniyor."

Catherine gülümsemesinin, inandırıncılığını engellememesi için başını çevirip dudaklarını sıktı. Gülümsemesini kontrol altına aldığı anda başını yeniden çevirip kaşlarını çatı. "Soruma hâlâ cevap vermedin. Bir savaş çıkarsa savaşacak mısınız?"

"Dürüst olmak gerekirse bilmiyorum. Kardeşlerimden biri - Archibald - kendisini hayata son vermeye değil, hayata döndürmeye adanmış bir doktordur, fakat ruh hali yaptığı viski kadar değişkendir. Diğer - John - açıkça hiçbir şekilde fikrini belirtmeyeceğini söyledi. En yaşlımız Donald, klanımızın lideridir ve birkaç ay içinde klandaki binlerce adamı etkileyecek karar o verecek. Bu zamana kadar barıştan yana oldu ve o fikrinden vazgeçmediği sürece İskoçyalılar harekete geçmeyecek."

"O kadar mı etkili üzerinizde?"

"Etkili, mantıklı, sağduyulu. İskoç klanlarının üçte biri Lochiel'nun tavsiyelerine güvenir. İngiltere'deki bir o kadar sakin kafalılar da ona danışır. O bir ayaklanmanın uzun vadede İskoçya için kötü ve belki de tehlikeli olacağını bilir. Ama aynı zamanda onurlu ve gururlu bir adamdır. Bağlılığı sorgulanırsa hiçbir iyi, mantıklı niyet düşmanları onun elinden kurtaramaz."

Catherine, Alexander Cameron'ın bir yanını daha fark etti. On beş yıl önce terk etmek zorunda bırakıldığı ailesine karşı sevgi ve ilgisinin yanı sıra vicdan sahibiydi. Korkunç tehlikelere rağmen geri dönmesinin sebebi bu muydu? Catherine böyle güçlü aile bağlarına hiç sahip olmadıklarından ötürü onların yıllarca, hatta kıtalarca uzak kaldıkları birine nasıl ulaştıklarını ve onu nasıl çağırdıklarını anlamıyordu. Ayrıca Alexander Cameron'ın yolculuğuna böyle basit ve art niyetsiz bir fikrin sebep olduğuna inanmak istemiyordu. Bu onu olmasını istediği gibi canavar değil, daha insani yapardı.

Güneş ısıtıyor, Cameron'ın şakakları nemden parlıyordu. Kılıç yarası neredeyse iyileşmişti. Bir veya iki hafta içinde cildinin üzerinde belirecek ince beyaz çizgi dışında yarasından eser kalmayacaktı. Güzel keten gömleği neredeyse nefes kesici şekilde şeffaftı ve kollarındaki, göğsündeki kıvrımlı kasları belli ediyordu. Öldürücü bir endama ve bir panterin gücüne sahipti, bu yüzden Catherine tehlikenin farkındaydı. Cameron savaşıyordu. Çekincelerine, önlemlerine ve mantıklı düşüncelerine rağmen diğerleri kendilerini düşman kılıçlarının önüne atarken o buna seyirci kalacak türden bir adam değildi.

Gözünün önüne birden vahşi, kanlı bir savaş alanı geldi. Kanlı cesetlerle döşenmiş, bağırarak ve ölen insanların sesleriyle yankılanan yeşil araziler. Tüm bunların ortasında uzun boylu, siyah saçlı savaşçı onlarca kırmızı yelekli asker parlak kılıçlarıyla ona saldırırken küfredip kahkahalar atıyordu...

Görüntü o kadar gerçekçiydi ki Catherine sesli bir şekilde iç çekip tuttuğu bıçağı düşürdü. Cameron düşen bıçağın sesi üzerine döndü ve Catherine'in parmağının ucundan akan koyu kırmızı kanı gördü.

"Ben... Parmağımı kestim," diye kekeleyip hemen mendilini çıkardı Catherine.

Savaş alanının görüntüsü yerini mavi gökyüzüne bıraktı ama yine de içi ürperen Catherine bir şekilde bir perdeyi kaldırıp görmüştü görüp görmediğini ya da bunun gelecekte gerçekleşecek bir şey olup olmadığını merak etmeden duramıyordu.

“Ben taşıyayım.”

Deirdre sesin kimden geldiğine baktı. Aluinn MacKail arkasına geçmiş ve onun birkaç adım gerisinde durmuştu. Deirdre son on gündür mahcup, özür dileyen gülücüklerine karşılık vermek şöyle dursun ona neredeyse hiç bakmamıştı. Aluinn birçok kez onunla konuşmaya çalışmıştı ama genç kız her seferinde soğuk davranıp tek kelime etmeden uzaklaşmıştı. Araba her durduğunda Deirdre arabadan inerken ona yardım etmeye bile kalkmaması gerektiğini belli eden bir tutum sergilemiş ve bir hizmetçi olarak diğer “hizmetçilerle” birlikte Grayston Kontu’nun maiyetinde kalması gerektiğinde ise Iain Cameron’a da, Aluinn MacKail’e de Catherine Ashbrooke’un aşağılayıcı durumlar karşısında takındığı tavırla karşılık vermişti. Dağ buzulu kadar soğuk bir şekilde bakarak.

Aluinn için bu yeni bir duyguydu. Çoğu kadının karşı konulmaz bulduğu şekilde çekiciydi ve daha önce bundan faydalanmayı hiç istememişti. Onun bir bilgin ve filozof olarak Catherine’de bıraktığı ilk izlenim tamamen yanlış değildi, çünkü akıcı şekilde altı dil konuşabiliyordu ve güzel bir gün ya da büyüleyici bir

kadın ona ilham verdiğinde şiir yazmaktan çekinmiyordu. Alexander Cameron'dan daha tehlikesiz değildi, hatta aldatıcı yumuşak tabiatıyla ondan bile daha tehlikeli olabilirdi. Cameron güçlü bir rakip ve potansiyel bir tehlike olsa da Aluinn hüzünlü bir gülümsemeyle rakibini zararsız hale getirip kemiklerini parçalayabilirdi.

Bebekliklerinden itibaren sütkardeş olarak büyütülen Aluinn ve Alex kelimenin tam anlamıyla birbirlerinin aynısı da değillerdi. Alex klan liderinin, Aluinn ise arazi sahibi bir çiftçinin oğluydu. Ama aynı göğüsten süt emmişler, birbirlerinin oyun arkadaşı olup büyüdüklerinde aynı öğretmenlerden ders almışlar, aynı okullara gitmişler, aynı güzel kızlar için yarışmışlardı. Alex sürgüne gönderildiğinde, Aluinn on beş yıl boyunca ona eşlik etmekte tereddüt etmemiş, bunu hiç sorgulamamıştı. Birbirlerine görev ve arkadaş olarak bağlılardı, dahası ikisi de tereddüt etmeksizin diğeri için hayatını verirdi.

Deirdre bunların hiçbirini bilmiyordu elbette. İkisini de Catherine'in gördüğü gibi görüyordu: Suçlular. Hatta Aluinn'i daha kötü görüyordu: Bir kadına yumruk atıp onu bayıltan bir solucan olarak. Yanağındaki yara geçmiş olabilirdi, fakat İrlandalı avlak bekçisinin kızının öfkesi hâlâ o günkü kadar şiddetliydi.

Deirdre'nın sabit bakışlarının etkisiyle yakışıklı ve çocuksu yüzü kızaran Aluinn, "Tepenin eteklerine ulaşmamıza iki kilometre kaldı," dedi. "Oraya inene kadar valiziniz biraz ağır gelmeye başlayabilir."

Deirdre valizi daha sıkı tuttu. Mesafe durduğu yerden çok da uzak görünmüyordu, üç eşkıyadan biri yanında olunca kesinlikle görüş açısının dışında değildi.

"Bunun için yardıma ihtiyacım yok. Şimdi izin verirsiniz..."

Yanından geçecekti ki Aluinn elini uzatıp onu kolundan yakaladı. "Bakın... Bana neden kızgın olduğunuzu anlayabiliyorum

ve inanın o olay olduğundan beri ben de kendime kızgıyım. Size vurmak istemedim. Hayatımda hiçbir kadına vurmadım.”

Deirdre’nin açık kahverengi gözleri nefretle parıldayınca Aluinn bıyık altından küfretti. “Peki, siz kazandınız. Ben aşağılık bir adamım. Bir alçağım. Kabayım. Kesinlikle haklısınız. Her sabah çayımı içip kızarmış ekmeğimi yemeden önce kadınlara vururum. Kendinizi daha iyi hissetmenize sebep olacaksa bana vurabilirsiniz. Hemen burada...” Başını çevirip yanağını ona doğru uzattı. “Hadi. En iyi yumruğunu at.”

Deirdre bir anlık tereddüt bile yaşamadan onun tıraşlı yanağına elinin tersiyle vurdu. Aluinn sersemledi, çünkü onun bunu kabul edeceğini düşünmemiştir. Bu daha önce sinirli kadınlarda işe yaramıştı ama şu durumda kendini yanından rüzgar gibi geçen ince belli kadına bakarken buluvermişti. Gururu da yanağı kadar acıyordu.

“Arkadaş mı ediniyorsun?” Iain yanından geçerken ona güldü. “Onun gibi kadınlarla konuşmaya çalışmak zaman kaybı. Onu yere yatırıp bacaklarının arasına geçsen daha hoşuna giderdi. Bu zamana kadar çok açtıklarına eminim.”

Aluinn genç adamın kabalığına kaşlarını çatarak karşılık verdi, fakat onlara doğru yaklaşan atlıları görünce cevabı yarıda ke-sildi.

“Alex! Birileri geliyor!”

Cameron birkaç uzun adımda arabanın yanına vardı. Gözlerini güneşin vurduğu yolun parıltısı karşısında kıstı.

Uzun, ince vücuduyla çoktan sürücü koltuğuna atlamış olan Iain, “Bekçilere benziyorlar,” diye mırıldandı. Aluinn’e uzun namlulu bir tüfek uzattı ve genç adam barut hakkını kontrol edip tüfeği araba gölgeliğinin altına sakladı. Alex, Gölge’ye fısıldadı ve deri kınından metal saplı bıçağını çıkardı. Bütün silahları hazır duruma getirip ateşleme kabını kontrol ederken vahşice,

"Önce konuşarak halletmeye çalışalım," dedi. "Siz ikiniz arabanın yanında kalıyorsunuz ve benden işaret almadan gereksiz bir hamlede bulunmuyorsunuz."

Alex döndüğünde Catherine Deirdre'nin yanında duruyordu ve silahları görünce gözleri büyümüştü.

"Onlar kim? Güvende olduğumuzu sanıyordum."

"Onlar Argyle birliklerinden. Siyah Bekçiler. Adlarını hak ediyorlar, çünkü çoğunlukla orada burada biraz para için yerli çiftçilere korku salmaktan hoşlanan hırsızlar, caniler, dışlanmışlardan ibaretler." Deirdre'ya dönerek sözlerini sürdürdü. "Görüş açılardan uzak durmanı istiyorum. Gözlerini Aluinn'in üzerinde tut ve bir şey olursa arabanın zeminine uzan." Catherine dönüp kıyafetinin sarı ve parlak şeritlerini işaret ederek ekledi: "Catherine, üzgünüm ama sen benimle gelmek zorundasın. Seni çoktan görmüş olabilirler ve birden arabaya doğru gitmen o pic kurularını biraz daha meraklandırabilir. Dediklerimi yapıp olabildiğince doğal davran... Ama sana koşmanı söylersem ağaçlara doğru koş ve Tanrı aşkına, başını aşağıda tut."

Catherine ona bakıyordu. "Argyle. Seni ele geçirmeleri için ödül verecek olan adamın adı değil mi bu?"

"Aynen öyle. Evet, yaklaşan ziyaretçilerimiz hiç şüphesiz başımı Argyle Dükü'ne verme onuru için ilk çocuklarını satıyorlar. Yine de ben buna izin vermeyeceğim. Ölmek için çok güzel bir gün."

Catherine hâlâ kımıldamıyordu. Alex yeniden oturması için onun bileğini tuttu. "Biraz rahatla. Piknik yapıyoruz, unuttun mu?"

"Onların kim olduğunu nereden biliyorsun? Argyle'den olduklarını nereden biliyorsun?"

"Tartanlarından."

Catherine görebilmek için kumtaşından yolun üzerine doğru eğildi. Kısa, yün eteklerindeki desenleri fark etmek şöyle dursun

ceketlerindeki donuk kırmızı rengi bile zar zor seçebiliyordu. Ama onlar askerdi ve yasayı temsil ediyorlardı; üç hayduda karşı onlar sekiz kişiydiler. Bu durum Catherine'in yanaklarının hıçkırardan kızarmasına neden oldu. Cameron son durağına varmak üzereydi ve bu onu durdurmak için son şansı olabilirdi.

Cameron silahları ceketinin kıvrımları altında saklarken sessizce, "Senin yerinde olsam bunun hakkında düşünmezdim," dedi. "Bekçiler aynı zamanda kibarlıkları ve minnettarlıklarıyla tanınmazlar. Bizi ele verdiğin için sana teşekkür edebilirler, fakat bunun karşılığında sana tecavüz edip valizlerindeki her şeyi çalarlar. Hatta sonra senin değerli bir şey olduğunu düşünürlerse biri fidye ödeyene kadar kendilerini eğlendirmeye devam ederler. Karar senin tabii ki. Onlara güvenebilirsin... Ya da bana..."

Tepeye doğru uzaktan ama durmadan yaklaşan toynak sesleri geliyordu. Catherine onları şimdi daha net görebiliyordu. Şapkaları maviydi, yelekleri kırmızıydı, ceketlerinin dış yüzü deriydi ve üzerlerinde beyaz düğmeler vardı. Cüsseli, kambur omuzlarına koyu yeşil ve mavi İskoç kumaşları atmışlardı. Renkler ve desenler kemerlerindeki katlanmış tartana uyuyordu. Adamların hepsinin kemerinde iki tane kısaç uçlu tabanca vardı ve her eyeye uzun burunlu bir tüfek asılmıştı.

"Catherine..." Cameron'ın sesindeki sıcaklık Catherine'in dikkatini yaklaşan askerlerden ona çekti. "Biraz daha rahat görürsen şeytanın kendisini bile korkutursun."

Catherine yavaşça, "Sana neden güveneyim?" diye sordu. "Hatta sana neden inanayım?"

Cameron omuz silkip tek dirseğinin üzerine uzandı. "Belki de güvenmemelisin. Belki o sekiz adam senin kurtarıcılarındır. Tanrı biliyor ya size her gün vurduk, her gece ellerinizi ve ayaklarınızı bağladık, size akla gelebilecek her türlü kötü şekilde davrandık. Bu durumda bize neden güvenesin ki?"

Sözleri iğneleyiciydi ve Catherine'in gözleri yaşarmıştı. "Ya seni tanırlarsa?"

Yumuşak bir sesle, "On beş yıl oldu," diye hatırlattı.

Catherine o melun gözlerin gücüne maruz kalan birinin onu nasıl unutabileceğini merak ediyordu doğrusu. Hiçbir şey söylemeyerek Aluinn MacKail'in kısmen kalkan olduğu Deirdre'nin durduğu arabaya baktı. Aluinn'in üzerinde Iain'inki gibi siyah ve altın renkli bir redingot vardı. Ve ikisi de yüzlerine gölge düşürmek için geniş kenarlı şapkalarını hafifçe alınlarına doğru indirmişlerdi - Iain daha çok kırık burnundaki çürükleri saklamak için indirmişti.

"Onlar da benim gibi daha çok hizmetçiye benziyorlar," dedi.

Cameron bir süre düşünceli gözüktü, sonra hafifçe gülümsedi. "Bu konudaki düşüncene güveniyorum ama fazla alternatifimiz olmadığından sanırım bekçilerin ilgisini başka yöne çekmeliyiz. Kollarını boynuma dola."

"Ne?"

"Dedim ki..." Cameron kaslı koluyla belini sarıp onu yanına çekti. "Kollarını boynuma dola. Seni öpeceğim, Bayan Ashbrooke ve hoşuna gidiyormuş gibi davranırsan daha gerçekçi olur."

"Böyle bir şey yapmayaca..."

Dudaklarını hızla Catherine'inkilere bastırdı ve onu sertçe altına alırken öpücüğünü yumuşattı. Catherine'in eteği hışırdayarak kalktı ama Alex'in birden boynuna götürdüğü eli hemen onu durdurmaya çalışmasına sebep oldu. İlgisini çekmeyi başaran Cameron dudaklarını amacına uygun şekilde onunkilerin üzerine de gezdirdi. Catherine teslim olmak zorundaydı, başka seçeneği yoktu. Fakat son birkaç gündür kontrol altında tuttuğu öfkesi fazla gerilmiş ip gibi aniden koptu ve Catherine bir daha onun eğlencesi olmayacağına dair kararını verdi.

Yapmacık bir iç çekişle dudaklarını araladı ve onun iştahlı hareketlerinin altında eriyormuş gibi davrandı. Kollarını omuzlarına dolayıp parmaklarını kalın, parlak saçlarına geçirdi. O da Cameron'ı öpmeye başladı, onun hareketlerine uydu ve dudakları onunkiler kadar enerjik bir şekilde istekliydi.

Cameron'ın tedbirli bir şekilde geri çekileceğini bekliyordu ve yanılmadı, fakat Catherine'in saçlarına gömülü parmakları çabasına engel oldu. Catherine şeytani bir zevkle onun dilini ısırırdı ve Cameron'ın boğazından yükselen inilti üzerine neredeyse gülecekti!

Fakat kendini beğenmişliği kısa sürdü, çünkü Cameron elini ensesinden aşağı doğru kaydırıp cüretkar bir şekilde göğüslerini kavradı. Catherine arabanın içi çok sıcak olduğundan ve etrafında kayda değer gördüğü kimse olmadığından alışkanlıktan ötürü korsesini çıkarmıştı, bu yüzden teniyle Cameron'ın avcunun arasında pek bir şey yoktu. Şoke olarak tekrar uzaklaşmaya çabaladı. Cameron güldü, çünkü ağırlığı onun üzerindeydi ve Catherine'in kıvranırları aralarındaki teması sadece daha da kuvvetlendiriyordu.

Arabanın olduğu taraftan gelen bir öksürük sesi çekişmelerine son verdi ve Alexander dudaklarını çekip güneşten korumak için bir elini gözlerinin üzerine kapayarak başını yola çevirdi. Sekiz atlı yakınlarda durmuştu ve ikisi atlarından iniyordu.

"Aman Tanrım!" Cameron en iyi üst tabakadan Londralı ak-sanıyla şaşırmış gibi davrandı. "Hey, siz de nereden çıktınız?"

İki adamdan uzun ve cüsseli olanı gözlerini Catherine'in açılmış baldırına dikmişti. "Biz de size aynı şeyi soracaktık. Bu yollarda sık sık böyle güzel arabalar görmüyoruz."

Alexander ayağa kalktı ve Catherine'e ayağa kalkarken yardımcı oldu. Catherine kendine gelmekte ondan daha fazla zorlanmıştı. Dudakları hâlâ zonkluyordu ve tüm teni birden çekilmiş

gibi titriyordu. Highlandlılar'ın ona dik dik baktıklarının far-
kindaydı ve elini boynuna götürdüğünde bunun nedenini anladı.
Cameron kıyafetinin bağcıklarını gevşetmişti, bu da bir randevu-
evinde bile kabul edilebileceğinden daha fazla yumuşak beyaz
etini açığa çıkarmıştı. İki bekçinin gözü de onun üzerindeydi. At-
larının üzerindeki adamlar bile kafalarını uzatmış, açık ağızlarla
ona bakıyorlardı.

Catherine üzerini düzeltemeden sakince onun elini tutup,
"Çavuş, kendimi tanıtayım," dedi Alex. "Adım Grayston. Wint-
throp Howell Grayston, hizmetinizdeyim efendim. Bu büyüleyici
şekilde dağılmış yaratık da karım, Leydi Grayston. Baş belası te-
pecikten inmeden önce biraz dinlenelim dedik. Bu yollarla ilgili
ne diyordunuz? Kesinlikle rezalet olduklarına katılıyorum. Diyo-
rum ki... Oraya inmenin daha kolay bir yolunu biliyor musunuz?
Çavuş... Hmmm..."

"Campbell. Ben Robert Campbell ve bu da Onbaşı Denune.
Nereye gittiğinizi öğrenmem gerekiyor."

Alex anında, "William Kalesi'ne," dedi. "Glasgow'daydık,
bilirsiniz, iş için ve düşündük ki belki kırsal bölgeleri de göre-
biliriz. Denizden de gidebilirdik ama sevgili Lesley'nin midesi
kolayca bulanıyor. Değil mi, canım?"

Cameron bileğini sıkınca Catherine zor da olsa gülümsedi.

Çavuş, "Daha güvenli olurdu ama," diye homurdandı. "Bu
vadiler zorbalarla dolu."

"Zorbalar mı? Burada mı? Ama kaleden en az on beş kilomet-
re uzaktayız."

"Evet öyle ve piç Cameronlar'ın topraklarının sınırına da
yaklaşık on dakika uzaklıktasınız. Kuzeyde..." Kirli parmağı-
nı omzunun üzerine kaldırdı ve yere tükürdü. "Lochaberlar var.
Hepsinin en kötüsü. Gitmenize izin de verebilirler öldürebilirler
de."

“Tanrım! Bize saldırmazlar, değil mi?”

“Olabilir. Bok kafalı çiftçiler. Hepsi öyle. Bu katiller kan dökmekten keyif aldıkları için bile öldürebilirler.”

Çavuşun küçük gözleri araştırmacıydı ve o gözleri kendisine diktiğinde Catherine iğrendiğini belli etmemek için kendini zor tutmuştu. Bekçilerin hiçbirinin bakışlarından hoşlanmamıştı. Tıraşsız ve pislerdi. Ceketlerinin üzeri kirden kabuk bağlamıştı, saçları yağdan parlıyordu, elleri ağaç kabuğu gibi kara ve nasırlıydı. Cameron’ın uyarısını düşündü ve o elleri, üzerindeki kileri çekip parçalayan pis vücutları üzerinde hissetmenin verebileceği dehşeti hayal etmek bile istemedi.

Alex güzel işlenmiş bir mendili alına götürürken, “Hırsızlar ve zorbalar,” dedi. “Sanırım bu ülkedeki durumlar her saat başı biraz daha kötüleşiyor. Güzel Londra bizim evimiz gibi.”

Çavuş başını yavaşça sallayarak ona katıldığını gösterdi. “Dedikoduları duyduunuz demek ki?”

“Dedikodular mı?”

“Evet. Denizde Fransızlar’la İngilizler arasında savaş çıktı. Stuart züppesi gemilerin birindeydi ve fırtınada sıvışmayı başardı. Dedikodulara göre Hebrides’in yakınlarında karaya inmeye çalışmış. Büyük bir İskoç ordusuyla karşılanmayı umuyormuş. Lanet olsun! Bulacağı tek ordu kurtlar. Kurtlar ve bir avuç bozuk para için kendi annelerini öldürebilecek bok kafalı çiftçiler.”

“Denizde bir savaş mı çıktı dediniz mi?” Alex birden durgunlaştı. “Bu ne zaman olmuş?”

“Oldu. İki hafta önce. Olup olmadığı belli olmayan tek şey aptal Stuart zibidisinin yüzüp yüzemediği.” Yüksek sesle kahkaha atarak Alex’in sırtına vurdu. Onbaşı belli belirsiz fesat bir gülümsemeyle karşılık verdi, çünkü dikkati Catherine’in korsanının derin V’si ile içinde bütün valizlerin olduğu değerli görünen arabadaydı.

İskoçça, "Hangi ahmak kafa..." diye mırıldandı. "Ta Glasgow'dan koruma olmadan gelir?"

İki adam da anlayıp anlamadığını görmek için Cameron'ın yüzüne baktı, fakat Alex mendiliyle kollarındaki tozları silkiyor, bir toprak lekesi yüzünden kaşlarını çatıyordu.

Çavuş İngilizce olarak, "Peki o zaman size iyi günler dileyim. Dediklerimi dikkate alın ve arkanızı kollayın. Kendinizi korumak için yeterince silahınız var mı?" dedi.

"Silah mı? Tanrım... Sürücünün birkaç av tüfeği olması lazım. Evet eminim vardır. Hatırladığım kadarıyla önceki gün bir ormantavuğu vurmaya çalıştı ama vuramadı. Ben avlanmak için ok ve yayı tercih ederim. Delikanlı silahı, değil mi? Üst gövdeyi güçlendiriyor."

Cameron örnek olarak pazılarını gösterirken çavuş belli belirsiz güldü. Catherine şaşkınlıkla izliyor olsa da Alex kendisini çok inandırıcı şekilde bir soytarıya dönüştürmüştü. İki İskoçyanı birbirlerine İskoçça gözlemlerini anlatırken açıkça hor görüyorlardı.

"Bir sorun mu var, çavuş?"

"Sorun mu?" Bekçi yontulmuş ve çürümüş yeşil dişlerini göstererek sırttı. "Sorun yok, efendim. Sadece düşünüyorduk da... Kaleye kadar size eşlik edersek hanımefendi kendini daha iyi hissedebilir. Yollar sıkıntılı. Sizi kendi başınıza bırakmak istemeyiz."

Catherine at üzerindeki adamların artan fısıldaşmalarının farkındaydı. Bir ona bir Deirdre'ya bakıyorlar ve birbirlerine ilk sırada kimin olacağını belirliyormuş gibi işaret yapıyorlardı. Bazıları attan inmeye hazırlanırken diğerleri atlarını at arabasına yaklaştıırıp kılıç ve tüfeklerini çıkarmak için aşağı uranıyorlardı.

Cameron kaygısızdı, tehlikenin farkında değildi.

"Çok düşüncelisiniz ama işlerinize engel olmuyor."

Çavuş yağlı, kütük gibi elini kemerindeki tabancanın kabzasına götürdü. “Yine de kalacağız. Adamlar biraz dinlense... Ve belki kadınların sunacaklarını paylaşırsa fena olmaz.”

“Öğle yemeği?” Alex hafifçe dönüp piknik sepetine baktı. “Korkarım fazla kalmadı ama tabii ki sizin için...”

“Yemeklerden bahsetmiyoruz, aptal piç kurusu.” Çavuş güldü ve kemerindeki tabancayı çıkardı. Saniyeler içerisinde tüylü bileğine isabet eden bir kurşunla tabanca elinden havaya fırladı. İkinci karşılık ise attan inip bağırarak, arabaya en yakın bekçilerin birinden geldi ve iki silahı da boş olan Aluinn MacKail atılıp gölgelikli arabanın altından kılıcını çekti.

Alex bir anda Catherine’i askerlerden uzaklaştırıp ağaçlara doğru öyle bir itti ki Catherine sendeleyip düştü. Cameron silahlarını çıkardı ve onbaşı saldırı emri verirken kurşun boğazına isabet etti.

Iain bir dizinin üzerine çöktü ve elindeki büyük çantadan silahlarını çıkardı. İki atımdan biri Argyleli adamın omzuna isabet etti ve atının üzerinde geriye doğru sallanıp tüfeğin kontrolünü kaybetmesine sebep oldu - ve Aluinn onu yakaladı. İkincisi başıboştu; Alex’in onbaşının tüfeğini kapıp kendisine yaklaşan bir İskoçyalı’ya nişan aldığı yerden az ilerideki kuru toprağa düşmeden önce büyük bir kayadan sekti.

Aluinn’in başına bir kılıç gelecekken Deirdre çığlık attı. Metal, boynunu ve omzunu sıyırarak kolundaki altın şeridin üzerinden zararsızca kaydı ama at budunu sertçe Aluinn’e çarptı. Aluinn tüfeğin kontrolünü kaybetti ve acıyla arabanın tekerleğine çarptı. Asker tekrar saldırmak için atını oraya çevirirken Deirdre arabadan dışarı fırladı, fakat o Aluinn’in düşürdüğü tüfeğe ulaşmadan bekçi elini göğsünden akan kana götürüp atından inmişti.

Bir atlı hızla ona doğru gelirken Alex tüten çakmaklı tüfeğini indirip namluyu döndürdü. Tüfeği sopa olarak kullanarak atta-

ki adamın ellerindeki palaya vurarak korkmuş atın at arabasına doğru gitmesine sebep oldu. Hâlâ dengesini sağlayamamış olan ve başı hafifçe dönen MacKail kendisine doğru gelen atı ve üzerindeki adamı, aynı anda Deirdre'nin gölgelikten çıkıp ağır tüfeki ateş etmek için kaldırdığını gördü. Tüfek geri tepince Deirdre sendeleyip boğucu dumanın arasında kaldı ve Aluinn onu uyararak için bağırdı. Diğer yönden atın üzerinde öne doğru eğilmiş, kolu kancalı ve elini Deirdre'nin boğazına yaklaştıran başka bir asker geliyordu. Aluinn ata doğru fırladı ve adamın İskoç eteğinden tutmayı başardı. Bekçiyi attan indirdi ve aralarında hazır durumda bir tüfek sıkışmış olan adamlar sertçe yere düşmeden önce bile boğuşular.

Alex son saldırganı da insafli derecede hızlı ve temiz bir kılıç darbesiyle öldürdü. Kılıcı adamın gırtlğından çekerken çavuş kanlı, kırılmış elini Cameron'ın göğsüne götürmüştü, sırtına atılmıştı. Kılıcının ucu Cameron'ın kulak memesini kesip geniş omzunu sıyırdı. Alex döndü ve deri çizmesinin üzerinden bir el hareketiyle bıçağını çıkarıp fırlattı ve bıçak çavuşun boğazına isabet etti.

Çavuşun araştırmacı gözleri büyüdü ve tüylü parmaklarıyla gırtlğından dışarı çıkan bıçağın beyaz kemikli kabzasını tuttu. Sendeleyip birkaç adım geriye gitti, ayağı piknik sepetinin kenarına takıldı ve yere, Catherine'in ayaklarının üzerine düştü. Eteğine kan sıçrayan Catherine çığlık atıp kurtulmaya çalıştı, fakat adam çok ağırdı. Adamın boğazından yükselen tıslama ve sesleri sesini duymamak için kulaklarını kapatıp daha yüksek sesle çığlık attı.

Alex onu hemen kasılan vücuttan uzaklaştırdı. Catherine yüzünü Cameron'ın omzuna gömdü, ona sarıldı ve - Cameron onu ölünün yanından uzaklaştırıp güvenli bir şekilde akarsu kıyısına oturttuğunda bile - onu bırakmadı.

Alex kırılmış kemiği var mı diye baldırlarını, bileklerini, dizlerini kontrol ederken, "Her şey yolunda," diye onu rahatlatmaya çalıştı. "Catherine... Her şey yolunda. Bitti."

Catherine boş gözlerle Alex'e baktı; kesilmiş kulak memesinden damlayan kanı görünce nefesi kesildi. Gözleri döndü, gözkapakları düştü ve usulca Alex'in kollarına yığıldı.

Alex sessizce küfretti ve onu yumuşak bir biçimde akarsuyun kıyısına yatırdı. Bir çığlık ve yaklaşan ayak sesleriyle yeniden ayağa kalkıp kendini olacıklara hazırladı ve lain'ın koşarak geldiğini gördü.

"Onu durduramadım! Ben tüfeği doldurana kadar görüş alanının dışına çıktı!"

Alex gerginleşti ve gözlerini dörtlüye giden atlıya dikti. Gölge'ye baktı. Biliyordu ki Gölge, kaçan askeri yakalayabilirdi ama bu zaman alırdı. Bu vakti olay yerinden uzaklaşarak değerlendirseler daha iyi ederlerdi.

"Kimse onu yakalamadan çoktan uzaklara gitmiş olacak. Aluinn... Hangi cehennemde bu Aluinn?"

Yoldaki kırmızı tozların içinde birbirine dolanmış iki beden vardı, ikisi de kana bulanmıştı ve sadece biri hayattaydı. Alex ve lain yukarı doğru koşarken MacKail, Deirdre'nin yardımıyla kalkmaya çalışıyordu. Elini koruyucu şekilde omzundaki bir yaranın üstüne kapamıştı; yüzü terliydi ve acıdan dişlerini sıkıyordu. Alex onun arabanın basamağına oturmasına yardım etti ve hemen kurşunun nereden girdiğine bakıp kanlı eti çıkardı. Solgun gözüken Deirdre yırtılmış etin üzerini sarıp tampon yapması için iç etekliğinden biraz yırttı. Alex'in uyguladığı baskıya rağmen tampon hemen sıırılsıklam oldu ve Deirdre endişeyle duğunu ısırdı.

"Kanı durdurabilecek bir doktora ihtiyacı var - hemen."

Alex başını çevirip bağırdı. "Iain, bulabildiğiniz bütün silah-

ları ve atımları toplayın, ihtiyacımız olabilir. Atların eyerlerini çıkarıp serbest bırakın ve arabadaki valizleri indirin. Yani örtüler ve su dışında ihtiyacımız olmayan her şeyi atın."

Aluinn nefes nefese, "Araba sizi sadece yavaşlatır. Kadınları ve atları alıp buradan gidin," dedi.

"Ve seni kahramanlık yapman için yalnız mı bırakalım? Bu mümkün değil, arkadaşım. Ayrıca..." Sert bir ses tonuyla ekledi: "Tek yaralı sen değilsin."

Deirdre başını kaldırdı ve yüzü beyazlaştı. "Bayan Catherine?"

"Daha önce hiç bayılmadığı konusunda ısrar etse de akarsu-yun kenarında oldukça iyi bayılmış taklidi yapıyor."

Deirdre ayağa fırlayıp, "Ona bakmalıyım," diye bağırdı.

Alex onu bileğinden tutup, "Hayır," diye emretti. "Ben ona bakacağım. Sen burada Aluinn'le kalıp yaraya baskı uygulamaya devam et."

"Alex..." Aluinn Alex'in gömleğinin kolunu tuttu. "Alex, dur. Yolunda... Yolunda gitmeyen bir şey var."

"Yolunda gitmeyen bir şey mi? Başka ne yolunda gitmeyebilir ki?"

Aluinn kafasını toplamak için başını salladı ve mide bulantı-sını yok saymaya çalıştı. "Bilmiyorum. Bir şey..."

Alex tüm dikkatini ona vermişti. "Ne?"

Bulanık gri gözleriyle ona baktı. "Önceden uçan serçelere vurduğunu gördüğümüz... İain... Yakın mesafeden iki kolay vuruşu kaçırdı."

Alex, Aluinn'in demek istediğini bir süre sonra anladı. "Her şey çok hızlı oldu, belki de..."

MacKail, "Hızlı oldu," diye ona katıldı. "O kadar hızlı ki geride durup sakince tüfeğimizi yeniden dolduramadık bile."

"Ne söylüyorsun? Çıkar hadi ağzındaki baklayı."

“Diyorum ki omzumdan geçen kurşun onun tüfeğinden çıktı.”

“Senin dövüştüğün adamı nişan almış olabilir.”

“O zaman zamanlaması da hedefi kadar kötüymüş, çünkü Argyleli adamı öldürdükten birkaç saniye sonra ellerimden onun kanını silerken vuruldum.”

Alex çenesini sıktı. Aluinn’in en başından beri çocuktan hoşlanmadığını veya ona güvenmediğini biliyordu. Ian çok dobra ve ukalaydı. Alex bu özelliklerini onun gençliğine bağlıyordu. Bu ise çok daha ciddi bir suçlamaydı; Aluinn sırf kişisel özelliklerinden dolayı bu kadar kolay bir şekilde böyle bir suçlamada bulunmazdı.

Siyah gabardinin hışırıtısı iki adama da bir başka muhtemel şahit olduğunu hatırlattı ve Deirdre bir ona bir diğerine sorarcasına baktı.

“Ben... Ben bilmiyorum. Her şey çok hızlı oldu.”

Aluinn, “Düşün,” diye ısrar etti. “Çok önemli olabilir.”

Deirdre kaşlarını çatı ama o panik dolu anları hatırlamaya çalışırken Alex’in sırtını nişan almış bir tüfeğin parıltısını görerek nefesi kesildi.

* * *

Iain sakince, “Bence biraz fazla gözlemcisin, MacKail. İlk karşılaştığımızdan beri sinek gibi enseme yapıştın,” dedi.

“Sadece ne halt yediğini açıklayabilir misin?” Alex’in sesi buz gibiydi. “Umarım iyi bir şeydir, beyefendi.”

“Her şeyden önce. Çizmendeki kama, MacKail... Kemerindekiyle birlikte onu buraya doğru at. Ani hareketler yapma. Yoksa anında kızın kafasını kucağında bulursun.”

Tüfeği Deirdre’ya nişan aldı ama Alex korkmuş kadının önüne geçti. “Sorunun bizimle olmalı, çocuk. Kadınları bırak, tartı-şalım.”

Iain soğuk bir şekilde güldü. "Ben bir çocuk değilim, Loch Eilli Cameron. Haklıydın; ilk kez düzgün nişan alamadım - çok fazla toz ve diğer şeyler işte - ama kolayca hallettim."

Alex, "Neden?" diye sordu. "Bizi öldürerek ne elde etmeyi umuyorsun?"

"Ah, seni öldürmeyi planlamıyorum, Alexander Cameron. Ölüyken benim için o kadar da değerli değilsin."

"Ödül mü?" Aluinn tükürdü. "Bunu para için mi yapıyorsun? Birkaç altın için akrabalarının karşısına mı geçiyorsun?"

"On bin kraliyet altını; birkaç değil. Üstelik duymak hoşuna gidebilir: Malcolm Campbell bizzat öldürme zevkini tadarsa yirmi bin. Siyah Cameron'ın akrabam olmasına gelince..." Gülüşü sinsileşti ve kötüleşti. "O da benim gibi bir Campbell piçi değilse ne dost ne de akrabayız."

"Campbell mı?"

"Evet. Dundoonlu Gordon Ross Campbell, hizmetinizdeyim. Glengarronlu Iain Cameron'a o kadar benziyorum ki aradaki farkı asla anlamayacağınızı düşündük."

Alex'in yüzü, şakağında atan ince bir damarın dışında ifadesizdi. Yaşlanıyordu. Ya da dikkatsizleşiyordu. Çocuğun sözüne inanmıştı çünkü onu bekliyorlardı, Donald'dan mektup getirecekti. Mektupların ele geçirilebileceğini ya da habercinin değiştirilebileceğini hiç sorgulamamıştı. Sadece bir an önce eve gitmeyi düşünmüştü.

"Beni nerede bulacağını nereden biliyordun? Ya da Fransa'ya birini yollamak için kardeşimi beklediğimi?"

"Lochiel" nun Siyah Cameron için onu yollamasının an meselesi olduğunu biliyorduk. Achnacarry'de bizim de casuslarımız var ve genç Glengarron kaleden çıkınca onunla adamlarını ekip ettik ve Inverary'ye götürdük. Asıydı tabii ki. Seninle nerede buluşacağını söylemek istemedi ama..." Gordon Ross Campbell omuzlarını silkti. "Şans eseri söyledi."

Alex öfkesini büyük bir çabayla kontrol etti. "Rolünü iyi oynadın. Fakat planın bizi Inverary'ye götürmekse neden bu zamana kadar harekete geçmedin? Bir sürü fırsatın oldu."

Kaşını kaldırarak, "Siyah Cameron'ı tek başıma ele geçirmeye çalışacak kadar aptal değilim," diye itiraf etti. "İşte bu yüzden Spean'de yirmi adam bekliyor."

"Bu..." Alex yerdeki bedenleri gösterdi. "Onun bir parçası mıydı?"

Iain rahat bir tavırla, "Onları daha önce hiç görmedim," dedi. "Beceriksiz piçler. Aynı zamanda açgözlüler. Onlar gibi adamlarla hiçbir şey paylaşmak istemem. Şimdi..." Tüfeğin namlusunu hareket ettirdi. "Yeterince konuştuk. Yılan gibi kıvrak bir dilin var ve seni dinlemekle kaybedecek vaktim yok."

Alex gerginleşerek, "Kadınların gitmesine izin ver," dedi. Genç adamın omzuna bakmamaya çalışarak gözlerini Campbell'a dikti. "Onların bununla bir ilgisi yok. Bana... Ya da sana ne olacağı umurlarında olmaz."

"Gitmelerine izin mi vereyim? Tamam, bu pasaklı kaltak gidebilir. Hem çok kıymetli değil hem de baş belasına benziyor. Ama diğeri? Ah! Alexander Cameron'ın karısı?" Durup ağzını şapırdattı. "Dükün ona neler yapacağını hayal edebiliyor musunuz? Getireceği paraların yanı sıra onu Achnacarry'ye yollamadan önce karnını bir Campbell piçiyile şişirirken alacağı zevki görebiliyorum. Lochiel'nun yüzündeki ifadeyi..."

Arkasından sahip olduğu bütün gücü kullanarak ağır tüfeği savuran Catherine ani bir nefes verdi. Ayılıp kıyidan yukarı çıkmıştı. Başta Campbell'ın elindeki silahı göremeyecek ya da neler olduğunu anlayamayacak kadar başı dönüyordu. Kimsenin onu fark etmediği ya da yalnız kaldığını umursamadığı için neredeyse bağıracaktı ki Cameron'ın geniş sırtının arkasından Deirdre'nin uyarıcı bakışlarını görünce ağzını kapatıverdi.

Deirdre onu uzaklaştırmak istemiş ve uzunca bir süre boyunca Catherine de ona uymuştu. Fakat sonra eğilip ölü bir askerin hâlâ sıcak ellerinin arasındaki tüfeği almıştı. Silah boştu ama barutu ve atımı bulsa da silahı yeniden dolduracak vakti yoktu. Boğazında nabzının hızla attığını hissederek Campbell'ın arkasına geçmiş, titreyen kollarıyla zorlanarak tüfeği kaldırmıştı. Deirdre korkuyla olup bitenleri izliyordu. Sadece Alexander Cameron genç haini konuşarak oyalayabilecek kadar sakin kalabilmişti.

Öyle olsa da arkasından bir tehlikenin yaklaştığını hisseden Gordon Ross Campbell son anda hızla dönmüştü. Parmağını tam tetiğe götürmüştü ki ceviz ağacından tüfek yanağına inmiş ve gözünün köşesinden kulağına kadar etini sıyırmıştı.

Alex anında öne çıktı. Namluyu kolayca ve çabucak iterek tüfeği boşaltıp zararsız hale getirdi, Campbell'ın elinden aldı ve kemiklerini çatırdatarak genç adamın ellerini bağladı. İkinci bir vuruşla Campbell'ın ayaklarını yerden kaldırdı ve üçüncü yumrukla başı dönüp arabaya doğru devrilen adamın dişlerini dağıttı.

Kısa süre içinde Campbell'ın yüzü kan içindeydi. Yüzü kırdak ve dokudan oluşan çirkin bir hal almıştı. Ellerini sonraki yumruklara engel olmak için kaldırdı ama soldan, sağdan, soldan... Gelen her çekiç benzeri yumruğu görebilecek kadar güçlü ya da önsezi yeteneği kalmamıştı.

Sallandı ve düştü ama Cameron onu yeniden kaldırdı, döndürdü, tekrar yumruklamak için ayakta tuttu.

Catherine bunun dakikalar önce şahit olduğu katliamdan daha dehşet verici olabileceğini düşünmemişti, fakat Cameron'ın gözlerindeki soğuk, öldürücü öfkeyi görmek, yavaşça ve bilerek başka bir insanı öldürmesini izlemek katlanılacak gibi değildi. Koşup havadaki koluna engel oldu, tekrar vurmaması için kanlı yumruklarını tuttu.

“Dur artık! Dur! Onu öldüreceksin!”

Alex, “Ölmeyi hak ediyor,” diye homurdandı. “Önümden çekil.”

“Çekilmeyeceğim! Onu öldürmene izin vermeyeceğim! Bak! Ne yaptığına bak! Bu yetmez mi?”

Alex tekrar homurdandı ve gözlerindeki yaşlar olmasa teredüt etmeden önünden çekilmesi için Catherine’e vururdu. Cameron şaşırdı, çünkü Catherine, Gordon Ross Campbell’a değil ona acıyordu, gördüğü şeyin insanlık dışı olduğunu düşünüyordu.

Parmakları Cameron’ın etini iyice sıkarak, “Lütfen, lütfen Alex, gitmesine izin ver. Buna değmez,” dedi.

Alex yavaşça yumruğunu indirirken aynı anda Campbell’ın gömleğini tutmayı bıraktı. Çocuğun bacakları, altında kıvrılmıştı. Her nefes almaya çalıştığında ağzından kanlar püskürten çocuk arabaya doğru yığıldı.

Catherine Alex’in göğsüne doğru atıldı. Rahatlamanın etkisiyle öyle zayıf düşmüştü ki ne yaptığını fark edemeden Alex’e sarıldı ve başını omzuna gömdü.

Vahşet sırasında kımıldayıp nefes alamayan Deirdre, Aluinn MacKail’in yanında dizlerinin üzerine çöktü, yüzünü ellerinin arasına gömüp ağladı.

“Sanırım sana başını aşağıda tutup koşmanı söylemiştim.”

Catherine isteksiz bir şekilde hareketlenip başını Cameron’ın rahat omzundan kaldırdı. Alex’in yüzündeki korkunç, öfkeli kırmızılık geçmişti ve gözleri... Hayal edebileceği herhangi bir okyanustan daha, çok daha koyuydu. Daha koyu, daha sıcak, daha güvenli...

Alex o sırada Catherine’in ne kadar kırılgan olduğunun ve kendi vücudunun buna tepkisinin farkındaydı. Catherine’in yalnızlığı ve şüpheleri bir ressamın fırçasından çıkmış gibi her yüz

hattından belli oluyordu, bu yüzden Cameron onu yeniden kollarmına çekip yanında olduğu sürece hiçbir şeyin ona zarar vermeyeceğine ya da korkutamayacağına dair onu temin etmek istiyordu. Daha önce sadece bir kez birini korumayı bu kadar istemişti, fakat o zaman o kadar kötü bir şekilde onurunu yitirmişti ki bunun hatırası kalbine ağır geliyor, Catherine'i rahatlatmak istemesine sebep oluyordu.

Onun gözlerine bakmamaya çalışarak, "Fazla vaktimiz yok," dedi. "Neden ben arabayla ilgilenirken Deirdre'yla birlikte akarsu kenarına inip su kovalarını doldurmuyorsunuz?"

Catherine istemsizce Campbell'in yayılmış vücuduna baktı. "Peki ya o? Ya o-onlar?" diyerek güneş altında parlayan diğer bedenleri gösterdi.

"Campbell kendi kanında boğulabilir, umrumda değil. Diğerlerine gelince... Yoldaşları kaleden yardım getirince belki onları gömecek kadar kalırlar. Böylece biraz daha zaman kazanınız."

Sesindeki soğukluktan ötürü Catherine'in tüyleri ürperdi. Ağaçların olduğu gölgeliğe varmadan hemen önce omzunun üzerinden geriye baksa da onu uzaklaştıran Deirdre'ya direnmedi.

Onları gözlemleyen Aluinn, "Ona biraz sert davranmadın mı sence?" diye sordu. "Özellikle şu yaşadıklarından sonra."

"O düşündüğünden daha güçlü. Atlatır."

"Ya sen? Tam olarak ne kadar güçlü olman gerektiğini düşünüyorsun? Annie öldü, Alex. Onu geri getiremezsin ve seneler önce olmuş bir şey için kendini suçlamayı bırakmak zorundasın artık."

Arabadan valizleri indiren Alex'in yüzü öfkeden kızardı.

"Tüm bunların Annie ile ne ilgisi var?"

"Sen söyle. Her insana döndüğünü hissetmeye başladığında onun hayaletiyle nefes alıp duran sensin. Bu adil değil, Alex. Onun için de, senin için de."

“Onu sevdim, Aluinn. Ve o... Onu sevdiğim için öldü.”

“Annie böyle düşünmezdi.”

Birbiri ardına iki ağır valizi sertçe yere attı. “Olanları unutmak zorunda mıyım? Ya da onun bir zamanlar var olduğunu?”

“Tabii ki hayır...”

“Ya da onu öldüren hayvanlardan birinin hâlâ hayatta olduğunu hatırlatmak için cılız suikastçılarını bana yolladığını?”

“Bu yüzden mi geri geldin? On beş yıl önce Malcolm Campbell’la başlattığın şeyi bitirmek için mi?”

Alex dik dik Gordon Ross Campbell’a baktı. “Tanrı biliyor ya - ister inan, ister inanma - ben Malcolm Campbell’ı aklımdan çıkaralı yıllar oldu. On beş yıl önce cehenneme giriş biletini aldı; bu uğurda onu hızlandırmam ateşlerin daha da yükselmesini sağlamaz.” Durdu ve parmak ekleminin sıyrılmış derisini inceledi. “Unutma, kokusunu duyabilmeme yetecek kadar fare deliğinden çıkarsa o piçe merhamet etmem, fakat benim çıkıp onu avlama gelince... Hayır, bunu yapmam. Bu yüzden gelmedim.”

“Sadece kokusundan fazlasını duyabilirsin.” Aluinn iç çekti. “Iain’ın - yani Campbell’ın - söylediği doğruysa. Spean’in diğer tarafında bizim için pusuda bekleyen yirmi adam varsa.” Cesetlere haşin bir ifadeyle baktı. “Sanırım bu William Kalesi’ne giden bütün yollara engel oluyor, öyle mi?”

Alex cevap olarak küfretti ve sürücü koltuğunun altından barutla atım kesesi çıkardı. Dağılmış cesetlerdeki tüfekleri ve tabancaları topladı, ardından Aluinn’e en iyilerini verip diğerlerini uçurumun kenarından atmaya gitti.

Döndüğünde Aluinn arkasını duvara yaslamıştı, gri gözleri terden parlıyordu, kalan son gücünü de silahları yeniden doldurup içlerine ağızotu koymakla tüketmişti.

İki kadın akarsu kıyısından gelirken Alex karar vermişti. “Vadiye inene kadar hepimizin arabada olması riskini göze almak

zoruundayız.” Catherine’in atılmış valizlere baktığını gördü ama genç kız ses çıkarmıyordu. Hâlâ çok solgundu, cildinin yumuşak porselen yüzeyinin altında görülebilir mavi çizgiler oluşmuştu. “Olabilirdiğince yavaş olacağız ama sizi uyarmalıyım, aşağı indigimizde işlerimiz kolaylaşmayacak.”

Deirdre, “Kaçan adam yüzünden endişeli misin?” diye sordu.

Alex sadece bekçilerden değil, Gordon Ross’un adamlarından gelebilecek potansiyel tehlikeler üzerine konuşup konuşmamakta tereddüt etti. Genç kızın anlamlı kahverengi gözlerine bakınca Campbell’in tuzaktan bahsederken onun da orada bulunduğunu hatırladı. Catherine’i gerçekten gerekmediği sürece artık korkutmak gerekmeyeceğine de açıklık getirmişlerdi.

Cameron hizmetçinin dile getirmedeği soruyu başını hafifçe sallayarak cevapladı: “Şimdiye dek William Kalesi’ne giden yolu yarılamıştır ve kaç adamdan oluşan bir birlikle döneceğini tartışıyordur.”

Aluinn ayağa kalkmaya çalışırken dişlerini sıkarak, “Sürücü koltuğuna çıkmama yardım et,” dedi. “Atları sürececek birine ihtiyacınız olacak.”

Deirdre sakince, “Tabii ki boş ağırlığın bir faydası dokunmaz,” dedi. Omuzlarını dikleştirdi ve Cameron’la anlaşmasını güçlendirdi. “Araba sürmeye yabancı değilim, Bay Cameron, ve sanırım gücünüzü arabayı durdururken kullansanız daha iyi olur.”

Alex, Aluinn’in solgun yüzüne bakınca çok az seçeneği olduğunu anladı. “Pekala, Bayan O’Shea. Dizginleri almak istiyorsanız yıkılmamamız için elimden geleni yapacağım.”

“Hanımı ve kendimi bu lanetli ülkeden ve sizin gibilerden bir an önce kurtarmak için seve seve dizginleri alırım, bayım.” Alex’in gözünün içine baktı. “Siz, bayım, ötkeli sürüyorsunuz ve bu yanınızdakileri memnun etmiyor.”

Dik yamaçtan iniş tüyler ürpertici ve yavaştı. Tekerlekler dik, kum taşlı yolun üzerinden kayarken yolcular koltuklarına tutunup arabanın bir yanından diğerine savrulurken birbirlerine sarılmak zorunda kaldılar. Catherine'in ürkütücü görevi Aluinn'i olabildiğince sabit tutmaktı. Cameron, yaralarının üzerine kalın bezler dolamış ve kan akışını durdurmak için sıkıca bağlamıştı ama sürekli sarsılmanın sebep olduğu acıları dindirmenin yolu yoktu. MacKail neredeyse hemen yarı baygın hale gelip Catherine'in endişesini arttırmıştı. Daha önce hiç kollarında bir adam ölmemişti ve Aluinn'in benzi solgunluktan kaygı verici kül rengine dönerken gördüğü gibi korkutucu bir kötüleşmeye daha önce hiç şahit olmamıştı.

Deirdre'yı cesaretlendirip atlara emirler veren Cameron'ın boğuk sesini duydu. Genç kız kesinlikle korkuyordu, çünkü cevap verirken sesi ince ve tiz çıkıyor, Catherine'in sinirine dokunuyordu.

Vadi havzasına vardıklarında Cameron sadece MacKail'i kontrol edip - o zamana kadar tamamen bilincini kaybetmişti - Deirdre'nın dizginleri bırakarak Catherine'in yanına gitmesine

yetecek kadar durdu. Ana yolun doğusuna sapıp çimli vadinin üzerinden geçerek atları hızlandırdı.

Aluinn'in kötüleşen durumu Alex'in öncelikli endişesiydi. Bir beden kaybettikten sonra hâlâ kalp atışına devam etmesini sağlayabileceğini düşündüğü en yüksek miktardan daha fazla kan kaybetmişti. Spean Nehri'nin üstünden geçen yüksek köprü bir saat içinde Cameron topraklarında önlerine çıkacaktı, fakat Campbell'in adamları onları bekliyorlarsa doğuya gidip nehri Lochy Gölü'ne dökülen akarsularla birleştiği yerden geçmek zorunda kalacaklardı ki bu da şık arabalara uygun olmayan yollarda on beş yirmi kilometre kadar gitmelerine sebep olacaktı. Arabanın durumu ikinci olarak önem verdiği şeydi. Dik yamacı indiklerinde arka dingilde bir delik olduğunu fark etmişti. Yedek parça taşımıyorlardı ve delik büyür ya da tamamen parçalanırsa daha kötü durumda bile olabilirlerdi.

Saatler Alex'in güçsüz düşen atlara su verip onları dinlendirmek için nadiren verdiği molalarla geçiyordu. Atlar da yolcular kadar sıkıntı çekiyormuş gibi gözüküyorlardı; parlak kahverengi tüylerini tuz kaplamıştı, böğürleri titriyordu ve gem vurulmuş ağızları sıyrılmıştı. Sadece Gölge etkilenmemiş gibiydi. Kömür karası başını kaldırmış, kuyruğunu ipekten bir yelpaze gibi kavıştırmış, kolayca arabanın arkasından gidiyordu.

Alex'i yüksek sesle nefes alıp veren atlara su verirken izleyen Catherine keyifsizce, "Bu zavallı hayvanların canına okuyorsun," diye mırıldandı. "Bu arabayı bırak dinlenmeden on gün, on saat boyunca bile çekemezlerdi. Onları bu kadar zorlaman gerekiyor mu?"

Alex kadifemsi tüylerini okşayarak hayvanların kaputbezinden kovadan azar azar su içmelerine izin verdi. Catherine elbette haklıydı. Atları çok zorluyordu. Herkesi çok zorluyordu. Ama etraflarını saran ormanın tüyler ürpertici ıssızlığını düşünürken

bile alınındaki kırıksıklıklar biraz daha derinleşiyordu. Son bir saatte yüksek tepeciklere tırmanıp çevrelerinden dolanıyorlardı ve havadaki sis yoğunlaşırken gölgeler koyulaşıyordu.

“Yaklaşık bir saatlik bir yolumuz kaldı. Gölge’yi alıp nehre ne kadar uzaklıkta olduğumuzu öğrenmem için sürmeye devam etmem belki de en iyisidir. Sence bir süreliğine kendin idare edebilir misin?”

“Kendim mi?” Catherine atlarla ilgili eleştirisini ciddiye alacağını düşünmediğinden birden ona baktı.

“Uzun sürmeyecek. Sadece ben nehri bulana kadar.”

“Bulana kadar mı? Yani nerede olduğunu bilmiyor musun? Nerede *olduğumuzu* bilmiyor musun?” Kollarını kavuşturup sakinleşmek için derin bir nefes aldı. “Kaybolduğumuzu söylemeye mi çalışıyorsun?”

“Şu an için yanlış yerdeyiz. Hem uzun zamandır buralardan geçmiyordum.”

Catherine’in yüzünde belirmesini beklediği öfkeli ve nefret dolu ifadeyi görmedi. Genç kız bunun yerine itirafına sakince, hatta biraz alaycı bir şekilde karşılık verdi.

“Ormandan nasıl çıkacağını bilmiyorsun ama casus olduğunu mu söylüyorsun?”

“Bu unvanı bana sen verdin, ben değil.”

“Düşman için bilgi toplayan insana başka ne denir?”

“Hâlâ düşmanınız olduğumu mu düşünüyorsunuz?”

Catherine biraz dolaylı bir cevap verdi. “Sizi kesinlikle arkadaş olarak görmüyorum.”

Cameron hafifçe sırttı ve Catherine’e olan hayranlığı biraz daha arttı. “Hadi, karşılaştığımız günden beri hayatının oldukça renklendiğini itiraf et. Torunlarına anlatacağın tecrübelerini düşün.”

Catherine kuru bir sesle, “Günün her dakikası korkmak,” diye başladı sözlerine. “Silahlı askerlerle karşı karşıya gelip neredey-

se ölecek olmak... Pek de uyku öncesi anlatılabilecek masallar değil. Ayrıca *çocuklarımı* görecektir kadar yaşar mıyım, o da belli değil."

"Hanımefendi, bu inatçılıkla şüphesiz çok uzun yıllar yaşarsınız."

Catherine onun kadar iyimser değildi. "Nerede olduğumuza dair bir fikrin yoksa nehre nereden bakmayı düşündüğünü söyle misin lütfen?"

Islık çalarak Gölge'yi çağırdı ve yanında kıpırdanırken iri vücuduyla atın üzerine atladı. "Bir saat içinde geri dönmezsem bilin ki yanlış yere gittim."

"Yani beni... Bizi, hepimizi... Öylece bırakıyor musun?"

Alex ona bakınca kalp atışlarının hızlandığını hissetti. Altın rengi saçlarının yarısı tokalardan sıyrılmış, omuzlarına dağınık bir şekilde dökülüyordu. Teni solgundu ama hafifçe büzdüğü dudaklarıyla koyu yeşil ormanın ve mavi-beyaz sisin içinde canlı, narin, dahası ıslık ıslık gözüküyordu. Eteği yırtılmış, kan ve çamurla lekelenmişti ve önünde duran kirli kimsesiz kıızı izinsiz avlandığı için onu tutuklattırmadan önce babasının ormanından çıkmasını emreden cadalozla karşılaşmıyordu.

Catherine'in sorusunu cevaplamak yerine eğilip çenesini tuttu ve dudaklarını dudaklarına götürdü. Onu uzun uzun öptü ve geri çekildiğinde genç kız *sadece* o gideceği için kafası karışık gözüküyordu.

"Çok uzun sürmeyecek," diye söz verdi Cameron.

"Şeref sözü mü?" diyerek iç çekti.

Cameron yeniden hafifçe güldü. "Şeref sözü."

Hemen atı hızlandırdı ve dakikalar içinde çok ağaçlı yoldaki bir kavisin ardında gözden kayboldu. Catherine olduğu yerde kalıp geriye *sadece* rüzgarın ve ormanın sesi kalana kadar toynak seslerini dinledi. Elini kaldırdı, parmaklarını hâlâ Cameron'ın öpücüğüyle

sıcak olan dudaklarına götürdü. Aslında bütün vücudu sıcaktı ve kanının değişik duygularla kaynadığını hissediyordu.

Diğer yandan onu en başta kibirli ve küçümseyici gösteren özgüveni ve kendinden emin duruşu takdir ediyordu. Ama onu tanıdıkça onun hayatına girmesine karşı önlem almak için daha fazla neden görüyordu. Cameron tehlikeliydi ve ne yapacağı belli olmazdı. Casusluğu hemen akla uygun şekilde açıklayabiliyor görünüyordu; onu kaçırıp isteği dışında İskoçya'ya kadar kendisiyle gelmeye zorladığını bu kadar kolay mı kabul ediyordu? Catherine'in onun artık birinin canını alabileceğinden kuşkusu kalmadığını... Bir katil olduğunu? O araya girmeseydi Gordon Ross Campbell'ı öldürebilirdi... Ama onun yerinde kim olsa aynı şeyi yapmaz mıydı? Siyah Bekçi'nin ihaneti, hilekarlığı ve yarattığı ölüm korkusu herkesi endişelendirmişti. Tanrım, tüfek dolu olsaydı Campbell'ı kendisi de öldürebilirdi.

Catherine iç çekti ve arabaya dönmeden önce boş orman yoluna son kez baktı. Alex, artık Cameron topraklarında olduklarını ve askeri birliklerden korkmayı gerektirecek bir şey olmadığını söylemişti ama artan karanlık içini ürpertiyordu.

"Bayan Catherine?"

Deirdre'nin fısıltısını duyan Catherine iç çekip hızla döndü.

"Ah. Özür dilerim, leydim, ama korkarım Bay MacKail kötüleşmeye devam ediyor. Alnı her geçen saat biraz daha ısınmış ve onu serinletmek için kovada daha fazla su kalmadı. Sizce yakınlarda bir dere ya da nehir var mıdır?"

Catherine tekrar korkutucu ormana baktı, eğreltiotlarının arkasının ona gizlice bakan kirli, bıyıklı yüzlerle dolu olduğuna emindi. Gerçek anlamda rüzgar esiyor olmasa da etraflarındaki dallar çıtırdıyordu. Su aramak için nispeten daha güvenli olan yolu bırakma düşüncesi bir mezarda piknik yapma düşüncesi ne kadar çekiciyse ancak o kadar çekiciydi.

Cameron onları nasıl bu şekilde bırakabilirdi? Dünyadaki en iyi - belki de tek - arkadaşı yavaşça ölüyordu. Bu durum İskoçyalı'nın umrunda değil miydi?

Ayrıca Catherine Cameron topraklarında olduklarını belli eden çit, çalı engel ya da işaret görmemişti. Ya biri onları ormana kadar izlediyse? Muhtemelen kana susamış Jakobit asileriyle dolu bir ormanın ortasında güzel bir İngiliz at arabasındaki İngilizce konuşan iki kadın...

"Yüce Tanrım," diye mırıldandı. "Bizi yalnız bırakmadan önce su kaynaklarını kontrol edemez miydi?"

Deirdre aracın penceresinden, "Bizi terk mi etti? Bay Cameron bizi terk mi etti?" diye sordu.

"Tamamen kaybolduğumuzu itiraf etti. Nehri bulabileceğini, böylece güvenliğimizi sağlayabileceğini *düşünüyor*."

"Ah." Deirdre araçtaki yerine oturdu. "O zaman ona inanmalıyız, değil mi? Ayrıca burada Bay MacKail ile kalmayı tercih ederseniz ben gidip su ararım, sorun değil."

Catherine onun sorusunu ve önerisini kaşlarını çatarak reddetti. O boğucu arabada, kan ve ter kokusu içinde bir dakikadan fazla kalırsa dayanamaz bağıırdı.

"Hayır. Ben giderim. Yakınlarda bir pınar olmalı, sesini duyabiliyorum."

Deirdre kovayı ona uzattı, ayrıca ona Cameron'ın ölen bekçilerden topladığı İskoç hançerlerinden birini verdi ve Catherine dudağını o kadar sert ısırıldı ki kan tadı aldı.

Deirdre, "Belki bir tavşan ya da bildiğin görürsünüz," dedi. "O kadar açım ki."

Catherine kızın korkularını azaltma çabasına belli belirsiz güldü. "Çok uzun sürmez. Bu arada o kötü adamı dönerse ona ateşe ihtiyacımız olduğunu söyle. Çay için biraz çuha çiçeği veya semizotu bulmaya çalışacağım. Sıcak bir şeyler çok iyi gelir."

Arabanın batısına doğru karışık fidanların arasından dikkatle yukarı çıkmaya başladı. Birkaç adımda bir duruyor ve omzunun üzerinden arabaya bakarak gizemli bir elin onu yakalayıp korunç bir hayal dünyasına çekmek için hazırlanmadığından emin oluyordu. Akarsuyun sesini dinleyerek kaynağına ulaşmaya çalışıyor, yukarı çıktıkça sesi daha net duyabiliyordu. Cameron su kaynakları için fazla endişeli gözükmemiştir, belki de haklıydı, çünkü bu dağlar derelerle ve doğal sularla parçalıydı.

Yukarılara çıktıkça ormanın sessizliği etrafını bir örtü gibi sarıyordu. Havadaki nem arttıkça alındaki ve göğüslerinin arasındaki teri hissedebiliyordu. Bu kez soluklanmak için durduğunda sisten bir duvarın arkasında kalan arabayı göremedi. Koşarak geri dönmek istedi ama uzaktan gelen bir *blip* sesi dikkatini çekti. Hızla dizlerine kadar gelen son eğreltiotlarını da geçti ve işte oradaydı: İki büyük kayanın arasındaki küçük bir çatlaktan ince bir şerit halinde su akıyordu. El yapımı bir fıskiye den çıkıyormuş gibi görünen sığ bir havuzda biriken su taşlara çarpıp kara, süngersi toprağa dökülüyordu.

Catherine yorgun bir biçimde küçük havuzun yanına diz çöktü ve hançerle kovayı yosunların üzerine koydu. Avuçlarını birleştirerek çanak gibi açtı, korsesine dökülmesine izin vererek yüzüne ve boğazına soğuk su çarptı. Elbisesinin kumlu ve gevşek kollarını yukarı kıvrıp ellerindeki ve kollarındaki kiri yıkadı, sonra çoraplarını indirip ağrıyan ayaklarını ıslattı. Vicdanı ona aşağıda bekleyen güçten düşmüş, ateşler içinde yanan adamı hatırlattı. fakat kovayı almak için döndüğünde kalbi yerinden çıkacakmış gibi hızla atmaya başladı.

Uzattığı elinin azıcık ilerisinde bir çift kaba ayakkabı gördü. Elmas işlemeli çorapları kaslı bacaklarının üzerinde, kemikli dizinin hemen altında bitiyordu. Kıllı, erkeksi uylukları İskoç eteğinin katları altına gizlenmişti. Beline geniş bir örtü dolamış.

ucunu omuzlarına atmıştı. Tartanının altında, kaslı kollarına göre oldukça küçük ve dar gözüken kolsuz, deri bir yelek vardı. Kömür karası, yıpranmış bir tel kadar kırışmış sakalı yüzünü buzlu bir kaya parçasından daha sert ve korkutucu gösteriyordu. Kafasındaki saç kütesinin üzerine şık bir açıyla eğik olarak yün bir şapka takmış, armasının içine biraz ot sıkıştırmıştı.

Catherine ellerini ağzına götürüp bağırdı. O bir asiydi! Kuşların ötüşü ya da yol boyunca izleniyormuş gibi hissetmesi hayal değildi! Üstelik - asinin arkasındakileri görünce gözleri büyüdü - ağaçların arasından yavaşça dört... Beş... Altı İskoçyalı daha çıkıyordu.

Catherine Augustine Ashbrooke aynı gün içerisinde, o genç yaşına kadar ikinci kez bayıldı.

Alex arabadan uzaklaştığında aklı ormanda ya da yeşilliklerin ardında karşılaşılabileceği tehlikelerde değildi. Bunun yerine aklı yolda, özellikle de görüş açısından çıkana kadar onu izleyen me-nekşe renkli gözlerdeydi.

Bu yüzden Gölge ortalarına girene dek yolun iki tarafındaki silahlı grubu ayırt edemedi. Bir hareketlenme fark ettiğinde artık çok geçti. Parlayan tüfekleriyle önünü kesmişler ve daha Alex tabancasını çekmeden parmaklarını tetiklere götürmüşlerdi.

Karanlığın içinden bir ses, "Yerinde olsam bunu yapmazdım," dedi.

Alex sesin nereden geldiğine baktı ve sırtını budaklı ağaç gövdesine rahatça yaslamış iriyarı bir İskoçyalı gördü. Ağaç tam gelişmişti ama adamın omuzlarının genişliğinin gölgesinde kalıyordu. İskoç yaklaşık olarak iki metre kadardı ve kaslı omuzlarına kral pelerini gibi dökülüp sakalına karışan saman rengi aslan yelesine benzer saçlarıyla daha da iri görünüyordu. Küçük, hem insani hem de hayvani gözüken şahinimsi gözleri kumazca hiçbir şeyi kaçınıyordu.

Alex ellerini görebilecekleri şekilde tutuyordu ve ilk tepkisinden sonra başka ani harekette bulunmadı. Gölge mermerden siyah bir heykel gibi kımıldamadan duruyordu, kulaklarını havaya dikmişti ve emir beklerken titriyordu.

İskoçyalı, “Evden uzaklaşıp kaybolmuş gibi gözüküyorsun, *Sakson*,” diye sataştı. Alaycı bir şekilde Cameron’ın canlı kahverengi redingotunu, fırırlı gömleğini, saten yeleğini ve üzerine tam oturmuş pantolonunu inceledi. “Kefaretini ödeyecek paran varmış gibi görünüyor. Ama bu dağlarda tek başına ata binmemen konusunda seni uyarmadılar mı?”

Alex sakın bir şekilde, “Beni sadece asi pusularına karşı arkamı kollamam için uyardılar. Cameronlar adındaki dinsiz, beceriksiz bir klanın bu dağlara akın ettiği söylediler.”

İri İskoç daha fazla silahı hazır hale getirirlerken çıkan sesle ellerini havaya kaldırdı. “Pek aklıselim değilsin, *Sakson*. Sana verilen tavsiyeye kulak vermeliydin.”

Alex dikkatle ve yavaşça atından indi. “Genelde almak istemediğim tavsiyelere kulak vermem, özellikle bu tavsiyeyi Campbell adındaki bir piç vermişse.”

Highlandlı sırtını dayadığı ağaçtan öne çıktı. Tekrar Alex’in kıyafetine baktı, fakat bakışları bu kez kurumuş kan lekelerine takıldı.

“Sen kimsin, *Sakson*? Ve Campbell’la ne alıp veremediğin var?”

Alex Gölge’yi sakinleştirmek için ağızlığını okşadı. “Bu sorulara vereceğim cevapları bilmiyorsan, Struan MacSorley, sefil hayatının geri kalanını ormanda meşe palamutları ekerek geçirmeyi hak ediyorsun demektir.”

İri İskoç öne doğru kaygı verici bir adım attı. “Arı gibi sivri bir dilin var. Sesin, pantolonuna göre fazla büyük olduğundan ara sıra dövmeye bayıldığım küçük, kızgın bir zibidinin sesine ben-

ziyor. Altta kalmıyordu ama **bu** uzun zaman önceydi. Duyduğuma göre daha yumuşak başlı olmuş ve artık güzel kokuyormuş. Küçük bir kız gibi de güzelmış.”

Alex bir adım daha attı. “Nefesi ekşi kokan bir Lochaber domuzuna diz çöktürüp... Bunu yaparken neşeli ezgiler fısıldayacak kadar yumuşamadı.”

MacSorley sırtarak, “Belki denemesine izin veririm,” dedi ve kollarını iyice açıp Alex’e sıkıca sarıldı. “Alasdair! Alasdair! Aman Tanrım, seni görmek ne kadar güzel! Lochiel endişeden aklını yitirecekti. Lochy Gölü’nden Glencoe’ya kadar bütün vadileri ve açık alanları arattı!”

“Spean yakınlarında bazı sorunlarla karşılaştık. Direkt oradan gelecektik ama... Uzun hikaye ve yol üzerinde yaralı bir adamla iki kadın bıraktım.”

Gür kaşlarını kaldırıp birbirlerine baktılar ve adam öldürücü kucaklamasına son verdi. “Tanrım, burada durmuş balıkçı kadınlar gibi saçma sapan konuşmak yerine neden böyle söylemedin? Yaralı adam kim?”

“Aluinn MacKail. Göğsünden vuruldu...”

“Angus! Midillileri çıkar ve üç kişi Achnacarry’ye gidin. yaralı bir adamımız olduğunu söylemeyi de unutma. Madach. adamların yarısı burada seninle kalsın, geri kalanı benimle gelecek. Bir de Tanrı aşkına, Siyah Cameron bunu bir hakaret olarak görüp hepinizin canını okumadan önce o silahları kaldırın!” Durup Alex’e yakından baktı. “İki kadın mı demiştin?”

Alex, “Çok uzun hikaye,” diye mırıldandı. MacSorley’in önüne kaba tüylü bir at getirilince Alex de yeniden Gölge’ye bindi. “Peki Achnacarry’den ne haber? Kardeşimin bana olan inancının azalması dışında herkes iyi mi? Duyduğum doğru mu? Hebrides’e düşmanlar mı inmiş?”

MacSorley hüznü bir halde, “Evet efendim,” diyerek ba-

şıyla onayladı. "Yakışıklı Minik Prens Charles geldi ya da öyle söylüyor."

Alex Prens Charles'ın İskoçya'ya dönüşünün onaylanmasıyla telaşlanarak Gölge'yi döndürdü ve sessizce ilerlemeye başladı. Fakat sonuçları düşünecek vakit yoktu. Yoldaki ikinci kavisten sonra arabayı ve üç yolcudan ikisini gördüler. Üçüncüsünün ise nerede olduğunu uzun, kulak tırmalayıcı çığlığından anladılar.

Tartanlı İskoçyalı hızla eğilip Catherine'i yere düşmeden yakaladı.

İskoçça küfretti, arkadaki tepeden gelen ayak seslerini duyunca yeniden küfretti.

Hızla dönüp, "Kız bayıldı. Ona dokunmadım bile, bayıldı," dedi.

Alex hızla koşup bir dizinin üzerine çöktü. "Endişelenecek bir şey yok, bu bayılma işinde gitgide uzmanlaşıyor. Catherine?" Yanağını okşadı ve bükülen bileklerinden birini ovuşturdu, "Catherine, beni duyabiliyor musun? Her şey yolunda. Arkadaşlarının yanındasın. Catherine..."

Catherine başını salladı ve yavaşça kendine geldi. Gözkapaklarını birden açtı ama ona doğru eğilmiş olan adamın yakışıklı yüzüne odaklanıp onu tanıması bir iki dakika sürdü. Gözleri büyüdü ve dudakları aralandı. İç çekip Alex'e sarıldı.

"Alex! Ah Alex, geri döndün!"

Yumuşak bir sesle, "Tabii ki döndüm. Söz vermemiş miydum?" dedi.

"Ah, evet ama..." Catherine susup Alex'in omzunun üzerinden on ya da daha fazla sayıdaki bıyıklı adama baktı. "Alex! Alex, seni de mi yakaladılar?"

"Beni de mi yakaladılar?" Bir an için şaşkın gözükten sonra gülümsedi. "Bunlar Cameronlar, Catherine. Ağabeyimin

adamları. Günlerdir bizi arıyorlar. Kendini daha iyi hissediyor musun? Ayağa kalkabilir misin?"

Catherine ona ne kadar sıkıcı ve samimi sandığını birden fark edip duraksadı. "Evet. Evet, elbette kalkabilirim."

Cameron kolunu koruyucu bir şekilde beline götürüp Catherine'in ayağa kalkmasına yardım etti. Sözde arkadaşlara hâlâ bir anlam veremeyen Catherine hafifçe sendeleyip arsızca Cameron'a yaslandı. O gün karşılaştıkları İskoç etekli adamlardan daha iyi ya da daha tehlikesiz görünmüyorlardı.

"Onların kim olduklarından emin misin?" diye fısıldadı. "Sonuçta İain'in da kuzenin olduğunu düşünmüştün."

Alex kaşlarını çatı. "Evet, kendini daha iyi hissettiğimi görebiliyorum. Öyleyse karanlık çökmeden harekete geçsek iyi olur."

"Nehre yakın mıyız? Buldun mu?"

"İlerideki dağ sırtında. Endişelenme, şimdi güvendesin. Araba seni birkaç saat içinde Achnacarry'ye götürecektir. Ben adamlardan birkaçıyla devam edeceğim ama seni koruyacaklar. Seni bira..."

"Hayır!" Catherine o zamana kadar sesini alçak tutmuştu ama tekrar yalnız kalacağını duyunca yaşadığı şok bazı adamların içgüdüsel olarak silahlarına uzanmasına sebep olan tiz bir sesle bağırmasına sebep oldu. "Hayır! Hayır, beni hiç kimseyle bırakmayacaksın! Bu adamları tanımıyorum, bu adamlara güvenmem için bir sebep yok. Ayrıca ne yapmam ve nereye gitmem gerektiğinin söylenmesinden bıktım! Valizinin bir parçası değilim, laos olsun. Karınım!"

Ormanda öyle bir sessizlik oldu ki sis bile ağaçların arasında kıvrılmayı bırakmış, onları dinliyor gibiydi. Alex, Catherine'e bileğini tuttu ama onu durdurmak için artık çok geçti. Her söylediğini takip eden keskin, meraklı bakışların farkında olmadan Catherine aklına geleni söylemeye devam etti.

"*Karınım*, hani bana hatırlatıp duruyordun ya. Nasıl olduğu veya bu aşağılamaya ne kadar katlanacağım fark etmez, yine de *karınım*! Hizmetçi ya da çocuk veya sadece yüzüme vurmak istediğin zamanlarda karın değilim!"

Adamlar arasında daha fazla şaşkın bakışmalar oldu. Çoğu sadece İskoçça konuşuyordu, fakat İngilizceyi anlayanlar Catherine'in öfkeli konuşmasını onlara tercüme ediyorlardı.

Alex'in çene kasları öfkeden titriyordu ve gece mavisi gözlerini inanamaz bir şekilde öfkeyle Catherine'e dikmişti. Catherine yavaşça ne yaptığının farkına varmaya başladı. O ana kadar onu ailesine kim olarak tanıtmayı planladığını aklına bile getirmemişti. Evliliklerini yasal ya da bağlayıcı olarak görmemişti. Alex de öyle. Ama şimdi... Evliliklerini klanından bir grup adamın içinde ilan etmişti.

İç çekip parmak uçlarını dudaklarına götürdü ve "Özür dilerim," dedi. "Ne söylediğimin farkında değildim. Düşünemedim. Belki açıklarsam..."

Soğuk bir şekilde, "Oldukça iyi bir açıklama yaptın," dedi Alex.

"Ama bir şey yapmalısın! Onların buna inanmasına izin veremezsin!"

"Şu an onların neye inandığının bir önemi yok. Benim inandığım şey ise kesinlikle şu andan itibaren çeneni sıkıca kapatman gerektiği." Sesindeki öfke sertçe Catherine'in üst kolunu kavrayan elinin vahşiliğine uyuyordu. "Ve kesinlikle haklısın: Seni yalnız bırakamam. Struan..." İri İskoçyalı'ya döndü. "Fazla bir atın var mı?"

MacSorley hâlâ şaşkın görünüyordu. "Ne? Ah evet. Evet. Çocuklardan biri midillisini verebilir."

Catherine kolunu kurtarmaya çalışarak, "Ben... Ben arabada kalmak istiyorum," dedi. "Deirdre'nin yanında olmayı tercih ederim."

Alex, "Benimle geliyorsun, *karıcığım*," dedi. "Ama bu meseleyi daha fazla tartışmak istersen bir İskoçyalı'nın yersiz konuşan karısını nasıl terbiye ettiğini sana seve seve gösterebilirim."

Catherine ağzını açtı, fakat Alex'in koyu gözlerinde beliren kararlı ifadeyi görüp meydan okumamaya karar vererek ses çıkarmadan yeniden kapattı.

Alex ise Catherine'in ona karşı gelmesini *neredeyse* istiyor sayılırdı. Bir gün sonra - bir *saat* sonra onu güvenilir bir şekilde yüksek köprüden William Kalesi'ne götürmüş olacaktı. Argyleliler'in canları cehenneme. Gordon Ross Campbell'in canı cehenneme. Yıldızların altında Catherine Ashbrooke'la dans etmesine neden olan her ne ise canı cehenneme!

Catherine Achnacarry'ye kadar olan yolun kalanında hiç ses çıkarmadı. Cameron yamaçta ona sırtını döndüğünden beri hiç bakmamış ya da onunla hiç konuşmamıştı. Catherine aralarında esen gerginlik rüzgarlarını hissedebiliyordu ve kötü bir zamanlamayla yaptığı sürçülisan için suçunu kabul etmeye hazırды. Fakat Cameron'ın tutumu adil ve akla uygun değildi: Catherine sanki onu kindar bir şekilde kasten tuzağına düşürmüştü!

Silahlı bir korumanın varlığıyla kendini daha rahat hissetmek şöyle dursun, yaşanacaklar için gitgide daha da temkinli olmaya başladığını fark etti. Bu saçmalığın bu kadar uzayacağını ya da onu İskoçya'nın ortasına kadar sürükleyeceğini asla düşünmeyen Catherine değerli evinin neye benzeyeceğini ya da orada nasıl karşılanacağını düşünmeye de cesaret edemiyordu. Gözünün önüne ateşle aydınlanan mağaralar ve büyük sarkıtlar geliyordu. Cameron evinden bir kale olarak bahsetmişti ama Catherine'in şimdiye dek gördüğü yapılar dar, iğrenç kokulu taş kulübelereydi. Bir ya da iki kez uzaktan savaş alanları görmüştü ama ilk izlenimi kötü ve korku verici olmuş, aklına babasının anlattığı masallarda geçen pis kokulu kürk giysiler giyip dağlarda, gizli

barınaklarda yaşayan anormal kalın aksanlı barbarlar gelmişti. Eski taş kaleler, çirkin yaratıkların ya da grotesk figürlerin gardiyanlık yaptığı zindanlar, surlar... Achnacarry de böyle bir yer miydi? Orada yaşayanlar da bu sessiz, kavgacı atlılar gibi uzun uzun ona bakıp arkasından alay ederler miydi?

Çok yorgundu, korkmuştu ve kafası karıştıktı. İskoçya sınırını geçtiklerinden beri yıkanmamış veya alışık olduğu şeylerden yememişti. Cameron valizleri bırakmayı uygun gördüğünden beri üzerindeki pis, lekeli elbise sahip olduğu tek giysisiydi. Geceleri nemden korunmak için pelerini ya da şalı bile yoktu. Adamlardan biri kirli bir köylü gibi başına ve omuzlarına sarması için istemeye istemeye bir parça yün tartan vermişti. Parmakları sert deri dizginleri eldivensiz tuttuğu için acıyordu. Saçları düğümlemişti; burnu kızarmıştı ve akıyordu; gözleri yaştan, kirden ve ümitsizlikten neredeyse kapalıydı; vücudunun bazı yerleri öyle ağrıyordu ki belki de yara bere içindeydi.

Güneş uzun zaman önce mavi-siyah dağların ardında kaybolmuştu. İzledikleri yol bir göl kenarından geçiyor, kıyı çizgisinden kıvrılan bir yılan gibi dönüyordu ve bazı yerler o kadar sisliydi ki saydam bir duvarın içinden geçiyorlarmış gibiydi. Hava nemliydi, dahası sislerin arkasında meyve ağaçları saklıymış gibi tatlı kokuyordu ve bir virajı dönüp sisi aşacak kadar yukarı çıkılabilirdi. Elma ağaçları ile yolun iki kenarı boyunca karaağaç sıraları gördüğüne emindi. Bu şahane gezi yerinin sonunda Achnacarry Kalesi vardı.

İki derin, mürekkep rengi gölün arasındaki kanalın üzerinden alacakaranlığın son anlarındaki gökyüzüne doğru devrilişini renge renge uzun, sağlam bir duvar uzanıyordu. Duvar bir uçurumun kenarından dimdik yükseliyor, soğuk taş yüzü sessizlik için mükemmel bir cevher olan yerde korkunç ve öldürücü görünüyordu. Kalenin kendisi üzerlerinde pas rengi küçük kuleler olan büyük,

kare şeklinde savaş kalelerinden oluşuyordu. Her biri özenle tasarlanmış ve bir diğerine uydurulmuş uzun oda sıraları üst katları oluşturmak için duvarlarla desteklenmişti ve hepsinin etrafında nöbetçi askerlerin her yönden görebilecekleri uzun, testere dişli mazgallı siperler vardı.

Catherine doğal olarak hayran kalmıştı. Achnacarry Kalesi, Rosewood Malikanesi'nin en az dört katıydı ve savunma ihtiyacı doğarsa küçük bir kasabayı içine alacak kadar genişti.

Kaleye giden yol iyice sıkıştırılmış toprak ve koyu mil denilen kırma taşlardan oluşuyordu - Catherine karaağaç sıralarının yarattığı gölge için verilen bu ismi sonradan öğrenmişti. Yer yer ortalama iki buçuk metreye dek yükselen göğüs siperleri yaklaştıkça daha da etkileyici hale geliyordu. Girişte iki parlak fener vardı. Büyük, kare şeklindeki gözetleme kulelerinin arasındaki siyah meşe odunundan kapılar büyük bir at arabasının kapısının açılabilceği genişlikteydi ve kale kapısıyla, giriş yolunu son anda kapatmak için yere indirilebilecek kirpi parmaklıkla korunuyordu. Limanla kapı arasındaki duvarlar aralıklı yerlerden tüfekli adamların davetsiz misafirleri sorgulamasına yetecek kadar kayabiliyordu. Yerler de tahta kaplıydı ve atlıların sesi içteki avlulularda yüksek sesle yankılanıyordu.

Duvarların içinde Normandiya kaleleri tarzında şekillendirilmiş iki dış kale duvarı vardı. Uzun bir ışıklı pencere sırası ikisinin arasından köprü gibi geçiyor, yerdeki tonozlu taşlar yürüme yolunu oluşturuyordu. "Köprü" uzun bir geçit oluşturup kalenin iki ana kanadını birbirine bağlıyordu. Gözetleme binaları, ağllar, nalbant dükkânı ve dok alanı binasının yanı sıra tüm dış avlu boyunca ahırlar göze çarpıyordu. Bu kısımda aynı zamanda hizmetçi odaları, askeri karakol, mutfak ve çamaşırhaneyi içeren iki büyük ek bina da bulunuyordu. Neredeyse her pencereden dışarı

ışık süzülüyordu ve at toynaklarının yankısıyla insanlar gelenleri görmek için meraklı bakışlarla alanı doldurmuşlardı.

Ortasında büyük bir taş duran ikinci avlu nispeten daha küçüktü. Burada şapel, et ya da balığın odun dumanına maruz bırakılarak muhafaza edildiği yer ve aile mutfağının yanı sıra yaşam alanları vardı. Catherine önce heyecanlı mırıltılar duydu, sonra kemerli geçitten geçip geceyarısı gelen misafirleri karşılamak için yollara dökülen adamları ve kadınları görerek şaşkınlığa uğradı. Kırmızı, yeşil ve mavi tartanlar giymiş adamların hepsi destansıydı - uzun ve geniş göğüslüydüler. Bazıları elinde meşale ve fener tutuyordu ki bu sayede kısa süre içinde sisli hava biraz daha dumanlı hale gelip titreyen sarı alevlerle lekелendi.

Catherine Roma İmparatorluğu döneminde aslanlara yem edilen Hristiyanlarla ilgili hikayeler okumuştı - hissettiklerini anlamaya başlıyordu. Cameron dağlardan geçtikleri uzun yol boyunca ona çok vahşice davranmıştı, fakat atından inip kendisini ona el sallayıp tokalaşmak isteyen insanların arasına atınca gülüp kakhahalar attığı görüldü. Cameron birbirine benzer adamlar ve kadınlarla kucaklaşarak bir mutlu gruptan diğerine geçti ve sonunda kendisini ana girişin önünde buldu.

Orada, açık kapılardan gelen ışığın içinde uzun boylu, zayıf, hoş bir adam sabırla bekliyordu. Yüzü Alex'in yüzünden daha az kemikli ve ten rengi esmer kardeşine kıyasla çok daha açık renkteydi. Kuşkusuz bir aile üyesiydi. Ve şüphesiz önemli bir konumdaydı. Üzerinde kırmızı ve siyah ekoseli bir yün pantolon ile avcı yeşili, kolları altın ipliklerle süslü siyah bir redingot vardı. Catherine onun Donald Cameron olduğunu tahmin etti ve bunu fark edince rahatlayarak iç çekti. Bir barbara ya da onu bir mağarada rehin olarak tutacak birine benzemiyordu. Tamamen deliliğin ortasına daldığına inanmaya başladığı bir dünyanın ortasında bu adam mantıklı ve kesinlikle uygar gözüküyordu.

Genişleyen kalabalıktaki insanlar yavaşça sessizleşip iki kardeşin bir araya gelişini izlemek için teker teker döndüler. Uzun bir süre boyunca iki adam da hareket etmedi ve ikisi de parlayan gözlerle birbirine gülümsedi.

Sonunda lider, "Demek öyle. Demek sonunda eve döndün Alexander Cameron," diyerek konuşmaya başladı. "Yüce Tanrım, aradan geçen uzun yıllar boyunca güzel yüzünü çok özledik."

Alex sessizce, "Benim sizin yüzünüzü özlediğim kadar olamaz," dedi.

İki adam bir araya gelip sarılınca etraftakiler yeniden tezahüratlar ve kahkahalar attılar. Gürültü tekrar kesilince Donald Cameron yüksek sesle hovardanın eve dönüşünü kutlamak için İskoçça bira ve şampanya getirmelerini söyledi. Bu sırada Alex, Lochiel'nun yanındaki ince belli, koyu saçlı kadına döndü.

"Maura. Hâlâ İskoçya'daki en güzel kadınsın."

Leydi Cameron güldü ve Alex onu kucağına alıp mutlulukla döndürürken çekinmeden ağladı. Kazık kadar ve hantal görünümlü iki genç öne çıkıp kötü şöhretli amcalarına kendilerini tanıttılar, fakat başka formalitelerden önce tok sesli bir gürleme kalabalığı yeniden susturdu. Donald Cameron'ın daha kısa, daha geniş bir versiyonu kapıdan hızla çıkıp Alex'e samimi, sert bir şekilde sarıldı.

"Alasdair! Alasdair, yüzünü gören cennetlik! İşığa geç de daha iyi görelim! Tanrım... Aynı yaşlı Ewen'a benzemiş! Donald - Ewen Cameron'ın yeniden dünyaya gelmiş hali değilse oturup kendi ciğerimi yerim!"

Arkalarından bir ses, "Uğraşmana gerek yok, Archibald Cameron," dedi. "Senin ciğerin zaten kendi kendini yiyor."

İri doktorun koluna karısı - boyu Alex'in göğsüne anca gelen bir kadın - girmişti. Parıldayan gözlerle Alex'e bakarak, "Evine hoş geldin, hak etmesen de," dedi. "Akıcı konuşan, eğitilmiş bir adamsın ve eve yılda bir iki kere küçük bir nottan başka bir şey

göndermedin. Nankör domuz, busun işte sen. Bana kalsa seni yeniden Fransa'ya gönderirdim, umrumda olmazdı."

"Jeannie." Alex güldü. "Hiç değişmediğine çok sevindim. Hâlâ Lochaber'daki en sivri dilli sensin."

Parmağını Alex'in burnunun altına götürerek, "Seni devirebilecek kadar," diye uyardı. Tehdidine karşılık Alex onu kollarına alıp öyle sert ve hızlı döndürdü ki kadının kadife eteği bacaklarına dolandı. "Yeter! Yeter, aptal şey! Yediklerimi çıkarmadan önce bırak beni."

Alex onu bırakıp yeniden Archibald'a döndü. "Yolda bazı sıkıntılarımız oldu, biliyor musun?"

"Evet, Angus anlattı. Her şey hazır. Durumu çok mu kötü?"

"Altı saat boyunca arabada sallanmak zorunda kalmadan önce bile yeterince kötüydü. Çok kan kaybetti..."

Archibald lafa karıştı. "Araba mı? Tüm dünyaya eve döndüğünü mü ilan ettin?"

Alex vahşice, "Öyle gözüküyor ki tüm dünya zaten biliyor-du," dedi. Kısaca Gordon Ross Campbell'ın kallesliğini anlattı, fakat şaşkın fısıltılar ve avlunun ortasında hâlâ atının üzerinde duran tartana sarılı genç kız hakkında yapılan tahminler yüzünden konuşması yarıda kesildi. Catherine ise kendi adına unutulmaktan oldukça memnundu. Attan inme fikriyle kanı dondu, çünkü bu *orada* olduğu anlamına gelecekti. Genelde İskoçya'daki Jakobitler'in lideri olarak görülen adamın Highland'deki kalesindeydi. Ağabeyi ne kadar mantıklı ve uygar gözükse de bariz şekilde onun kadar ince olmayan bin civarı adamın bağlılığını ve kılıçlarını komuta ediyordu. Bu adamlardan bazıları onlarla gelmişti ve dağlarda ne olduğunu anlatıyorlardı. Bu fısıldaşmaların bazılarını duyan Archibald Cameron elini uzatıp bir şeytanı şaşkına çevirebilecek kadar yüksek sesle, "Karın mı?" dedi. "Tanrı bizi korusun, evlenip karını alarak mı geri döndün?"

Doktor cevap ya da bir açıklama beklemeden kalabalığın içinde kendine yol açarak ilerledi. İskoçça selamı da gülümsemesi kadar içtendi. Catherine söylediklerinin tek bir kelimesini bile anlamadı, sadece onu attan indirmek için kısa ve kalın ellerin uzandığını gördü.

Catherine geri çekilerek, "Bana dokunma," dedi. "Sakin bana dokunayım deme!"

Kültürlü İngiliz aksanı karşısında doktor fırça gibi kestane rengi kaşlarını kaldırıp şaşkınlıkla durdu.

Bütün şaşkın ve inanamaz bakışlar kendisine dönmeye başlayınca Alex'in yüzü öfkeden savunmaya hazır bir şekilde kızardı. Jeannie Cameron'ın şaşkınlıktan iç çekişinin hemen ardından Aluinn'in uyarısı aklından geçti.

"İngiliz mi? *Achnacarry*'ye karın olarak bir İngiliz mi getirdin?"

Alex yengesinin nefret dolu sesine ve bir o kadar da eş seçimini önce onlara onaylatması gerektiği fikrine tepki olarak yavaşça kalabalığın arasından geçerek korkudan titreyen Catherine'in durduğu yere doğru yürüdü. Bakışları Catherine'in o zamana dek gördüğü her şeyden çok daha soğuk ve kötüydü. Onu ne için uyardığı açık ve netti: *Hiçbir şey söyleme. Hiçbir şey yapma. Şimdilik idare et.*

Tek kelime etmeden uzandı ve Catherine'i belinden tutup attan indirdi. Gergin bir sessizlikle ona çşlık ederken tutuşu zoraki kibarlıktan ötürü sertti ve gülüşü sadece dudaklarının kenarlarını hafifçe yukarı kaldırmasından ibaretti.

"Catherine, ağabeyim Donald Cameron. Donald... Karım Catherine."

Catherine insanların kendisine baktığının ve klan liderinin aileye bir İngiliz'in katılacağına nasıl tepki vereceğini görmek için beklerken nefeslerini tuttuğunun farkındaydı.

Lider keskin mavi gözleriyle dikkatle onu inceledi, korkusu-

nu ve gerginliğini fark etmiş gibi gözükte, ardından konuyla ilgili nasıl hissettiğini düşünmeksizin Catherine'in soğuk ellerinden birini dudaklarına götürüp gülümseyerek öptü.

Sıcak bir şekilde, "Zor bulunur bir ayrıcalık ve kesinlikle büyük bir onur, Catherine," dedi. "Küçük kardeşimizin evlendiğini görmek ne kadar istediğimizi tahmin edemezsin. Ama senin gibi güzel bir bayana nasıl karşı koyabilirdi ki?"

Catherine kendini biraz daha aşağılanmış hissetti, çünkü o sırada pek de güzel değildi ve eğer onunla dalga geçiyorsa kaçak kardeşinden daha zalim ve vicdansızdı.

Maura Cameron resmi bir takdimi beklemedi ve bir adım öne çıkarak Catherine'in ellerini elleri arasına aldı.

"Tavırlarımızı mazur gör, tatlım," dedi. "Hepimiz endişeyle Alexander'ın dönüşünü bekliyorduk. Bunu farklı kılmak isteyeceğini tahmin etmeliydik. Ama hepimiz seni getirdiği için çok mutluyuz. *Achnacarry*'ye hoş geldin."

Archibald gruba yeniden katıldı ve Lochiel'nun uyanıcı bakışları altında oldukça uygarca selam mırıldanan karısı Jeannie ile birlikte Catherine'le tanıştı. Merakları üstün gelen oğullar, kızlar, teyzeler ve amcalar öne çıkmaya başladılar ama Leydi Maura kalabalığa engel oldu, kolunu Catherine'in beline koyup onu sıcak kaleye götürdü.

İngiliz eğitimi aldığını belli eden kendi kültürü aksanıyla, "Şimdilik bu kadar yeter," dedi. "Zavallı kızın üşüdüğünü ve aç olduğunu göremiyor musunuz? Jeannie... Mutfağa git ve akşam yemeğinden çorba kalmış mı bir bak. Archibald... Kutlamaya başlamadan önce ameliyat hazırlıklarını tamamlaman daha iyi olmaz mı? Aluinn MacKail bulanık gözlü ve titreyen eli bir doktor istemeyecektir. Donald..."

"Tamam aşkım. Tamam, haklısın. Karşılamaya ve benzeri şeyler için yarın bir sürü vaktimiz olacak." Alex'i kolundan tutup kapı-

ya doğru çekti. "Batı kulesindeki eski odaların krallara layık... Tabii... Şimdi daha rahat odalar istersen?"

Alex düz bir sesle, "Kule iyidir," dedi.

Maura Catherine'e cesaret vermek için hafifçe sarılarak, "Yükariya bolca sıcak su yollayacağım," dedi. "Uzunca bir banyo ve temiz kıyafetler ruhu da temizler."

Catherine telaşla kolundan çekilirken bile dönüp Alex'e bakarak, "B-benim yanımda başka giysi yok," diye kekeledi. "Valizlerimi atmak zorunda kaldık."

Leydi Cameron güldü. "Bu kadar büyük bir evde terzilerimiz kaybı telafi edene kadar bile seni giydiren sıkıntı yaşamayız. İpek, sırmalı kumaş ve Fransa'dan getirttiğimiz son moda elbise patronlarıyla dolu bir depomuz var."

"Ben... Size yük olmak istemem."

"Saçmalık. Artık ailedensin. Bizim olan her şey aynı zamanda senindir."

Catherine gözlerini girişten gelen parlak ışığa çevirip daha fazla itiraz etmedi ve kendisini goblenlerle, yüzyıllar boyunca Cameronlar'ı gösteren tabloların bulunduğu panellerle kaplı bir koridordan geçerken buldu. Tonoz çatı üç kat uzunluğundaydı ve her cilalı tahtadan kare panel dokunup boyanmış tablolarla aile tarihini dışa vuruyordu. Uzun koridorun sonunda tavan kadar yüksek, göl ve etrafındaki dağlardan oluşan nefes kesici bir manzara sunan pencerelerden bir duvar vardı.

Sadece bir ayağını diğerinin önüne koymaya odaklanan Catherine, Leydi Maura'yı şaşkınlıkla takip ediyordu. Başını sola çevirdiğinde huşu içinde envai çeşit kılıç, balta ve ortaçağ zırhını... Sağa çevirdiğinde ise hayranlıkla duvarlarda üç buçuk metre yüksekliğindeki oyukları dolduran eserleri ve serveti görüyordu. Zemin silahlara ve zırhlara, renkli desteklere ve aile kabartmalarına yansiyacak kadar zımparalanıp parlatılmış meşe

gurur
çubuklarıyla döşeliydi. Büyük salon gerçekten de oldukça büyüktü, Catherine daha önce böylesini hiç görmemişti.

Merdivenlerden çıkıp tasarımı ilki kadar etkileyici olmayan ama paneller ve küçük goblenler açısından eşit derecede zengin ikinci bir koridordan geçtiler. Catherine birkaç küçük koridordan ve merdiven boşluğundan geçerken kütüphaneye, oturma odalarına ve faaliyet odalarına göz attı. Oldukça büyük ve iyi mobilyalı odalar karşısında Catherine Achnacary'nin inanılmaz büyüklüğü ve zenginliğiyle yine şaşkına döndü.

Dıştaki iki avluyu birleştiren uzun köprüyü geçtiklerinde Catherine birden durdu. Bir sürü çok gözlü pencerenin arasında Cameron erkeklerinin ve kadınlarının gerçek boyutlardaki tabloları, altlarında da o kişinin çekirdek aile üyelerini gösteren minyatür grupları asılıydı. Bu, Cameron Klanı'nın etkileyici şekilde detaylı olarak hazırlanmış tarihçesiydi ve yorgunluğuna rağmen Catherine'in dikkatini çekmişti.

Maura taşıdığı kandili kaldırıp parlak ışığı Catherine'in en uzun süre baktığı portelere doğru tuttu.

"Büyük olan John Cameron'ın portesi - Donald ve Alex'in babası. Şu anda İtalya'da Kral James'in sarayında yaşıyor."

Catherine ailenin tipik özelliklerini hemen fark etti: Güçlü bir çene ve düşünceli gözlerdeki ışıltı. Hayal meyal Alex'in, babasının 1715 ayaklanmasının ardından vatandaşlık hakkını kaybetmiş sadık bir Jakobit olduğundan, Hanoverlı krala bağlılık yemini etmek yerine Stuart hakimiyeti altında sürgüne gönderilmeyi tercih ettiğinden bahsettiğini hatırladı.

"Donald doğal olarak onunla sıkı iletişim halinde ve klanımız Yaşlı Lochiel ile Genç Lochiel arasındaki ayrımı iyi biliyor ama... O gururlu ve inatçı olan yaşlı bir İskoçyalı, manevi baba-mızdır. Tahta yeniden İskoçyalı bir kral çıkana kadar geri dönmeyeceğine yemin ediyor. Donald'ın gönderdiği paraları kabul

etmiyor ve İtalya'da Cameron Klanı Lideri'nden ziyade sıradan bir saray mensubu gibi yaşıyor. Bence onu severdin. Çocuklar da onun iyi huylarından nasiplerini almışlar.”

Catherine yaşlı adamın asil yüz hatlarını daha yakından inceleyince onunkilerin de oğullarınıninki gibi güçlü ve katı olduğunu gördü. Donald ve Archibald mavikantaron rengindeki gözlerini ve kestane rengi saçlarını ondan alırken, Alexander'da geniş omuzları ve güçlü görünüşü baskındı. Portrenin altındaki minyatür gruplarda onun gibi açık tenli ama çirkin sayılabilecek kadar ince ve keskin yüz hatlarına sahip dördüncü bir oğul daha vardı.

Maura, “Fassefernlü John Cameron,” dedi. “Yarın burada olur, tanışırsın. O... Siyasetle pek ilgilenmez.”

Arkalarından gelen Jeannie, “Tam bir yüzkarası,” dedi. Rose Teyze olarak tanıtılmış ufak tefek beyaz saçlı bir kadın yanından yavaş yavaş ilerliyordu.

Maura sözü kesilmemiş gibi, “Cameronlar çok eski bir klan’dır,” diye devam etti. “Eil Gölü’nden ilk Cameron 1020’de Macbeth tarafından öldürüldü, fakat topraklarını korumak için o kadar cesur bir şekilde ve iyi dövüştü ki kral onu onurlandırdı, ona ‘öfkeliilerin öfkeliisi’ adını verdi... Klanın o zamandan beri sahip olduğu bir mottodur bu.”

Catherine başka bir portreye baktı ve garip şekilde kanın damarlarında hareketlendiğini hissetti. Mavi-siyah gözlerindeki yoğunluk tüylerini diken diken etti ve portedeki adamın hayatta olduğunu, nefes aldığını, duvardan zıplayarak aşağı inmeye hazır olduğunu hatırlayan Catherine ürperdi.

Maura, “Ewen Cameron,” dedi. “Kocanın büyükbabası.”

“Büyükbabası mı? Sanmıştım ki...”

Maura kandili biraz daha yukarı kaldırdı. “İnanılmaz derecede benziyor, değil mi? Alexander’ın çocukken bile torunu değil, oğlu olduğunu sanıyorlardı. Yaşlı köftehor güzel kadınların ya-

nında bundan gurur duyardı. Birçok Cameron kuşağından siyah saçlı ve siyah gözlü olan sadece o ikisiydi - kara tanrıdan kalan bir miras ya da efsane öyle söylüyor.”

Catherine'in ensesindeki ipeksi tüyler şaşkınlıkla ürperdi. “Kara tanrılar mı?”

Maura gülümseyerek, “Druidler,” dedi. “Doğduğunda seni ya büyüyle korurlar ya da lanetlerler; keskin bir gözle seni korurlar ya da her yanlış adımında vahşice sana gülerler. Ewen'ı kesinlikle korudular. Atılgan ve azametli, deli gibi cesaretliydi. 1649'da Kral Charles yenildikten sonra Cromwell'in yönetimine boyun eğmeyi reddetme cesaretini gösteren tek İskoç lorduydu. Beyaz yakalı, sığır hırsız bir piskoposa bağlılık yemini etmeyi, hatta Yeni Örnek Ordu'yu arazilerine zarar vermekle ve değerli hayvanları çalmakla suçlayıp yeni meclisten ücret talep etmeyi reddetti.”

İngiliz reformcunun tüm asilere uyguladığı hızlı ve katı adaletle ilgili hikayeler duymuş olan Catherine, “Cromwell ne yaptı?” diye sordu.

“Ona ücret ödedi. Ayrıca generallerine kesin olarak Cameron topraklarından uzak durmalarını emretti.”

Catherine esraren gizli biçimde yakışıklı yüzü incelerken Maura yumuşak bir sesle, “Etle tırnak gibiydiler, Ewen ile Alex. Yaşlı savaşçıdan sana hiç bahsetmediğine şaşırdım.”

“Dürüst olmak gerekirse...” Catherine boğazındaki yanmaya bir seferde son verme ihtiyacı hissederek çenesini sıkı ve bakışlarını güzel yüzden ayırıp Leydi Cameron'a çevirdi. “*Tamamen* dürüst olmak gerekirse...” Maura'nın yumuşak kahverengi gözleri sabırsızlıkla parlıyordu ve Catherine sonunda konuşmayı başardı. “Birbirimizi çok uzun zamandır tanımıyoruz; bana fazla bir şey anlatmadı. Ashin da buraya vardığımızda neyle karşılaşacağımızla ilgili bir fikrim de yoktu ve açıkçası... Sizin şeyler gibi olacağınızı... Şeyler...”

“Çıplak, sakallı dağ adamları mı?” Maura, Catherine’den çok geçmişiyile ilgili bir şeyleri hatırlayarak kendisine güldü. “Sekiz yıl boyunca Londra’da okudum. Çoğu İngiliz’in İskoçya ve İskoçyalılar hakkında kafalarında oluşan görüntüyü çok iyi biliyorum ki bazen bunu hak ediyoruz. Gururlu ve hassas bir soyuz, özellikle de Highland’de. Burada bir adam bir hakareti yok saymaktansa kılıcını çeker. Yüzyıllardır süregelen kan davaları var ve bazıları o kadar uzun zamandır sürüyor ki kimse tartışmanın ilk sebebini hatırlamıyor.”

“Campbelllar ve Cameronlar gibi mi?”

Maura geri çekildi ve bir an kandili düşürecekmiş gibi oldu. Eli titreyince parmaklarına biraz mum cilası damladı ama bunu fark etmemiş gibiydi.

“Özür dilerim. Yanlış bir şey mi söyledim? Sordum, çünkü bugün bize yolda saldıranlar Campbelllar’dı ve bir tanesi Alexander’ın cinayet suçuyla asıldığını görmekte kararlı gözü-küyordu.”

Maura’nın bu kez beti benzi attı. Bakışlarını Catherine’in omzunun üzerinden diğer iki kadına çevirdi ve elini sertçe sallayarak hiçbir şey söylememeleri için işaret verdi.

“Leydi Cameron, ben...”

“Hayır. Hayır, yanlış hiçbir şey söylemedin canım. Sadece hâzır değildim. Ama tabii ki Alexander sana ailemizden bahsetmediyse... Benim bir Campbell olduğumu bilmeni bekleyemeyiz. Ya da Argyle Dükü’nün amcam olduğunu.”

Catherine’in gözünün önüne iri, nefesi kokan çavuş geldi ve o adamla önünde duran bu narin, cana yakın kadın arasında kan bağı olabileceğine inanmakta zorlandı. Daha da endişe verici olansa Maura’nın akrabalarından birinin Alexander Cameron’ın başına ödül biçtiği ve Gordon Ross Campbell’in hainliğinden direkt onun sorumlu olduğu gerçeği idi.

Anlamadığı çok fazla şey, anlamak istemediği çok fazla karışık durum vardı ve yalnızlık hissi, yorgunluk, bitkinlik büyük bir şiddetle başını döndürünce titreyen elini alnına götürdü.

Rose Teyze bir sabun kadar sert aksaniyla, "Bunun şoke edici olduğunu mu düşünüyorsun, kızım?" diye mırıldandı. "On beş yıl önce biri Alasdair'in tekrar evleneceğini söylese piç kurusuna yalancı olduğunu söyleyip onu bizzat kendim şeytana teslim ederdim. Hâlâ inanamıyorum. Minik Annie MacSorley için kamasını öpüp bir başkasıyla olmayacağına yemin etti ve yemini tutmadığına inanamıyorum."

Maura kibarlığı bırakıp yaşlı kadını İskoçça bir şeyler söyleyerek susturdu ama iş işten geçmişti. Rose Teyze başka bir eşten bahsetmişti ve bu... Alexander Cameron'ın daha önce evlendiği anlamına mı geliyordu?

Catherine önce Maura'ya baktı, sonra ondan yaşlı olan teyze. Rose kızarmıştı, hâlâ kendi kendine mırıldanıyordu ve Catherine'e öyle geliyordu ki avluda hissettiği kinin sebebi Alexander Cameron'ın sadece İngiliz bir eşle dönmesi değil, daha çok yeni bir eşle dönmesiydi.

Catherine kesintisiz on sekiz saat uyuyup ertesi akşamüzeri saat dörtte kuştüyü yatağın rahatlığını bırakmak istemeyerek uyandı. Büyük bir katafalkın üzerinde uzandı ve etrafını uyuklayan gözlerle incelerken başta hâlâ uyuyor olduğunu, bir ortaçağ prensesi olduğu rüyanın derinliklerindeymiş gibi hissetti. Yatak odasının duvarları kesinlikle eski bir kale izlenimi veriyordu. Sade taş bloklardan oluşuyordu ve harçtaki çatlakları kapatmak için ne ince alçı tabakası ne de tablo kullanılmıştı. Perde, goblen ya da zeminin katılığı hafifletmek için sert ahşap döşeme üzerinde herhangi büyüklükte veya kalınlıkta hiçbir şey yoktu. Kale orijinalinde göğüs siperlerinin parçasıydı ve Tanrı bilir kaç yüzyıl öncesine aitti. Üç metrelik duvarlardaki tek hava ya da ışık kaynağı taş duvarın dış yüzeyinden çıkan uzun, ince pencereydi. Pencere boşluğu üzerinde durulacak kadar genişti ve pencere, oymalı taş mimarisiyle kalıba dökülmüştü. Levhalara uygun cam yerleştirilmemişti, kış rüzgarlarını engellemek için aşağı indirilebilen kalın, yün goblenler ile içeriden kapanan ağır tahta kepenkler vardı.

Antika yatağın dışında - Rosewood Malikanesi'ndeki yatağın-

dan en az iki kat büyük, kocaman bir yatak - sade odadaki diğer eşyalar büyük bir gardıropla şifonyer, tuvalet masası, kutu gibi iki tane tuvalet masası ve iki tane kalın, arkası yüksek koltuktu. Şömine ya da Maura'nın geceleyin odaya gönderdiği küçük, portatif demir mangal dışında başka bir ısı kaynağı yoktu.

Hemen yan tarafta kazan odası bulunuyordu ve kuledeki üç oda için ısı sağlayan bu odada duvardan duvara, tavandan yere kadar uzanan bir şömine vardı. Pırınçten kapkara bir küvet kazan odasındaki tek sabit eşyaydı ve Catherine orada bütün acılarını, ağrılarını, yorgunluğunu, gün içinde yaşadığı korku dolu anların etkisini üzerinden atmıştı. Buhar ve sıcaklık başını döndürene kadar yıkanmış, ardından sıcak et suyu içip fırından yeni çıkmış ekmek, kızarmış et ve kaşar peyniri yemişti. Karnı doyduktan sonra temizlenip ısınmış, sonra kendisini yatağa atmış, Maura ve Rose üzerine örtü örtmeden uyuyakalmıştı.

Şimdi gerinip ayak parmaklarını kıpırdatıyor, bembeyaz ne-resimlerin ve yumuşak, kuru yatağın rahatlığında mırıldanıyor-du. Derbyshire'dan ayrıldığından beri ilk kez bu kadar güvende, rahat hissediyordu kendini ve çıplak zemine basma düşüncesi bile yatağın içine daha fazla gömülmesine sebep oluyordu.

Maura, "Bunlar Ewen'ın odalarıydı," demişti. "Sürekli dediği gibi eski yöntemleri tercih edip atalarını izler, modern zamanın sebep olduğu lükse ve yozlaşmaya teslim olmazdı. Bir adamın sabahları kendi lazımlığını boşaltmasının onu dürüst tutacağını söylerdi. O öldüğünde Alexander onun eşyalarını buraya taşıdı ve kule odalarını kendine aldı. Akşamları pencereden bakıp yaşlı *gaisgach liath*'ı - gri savaşı - gölün üzerindeki sislerin arasından ata binerken görebildiğini söylerdi."

Catherine burnunu mağrur bir şekilde buruşturdu. Hissettiklerinden ya da manzaradan etkilenmemişti. Yükseklikten pek hoşlanmazdı ve kule uçurumun kenarında gibi duruyordu. Aşağıdaki

çentikli, sisli zirvelere gelince... Bir ömür boyu yetecek kadar dağ, manzara ve nefes kesici yerler görmüştü, fazlasına ihtiyaç duymuyordu.

İstediği ve birkaç gün daha muhtemelen doyamayacağı tek şey tekrar banyo yapmak olurdu. Bu kalede daha ne kadar tutulacağını veya Derby'ye dönüşünün buraya yaptıkları yolculuk kadar ilkel ve kötü olup olmayacağıyla ilgili bir fikri yoktu, fakat hazır imkanı varken her türlü konfordan yararlanmaya niyetliydi. Kötü olansa kafasının tamamen misafirlerden kurtulmuş olmadığına yaptığı imalardı.

Aniden sesler duyarak yataktan fırladı. Üzerinde, bileklerine saten kurdelelerle rahatça tutturulmuş bol, ince pamuklu bir gecelik vardı. Yatağın ayakucuna üzerine geçirmesi için kalın, yün bir sabahlık konulmuştu ve odanın kapısı açıldığında Catherine kuşağı beline bağlıyordu.

Kapı girişinde Catherine'in hiç görmediği ve görmüş olsaydı mutlaka hatırlayacağı bir kadın duruyordu. Uzun, ince yapılı kadın güneşe, rüzgara ve temiz köy havasına alışık gibi gözüküyordu. Yer yer güneşten sararmış, kızıl kahverengi uzun saçları doğal dalgalarla gür bir biçimde parlıyordu. Büyük ve badeni şeklindeki gözleri belli bir renkte olmasa da yeşil, sarı ve kahverengi karışımıydı. Dolgun göğüslerini en iyi nasıl göstereceğini önceden hesaplamış duruşuyla bir elini kalçasının üzerine koymuştu.

Kadın tam bir İskoç İngilizcesiyle, "Demek doğruymuş," dedi. "Alasdair yeni karısıyla dönmüş."

Kadın yavaşça odaya girerken Catherine ona nasıl karşılık vereceğini bilemedi. Eteğinin altında sağa sola sallanan kalçalarına bakılacak olursa yürüyüşü 'dalgalı' olarak tanımlanabilirdi. Biçimsiz duran yün sabahlığı görünce gülümsedi ve kaplan gözleri ışıldadı.

"Bakacak pek de bir şey yok. Ufacık bir parça. Bu kadar küçük olmalarının sebebi İngiltere havası olmalı. Siz sormadan söyleyeyim, adım Lauren. Kocanız Alasdair'ın kuzeni Lauren Cameron. Bu bizi de kuzen yapıyor."

Catherine çekinerek, "Tanıştığıma memnun oldum," diye mırıldandı.

"Hmmm." Kadın yatağı yaklaşmış sadece tek tarafının bozulmuş olduğunu görünce eğlenmiş göründü. "Achnacarry'de ilk gecenizi yalnız mı geçirdiniz?"

Catherine yere baktı. "Sanırım... Alexander'ın kardeşleriyle konuşması gereken çok şey vardı."

Lauren başını salladı. "Tabii, öyle olmalı. Geceyarısına kadar Lochiel ile birlikteydi. Sonra Archie'nin yanına gitti ve ona Alasdair MacKail'in göğsündeki delikleri dikerken yardım etti. Yine de kısa bir ziyarette bulunabilirdi. Ya yaşlı Cameron'ın ruhu gece gelip karısını kaçırmış olsaydı."

"Yani Bay MacKail... Yaşıyor mu?"

"Elbette yaşıyor. O bir Cameron, öyle değil mi? Diğer tarafta ama yine de bir Cameron ve bir Campbell'a kendisini kolayca öldürme zevkini vermez." Kalçalarını tekrar salladı ve parmaklarını oymalı karyola direğinde gezdirdi. "İskoçya'da kalsaydı onunla evlenebilirdim. Ya da Alasdair'le. Cameronlar genelde kendi akrabalarıyla evlenirler."

Catherine onda yakından bildiği bir şeyi fark etti. Yıllar içindeki kıskançlık. Cameron'ın akrabalık bağlarını bilmediğinden - bilmek de istemediğinden - bu durum canını sıkıyordu, ancak kadının kinden yanaklarının kızardığını görmek gerçekten şaşırtıcıydı.

Lauren, "Gece boyunca hep Alasdair hakkında konuştuk," diye devam etti sözlerine. "Siyah Cameron'ın tekrar evleneceği aklımızdan geçmezdi." Düşük gözlerini kurnarca kıstı. "Daha önce evlendiğini biliyordunuz, değil mi?"

Bilmeseydım hile öğrenmem için elinizden geleni yapardınız
“Evet, biliyordum... Annie MacSorley ile,” dedi Catherine Rose Teyze’nin dünkü sözlerini anımsayarak.

“Evet, Annie ile. Güzel, tatlı Annie ile. Gökyüzündeki yıldızlarla yerdeki fundalıkların huzurunda evlendiler. Mihraba da yüreyeceklerdi ama... Ne yazık ki... Annie öldü.”

Catherine bir tarak alıp saçlarını taramaya başladı ve sesini normal tutup sorusunu rahatça sormaya çalıştı. “MacSorley? Geçen gece bizimle ata binen uzun boylu sarışın adamın adıydı, değil mi?”

“Evet, Struan MacSorley. Annie’nin ağabeyi.” Kızıl kirpiklerini kaldırıp yan yan Catherine’e baktı. “Arkadaşlarıyla olmak için karısının yatağını terk edecek bir adam değildir. Mary MacFarlane’a göre bir boğa gibi iri ve sabaha kadar karısıyla olabilir.”

Catherine saçlarını taramayı kesip öylece kalakaldı.

“Yine de bir *Sakson* ile evleneceğini düşünmezdim. Gerçi evleneceğini bile düşünmezdim ama Alasdair böyle bir şeyi yapabilir. Kaldı ki o her zaman beklemediğimiz şeyler yapar. Şüphesiz bu Karanlık Tanrı’nın ona mirası. Sör Ewen’ın eşlerinden birinin bozuk İngiliz kanı taşıdığı söyleniyor.”

Aynı bozuk kanı ailesi nesiller boyu taşımış olan Catherine gülüşünü bozmayarak içinden geçenleri dışa vurmadı. “Pekala, arkadaşlığınızdı ve ilginç hikayelerinizden zevk aldım, Bayan Cameron, ama sizi daha fazla oyalamayayım. Bir de yatağımla bu kadar ilgilendiğinize göre nevresimleri değiştirmek için gelmiş olmalısınız?”

Lauren’in gözlerindeki küçük yeşil noktalar ışıldadı. “Aslında nedimenizin bu işi şu ana kadar yapmış olabileceğini düşünüyordum... Ah ama unuttum. O başkasının yatağıyla ilgileniyor, değil mi?”

“Başkasının mı?”

“Evet. Sabahtan beri MacKail’e yaltaklanıp bir şeyler getirip duruyor, alnını ıslatıyor... Ve Tanrı bilir daha neler yapıyor.”

Catherine’in sabrı bir kez daha taşacak gibi oldu. “Pekala, ona burada ihtiyacım var. MacKail’in odası nerede?”

“Kuzey kulelerinde. Asla bulamazsınız, fakat isterseniz o tarafa gidersem ellerinizin yıkanıp saçlarınızın yapılması gerektiğini ona memnuniyetle söylerim.”

Catherine soğuk bir şekilde, “Çok kibarsınız,” dedi.

Lauren kapıya doğru giderken tek tarafı dağınık yatağa bir kez daha baktı. “Belki çarşafılar için birini yollarım... Biraz kullanıldıklarında.”

Lauren tatmin olmuş bir halde kapıyı arkasından çarparak dışarı çıktı. Yosma, onu yatak takımını değiştirmeye gelen çamaşırcı kadın ya da hizmetçi gibi görmüştü. Evet, dikkatli olmasaydı, belki de yatağın içindeki o olacaktı.

En azından İngiliz kadınlarının neye benzediğiyle ilgili merakını gidermişti. Lauren beyaz teni, solgun saçları ve yün sabahliğin altındaki küçücük bedeniyle Sakson’u hiç güzel bulmamıştı. Erkekler kadınlarının dolgun göğüslü ve fundalık kadar vahşi olmasını isterlerdi; zayıf, sönük olmasından ve her şeyde kızarmasından hoşlanmazlardı. Tanrı aşkına Alasdair onda ne bulmuştu ki? Avrupa’da geçirdiği süre boyunca yumuşamış olabilir miydi?

Sarmal taş merdivenden çıkarken düşünceli bir şekilde kasklarını çattı. Cameron kesinlikle yumuşamış görünmüyordu. Vücudu sert ve kondisyondaydı, kasları mükemmeldi. Geçen gece Lochiel ile yaptıkları sohbet hep savaş üzerineydi, bir kez bile Paris’teki son modadan bahsetmemişti. Donald Cameron İngiltere ve Avrupa’daki siyasi havayı merak etmiş, hatta arada

Alasdair'in Prens Charles ile ilgili sorularını cevaplayıp onun 25 Temmuz'da İskoçya'nın batı sahilindeki Uamh Gölü'nün küçük bir koyuna geldiğini onaylamıştı.

Achnacarry'ye doğru Hebrides'in sayısız adalarının arasından gelen gemiye bir Cameron'ın kılavuzluk ettiği söylenmiş ve Lochiel en başında bu kişinin Alasdair olduğunu düşünmüştü. Fakat bahsi geçen Cameron'ın uzaktan kuzeni olan Duncan Cameron olduğu ortaya çıkmıştı ve Lochiel'nun gözleri yeniden yollara, geçitlere çevrilmişti. Aslında Alasdair'in gelecek oluşunu Prens'in huzuruna çıkmayı kibarca reddetmek için kullanmıştı. O öğleden sonra daha sinirli bir davet gelmiş, Lochiel yine cevaplamamıştı, çünkü Arisaig'de görülürse bunun ayaklanma fikrini desteklediği anlamına geleceğini çok iyi biliyordu.

Lochiel'nun ahlaki ikileminin farkında olan ve siyasetten genelde hoşlanmayan Lauren, konuşulanları dikkat etmeden dinlemişti. Alasdair'in derin ve melodik sesi kanının sıcak bir şurup gibi akıp rahminde baskı yaratmasına sebep olmuştu ki en ufak bir hareketi dahi vücuduna zevk vermişti.

Alasdair karısından fazla bahsetmemişti - sanki birkaç gündür hayatta yokmuş gibi. Ama konu o gün yaşadıkları olaylara gelip bekçilerle karşılaşmalarını ve Gordon Ross Campbell'in onları pusuya düşürmek için kurduğu komplonun neredeyse başariya ulaşacağını anlatırken Sakson'u günü kurtardığı için uzun uzun övmüştü.

Lauren kadınla bizzat tanıştıktan sonra bunun bir yalan olduğunu açıkça görebiliyordu. Böyle şımartılmış, iradesiz, nazik bir fare tüfeği bir adamın kafasını kıracak kadar kuvvetle savurmak şöyle dursun, kolay kolay kaldıramazdı bile. Şüphesiz Alasdair bunu yaparak kendi şerefini korumaya çalışıyordu. Onunla neden evlendiğini ancak Tanrı bilirdi. Erkekler çeşitli sebeplerden ötürü evlenirlerdi: Para, prestij, nüfuz. Alasdair uzun yıllar bo-

yunca İngiliz kılığında olduğu için gerekli kamuflajı solgun ciltli bir kadınla sağlamış olmalıydı. Ama Tanrı aşkına! Yine de bir Cameron'dı ve kanı kaynıyordu. Mor gözlü fahişe onun ihtiyaçlarına yetecekmiş gibi gözüküyordu; Alasdair odaya girdiğinde korkuyla inleyip bacaklarını kapatıyor bile olabilirdi.

Alasdair, Lauren'ın göğüsleri ağızları sulandırmaya başladı-
ğundan beri tam onun aradığı adamdı. Evli oluşu bir sorundu ama Lauren'ın üstesinden gelemeyeceği bir şey değildi ve Alasdair Cameron'ı kendi yatak odasında görme düşüncesi bile uyluklarının nemlenmesine yetiyordu.

Gözünün önüne gelen görüntü öyle güçlü ve hissettikleri o kadar dikkat dağıtıcıydı ki koridordaki bir köşeden dönüp koşarken diğer yönden gelen bir adama çarptı.

"Yavaş ol küçük hanım, bu acelen ne? Ocakta yemek mi unuttun?"

Lauren gülüp Lochiel'nun tüfekçisinin yakışıklı yüzüne bakarak eteğini düzeltti.

"Struan MacSorley, daha beş dakika önce seni düşünmüyorsam öp beni, aptal şey."

Bakışları göğüslerinin arasındaki derin açıklığa takılan adam, "Seni pazar gününe dek on şekilde öperim," dedi. "Sadece nerede ve ne zaman olacağını söyle."

Adama biraz daha yaklaşıp göğüslerini geniş göğsüne yaslayarak, "Dudaklarını kullanabileceğin en az bir yer biliyorum," diye alay etti Lauren. Elini cüretkar bir biçimde adamın kalçasına koydu ve hemen kendi kasiğindeki arzulu karşılığı hissetti. "Mary MacFarlane'in kalbini kırmak istemem. Geçen gece onun yatağını ısıttın, değil mi?"

Kısık bir sesle, "Mary üzerinde bir hakkım yok," dedi adam. "Onun da benim üzerimde olmadığı gibi."

"Peki ya rahmine koyduğün çocuk?"

"Ben harekete geçmeden önce oradaydı." MacSorley Lauren'ı kendisine biraz daha çekmek için büyük ellerini onun beline koydu. "Ama onu kısıkanıyorsan seve seve seni hamile bırakırım."

"Bir piçi kısıkanıyor muyum?" Adamdan kurtulmak için isteksizce kıpırdandı. "Teşekkürler ama hayır. Geleceğim için başka planlarım var."

MacSorley kadını rahat bırakmadan önce korsesinin önüne son kez uzun uzun baktı. Boğuk bir sesle, "Bu gece partiden sıkılırsan," dedi. "Hangi odanın benim olduğunu biliyorsun, değil mi?"

"Evet. Kapiya giden yolu epeyce aşınmış olan."

Neşeli bir şekilde, "Karanlıkta bulması daha kolay oluyor," diye ona katıldı. "Kilitli bulursan tıklatmadan girme. Tabii üç kişi olmayı sorun etmezsen."

Adamın uylukları arasındaki kabarıklığa elini götürüp, "Bunu asla kabul edemem," diye mırıldandı. "Ve ele geçirdiğim hiçbir adam bunu benden istemedi."

Lauren kehribar rengi gözlerini ışıldatarak koridorda ilerlemeye devam etti. Koridorun sonuna kadar adamın ona baktığını hissedebiliyor ve onu bıraktığı durumun farkında olduğundan ki-birli bir şekilde gülümsüyordu. Adam yakışıklı, güçlü ve onu ele geçirmeye hevesliydi, fakat alt tarafı bir güvenlik görevlisiydi ve Struan MacSorley ile bir ilişkinin ona hiçbir faydası olmazdı.

Buradan nefret ediyordu. Kasvetli taş duvarları olan ve dağların arasındaki ıssız Achnaccary'den nefret ediyordu. Dışarıda onu bekleyen, onun yeteneklerine ve isteklerine son derece uygun başka bir dünya vardı. Eğlence ve parlak ışıkların, zarif elbiselerin ve altınları ile ayrıcalıklarını elden çıkarmaya hevesli yakışıklı âşıkların olduğu bir dünya istiyordu.

On iki yaşındayken öksüz kalan Lauren, Achnacarry'ye büyük teyzesi Rose Cameron'ın yanına gönderilmişti - ona göre sürgün edilmişti. Edinburgh'da doğup büyüdüğünden görünüşü

şakin ve düzenli Cameron ev halkı için ne kadar şaşırtıcı olduysa, aniden gözlerden uzak bu yere gelmek de onun için o kadar şaşırtıcı olmuştu. Mama önlüğünden daha yem kurtulmuş utangaç ve sessiz bir kız beklediklerinden kendi fikirlerine ve isteklerine sahip bir güzellikle karşılaşınca haliyle şaşkına dönmüşlerdi. Ayrıca uzaktan akraba olduğu için babasının hırsızlıktan asıldığını ve annesinin şehirdeki en işlek genelevin sahibi olduğu gerçeğinin farkında değillerdi. Sinsi yaratılışı ve neredeyse her hafta sebep olduğu kıskanç, kanlı dövüslere rağmen onun sonunda tam bir Cameron olduğuna karar vermişlerdi.

Erkeklerin ne kadar aptal olduklarını düşününce şeytani bir şekilde hafifçe gülümsedi. Kaslarına ve kabadayılıklarına rağmen gerçekten ne kadar zayıflardı. Nemli pembe etler en iyisini bile alt edebilir, korkunç bir savaşçıyı titreyen bir budalaya döndürebilirdi. Başlangıçta böyle bir güç onu şaşırtmış, tahrik etmişti. Ne kadar cüretkar olursa, arzusu ne kadar artarsa alacağı zevk de bir o kadar artıyordu. Samanlıkta arzulu bir oyunun maddi getirilerini fark etmekte gecikmemişti ve bilinmeyen eşler bu uğurda paralarını, ıvır zıvırlarını ve değerli aile eşyalarını kaybetmişlerdi.

Cebi cpeyce doluydu ve MacGregor adındaki genç bir adam iki yıl önce eksik planlanmış bir kaçma girişiminde ona yardım ederken arzularına yenik düşmeseydi daha da etkileyici hale gelebilirdi. Yakalandıklarında adamın eteği gevşekti, vücudu romantikliği karşılığında sertçe ödül talep ediyordu ve eyerinde Lauren'in Lochiel'nun aile sandığından aldığı yüzükler, bileklikler, altınlar, paralar vardı. Lauren'in yardım isteyeceği kimse yoktu. Adamın başına bir kayayla vurmuş ve çığlık atmıştı. Performansı kusursuz ve inandırıcıydı. Kayayı da tam hedefine vurmuştu, çünkü adam bir daha tam olarak kendine gelmemiş ve sinirler o kadar gerilmişti ki kimse adanı asmadan önce söyleyeceklerini dinleme zahmetinde bulunmamıştı.

Ne yazık ki titizlikle topladığı paralar Lochiel'ya geri verilmeden önce yağmalanmış malların arasından ayrılamamıştı ve Lochiel neşeyle malları yeniden çelik kasaya koymuştu. Lauren'ın hırsızlık ve adam kaçırma da tamamen masum olmadığından şüphelenenler, hatta Lochiel'ya onu hareketlerini kontrol edip yazgısını önceden belirleyecek kalın enseli bir İskoçyalı'yla evlendirmesini söyleyenler çıkmıştı.

Bu yüzden Lauren iyi huy ve erdem örneğine dönüşmüş, Struan MacSorley'i ziyaret etme isteğine bir kereden fazla karşı koymuştu. Güçlü sarışın adamın hünerleri neredeyse efsaneviydi ve Lauren birçok gecesini o vahşi gücü içinde, üzerinde, altında hissetmenin nasıl bir şey olduğunu merak ederek geçirmişti. Ama MacSorley kaçamaklarını gizli tutacak ya da kendisini onunla evlenmek zorunda hissetmeden düşüncesizce lordunun yeğeniyle oynaşacak türden bir adam değildi.

Alexander Cameron'ın eve geldiğine dair ilk dedikodular yayılmaya başladığında Lauren'ın ikilemi sona ermişti.

Haliyle Siyah Cameron olarak bilinen siyah saçlı, siyah gözlü kaçakla ilgili tüm anlatılanları dinlemişti. Saatlerce Ewen Cameron'ın portresinin önünde durmuştu ve biliyordu ki torunu hiç şüphesiz tam onun ihtiyaçlarını karşılayabilecek türden bir adamdı. Paralı askerdı ve hayatını Paris, Roma, Madrid gibi şehirlerde geçirmişti... Tanrı aşkına, sömürgelere bile gitmişti! Ortaçağdan kalma bir kalenin çürüyen duvarlarının arasında boş boş gezinmekten memnun olamazdı. Huzur ve sessizlikten sıkılıp İskoçya sınırının ötesinde maceralara atılırdı, taş ve harçtan oluşan bu korkunç yapılardan uzaklaştığında ise kesinlikle yanında heyecana olan açlığını paylaşacak birini isterdi.

O gelmeden birkaç gün ve saat önce, yoğun bir gerginlik hissedilirken Lauren yolda bir hareketlilik işareti arayan nöbetçi askerler kadar sık mazgalı siperlere gitmişti. Onlarca adam kırsal

kesimleri aramaya gönderilmişti ve Lauren boş zamanını Cameron kadınlarının gözüne girmeye çalışarak geçirmişti - ayak işlerini yapıp pis piçlerine bakmış ve saatlerce sohbetlerine ortak olup verdikleri dersleri, tavsiyeleri dinlemişti.

Ve bekleyiş sona ermişti. Bir adam avludan koşarak gelip nefes nefese kalmış bir halde haber vermişti. Siyah Cameron en fazla on kilometre ötedeydi! Bir saat içinde Achnacarry'de olacaktı!

Yanında karısını getirdiğinden söz edilmemişti. Tüm aile onu görünce şaşkına dönmüştü. Tabii bir de uyruğunu öğrenince. Hanoverci Campbell'lar ile onlarca öfkeli ve fanatik Jakobit klanı arasında neredeyse tek başına savaş başlatan Alexander Cameron sıkı dudaklı, dik sırtlı bir Sakson'la geri dönmüştü. Onun Achnacarry'ye gelişi bir hakaretti, 1715'ten sonra İngiliz fatihlerinin kibrini hatırlayacak kadar yaşlı olan herkesin suratına indirilmiş bir tokattı. Liderlerinin bir Campbell'la evli olma düşüncesine katlanmak zorunda kalmak yeterince kötüydü zaten, fakat Maura en azından bir İskoçyalı'ydı ve Highland'dandı.

Hayır, bu kolayca unutulacak türden bir hakaret değildi. Ayrıca Lauren buradan kurtulmak için Alexander Cameron'ı aklını koymuştu ve Tanrı'nın izniyle Alexander bunu bir şekilde sağlayacaktı. İsteddiği bir adamın evli olması daha önce önüne bir engel olarak çıkmamıştı; şimdi de engel olmayacaktı.

“Yüce Tanrım, neredeydin sen?” Deirdre içeri girerken Catherine pencere boşluğundan ayrılıp onun yanına gitti. “Ne cüretle beni yalnız bırakırsın, hem de sırf o... O suçlunun peşinde dolanmak için.”

Deirdre pişmanlıkla, “Özür dilerim hanımefendi,” dedi. “Ama sizi birkaç kez kontrol ettim ve her seferinde uyuyordunuz. Bay MacKail çok güçsüz. Ben... Bir şekilde kendimi sorumlu hissettim.”

“Sorumlu mu? Ne kadar saçma! Onu sen vurmadın.” Catherine aniden öfkelenerek yeniden pencereye doğru gitti, ancak kıza baktığında Deirdre’nin o kadar yorgun ve bitkin gözüktüğünü fark etti ki öfkesi yerini endişeye bıraktı. “Tüm gece gözünü bile kırpmadın, değil mi?”

Deirdre koyu kahverengi gözleriyle yere bakmaya devam etti. “Sanırım... Kırptım, hanımefendi. Ara sıra.”

Catherine dudağını ısırды. “Peki? O nasıl?”

“Doktor kanamasını durdurmak için yarayı yaktı. Bay MacKail tam o sırada uyandı. Ve sonrasında doktorun işine devam edebilmesi için Bay Cameron’la beraber onu tutmak zorunda

kaldık. Bir daha asla böyle bir şey görmemeyi umuyorum, hanımefendi. Asla.”

“Yaşayacak mı?”

Deirdre başını kaldırdı. “Bilmiyorum, hanımefendi. Doktor bunu atlatabilecek kadar genç ve güçlü olduğunu söyledi ama...”

“Şey, çok fazla endişelenmiyorum. Bu Highlandlı serserilerin ölemeyecek kadar kötü olduğu sonucuna vardım. Hepsi sonsuzadek yaşayıp önce bizim aşırı üzüntüden öldüğümüzü görecekler.”

Deirdre hafifçe güldü ve hanımının sarı saçlarının darmadağın olduğunu görünce gardırobun yanına bıraktığı valizi işaret etti. “Arabadan atılmadan önce eşyalarınızdan bazılarını saklamayı başardım. Taraklarınız, tokalarınız, banyo tuzları...”

“Banyo tuzu mu? Ah Deirdre, sen harikasin. Geçen gece bana verdikleri sabun saksıları ovalayacak kadar sertti. Gerçek sabunların ve gerçek kokuların olduğu bir banyo için ölebilirim. Korkarım üzerimden kan ve pislik kokusunu asla atamayacağım - kimsenin de *umrunda değil* gerçi. Bir kez daha bir köşeye atılıp unutulmuş gibiyiz.”

Deirdre valizi getirirken, “Bu sabah Bay Cameron’ı gördüm,” dedi. “Sizinle konuşmak için odanıza geldiğini söyledi ama...”

“Burada mıydı? Bu odada mı?”

“Bir şeye ihtiyacımız olup olmadığını sordu. Çok da kıbar bir şekilde sorduğunu eklemeliyim.”

“İhtiyaçlarımızı sordu, öyle mi? Hiç şüphesiz suçluluk psikolojisiyle konuşmuştur. Leydi Cameron olmasaydı muhtemelen beni bütün gece avluda bekletirdi. Ama... Dağınık kırmızı saçlarım ve korsemden fırlayan göğüslerim olsaydı hatırlardı.”

“Hanımefendi?”

Catherine sözlerini önemsemeksizin başını sallayınca Deird-

re ekledi: "Ayrıca ailenin sekizde akşam yemeği yiyeceğini size söylememi istedi. Duyduğuma göre dönüşünü kutlamak için bir şeyler planlamışlar."

"Nasıl yani, *ben* de kutlamak zorunda mıyım?"

"Dedi ki... Ona eşlik etmek için giyinip hazırlanmanızı bekliyormuş."

"*Giymek* mi? Ne giyecekmişim, Tanrı aşkına söyler misin? Gecelik ve sabahlık mı?"

Deirdre gardıroba doğru yürürken gergin bir şekilde hanımına baktı. Gardırobun bir kapısını açınca askıda birkaç resmi elbisenin yanı sıra düzgün bir şekilde katlanmış iç çamaşırları gözler önüne serildi.

"Pekala." Catherine ellerini beline koydu. "Bütün giysilerimi attı ve şimdi de başkasının kullanmadığı giysileri mi giymemi istiyor? Çıplak gitmeyi tercih ederim..."

Kapıdan bas bir sesin, "Orijinal bir fikir," dediğini duydular. "Yine de diğer misafirlerin sindirimi altüst olabilir."

Catherine hızla döndü ve üzerindeki kırmızı yün sabahlığı biraz daha yukarı çekti. Alexander Cameron dişlerinin arasında duran iğrenç küçük sigarasıyla rahat bir biçimde kapı pervazına yaslanıyordu.

"Deirdre daha sonra kapıyı kilitleyip sürgüyü çekmemi hatırlat bana."

Cameron, "Pek kilit sevmem. Çoğu zaman kilitli bir kapıyla karşılaştığımda görmemem gereken şeyin ne olduğunu görmek için kapıyı kırarım."

"Ne istiyorsun?" diye sordu Catherine. "Bizi neden rahatsız ediyorsun?"

"Rahatsız mı ediyorum?" Gülümsemesi yüzüne yayıldı, kapı pervazından çekilip odaya girdi ve yatağa doğru şöyle bir baktı.

"İyi uyudun. Değil mi? Oldukça rahat görünüyordun - yastıkların arasına kıvrılmış minik altın rengi bir kedi yavrusu gibi."

Catherine'in sigara ve saf ispiro kokusundan kaçmasına sebep olacak kadar yakınına geldi. Tiksindiği için burnunu buruşturarak, "İçmişsin," dedi Catherineine.

"Kesinlikle hanımefendi. Nalbanttan av uşağına kadar herkes yeni karım için benimle kadeh kaldırıp bana bir ömür boyu mutluluk ve zenginlik diledi."

"Sonsuza dek cehennem ateşlerinde yaşamanıza olan umuduma ek olarak, ilginç bir geleceğiniz olacak galiba, bayım."

"Ah, evlilik coşkusunun getirdiği tatlı düşünceler. Uzun zamandır tuzağa düşmekten kaçınmıştım." Deirdre'ya doğru göz kırpınca genç kız kızarıp hafifçe gülümsedi. Catherine'in sert bakışlarıyla karşılaştığında ise hemen özür diledi ve banyo suyunu bakmak için izin isteyerek hızla odadan çıktı. Nedimesi gidince Catherine menekşe renkli gözlerini nefretle Cameron'a dikti.

"Ne istiyorsun?"

"İsteğim şey..." Genç kızın vücudunu süzdü. "İle alacağımı umabileceğim şey birbirinden oldukça farklı... Tabii eğer bu geceki performansımız için hazırlanmadan önce birkaç saatliğine benimle rahatlamak istemiyorsan."

Tedbirli bir şekilde, "Ne performansı?" diye sordu Catherine.

"Birbirini seven karı-koca performansı elbette. Bütün ev halkı bizi incelemek için hazırlanıyor. Sabahtan beri iffetli bakireler üzerinde dişlerini sivirtiliyorlar. Eminim sen de işinin ehlisindir."

Catherine gözlerini kıstı. "Sarhoştan da ötesiniz bayım. Bu saçmalığa devam etmeye niyetli olduğumu sanıyorsanız çıldırmasanız. Bu gece sizinle herhangi bir performans göstermeyeceğim - ya da başka bir gece. Kapımı kilitleyip anlaşmamıza son vermek için uygun göreceğiniz zamana kadar odamda kalacağım."

Cameron hafifçe sallandı ve gözlerini odaklamaya çalıştı.
“Anlaşmamız mı?”

“Yardımcı olursam beni eve yollayacağınıza söz vermiştin.”

“Ah... Şu anlaşma. Tamam, şey, tabii, ne yapabileceğime bakacağım.”

“Ne yapabileceğime bakacağım da ne demek?”

Cameron düşünceli bir şekilde sigarasının yanan ucuna bakıp omuz silkti. “Bu şeyleri ayarlamak biraz zaman alabilir, bilirsin. Haftalar sürebilir...”

“Haftalar!”

“Hatta aylar.”

Catherine ağzını kocaman açtı. “Ama söz vermiştin! Damien’a şeref sözü vermiştin! Ruhunuz üzerine söz vermiştin!”

“Senin de bazı sözler verip yeminler ettiğini hatırlıyorum ama hiçbirine uymuyorsun.”

“Bir kere...” diyerek derin bir nefes aldı Catherine. “Sadece bir kere kaçmaya çalıştım! Benim yerimde olsaydın sen de aynısını yapardın. O zamandan sonra her dediğini yaptım, hatta istediklerinden bile fazlasını, yoksa Gordon Ross Campbell’i unuttun mu?”

Ciddiye almadan, “Unutmadım,” dedi. “Kendini koruma hepimizde bulunan güçlü bir içgüdüdür. Eminim gerektiğinde bunu kullanabildiğin için memnun olmuşsundur.”

Gözleri öfkeden alev alev parlayan Catherine geriye doğru bir adım attı. “Hiç mi anlaşıyor yok? Yaşadığım onca şeyden sonra akşam yemeği gibi... Eğlenceli ve... Saçma bir şeye katılmamı nasıl beklersin?”

“Ben de aynı şeyleri yaşadım, küçük hanım, hatta senin gibi banyo yapma ve yirmi dört saat boyunca uyuma lüksüm olma sızın. Benimle tartışmaya devam edersen bir süre daha ikisine de hasret kalacağım.”

Catherine iyice sinirlendi. "Gelecek yıla kadar bile uyuyabilirsin, umrumda değil. Seninle hiçbir yere gitmeye niyetim yok. Akşam yemeğine de, kahvaltıya da... Hiçbir yere!"

Cameron sakince, "Tanrı'nın ve insanların huzurunda karım olduğumu duyuran sendin," diye hatırlattı. "Ayrıca buna uygun muamele görmekte ısrar eden de sendin - bu aşağılamaya ne kadar katlanacağım fark etmez. Söylediklerin tam olarak bunlardı, değil mi?"

"O o zamandı. Kızgındım, korkmuştum ve..."

"Ve?"

Omuzlarını dikleştirdi. "Başım korkunç derecede ağrıyor."

"Bir şeyler yediğinde kendini daha iyi hissedeceğine eminim."

"Aç değilim. Bir şeyler yiyebilecek kadar iyi hissetmiyorum kendimi."

Cameron kaşlarını kaldırdı. "Hastaysan burada kalıp senin rahatını sağlamak benim kocalık görevim."

"Hemen yatmayı düşünüyorum."

Gülüştü vahşileşti. "Seni yatakta rahatlatmaya bir itirazım yok."

"Sıkıcı ve iğrençsiniz."

"Küçük hanım, bizzat soyup giydirmek zorunda kalsam da benimle yemeğe geliyorsun - bana karşı çıkarsan ikimiz de ne oluracağımızı biliyoruz."

Catherine sabahlığını biraz daha çekiştirdi. "Çık dışarı. Çık odamdan, gözümün önünden hemen kaybol, yoksa bağırırım."

"Bağır. Duvarlar üç metre kalınlığında, yerler de iki. Korkarım hayaletlerden başkası seni duyamaz."

Kin dolu bir biçimde, "Beni sizinle yemek yemeye zorlarsan," diye uyardı. "Dinleyen herkese beni nasıl kaçınıp rehin tuttuğunu, korkakça davranıp suçlu diğer arkadaşlarıyla ülkene dönmek için nasıl benim arkama saklandığını anlatırım."

Cameron kollarını göğsünde kavuşturup güldü. "Peki ben senin beni evliliğe zorlayıp kuzeye gelerek teğmenin için ayrıntılı bilgi almaya çalışan bir İngiliz casus olduğunu söylemeden önce mi söyledikten sonra mı?"

Kızgınlıkla, "Kimse buna inanmaz," diye karşı çıktı Catherine.

"İnanmaz mı? Beni seni tanıdıklarından daha uzun süredir tanıyorlar ve zaten beni seninle evlenmeye itenin *ne olduğunu* merak ediyorlar. Silah tehdidi altında anlaşıp evlenmek zorunda kaldığımı söylersem yeterince açıklayıcı olur. Senin hilekarlığıyla ilgili daha fazla kanıt isterlerse geçtiğimiz her handa ve konaklama yerinde bıraktığın onlarca küçük, gizli not olduğunu... Ve bu notları bırakarak teğmenine bizi bulması için yardımcı olmayı düşündüğünü söyleyebilirim."

Catherine'in yüzü bembeyaz oldu. "Biliyor muydun?"

"Tabii ki biliyordum. Dediğin gibi senin yerinde olsam ben de aynısını yapardım."

Dizleri çözülen Catherine düşmemek için sandalyenin sırtına tutundu. Ailesinin kayıplara karıştığını düşünmemesini sağlayacak umutları tükenirken bile Camoran çok rahat ve soğukkanlı bir şekilde onunla alay ediyordu.

"Neden hiçbir şey söylemedin?"

"Pek önemli görmedim. Sinir bozucuydu ama önemli değildi. Aynı zamanda yararlı bir oyalamaydı. Çok akıllı olduğuna inanmana izin vermek seni mutlu tutuyordu ve yakama yapışmıyordun."

Kibri karşısında sinirlenen Catherine birden hızla dönerek yüzünün ortasına tokat attı. Başı uzun süre yanda kalan Cameron sonunda yavaşça ona döndüğünde yanağında Catherine'in elinin kırmızı izi vardı.

Yumuşak bir sesle, "Tanrım, düşündüğümden daha cesursun. Bana saldırdığına göre çok, çok daha sağlıklı ve akıllısın."

"Ne yapmamı isterdin? Kaba davranasın diye ayaklarına kapıp kır içinde mi kalayım? Kadınlarını böyle mi tercih ediyorsun: Aşağılık, güçsüz, kabadayılıklarından korkup aciz düşmüş ve senden önce toza dönüşmüş."

Cameron sigarasını fırlatıp Catherine'i kendisine doğru çekti. "Madem merak ediyorsun, küçük hanım, kadınlarımla ateşli ve güçlü olmasını severim. Sarışın severim. Fidan gibi ince, uzun olmasını ve uygun zamanlarda yumuşak başlı davranmasını isterim. Yabancı çiçek renginde gözleri olsun isterim. Konuşurken küstahça büzülen ve nefesi kalmayana dek öpeceğim dudakları olsun isterim."

Viski kokan sıcak ve sahiplenici dudaklarını Catherine'in dudaklarına bastırıp hiç de uygar olmayan bir şekilde o dudakları aralamaya çalıştı. Catherine'in tenine değen nefesi ateşli, ağzının içinde gezinen ve tüm vücudunu titreten dili cüretkar ve istekliydi. Ellerinden birini dağınık saçlarının arasına sokup uzun parmaklarıyla Catherine'in uzaklaşmamasını sağlamaya çalıştı. Diğer elini beline göttürdü ve kuşağı sabahlığın altındaki göğüslerine ulaşabilecek kadar gevşetti.

Catherine'in itirazı boğuk çıkmış, ince pamuklu geceliğin sağladığı engel de ortadan kalkmıştı. Hızlı, vahşi bir çekişle düğümler çözüldü ve eli oradaydı. Çıplak etini kavradı ve parmaklarıyla kadife yumuşaklığındaki göğüs ucunu okşamaya başladı.

Catherine tekrar iç çekti ve bu kez gerçekten dizleri çözüldü, fakat Cameron onu tutup öpücüğünü derinleştirdi. Catherine nefes alamayacak, kendisini saran ateşin ötesinde bir şey düşünemeyecek hale gelene kadar da göğüs ucunu okşadı.

Terbiyesizce, "Neden oyunlar oynamayı bırakmıyorsun, Catherine?" diyerek dudaklarını boynundan aşağı doğru kaydırmaya başladı. "Sözlerimi yerine getirmemi istiyorsun? İzin ver getireyim. Önce... Babanın çalışma odasında seninle yasal olarak evlenirken verdiğim sözlerden başlayayım."

Catherine nefes nefese kalmış bir halde, "Hayır," dedi. "Hayır..."

"Dudakların hayır demeye devam ediyor Catherine ama vücudun daha fazlasını istiyor. Çok daha fazlasını."

Güçsüz bir şekilde, "Senden hiçbir şey istemiyorum," diye bağırdı. "Hiçbir şey..."

Cameron'ın dudakları can sıkıcı yün ve ince pamuklu kumaşları kenara itip göğüs ucunu daha sert ve ateşli bir şekilde kavradı. Catherine bağırmaaya çalıştı ama nefesi buna yetmiyordu. Cameron'ını göğsünden itmeye çabaladı ancak içi karanlık, sancılı bir zevkle ürperirken parmakları ona ihanet edip ipek gömleğine sıkıca tutundu. Akli mücadele ediyordu, fakat vücudu zevk alıyordu. Şimdiye dek böyle bir yakınlaşmayı düşünmemiş, hayal bile etmemiş olan Catherine o ateşli dudakların teninde izlediği yolu hissederken arzuyla titriyordu.

Derinden gelen öfkeli bir inleme duydu ve sesin kendisinden çıktığını fark etti. Gözlerini açtığında Cameron'ın bakışlarının üzerinde olduğunu, karşı çıkmaya cesaret edemeyeceği bir yoğunlukla kendisini incelediğini fark etti. Cameron'ın her kasının gerildiğini hissedebiliyor, gözlerinde onu istediğini ve varlığını inkar etmeye çalışsa da bedensel açlığıyla mücadele ettiğini görebiliyordu. Ve bu Catherine'i olması gerektiği üzere korkutmak yerine daha önce hiç olmadığı kadar kadın olduğunu hissetmesine sebep oluyordu. Cameron'ın tek bir dokunuşu Catherine'in geçmişteki tüm kaçamaklarını çocuksu ve anlamsız kılmış, soluğu kesilirken derin hislerini arzuya dönüştürmüştü.

Alexander Cameron tutkulu, vahşi ve ilkeldi... Ve Catherine biliyordu ki teni onunkine bir daha değerse, o an ölebilirdi.

Ama teni bir daha onunkine değmedi. Cameron ellerini indirip ölçülü bir şekilde geri adım attı.

"Sözümü dinleyecek ve akşam yemeği için giyineceksin. İlerleyen saatlerde de bana partide eşlik edeceksin ve en iyi şekilde."

de davranacaksın. Yoksa... İngiltere'ni ya da kıymetli Teğmen
Gamer'ını bir daha görmek istemediğini varsayacağım."

Kirpikleri gözyaşlarından ötürü hâlâ ıslak olan Catherine başını cüretkar bir biçimde yukarı kaldırdı. "Ruhun pahasına mı, Bay Cameron?"

"Benim ruhum yok, hanımefendi. Ruhum on beş yıl önce kollarımda öldü."

Catherine derinden, titrek bir nefes aldı. "İğrenç bir yaratıksın. Ne vicdanın, ne ahlakın, ne inancın, ne de insafın var... İki ayağının üzerinde dimdik, onurlu bir şekilde durabilmeni sağlayacak tek bir iyi özelliğin bile yok."

Alex bir süre ona öylece baktı, sonrasında yerlere kadar eğilerek reverans verdi. "Bir adam, bir kadının gözünde nerede olduğunu öğrenmekten her zaman memnun olur."

"Senin bir ayağın cehennemnin eşiğinde, bu yüzden yanında olmak isteyen kimseye imrenemem."

Alex tek başına öfkeyle kuzey kalesine gitse de sohbetleri hâlâ kafasının içinde yankılanıp durduğundan Catherine de yanındaymış gibi hissediyordu. Catherine'in odasından çıktığından beri oldukça ayılmıştı ama vücudunda hızla hareket edip nabzının hızlanmasına sebep olan kanı için bir çözüm yoktu. Her gözeneğinde hissettiği Catherine'in tadı ve kokusu için de. Onu yatırıp ilk ve son olarak arzularından kurtulmaya çok yaklaşmıştı - düşünebileceğinden bile daha fazla. Çözüm bu muydu? Onun vücuduna sahip olmak her ne zaman birlikte aynı odada bulunsalar hissettiği bu gerginlikten kurtulmasını sağlar mıydı? Yoksa bu her şeyi daha kötü hale mi getirirdi? O gözler, o dudaklar... Her seferinde ona karşı koyuyor, en kötüsünü yapmaya teşvik ediyordu ve eğer Cameron onu İskoçya'dan, hayatundan çıkarmanın bir yolunu bulmazsa yakında...

Yakında ne?

MacKail'in odasının kapı eşiğinde durup gözlerinin karanlığa alışmasını bekledi. İçeride sadece tek bir mum yanıyordu ve yaydığı ışık sayvanlı yatağın ötesine zar zor ulaşıyordu. Muma doğru yürürken kaşlarını çatsa da sorusuna cevap vermekten kaçınmış oldu.

"Bir sorun mu var?"

Alex solgun adama baktı ve Aluinn'in gri gözlerini saatlerce değil, günlerce uyumuş gibi keskin görünce şaşırdı.

"Sorun mu? Pek sayılmaz. Uyumaya devam et sen."

"Akbaba gibi tepemde dikilirken nasıl uyumamı bekliyorsun ki?"

Alex kuru bir sesle, "Düşündüm de," dedi. "Böyle espriler yaptığına göre çok hasta olmalısın."

"Archie neredeyse afyon ruhu kadar viski hazırlarken mi?" Bandajlı omzuna dokununca irkilerek duruşunu değiştirdi. "Bir hafta içinde gaydaların sesiyle dans edebileceğimi söyledi ve dürüst olmak gerekirse bundan hiç şüphem yok."

"Gerçekten kendini nasıl hissediyorsun? Yara ne kadar kötüydü?"

"Gerçekten mi? Üzerime bir dağ devrilmiş gibi hissediyorum. Koluma gelince, Archie uzun süre bu yatağa bağlı kalmayacağını düşünüyorum. Omzum bir süre için sıkıntı yaratacak ama yakında yeniden güçlenecek. Tanrı'ya şükür sağ değil, sol taraf. Yel değirmeni dövüşlerimin son bulduğunu düşünmek istemezdim."

Alex güldü ve bir yudum alması için yatağın yanındaki viski şişesini Aluinn'e uzattı.

Aluinn, "Hayır, teşekkürler," dedi. "Ama sen devam et. Hiç uyudun mu?"

"Biraz."

"Belli olmuyor. Aslında ailesinin yanına dönmüş bir adama göre oldukça kötü görünüyorsun."

Alex iç çekti ve eliyle saçlarını taradı. "Gerçekten uzak dur-

mamız gerektiğine inanmaya başladım. Ya da en azından eve denizden gelmemiz gerektiğine.”

Aluinn gülüp başıyla onayladı. “Maura erken saatlerde beni görmeye geldi. Neredeyse senin güzel yeni karından başka bir şey hakkında konuşmak istemiyordu. Burada sana ‘demiştım’ demeli miyim, yoksa bunun için biraz daha bekleyeyim mi?”

“Bekle. Bunu söylemek için daha fazla sebep bulacaksın”

“Dahası da mı var?”

“Glengarron. MacSorley isyancı bir birlik oluşturup Gordon Ross Campbell’dan geriye ne kaldıysa onun peşinden gitme ta-raftarı.”

“Lochiel ne düşünüyor?”

“Iain’ın babasına bir adam yolladı. Genç Iain’ın ölümü için kimlerin intikam alacağı Yaşlı Glengarron’a bağlı. Donald’ın onu beklemesi için uyaracağını tahmin ediyorum. Hayal ettiğinden fazla sayıda Campbell’ı öldürme fırsatı bulabilir.”

“Lochiel, klanların Prens Charles için ayaklanmasını bekli-yormuş gibi geliyor kulağa.”

“Korkarım kardeşim pantolonu yarıya inikken yakalandı. Yu-kanı çekip kılıç kayışını üzerine tutturursa onur ve özsaygısını ko-rur, fakat hiçbir şeyi beceremediğini düşünerek acı çekmek zorun-da kalır. Diğer yandan pantolonu tamamen bırakırsa tüm dünyaya güçlü ve zayıf yönlerini gösterir, böylece rahatlaması kısa süreli olur. Bana kalırsa İngilizler bu ayaklanmayı İskoçya’dan daha faz-la istiyorlar. Sırf ilk ve son kez topraklarımızda kargaşa çıkıp tekrar sorgulanamayacak bir şekilde hak iddia etmek için.”

“Ebedi karamsar.”

“Ebedi aptal demek istiyorsun sanırım. Sadece eve dönüp bir yerlerde aile hayatına karışmayı ummak çok mu yanlış?”

“Sen mi efsanevi arkadaşım? Siyah Cameron karısı ve salyalı çocuklarıyla yavaş yavaş yok mu oluyor?”

“Sadece bir düşünceydi. Kadınlar ve çocuklar mı dedin?”

“Sadece bir düşünceydi. Kimse peşinden ağlamadan ölürsen eski kehaneti kim yerine getirecek?”

“Hangi eski kehanet?”

“Kuzgunlar Clach Mhor Dağı'nın tepesinden üç kez doyasına Campbell kanı içecekler,” diye hatırlattı. “Görünen o ki Argyle Dükü batıl inançları olan bir adam ve senin yüzünden kuzgunların çoktan iki kez içtiğine inanıyor.”

“O yaşlı balıkçı kadının lanetini neredeyse unutmuştum.”

“Archie bana hatırlatana kadar ben de unutmuştum. Dükün derin uykusundan ağzı köpükler içinde uyandığını söylüyorlar, çünkü seni yatağının üzerinde bir elinde kanlı bir *clai'mor**, diğerrinde Malcolm Campbell'ın başıyla gördüğüne yemin ediyor.”

“İki yüzyıllık bir deli saçmasına inanmayı seçiyorsa ben kimim ki onu aydınlatayım?”

“O zaman seni aydınlatmama izin ver. Archie bir şey daha anlattı: Gordon Ross Campbell, Malcolm Campbell'ın piçi.”

“Oğlu mu?”

“Bu bakış açını biraz değiştiriyor, değil mi?”

Alex, “Lanet onların üzerinde değil de benim üzerimdeymiş gibi hissetmeme sebep oluyor,” diye mırıldandı. “Bu da şansım varken öldürmem gereken ama Hristiyan bağışlayıcılık anlayışıyla hayatını bağışladığım iki adam var demek.”

“İki adam mı?”

Alex, Hamilton Garner'ı düşünüp dudaklarını büzdü. “Belki de sadece yaşlanıp yumuşak başlı olmaya başlıyorumdur. Kılıcımı doğru yere hedeflemeli, daha sert yumruk atmalı... Ve şeytan ilk ayarttığımda kendimi rahatlatmalıydım.”

Aluinn'in bu üç örnekteki ortak etkenin uzun sarı saçlı ve menekşe gözlü kız olduğundan kuşkusu yoktu. Sessizce,

* İki ağızlı büyük kılıç. (Çev. N.)

“Catherine’le ne yapacaksın?” diye sordu. “Apaçık ortada olanı düşünmek istemiyorum ama eninde sonunda ve çok yakında bir şey yapmak zorunda kalacaksın.”

“Bir ‘son’ olacağının farkında değildim.”

“Yok mu?”

Uzun süren sessizlik karanlıkta bir yerden gelen saatin zayıf tik taklarıyla bölündü.

Alex, “Aklımı okuyabileceğini düşünüyorsun, dostum,” dedi.

“Bu kez yanılıyorsun.”

Aluinn arkasına yaslanıp gözlerini hafifçe kapadı. Mum ışığı yorgun gözlerini ya da kurumuş dudaklarını ortaya çıkarıyordu.

“Yanılıyor muyum? Sen öyle diyorsan.”

“Öyle diyorum.” Yine uzun süren bir sessizlik oldu. “Mümkün olsaydı bile...”

“Mümkün olsaydı bile?”

“Asla işe yaramazdı.”

“Neden? Efsanevi olmanın yanı sıra hatasız olduğun için mi? Herkesten senin gibi kalplerinin etrafında aynı kalınlıkta zırh olmasını beklediğin için mi?”

Alex’in yanağındaki kas hafifçe attı. “Anlamıyorsun.”

“Haklısın, Alex. Anlamıyorum. On beş yıldır kendini suçlayarak kalbini öldürüyorsun ve ben bunu anlamıyorum.”

“Aluinn, Tanrı aşkına...” Aniden açılan kapıyla sözü yarıda kesildi, kapıya döndüğünde yüz ifadesi o kadar savunmasız görünüyordu ki Deirdre elini telaşla salladı.

“Özür dilerim,” dedi. “Görüşmenizi bölmek istemezdim.”

Alex hemen, “Bölmedin,” dedi. “Lütfen içeri gir. Ben de zaten çıkmak üzereydim. Aluinn... Seni tekrar ziyaret ederim, o zamana dek biraz dinlenmeye çalış.”

“Alex...”

Ama Alex çoktan Deirdre’nin yanından geçip koridorun karanlığında gözden kaybolmuştu.

Deirdre, "Fazla ka-kalmamalıyım," diyerek kekeleydi ve kapının önünde dikilmeye devam etti. "Bayan Catherine banyoda ve..."

Aluinn bitkin bir halde şakağını ovarak, "Lütfen," dedi. "Gitme. Birkaç dakika yanımda kal. Bugünlerde Alex'le konuşmak... Elini ateş üzerinde çekmeden ne kadar uzun süre tutabileceğini görmek gibi."

"Ne demek istediğinizi anlıyorum. Hanımımın öfkesi de bir fitil gibi ateşlenmeye hazır."

Söylediklerine o kadar çabuk katılmıştı ki Aluinn başını kaldırıp güldü. "Lütfen, içeri girer misin?"

"Ben... Gerçekten kalmamalıyım. Sadece... Mutfaktan bir şey isteyip istemediğinizi sormak için geldim. Bayan Catherine için biraz et suyu almaya gidiyordum ve..."

"Aslında..." Gözlerini komodine çevirdi. "Biraz susadım. Sürahide su var, zahmet olmazsa."

Bardak da sürahi gibi Aluinn'in erişebileceği bir mesafedeydi, fakat Deirdre yatağın yanına kadar gidip bardağı doldurdu.

"Benimle şu ya da bu şekilde ilgilendiğin için biraz şaşırdığımı itiraf etmeliyim. Kesinlikle hoş bir şaşkınlık ama yine de..."

Sessizce, "Dün yaptıklarınız adına size uygun şekilde teşekkür etmek için bir fırsat kolluyordum," dedi.

"Ne yaptım? Bana kalırsa beni ölümden kurtardığınız için teşekkür etmesi gereken benim."

"Beni ayaklarımdan yakalamaya çalışan vahşi adamın üzerine atılmasaydınız başınıza bunlar gelmeyecekti."

"Şey..." Aluinn o anları hatırlayıp tek kaşını yapmacık bir şekilde kaldırdı. "Sanırım bu yüzden azarlanmayı hak ediyorsunuz. Arabanın içinde durmanız gerekiyordu."

"Birkaç zorbanın iyiliği için ellerini başına götürüp korkudan sinecek türden biri değilim. Sekiz erkek kardeşim var ve hiçbirini saçımı çekemez ya da kavgada beni yere seremez."

Yediği tokatı hatırlayarak, "Buna inanırım," dedi. "Korkunç bir sol kroşeniz var."

Gülüşüyle Deirdre'nin içi ısındı ve ellerinin titrediğini fark edip rahatsız olsa da bardağı Aluinn'e uzattı. Daha da kötüsü, Aluinn gri gözleriyle parmaklarını tamamen duyarsızlaştıran bir şekilde ona bakıyordu.

"Su içmek istiyor musunuz, istemiyor musunuz?"

"İstiyorum," diye mırıldandı Aluinn. Bardağı tutarken genç kızın soğuk parmak uçlarını kavradı ve Deirdre elini çekmeye çalışınca tutuşunu sıkılaştırdı.

"Biraz yanımda oturur musunuz?"

"Yapamam. Gerçekten. Hanımım beni bekliyor."

"Sadece birkaç dakika. Lütfen. Ölen bir adamın son isteği"

Deirdre elini çekti ve önlüğünün kıvrımlarını düzeltti. "Böyle şeyler hakkında şaka yapmamalısınız. Gerçekleşebilirler."

Aluinn gülüp ılık sudan bir yudum içti. Sarf ettiği çabayla gözşüzleşmiş gözüktü ve gözlerini kapattı.

Deirdre o an nefesi kesilmiş bir halde buldu kendini. Uzun, kahverengi kaşları ve toprak rengi saçlarıyla Aluinn güzel sayılabilirdi. Bronz teni yumuşaktı ve Keltlere özgü çıkık elmacık kemikleri üzerinde hafifçe geriliyordu. Kemikli çenesini saran açık renkli sakalı, kırmızı sarı göğüs kıllarına doğru uzanıyordu. Kasları sert, cildi yumuşaktı ve kat kat kaslarının altındaki belli kıvrımlı, karnı düzdü. Örtünün altındakiler hayal gücüne kalmıştı elbette, fakat Deirdre bilekleri ve ön kollarındaki aynı hoş, bakır rengi kıllarla kaplı çelik gibi kaslı uzun bacakları gözünün önüne getirmekte zorlanmıyordu.

Sekiz erkek kardeşi olduğundan ötürü erkek vücudunun gizemlerine alışkın olduğunu düşünürdü, fakat önünde yatan adam o kadar baştan çıkarıcıydı ki ağzını kurutuyor, avuçlarını terletiyordu. Artık onun kötü biri olduğunu düşünmüyordu. Tehlikeli

olabilirdi ama kötü değildi. Soğukkanlı bir katil de değildi. O da, Alexander Cameron da.

“Son on beş yıldır kalbini öldürdüğünü söylerken ne demek istediniz?”

Aluinn hemen gri gözlerini açtı.

“Gizlice dinlemiyordum,” dedi Deirdre. “Ama o sırada tam kapının önündeydim. Karanlık bir sırı anlatmak zorunda değilsiniz, sadece... Şey, herkese düşmanınızmış gibi davranmayı bırakmanızın yardımı dokunabilir.”

“Son on beş yıldır herkes bizim düşmanımız oldu. Ayrıca Alex çok özel bir adamdır; en uygun durumlarda bile herkese güvenmek onun için kolay değil. Sizin gibi.”

Deirdre ellerini kenetleyip inceledi. “Size güvenmesi için kimseye bir neden vermiyorsunuz. Hanımımı anlaşılmaya zorladınız. İkimizi de isteğimiz dışında İngiltere’nin yarısı boyunca peşinizden sürüklediniz. Dün neredeyse ölümümüze sebebi olacaktınız;buradan eve dönerken neler olacağını ise Tanrı bilir - tabii eğer eve dönmemize izin verecekseniz.”

“Alex söz verdi ve onun bu zamana dek sözlerini tutmadığını hiç görmedim. Sizi ve hanımınızı eve yollayacağına dair söz vermişse - ve hâlâ gitmek istiyorsanız - sözünü yerine getirecektir.”

Yumuşak bir sesle, “Hâlâ gitmek istiyorsak mı?” diye sordu.

“İnsanlar fikirlerini değiştirirler.”

“Hanımım değil. Bay Cameron’ın bir casus ve katil olduğunu düşünüyor, dahası Bay Cameron bu zamana kadar kendisini bu suçlamalara karşı hiç savunmadı.”

Aluinn onun uzun, narin parmaklarını birbirine geçirip ayırışını izledi. “Söylesene Deirdre. Yarın Derby’ye dönerseniz ve Lord Ashbrooke İskoçya’ya gelirken hangi askeri hazırlıkları görüp duyduğunu sorarsa... Ona anlatır mısınız?”

"Tabii anlatırım. Hanımımın sadık hizmetkarı ve kralımın sadık kulu olarak bu benim görevim."

"Kral George?"

Kahverengi gözleri parladı. "O benim kralım."

"Ah ama ya kralınızın İtalya'da haksız yere sürgünde olduğuna inanırsanız? Kral James Stuart'ın İskoçya ve İngiltere'nin gerçek kralı olduğuna inanırsanız? Ve lütfen..." İtiraz etmek üzere olan Deirdre'yi engellemek için elini kaldırdı. "Siyaset ya da bunun ne anlama geldiğini veya kimin haklı, kimin haksız olduğunu tartışmak istemiyorum. Sadece soruma doğrudan ve dürüst bir cevap vermeni istiyorum. James Stuart'ın kralınız olduğuna, ailenizin aynı inanç uğruna savaşıp öldüğüne inanırsanız... Sırf gözlerimizi ve kulaklarımızı açık tutarak İngiltere'ye geldik diye hâlâ Alex'le beni casus olarak görür müydünüz?"

"Bu durumda..." Deirdre kaşlarını çatarak onun gözlerine baktı. "Belki de görmezdik. Ama bir kral yerine diğerine bağlı olmak cinayet suçunu açıklamıyor."

"Evet, açıklamıyor. Alex'i iki cinayetten suçluyorlar. İkisi de inkar etmek için sarf edeceği tükürüğe değmez."

"İki adamı mı öldürdü?"

"Üç de olabilirdi ama şans eseri üçüncü piç kurusu iyileşti."

Deirdre ellerini daha fazla kımıldatamadı. "Yaptığından gurur duyuyormuş gibi gözükyörsunuz."

"Aynen öyle. Keşke o zaman yanında olsaydım. Şansa fırsat tanımazdım."

Deirdre, Aluinn'in sesinin sertleşmesinden pek hoşlanmadı. Gerçekten anlamaya çalışıyordu ama Aluinn cinayetleri itiraf etmenin yanı sıra bundan gurur da duyuyordu.

Başını geriye atıp kandil ışığının tavana yansıttığı şekillere bakarken, "Donald ile Maura'nın düğününde oldu," diye açıkladı. "Maura bir Campbell. Babası ile Argyle Dükü kardeşler.

Fransa'ya gittiğinde Donald'la tanıştı ve engel olmak için ellerinden geleni yaptıklarından emin olsam da ümitsiz bir şekilde birbirlerine âşık oldular.

“Bu arada Campbelllar ile Cameronlar'ın nesillerdir birbirlerinin kıçlarını ısırmaya çalıştığını da söylemeliyim. Lochaber, Campbelllar'ın kendi topraklarına eklemek isteyeceği zengin topraklardan oluşur. Ama klanımız her zaman savaşçı ve diplomatlarla dolu olduğundan vadiler Cameronlar'da kaldı.

“Yine de düğün planlandığı gibi burada, Achnacarry'de yapıldı. İyi niyet jesti olarak Maura'nın Argyle'den kuzenleri Dughall, Angus ve Malcolm Campbell dahil olmak üzere Campbelllar'dan kalabalık bir grup davet edildi - ortalığı yatıştırmak için.”

Aluinn durdu. Anılar yüzüne hüznü bir ifade katmıştı.

“Tören sorunsuz gerçekleşti. Maura'nın babası Auchenbreckli Sör John Campbell Donald'ı çok sevmişti ve iki klan arasında barışı sağlama umuduyla birlikteliklerini gerçekten destekliyordu. Argyle bunu istemiyordu elbette ve bunu kendisine bir hakaret olarak kabul ediyordu, özellikle de Dughall Campbell'ı Maura'nın eşi olarak seçtiğinden beri. Kafanızı tamamen karıştırmayı başardım mı?”

Deirdre farkında olmadan yatağa biraz daha yaklaştı. “Bu Argyle Dükü kim? Çok önemli biri olmalı.”

“Hanoverlar'ın İskoçya'daki tartışmasız en güçlü müttefiki 1715'te Dunblain'deki Jakobit isyanlarına son veren orduyu o yönetti. Güce ve topraklara tapar, dahası istediğini almak için her türlü dalavere, entrika ve hainlikte bulunur. İsteddiği şey de tamamen İngiliz yönetiminin egemenliğine girmemiz durumunda İskoçya'nın başvekili olmak.”

“Çok da hoş bir adama benzemiyor.”

“Değil. Değildi. Sanırım Maura'nın ihanetiyle duyduğu kızgınlık Campbell kardeşlerle ilişkilendiriliyordu, çünkü o gün

atmosfer o kadar gergindi ki kulakların çınlayabilirdi. Fakat bir süre boyunca iyi davranıyor gibi göründüler. Karınlarını yemek ve birayla doldurdular, şarkılar söylediler, dans ettiler, hatta Cameron kadınlarıyla flört ettiler.”

Aluinn olanları anlatırken yeniden yaşıyormuş gibi gözükerek duraksadı.

“Alex de on yedi yaşındaki her genç delikanlı gibi âşıktı. Annie MacSorley de Lochaber'daki en güzel, en tatlı, en peşinden koşulan kızdı. Ben de dahil olmak üzere kasabanın yansı ona âşıktık ama onun kalbini kazanan Alex'ti. Birbirlerine delicesine vurulmuşlardı.” Kelimeler boğazında düğümленince duraksadı. “Belki de onunla Dughall Campbell'ın birbirlerinden ne kadar nefret ettiklerini bilerek Alex'in evlenmesine engel olmanın bir yolunu bulmalıydık. Fakat Annie ve Alex birkaç dakika yalnız kalmak için uzaklaştıklarında olaylar başladı. Campbell kardeşler onları görüp takip ettiler. Çirkin hikayeyi kısa kesmek gerekirse, gizlice ahırdaki âşıklara yaklaştılar. Bunun eğlenmelerini sağlayacak iyi bir fırsat olduğunu gördüler ve Alex'i yan baygın hale getirecek kadar hırpaladılar. Bağladılar ve Alex'i sırayla Annie'ye yapacaklarını görebileceği bir yere yasladılar. İçlerinden biri - hangisi bilmiyorum - biraz sertleşti ve Annie'nin başını taş duvara çarptı. Alex neredeyse deliriyordu, bir şekilde düğümleri çözdü. Bir kılıç kapıp saldırdı ve kılıcı ilk savuruşunda en genç olan Angus'u öldürdü. Diğer ikisi mücadele ettiler ve... Bunu nasıl yaptığını bilmiyorum ama Dughall'ın bağırsakları kışından çıkmıştı. Malcolm ise... Pekala herhangi birinin üstesinden gelemeyeceği bir merhamet sunulmuştu ona. Ölü gibi gözükten Alex vahşice, yaralı bir hayvan gibi davranıyor, kimseyi kendisinin ve Annie'nin yanına yaklaştırmıyordu. Annie onun kollarında öldü.

“Doğal olarak Campbell'lar pusunun bilerek kurulduğunu id-

dia ettiler. Dügündeki bütün Campbellllar Annie'nin kardeşlerle flört ettiğine ve onları Alex'in beklediği ahıra gelmeleri için ayarttığına yemin ettiler."

Deirdre şaşkın bir şekilde, "Kimse Bay Cameron'ın tarafını tutmadı mı?" diye sordu.

"Bütün klan onun yanında savaşmaya hazırdı; Lochiel'nun tek bir baş işaretiyle seve seve Campbellllar'a, milis kuvvetlerine, lanet olası bütün yönetime saldırabilirdik. Donald haftalarca acı içinde ne yapacağımızı düşündü. Argyle bunun bir cinayet olduğunu duyurdu ve Alex için tutuklama emri talep etti. Adil bir yargılama ihtimali yoktu. Onu teslim etmeyi reddetmek ya da klanı onu korumak için silahlandırmak Cameronlar'ı askeri disipline sokmak anlamına gelecekti. Sonunda Alex'in hayatını kurtarıp kanlı bir klan savaşının önüne geçmenin tek yolu olduğunu düşünerek Lochiel, Alex'i babaları Yaşlı Lochiel'nun yanına Fransa'ya gönderdi."

"Ama... Bu hiç adil değil. O adamları öldürmekle suçlanamaz. Karısını korumaya çalışıyordu."

Aluinn buruk ve yorgun bir şekilde gülümseyerek ona katıldı. "Ve yaklaşık olarak ilk on yıl enerjisinin çoğunu dünyadan nefret etmeye, kanlı savaşlarda öç almaya adadı. Avrupa'da bulabildiği her savaşa katıldı ve orada dövüşecek düşman kalmadığında bizi vahşete olan susuzluğuna uyacak bir sürü barbarın olduğu sömürgelere götürdü."

"Bunca zaman boyunca onunla mı kaldınız?"

Aluinn daha yumuşak bir şekilde gülümsedi. "Biz kardeş gibi büyütüldük; doğal olarak yapılması gereken de buydu. Dük onun başına ödül koyunca ve gittiğimiz her yerde suikastçılardan kaçmak zorunda kaldığımızda arkadaşlığımız sınanmış oldu. O günlerden nasıl olduğunu bile hatırlamamayı tercih ettiğim yaralarım ve geceleri beni soğuk soğuk terleten birkaç kabusum var. Ama ayaklarımızı yere basarak üstesinden gelmeyi başardık."

Deirdre, "Siz ikinizin arkadaşlığı bozulamaz gözüküyor," diye itiraf etti. "Siz Cameron erkeklerinden oluşan bir ordunun İngiltere bir yana dünyayı fethedebileceğini düşünüyorum."

"Ah, Bayan O'Shea..." diye mırıldandı. "Bu bir iltifat olmalı. Bu, canavar veya zavallı kadınlara vuran adamlar olmadığımıza dair sizi az çok inandırabildiğim anlamına mı geliyor?"

Deirdre kalın, koyu kirpikli gözlerini indirdi. "Aslında ikisinden biri olduğunuzu hiç düşünmemiştim."

"Hiç mi? Wakefield'daki handa bile mi?"

"Beni kolumdan çekmemeliydiniz. Kolumdan çekilmekten hoşlanmam."

"Bunu hatırlamaya çalışacağım." Aluinn uzanıp yumuşak bir biçimde genç kızın ensesinden tuttu. Deirdre içgüdüsel olarak dirense de dudakları arasında bir nefeslik mesafe kalana dek onu kendine doğru çekti. Genç kızın ürperdiğini, sonra bir kez daha ürperdiğini hissetti. Aluinn ellerini hareket ettirdiğinde Deirdre karşı çıktı ve genç adam parmaklarını onun ipeksi kahverengi saçlarına götürdü. Öpüşmeleri uzun, ateşli ve gerçekten sevgi doluydu. Aluinn onun bu kadar tatlı olmasına şaşırıyordu. Tattı, masum ve güven verici, tüm hataları ve günahları affedebilen, kalbini koşullar ve oyunlar olmadan sunabilen biri gibiydi.

Omzundaki ağrının bile bu öpücükle hafıfladığını fark ederek isteksizce ve yavaşça onu bıraktı.

Deirdre parmak uçlarını dudaklarına götürüp kızardı.

"Bunu yapmamalıydınız bayım," diye fısıldadı.

"Hayatımda yapmamış olmam gereken çok şey var," dedi.

"Bu onlardan biri değildi. Ayrıca benim adım bayım değil, Aluinn. Al-oo-inn. Orta hecede dilini biraz yuvarlatman gerekiyor, bu lskoçça..."

Deirdre hemen, "Güzel demek," dedi. "Evet, biliyorum."

Gözlerinin içine bakarken, Aluinn'in gri gözleri ışıldadı. Et-

raflarındaki solgun sarı mum ışığının dışındaki dünya bir an için yok olmuştu.

“Ben... Gitmeliyim,” dedi. “Hanımımı çok ihmal ettim.”

“Tekrar gelecek misin? Fırsatın olduğunda tekrar gelip yanımda oturacak mısın?”

Deirdre'nin yanakları yeniden kızardı ve Aluinn içten içe düştü: Tanrım ama çok güzel. Babası bir avlak bekçisi değil de kral olsaydı, Avrupa'daki adamların yarısını üzerdi.

“Gelecek misin?” diye yeniden sordu.

“İsterseniz, bayım,” diye mırıldandı Deirdre.

Yumuşak bir sesle, “Aluinn,” diye hatırlattı. “Evet istiyorum. Hem de çok.”

Hanımının soğuk tavırlarından ötürü diken üstünde olan Deirdre, Catherine'in altın renkli buklelerini hızla ve özenle oldukça şık bir biçimde topladı. Hanımının sürekli odanın bir ucundan diğerine yürüme ihtiyacı, sabırsızlıkla ellerini saçlarına götürüp duruşunu bozması, Deirdre daha takamadan elindeki tokaları yere düşüren ani hareketleri ve dönüşleri genç kızın işini epeyce zorlaştırmıştı.

Süslenmesi sonunda biten Catherine, Deirdre ödünç bir korse ve içlik getirip bembeyaz çoraplarını giymesine ve jartiyerini bağlamasına yardım ederken düşünceli ve sessiz durdu. Çok kemikli korse kamını sararken yatak direğine tutunup kamını isteksizce içeri çekti. Deirdre bağcıkları sıkıp Catherine'in doğal bel uzunluğunun çoğunu göğsüne doğru çekerek gövdesini iki büyük elin tutabileceği kadar dar, rahatsız bir boru şekline getirdi. Düzgün görünümlü ve zıt bir biçimde iki kalçasına da sepet gibi tarlatanlar yerleştirilmiş, üzerleri saten şeritlerle tutturulmuş üç katlı iç eteklikle örtülmüştü. Kaburgasındaki baskıdan ötürü nefes almakta güçlük çeken Catherine ırlan dalı kızı şaşkına çeviren bir küfür savurarak yatağa vurdu.

“Sürtüğün bana ödünç vermeye cüret ettiği şeyi görüyor musun?”

“Affedersiniz, hanımefendi? Kimin?”

“O kırmızı saçlı cadaloz İskoçyalı kadının.” Başından ipek elbiseyi geçirirken kat kat ipek kumaşın altında bir süreliğine kayboldu. “Bunu bilerek yaptı, biliyorum. Bunun altı ay önce modası geçti ve korsede yemek lekesi gördüğüme eminim. *Aman Tanrım!*”

Deirdre de hanımı gibi elbisenin yaka kısmında açıkta kalan soluk etin fazlalığına baktı. Büyük kısmı şansa, hayal etmek için de geriye çok azı kalmıştı. Göğüsleri iki yarımaya gibi duruyor, ayak parmaklarını görmesini imkansız hale getirerek dolgun biçimde elbiseden taşıyordu. Kollarını azıcık öne ya da arkaya hareket ettirse göğüs uçları mat yeşil ipek elbisenin kenarından dışarı fırlayacakmış gibi gözüküyordu.

Catherine aynaya bakınca ağzı açık kaldı. Kraliyet sarayında kendine çeki düzen verip boyanmış, şehvet düşkün ve gut hastalıklı canavarlar için yarışan fahişelere benziyordu!

Deirdre umutlu bir şekilde, “Şal ister misiniz, hanımefendi?” diye sordu.

Catherine tam isteyecekti ki aynadaki bir görüntü gözüne takıldı ve sessizce kapının önünde duran adam dikkatini dağıttı.

Achnacarry’ye vardıklarından beri Alexander Cameron İngiliz giyim tarzını sürdürüyordu - sadece redingot, koyu renk pantolon, sade beyaz gömlek ve boyunbağı. Evindeki ilk akşam yemeği için gökyüzü mavisi, neredeyse dirseklerine kadar kıvrıldığı kollarına geniş altın rengi şeritler işlenmiş, resmi görünen kadife bir ceket giymişti. Ceketin altın ve kraliyet rengi çizgili, boğazına kadar ılıklenmiş ve bilekleriyle uyumlu parlak beyaz, fırfırlı bir saten yeleşin üzerine geçirmişti. Beline kırmızı-siyah renkte bir parça tartan sarıp İskoç eteğinin içine doğru katlamış ve parlak deri bir kemerle tutturmuştu. Tartanın ucunu yukarı kaldırarak

omzunun üzerine atmış ve topazlarla süslenmiş büyük gümüş bir broşla cekete iğnelemişti. Yüzünü güzelce tıraşlamış, kara saçlarından birazının kıvrır kıvrır önüne doğru dökülmesine izin vermiş, kalanını düzgün bir şekilde arkadan toplamıştı.

Catherine uzun bir süre neredeyse "kocasını" tanıyamadı. En isteksizce yapılan değerlendirme bile onu muhteşem gösterebiliirdi; Cameron bir dağın tepesine çıkıp güneşin doğuşunu ve batışını yönetebilirmiş gibi gözüküyordu.

Ama görünüşündeki değişikliğe rağmen bakışları aynıydı. Siyah gözleri cüretkar bir biçimde Catherine'in yansımalarını izliyor, Catherine'in kendi değerlendirmesinin çok nazik kaçtığı izlenimini uyandırıyor.

Kibarca, "Deirdre'nin önerisini kabul etmen iyi olur," dedi. "Yemek salonu biraz soğuktur."

"O zaman..." dedi Catherine ve Deirdre'nin uzattığı zarif danteli görmezden gelip odadan çıkarak Alex'i de çıkmaya zorladı. "Soğuktan morarmaya başlarsam herhalde biri bana acır ve beni odama yollar."

Kaleden kıvrıla kıvrıla inerken tek kelime etmediler. Tonozlu taş koridorlardan geçerken duydukları tek ses ayak sesleriydi - Alex'in sert ve Catherine'in yumuşak küçük adımlarına uymak zorunda kalan ayaklarının sesi. Ancak ana karşılama odasına yaklaşıp kahkaha ve birbirine vurulan kadehlerin sesini işitmeye başladıklarında Catherine gerginlikten duraksayıp kımıldayamadı.

Cameron elini hemen dirseğine götürüp yürümesi için Catherine'i çekti.

Yarım ağızla, "Endişelenme," dedi. "Biz Cameronlar karanlık tanılara kurban sunma törenlerini uzun zaman önce tamamen bıraktık. Sanırım."

Titrek kandil ışıklarıyla ve parlak renkli tartanların ışıltısıyla

dolu bir odaya girdiler. Neredeyse odaya girer girmez, onları gören herkes konuşmayı bir anda bırakıp teker teker başını kapıdan giren çifte çevirdi. Catherine yanaklarındaki kırmızılığın geçtiğini ama sonra yeniden kızardığını, hatta bütün gözlerin üzerinde olduğunu düşününce iyice kızardığını hissetti. İngiliz kadın. *Sakson*.

Archibald ile Donald büyük mermer şöminenin yanında durmuş, başlarını kardeşleri Fassefernlü John Cameron ile yaptıkları sohbeğe eğmişlerdi. Catherine onu galerideki minyatürden tanıdı ve fikri değişmedi; dört kardeşten en az yakışıklı olan oydu. Daha zayıftı ve dizleri kemikliydi; siyah-kırmızı tartanının hakkını vermiyordu.

Aynı kadınlar için söylenemezdi. Şık bir şekilde ipek ve sırmalı kumaşlardan elbiseler giymişlerdi. Catherine'in Highland kadınlarının Elizabeth dönemi bombazenlerini ve Norveç kurdelelerini hâlâ son moda gördükleri önyargısını kırıyorlardı. Yaşadığı çekincelere rağmen kendisinininkine kadar açık dekolteleri vardı. Özellikle de Lauren Cameron - Catherine'in kedi gibi içgüdüleri onu hemen fark etmişti - hevesli birinin kucığına düşmemek için fazla eğilmeye cesaret edemiyordu.

Donald ile Maura onları karşılamaya gelirken ağabeyinin gözlerindeki yaşları görmemeye çalışan Alex, "Umarım çok bekletmemişsinizdir," dedi. Klan tartanını giymekle doğru seçimi yapmıştı; ağabeyinin elini kırarcasına sıkması bunun en net kanıtıydı.

Lochiel duyusallaştığından ötürü kısık bir sesle, "Evine hoş geldin, kardeşim," dedi. "Tanrı'ya şükürler olsun sonunda her şey olması gerektiği gibi. Cameronlar bir arada ve güçlüler. Hiç kimsenin, hiçbir kralın ya da yönetimin bir daha aramıza girmesine izin verme!"

Heyecanla bakışlarını tavan kirişlerine çevirdiler. Bir yerden iki kristal kadeh çıktı ve Alex ile Catherine'in ellerine tutuşturuldu.

Donald kendi kadehini kaldırdı. "Cameronlar'a!"

"Cameronlar'a!" Aile ve misafirler de karşılık verdiler ve hep birlikte kadehlerini tokuşturup tek bir yudumda altın rengi içkilerini içtiler.

Her hareketini izleyen gözlerin farkında olan Catherine, diğer kadınların kadehlerini görünce kendi kadehini de kaldırdı ve kendisinden gurur duydu... Ta ki içki boğazından geçip büyük bir şiddetle ciğerlerindeki havayı çekip dizlerinin bağını çözene kadar. Boğazı alev alev yanan ve nefes almakta güçlük çeken Catherine telaşla Alex'in kolunu aradı ve biri durumu fark edip bağırmasaydı yere düşecekti.

"Ah Tanrım!" Tam karşısında Maura'nın yüzü belirdi. "Ona kim viski verdi?"

Dudaklarına kuştüyları yapışmış kedi gibi masum gözükten Jeannie hemen, "Ben vermedim," dedi.

"Zavallı çocuk belki de beyaz şaraptan daha güçlü bir şey hiç içmemiştir. Biri su getirsin, hemen."

"Al, bunu ver ona." Rose Teyze Maura'nın eline bir kadeh tutuşturdu. "Ona su veremeyiz, bu sadece viskiyi geri çıkartır. Biraz kırmızı şarap işe yarar. Küçük bir yudum boğazını temizler."

Maura kadehi Catherine'in dudaklarına götürürken, "Küçük bir yudum," diye uyardı. Neyse ki tedavi işe yaradı; tatlı kırmızı şarap boğazındaki ateşi dindirdi ve ağzına, diline tat verdi.

Nefes nefese, "Tanrım," dedi. "O da neydi?"

Archibald gururla, "Highland'daki en iyi viski, küçük hanım," dedi. "Bir adam on litre içse bile ertesi sabah işeyebilir! Kara barutla karıştırdığında bir top gibi patlar. Eğer bilmiyorsan *birinci kalite* bir viski böyle test edilir. Barutla doldurup ateşe verdiğinde patlamıyorsa içmeye değmez. Yemin ederim Donald bu uğurda yıllar boyunca yaklaşık yirmi adamını kaybetti - dediklerine göre patlayıp arkalarında parmak izi bile bırakmadan cehennemi boylamışlar."

Lochiel kakhaha attıktan sonra boğazını temizleyip güldü. “Şey, Pekala, sanırım herkes burada ve ben on adam kadar açım.”

Elini kaldırıp koridordan birine işaret etti ve Catherine kulağa işkence gören bir hayvanın çığlıkları gibi gelen sesle irkilince Alex yine anlık bir gerginlik yaşadı. Catherine sesin geldiği tarafa bakınca bir gaydacının masumca gaydasını havayla doldurduğu görüp rahatladı. Torba şişince esasında daha az korkutucu olmayan ama en azından kulağa müzik gibi gelen cırtlak bir ses duyuldu.

Cameron kulağına, “Gaydalar bizi yemeğe davet ediyor,” diye mırıldandı.

“Davet mi ediyor? Kulağa daha çok bizi korkutup kaçırmaya çalışıyormuş gibi geliyor.”

“Aslında *Piop'rachd*'ın - klan marşı - asıl amacı buydu. Düşmanların kalplerine ve ruhlarına korku salmak. Klandan bir grup adamın başında çalan on gayda, bir topçu taburu kadar sınırlara zarar verebilir.”

Catherine'in bundan şüphesi yoktu.

“Şimdi çalınan ise neşeli bir ezgi,” diye ekledi Alex.

Catherine ona baktı ve neredeyse o da Alex gibi gülecekti. Fakat Donald yanına gelip ona kolunu uzattı ve görkemli bir alayın başında karşılama odasından büyük salona varana dek ona eşlik etti. Ailenin ve misafirlerin oturması için meşe odunundan iki uzun masa kurulmuştu. Daha küçük olan masa salon boyunca uzanan otuz santim yüksekliğindeki platformun üzerine yerleştirilmişti. Diğer de salon boyunca uzuyor ve Siyah Cameron'in eve dönüşünü kutlamak için toplanmış olan yaklaşık elli teyze, amca, kuzen, çocuk ve arkadaşın oturabileceği kadar yer sağlıyordu.

Geniş göğüslü, konuşkan İskoçlar teker teker kadeh kaldırıp

şakalaşüyor ya da klan tarihindeki çeşitli tarihi anları anlatıyorlardı. Catherine konuşmaların çoğunu anlamıyordu, çünkü birçok jestle bağırarak yoğun bir İskoçça konuşuyorlardı. Solunda Donald, sağında Archibald ve karşısında Fassefernlü John'un karısı Elspeth oturuyordu. Elspeth ile Jeannie Cameron'ın arasında kendisini sadece Keppoch olarak tanıtan kısa boylu, tombul bir adam vardı. Onun karşısındaki yere ise hiçbir şeyi gözden kaçırmayacağı Rose Teyze oturmuştu. Masanın diğer ucunda Maura, sağında Alex, solunda ise kardeşi John oturuyordu. Catherine azıcık öne eğilip şamdanların arasından baktığında Alexander'ın yüzünün neredeyse tamamını görebiliyordu. Bakışlarını biraz kaydırduğunda da Alex'in yanına oturmayı bir şekilde başaran görüntüsü çileden çıkartacak kadar net olan Lauren'ı görüyordu.

Konuşmalar sona erdiğinde ilk yemek servisinin başlayacağı haber verildi. Yemekler Catherine'e yabancıydı ama ilki krem kıvamında mercimek, patates ve yumuşak pembe som balığı parçalarından yapılmış lezzetli bir çorbaydı. Çorbanın peşinden büyük tabaklarda yoğun bir tereyağı sosunda yüzen fırında kızartılmış ördek, domuz yağında kızartılıp gevrekleştirilmiş patatesli ekmekler, et suyuna batırılmış koyun eti parçaları, pudingler, sosisler ve baharatlandırılmış geyik etiyle doldurulmuş sert kabuklu börekler sunuldu. Her tabağın yanında çeşitli şaraplar vardı ve Dr. Cameron'ın gösterdiği özenden ötürü Catherine'in bardağı hiç boşalmamıştı. Catherine her şeyin biraz tadına bakarken Deirdre'nin korsesini bağlarken gösterdiği çabadan ciddi anlamda pişman oldu.

"Ah, Highland yemeklerimizi sevdin yani, öyle mi küçük hanım?" Catherine Keppoch'la göz göze geldi ve adam ona göz kırptı. "Kısa süre önce Londra'ydım ve kasaba halkının sos yaparken bile ne kadar cimri olduğunu, her şeye aynı sosu döktüğünü gördüm." Masadaki herkesi aydınlatmak için sesini yükselte-

rek sözlerine devam etti: "İngilizler'in yüzlerce fikri ama tek bir sosları var. Buraya gelip bize ne kadar güzel gümüş ve altınları, güzel kadehleri, güzel kumaşları olduğunu anlatıyorlar. Bir keresinde klanımdan adamlar çağırıp masanın etrafında ellerinde mumlarla durmalarını söyledim, biraz daha ışık talep ettim! Bir lord için önemli olan budur - arkasından savaşa girecek kuvvetli adamlar. Altın ya da gümüş değil. *Adamlar!*" Durup Lochiel'ya keskin bir bakış attı. "Ve bu zenginliğe yakında ihtiyacın olacak, Donald. Argyle'nin Alasdair'in dönüşünü haber alması fazla uzun sürmez."

Lochiel başını salladı. "MacDonaldlar'a ve MacNachtanlar'a nöbet tutmalarını söyledim; Campbell topraklarının sınırında bekliyorlar. Dük kanlar içinde kalacak."

Jeannie özellikle birini hedef almadan, "Gözü dönmüş piç kuruları," dedi. "Onların hepsini asmanın vakti geldi de geçiyor bile."

Bilge ve çakırkeyif Rose Teyze, "Belki biri asar," dedi. "Belki yakında."

Jeannie daha canlı biçimde, "Prens bir ordu istedi ve ordu geldiğinde göreceksiniz, bütün mikropları ait oldukları yere, İngiltere'ye gönderecek," dedi.

Archibald, "Şşşş," dedi. "Diline hakim ol."

Kızgın bir biçimde, "Dilime hakim olmayacağım!" diye karşı çıktı. "Zaten dilimize yeterince hakim olduk!"

Maura sert bir sesle, "Yemek masasında savaşı tartışmayacağız," dedi. "Ya da başka bir şeyi."

Jeannie, "Ben tartışmıyorum," diyerek ısrar etti. "Sadece gerçekleri vurguluyorum ve onlar gitmek zorundalar. *Gitmek zorundalar!*" Lochiel'ya bakıp homurdandı: "Gitmek istemediklerini söyleyemezler ve yaşlı aptal bir ineği onlar için konuşmaya gönderemezler..."

“Jeannie!” Archibald’ın yüzü kızarmaya başlıyordu. “Kimin hakkında konuştuğuna dikkat et!”

Lochiel, “Hayır,” dedi. “Bırak konuşsun. Diğer türlü patlayacak.”

“Evet, konuşacağım. Son isyanda akrabalarını kaybetmiş her adam, kadın ve çocuk için konuşacağım. Baban bir Stuart’a sırtını dönmezdi! Baban doğrusunu yanlısını düşünmez ya da o zavallı küçük çocuğun utançtan ezilip büzülmesine izin vermezdi!”

Lochiel tabağını ileri itti. “Kral Jamie’ye olan bağlılığım ya da oğluna olan saygım asla sorgulanmadı. Bunca sene ikisinin de eve dönmesi için uğraşmadım mı?”

Jeannie öfkeyle, “Sözde evet,” dedi. “Ama Sakson’la konuşarak savaşılamazsın!”

Archibald, “Arkalarında sen olsaydın yapabilirdik,” diye kükredi. “Şimdi sesini kes, yoksa *ben* seni utançtan ezip büzeceğim.”

“*Sen* mi?” Jeannie gözlerini kocaman açıp karşı çıktı. “Erkekçe davranman gerekirken kuyruğunu bacaklarının arasına sokup Arisaig’e giden *sen* mi? Prense Fransa’ya dönerken burada bir ev bulacağımı söyleyen *sen* mi?”

“Ona acı gerçeği anlattım! Sadece paslı birkaç kılıç ve birkaç tüfelli tüfekte bir ordu oluşturamayacağımızı söyledim.”

Jeannie, “Bir ordu kan ve cesaretle oluşturulur,” diye ısrar etti.

“Evet. İskoçya gençlerinin kanı ve senin gibi aptalların cesaretiyle!”

Jeannie sandalyesinde öne doğru eğildi ve Catherine bir an için küçük ateş topunun masanın üzerinden atlayıp kocasına saldıracağını düşündü. Ailesinin yanı sıra arkadaşların ve misafirlerin önünde bu kadar dobra olmaya cesaret eden bu kadının yaptığı her şey onu zaten şaşkına çevirmişti. Fakat başka hiç kimsenin

şırmamıştı. Doktorla eşi sanki tüm bunlar her zaman oluyormuş gibi şaraplarını yudumluyor, tatlı keklerini yiyorlardı.

Dişlerindeki etleri temizleyen Fassefernlü John, "Onu dinle-me, Donald," dedi. "En akıllıca kararı verdin ve onun arkasın-da durmalısın. Her zaman Fransa'dan destek almazsak Hanover yönetimine karşı ayaklanamayacağımızı söyledin. Prens bunu biliyordu. Yine de beraberinde söz verdiği adamlar ya da silahlar ve barut olmadan geldi. Highland lordlarına verdiği sözleri tut-madığından Highland lordları ona bağlı olmamalı."

Lochiel oldukça yoğun bir sesle, "Kral Jamie'ye şerefim üze-rine bağlıyım," dedi. "Ve o savaşmamı emrederse gerekirse ölü-müne savaşırım - ve bundan memnuniyet duyuyum."

John öne doğru eğilerek, "Kesinlikle," dedi. "Ama evini, ai-leni, binlerce cesur adamın hayatını tehlikeye atan senin kralın değil, İtalya'dan babasının izni olmadan ayrılan o küçük sersem! Babasının izin vermeyeceğini biliyordu çünkü. O sadece yirmi dört yaşında. Savaşıp ölmekle ilgili ne bilir ki? Bana sorarsanız o aşk ve barutun tatlı kokusuyla sarhoş olmuş!"

"Evet, o dikkatsiz bir genç. Ben de genç ve öfkeli olsaydım yaptıklarına bu kadar kusur bulamazdım."

"O aptalın yaptıklarını takdir ediyormuş gibi konuşuyorsun. *Savaş istiyor!*"

"O sadece hakkı olanı, kendisinin ve babasının hakkını istiyor"

"Tanrım." Fassefern dehşet içinde etrafına bakındı. "Son altı yüz yıldır İngiltere topraklarını işgal etmiş bir ordu olmadı! Bir mucize eseri olsaydı bunu kim sağlayabilirdi? Kraliyet donan-ması bin gemi gücünde. Hanover yönetimine başkaldırmasalardı, kanlı İngiliz adalarını bir fahişenin kışından daha sert tecrit edip biz gururdan boğulup ölene dek beklerlerdi!"

"Her zaman onları bizi ablukaya almaktan uzak tutmak için Kral Louis'nin donanmasına olan ihtiyacımızı şart koştuk."

Keppoch, "Kral Louis'nin donanması mı?" diyerek kahkaha attı. "Kılıç ve küçük kalkanların dışında toplar ve tüfeklerle nasıl savaşağımızı göstermesi için ordusuna da ihtiyacımız var. Bize İngiliz ordusunun yöntemlerini öğretmeleri için eğitilmiş askerlere ihtiyacımız var. Disiplin için liderlere ihtiyacımız var. Tanrı biliyor, gerekirse savaşı Londra sokaklarına taşıyacak yüreğimiz ve cesaretimiz var ama çiftçi ve çobanlardan oluşan bir orduyla birkaç aylık savaşta onların akıllarının evlerinde ve ürünlerinde kalmamasını kim sağlayacak?"

Archibald Catherine'in kadehini doldururken kendisinininkini de doldurdu. "Asıl bize sırtını dönecek ve karşımızda savaşacak klanlardan endişelenmeliyiz. Baş Lord Duncan Forbes bizzat Kral Jamie'yi kabul etmeyip Şişko George'a bağlılık yemini eden lordları Hanover ordusuna atayacağını söylüyor. MacDugal'ı biliyor musunuz? 1715'te siyah şapka arması giymesinin karşılığında bütün arazilerini ve unvanlarını geri aldı."

Keppoch, "MacDugal hainliği karşılığında ödülünü aldı ve bu yüzden sonsuza dek vicdan azabıyla yaşamak zorunda kalacak," dedi. "İki taraf için kılıcını kaldırmayacağını açıkça söyleyenler için de aynı şey geçerli. Onlar sessiz olanlar, sinsî olanlar, haklarında pek bir şey bilmediklerimiz ve çok geç olana kadar da bilmeyeceklerimiz. Bize en çok zarar verecek olanlar onlar, çünkü hayaletlerden ve dönemlerden bir ordu kuramazsınız."

Jeannie alaycı bir şekilde, "MacLeod gibi," dedi. "O piçe asla güvenmemeniz gerektiğini söylemiştim. Sözünü asla tutmayacağını söylemiştim. Kışından gülüyordur, evet gülüyordur. Tanrı'ya şükür kendi gölgesinden korkacak bir çocuğu yok."

"Genç Andrew MacLeod mu? Evet, Stuartlar için ettiği yemini tutacak ama babasının emri olmadan bu an kovanını terk eden tek bir arı kadar etkili olur ancak. Binlercesinin yerine tek bir arı."

Lochiel keyifsizce, "Binlerce olabilir," dedi. "Seaforthlı MacKenzie de MacLeod'un peşinden giderse. Ya da Ross ya da Grant. MacIntosh tek başına Chattan Klanı'ndaki üç bin adamı kontrol ediyor ve Forbes'un teklifini kabul ederse..."

Keppoch, "Kabul ederse..." diyerek öngöründe bulundu. "Büyük Kediler Klanını ikiye böler. Farquharsonlar asla bize karşı savaşmayı kabul etmezler. MacBean ya da MacGillivray de. Önce Chattan Klanı'ndan ayrılırlar."

"Angus Moy, MacIntosh olarak sorumluluklarının oldukça farkında. Asla kendi alanındaki bir klanı diğerine bilerek düşman yapmaz."

"Sorumluluklar!" Jeannie ayağa fırlamıştı. "Bir klanın liderine sorumluluğu ve liderin klanına sorumluluğu - İskoçya'ya sorumluluğu! Aksi değil!"

Keppoch kadının öfkesini görmezden gelerek, "Anladığım şeyse," dedi. "Bu lordların Alman George'dan yana olduklarını duyurlarsa daha başarılı olacaklarını düşünmelerinin sebebi. Her klanın - Whig ya da Jakobit - 1715'ten sonra nasıl davrandığını unutmuş olamazlar. Bir klanın Stuartlar'ın yanında veya onlara karşı savaşması fark etmez, hepsine silahsızlanma emri verildi. Silahları ve güçlerinden oldular, üzerlerine nefret ve kuşku çektiler... Ve şimdi de aynısı olacak."

Lochiel, "Liderlerin çoğu bunu bilir," diye ona katıldı. "Ve bu ülkeyi tekrar bölünmüş görmek istemezler."

"Şaşı Duncan Forbes gibi adamların boğazlarına yıllar önce tüfek sokmak gerekiyordu," diye söylendi. "Kendi akrabalarına sırt dönen adamlar! Korkaklar!"

Lochiel, "Yöntemleri yanlış olabilir ama o da bizim gibi barış istiyor," dedi. "Kardeşlerin birbirleriyle savaştığını, İskoçyalı'nın İskoçyalı'yla savaştığını görmek istemiyor. O da bizim gibi sava-

şın İskoçya'da serbest ve bağımsız bir meclis anlamına geldiğini çok iyi biliyor.”

O zamana kadar sessizliğini korumuş olan Alex yumuşak bir sesle, “Prens Charles İskoçya topraklarına ayak bastığı anda bu şansını kaybedebiliriz,” dedi. “Kalırsa ya da bazı klanları kendisinin yanında savaşmaya ikna etmeyi başarırsa İngiltere sınırlarımızı geçmek için gereken tüm bahaneyi bulmuş olacak. Meclis, George Kalesi'ndeki ve William Kalesi'ndeki askeri karargâhlara destek sağlamak için oylamada bulundu bile. Görünen o ki İngiltere'nin yarısı milis kuvvetleri için seferber oluyor... Diğer yarısı ise geçen şubat Prens neredeyse Kanal'da boğulurken fiyaskonun sebep olduğu alarm durumunda özveride bulunmadı.”

“Prens orada kendisine katılmak için bekleyen bir İngiliz ordusu bulacağına dair bize söz verdi.”

“Varsa da ben görmedim,” dedi Alex kuru bir ses tonuyla. “Benim gördüğüm sıradan insanları dağlardan çıkıp sınırı geçerek kadınlarına tecavüz edecek, çocuklarını Druidlere bağışlayacak çıplak, kana susamış mağara adamları hakkında uyarın fanatiklerden oluşan bir orduydum.” Simsiyah gözlerini Lochiel'nun yanındaki sessiz kadına çevirdi. “Onları asla sadece huzur içinde yaşamak istediğimize inandıramazsınız. Onları asla bizi istedikleri gibi zapt edip uygarlaştırmamaları gerektiğine inandıramazsınız.”

Archibald kasvetli bir şekilde, “Prens'in çoktan yanında olanlar var bile,” dedi. “Clanranald, Glenaladale, Kinlochmoidart... Hepsi teklifini kabul etti ve prensin güzelliğine aldandı. Oldukça da yakışıklı, kardeşlerim. Yüzü babasının yüzü, gözleri babasının gözleri, bakışları babasının bakışları. Yerine beni yollamakla iyi etmişsin, Donald. Ona karşı koyabileceğini sanmıyorum.”

“Ben kendimi, Cameronlar'ı düşünürüm. Bunu ona söyledim ve bu asla değişmeyecek.”

Archibald, "O zaman ona yaklaşma," dedi. "Çünkü ben seni senden daha iyi tanıyorum ve bu Stuart sana bir kez bakarsa seni ağlatır, ızdırap çekmene sebep olur ve kendisini memnun edecek ne isterse sana yaptırır."

Lochiel kaşlarını çattı. "Beni ne memnun eder, kardeşim, biliyor musun? O kendine stokladığım şarabı biraz paylaşman,"

Archibald kalıkaha attı ve konu hemen değişti. Catherine bütün konuşmalar boyunca başını kaldırmaya cesaret edememişti. İsyân hakkında bu kadar açık şekilde konuştuklarına, vatan hainliğini bu kadar serbest tartıştıklarına inanamıyordu ve sadece ne tür insanların King George'un güçleriyle mücadele etmeyi düşünebileceğini merak ediyordu.

Masadakilere göz gezdirdi ve cevabın en azından bir kısmını bildiğini düşündü. Alexander Cameron'un ruh halinin değişikliğinden, biraz daha fazla kışkırtılırsa şeytanla bile savaşacağından emin oldu. Sakin, mantıklı ve ikna edici bir dille savaş karşıtı olduğunu ifade etmişti, fakat Catherine onun karanlık ve vahşı yanını bizzat görmüştü. Şiddet ve mantık aynı bünyede daha ne kadar uzun süre var olabilirdi?

O koyu, okunamaz gözlerinin arkasında neler yatıyordu? Birileri düşüncelerini okuyup ruh halini anlayacak kadar ona yanasabilmiş miydi? Birileri onu anlamayı *istemiş* miydi? Catherine ne zaman onun içinde gizli bir şefkatin yattığına dair bir işaret görse Cameron ona yanıldığını kanıtlıyordu. Onu kızdırıyor, onun duygularıyla oynuyor, ona acımasızca şakalar yapıyordu... Yine de yaşadıkları saldırıdan sonra Cameron onu kolları arasına aldığında daha önce hiç hissetmediğı kadar kendisini güvende hissetmişti.

Lauren Cameron'un kâhkahalarının yerini düşünceli bir ifade alınca bakışları ona takıldı. Cadaloz kadın Alex'i rahat bırakmıyor, ona seyahatleriyle ilgili sorular sorarken adeta yerlerde sürü-

niyordu. Alex buna karşı çıkıyormuş gibi gözükmiyordu. Biraz daha yaklaşıp burnu sonsuza kadar kadının göğüslerinin arasına sıkışabilirdi.

Catherine şarap kadehini aldı. *Camshroinaich Dubh*. Siyah Cameron. Karanlık tanrılar ve Druidler, sislerin arasındaki hayaletler ve kanlı savaş alanları...

İngiltere'ye saldırmak! Hamilton Garner'in üzerinde kırmızı ceketi ve beyaz pantolonuyla orada olmasını ne kadar da çok istedi. Hepsine planlarının ve tartışmalarının ne kadar gülünç olduğunu, tahminlerinin ne kadar gereksiz olduğunu gösterirdi. Bir nüç tehditkar Jakobit, Majesteleri'nin Soylu Süvarileri'ni görüncce korkuyla kaçışmadan Tweed Nehri'ne bile ulaşamazlardı!

Hamilton!

Şimdi neredeydi? Yaraları iyileş miydi? Korkunç bir şey mi olmuştu - enfeksiyon, yüksek ateş ya da daha kötüsü? Mümkün olsaydı kesinlikle onun peşinden gelirdi, Catherine'ı Alex Cameron ve benzerlerinin eline kesinlikle bırakmazdı. Ve *Damien*! *Damien*'a bir şey mi olmuştu? Neden arkalarından bir türlü gelelememişti? İşaretler ve mesajlar bırakmıştı. İskoçyalı'nın o mesajların hepsini bulması mümkün değildi. Peki o zaman neden *Damien*'in peşinden geldiğine dair bir işaret yoktu?

Kasvetli bir şekilde kadehine baktı.

Artık çok geçti, sebep buydu. Bu ortaçağdan kalma kaleye konulup kalmıştı. Burada yaşayanlar - bazıları - oldukça sıcakkanlı olabiliyorlardı ama Catherine burada davetsiz bir misafirdi. Yabancıydı, *Sakson*'du. Gittiği her yerde izlenirdi, yaptığı her şey takip edilirdi. Kurtuluşu yoldaki dönemecin tam ötesinde olsa bile oraya varmak için çok az umidi vardı.

Şimdi neye gülüyorlardı? Tüm dikkatini Alexander'ın dudaklarına verdi ama bu bir hataydı, çünkü ağız dudaklarının göğsünün üzerinde nasıl sıcak ve nemli bir şekilde gezindiğini hatırlatıyordu.

Önündeki örtüye yayılan bir kırmızılık görünce şaşkınlıkla iç çekti.

“Ah! Ne kadar sakarım!” Kadehini düzeltti ve eteği ıslanmadan önce hemen peçeteye uzandı.

Rose, “İyi misin, tatlım?” diye sordu. “Biraz fazla içmiş gibi gözüküyorsun.”

“Ben... Ben iyiyim. Gerçekten. Sadece... Sakarlık işte.”

Lochiel, “Tabii yorulmuşsundur,” dedi. “Yemeğe gelme konusunda ısrar etmene bile şaşırdım doğrusu. Alex’e seni rahat bırakmasını söylemiştik.”

Alex Catherine’in omzunun üzerinden, “Bunu kabul etmezdi,” dedi. Catherine onun aniden yanında belirmesiyle şaşkına dönüp iki tane Alex gördü.

Nefes almaya çalışarak, “Ben... Biraz yorgunum,” diye itiraf etti.

Hemen ayağa kalkan Maura, “Elbette,” dedi. “Seni bu kadar saat burada tutmamız ne kadar düşüncesizce. Alex, onu hemen yatağa götürmelisin.”

Catherine kadının dediğini duydu ve Alex ona kalkması için yardım ederken ayağı eteğine takılınca hafifçe sendeledi. Gülerek Maura'ya önerisi için teşekkür etti ve herkese iyi akşamlar diledi. Alex kolunu beline çelik gibi sarmıştı ve onun koridordan geçip taş basamaklardan yukarı çıkmasına yardımcı oluyordu.

Kolunu belinden itmeye çalışıp beceremeyen Catherine, "Benimle birlikte yemeği terk etmen gerekmezdi," dedi. "Akşamını berbat etmek istemezdim."

"Çok düşüncelisin. Ama yatağına gidebildiğinden emin olmayı tercih ederim."

"Kendimde olmadığımı mı..." Birden durdu ve tehlikeli bir şekilde duvara doğru sendeledi. "İma ediyorsun?"

Alex gülümsemesine engel olamadı. Catherine'in gözleri o kadar irilemişti ki çevresinde sadece ince bir çizgi halinde menekşe rengi gözüküyordu. Yanakları kızarmıştı ve göğüsleri serbest kalmak isteyen kafesteki kuşlar gibi korsesinin içine sıkışmıştı. Cameron yemeğe katılmıştı ama kanı olması gerektiği gibi serinkanlı değildi - o ateşli gözlerin ve tatlı pembe

dudakların cazibesine o kadar uzun süre direnmek zorunda kalmıştı ki...

"Şarabın neredeyse viski kadar etkili olduğu konusunda seni uyarmalıydım. Archibald ikisinin yapımını da denetler."

"Ne kadar kibirlisin! Aksine burgonya şarabını oldukça zayıf buldum ve etkisi de heves kırıcıydı."

"Heves kırıcı mı? O zaman Derby'den yola çıktığımızdan beri özlediğin sevgili teğmen değil de babanın güzel cinidir belki."

Catherine öfkelenerek, "İğrençsin," dedi ve Alex'in tutuşundan sıyrılıp geniş eteğini hışırdatarak batıdaki kuleye doğru ilerlemeye başladı. Cameron yatak odalarına doğrumerdivenleri çıkarken sigara içerek onun gerisinde kaldı.

Catherine'in odası pencereden süzülen incecik mavi-beyaz ay ışığı haricinde karanlıktı. Aydınlığın geldiği tarafa doğru ilerledi. "Deirdre? Deirdre? Tanrım, nerede bu kız?"

Cameron kapının yanında durup, "Yardım edebileceğim bir şey var mı?" diye sordu. Yüzü gölgede kalıyor, geniş vücudu merdiven sahanlığındaki şamdanın ışığıyla aydınlanıyordu. Sigarasının ucunun yanıp söndüğünü gören Catherine'in birden nabızı kulaklarında atmaya başladı.

Keskin bir sesle, "O korkunç siyah otu söndürüp mumlardan birini yakabilirsin," dedi. Cameron iki isteğini de yerine getireceğini gösteren bir harekette bulunmayınca iç çekip isteksizce ekledi: "Lütfen."

"Hemen." Merdiven sahanlığına gitti ve duvardaki şamdan-dan ince bir mum alıp odaya döndü. Kandilini bulup yaktıktan sonra mumu boş bir ayaklığa yerleştirdi.

"Teşekkür ederim."

"Rica ederim. Ben teşekkür ederim."

"Ne için?"

"Bu gece için. Her şey yolundaymış gibi davrandığın için. Ne

düşündüğünü bir kez bile açıkça söylemeden akşam yemeği boyunca masada oturmak zor olmalı.”

Catherine iltifat mı ettiğini, imada mı bulunduğunu anlamadığından ona şüpheyile baktı.

Alex, “Ayrıca başta yaşadığım tereddütlere rağmen,” diye ekledi ve bakışlarını korsesine kaydırıp biraz bekledikten sonra sözlerine devam etti. “Sanırım oradaki bütün tutkulu adamların beni kıskanmasını sağladın.”

Catherine nefesini tuttu. İltifat? Yaltakçılık? Ne yapmaya çalışıyordu?

“Merdivenlerden çıkarken yardım ettiğin için teşekkür ederim. Geri kalanını ben halledebilirim.”

“Emin misin? Ben... Kadın kıyafetlerine yabancı değilim ve... Sana yardım edecek bir hizmetkar olmadan...”

Catherine koyu gözlerinin yeniden göğüslerine kaydığını, bir çift el gibi göğüslerini okşadığını hissetti. Bu muydu? Günün erken saatlerindeki tehditlerine devam etmediği için pişman mıydı? Onun savunmasını alt etmenin ne kadar çaba gerektirdiğini merak edip bunun üzerine mi düşünüyordu?

Catherine buz gibi bir sesle, “Seni temin ederim, Bay Cameron,” dedi. “Kendi başıma halledebilirim.”

Cameron omuz silkip yan yan güldü. “Sadece sıcakkanlı olmaya çalışıyordum. Fikrini değiştirirsen ya da... Herhangi bir şey için bana ihtiyacın olursa... Koridorun karşısındayım.”

“Fikrimi değiştirirsem bayım, pencereden atlayıp rüzgarın üzerimdekileri çıkarmasına izin veririm.”

“Kesinlikle pratik bir fikir. Belki biraz melodramatik ama her zamanki gibi canlı hayal gücün övgüye değer. İyi geceler.”

Alex koridorun karşısındaki nispeten küçük odaya giderken hâlâ gülüyordu. Catherine'in içinde kesinlikle fingirdeklik vardı.

Sürekli onu kızdırıyor ve sözlü saldırılarda bulunup onda öfkenin ötesinde daha fazla duyguyu uyandırmayı başarıyordu. Çok daha fazlasını ve Alex yaptıklarından sorumlu tutulamazdı. Lanet olsun o akşamüzeri çok yaklaştı. Çok yaklaştı. O zamandan beri de kendine tam olarak gelememişti.

Sorun, Catherine'de ona bu kadar çekici gelenin ne olduğunu hâlâ çözememesiydi. Bir kadınla bir erkeğin karakteri en fazla ne kadar zıt olabilirse karakterleri o kadar zıttı. Catherine şımarık, gururlu, kibirli ve asiydi. Alacağı hiçbir karşılıktan etkilenmeyeceğinden emin olduğundan ve kendini fiziksel istek gibi basit ya da itici şeylerin üzerinde gördüğünden ötürü sürekli olarak bile onu kışkırtıyordu.

Ama birkaç kez - gitgide daha sık olmaya başlamıştı - buz gibi görünüşü çatlaklar vermişti. Sadece biri onu kollarının arasına alıp sevdiğinde...

Biri?

Kendisi?

Hayır. Aluinn dünyayı pembe gözlüklerle görmesine rağmen üstesinden gelmeleri gereken bir geçmiş vardı. Yaşadıkları acılar ve anılar... İnanılmaz güçteydi. Bunca yılın ardından bile suçluluk duygusu hâlâ yüzeye yakındı. O olmasaydı Annie hâlâ yaşıyor olacaktı. Annie'nin aşkını ona karşı bir silah olarak kullanmasalardı, Alex Campbell'lar yüzünden bu aşağılık durumu ve acıyı yaşamayacaktı. Bir daha ne kendini ne de başka birini böyle bir duruma sokmak istiyordu. Aşk bedelini ödemeyeceği bir zayıflıktı.

Alex'in vücudu birden ağrıdı ve başı büyük bir şiddetle zonkladı. Achnacarry'ye vardıklarından beri üstünkörü bir banyodan ya da bir saatlik kestirmeden daha fazlası için fırsatı olmamıştı ve sonunda bunlara olan ihtiyacı onu ele geçiriyordu. Sıcak bir banyo. Büyük bir kadeh konyak. Yumuşak bir yatak ve yirmi dört saatlik bir uyku... Cennet.

Kapıyı arkasından kapatırken iç çekti, fakat odanın içine birkaç adım atmıştı ki duraksadı.

Yatağın üzerine karışık iç etekliğiyle kıvrılmıştı. Saçları omuzlarının üzerinde kırmızı kırmızı ışıltıyor, boynunun ve kolunun satensi yumuşaklığını vurguluyordu. Korsesini çıkarmıştı ve üzerinde göğüslerini baştan çıkarıcı gösteren kaygan, ince bir ipek içlik vardı. Ayakkabılarını ve çoraplarını yatağın uç tarafına bırakmış, iç etekliğinin bilerek baldırlarının üzerine kadar açılmasına izin vermişti.

Alex zar zor birkaç adım atıp üzerinde dolu bir şişe viski bulunan komodine baktı.

Lauren güldü ve elindeki kadehten son birkaç yudum içti. "Sana da biraz koyayım mı? İhtiyacın var gibi gözüküyor."

Kedi gibi bacaklarını altına kıvrıp dizlerinin üzerinde doğruldu. Cevabını beklemeden kadehe viski doldurup ona uzattı. Mum ışığı altında dinsiz bir periye benziyordu. İpek kumaşın göğüslerinin üzerindeki - ağzında engel olamadığı bir kuruluğa sebep olan göğüslerinin üzerindeki - kıvrılışının farkında olan Alex kadehi aldı.

"Sanırım sana... Burada, benim yatağımda ne yaptığını sormak zorundayım."

Lauren dudaklarını büzdü ve Alex'in geniş, kaslı göğsüne, omuzlarına aç bir şekilde baktı. "Teklifini reddetmek istemedim. Evine hoş geldin demek için."

"Teklif mi?"

"Hem de bir kereden fazla." Yatağın kenarına yanaştı. "Ağzın yerine gözlerin konuşurken hesaplamak zordu."

"Bu gece sende yanlış bir izlenim uyandırdıysam özür dilerim. Güzel bir kadınsın Lauren, baktığım için üzgünüm. Ama yaptığım tek şey buydu: Bakmak."

"Hmmm..." Uzanıp Alex'in tartanını omzunun üzerine tutan

gümüş, topaz broşu çıkardı ve broşla kumaşın yere düşmesini sağladı.

Alex sessizce, "Ben evli bir adamım," diye hatırlattı.

"Evet, evlisin. Fakat o zaman neden buradasın? Ayrı bir odada, ayrı bir yatakta? Bu yeni evli bir çift için ilginç bir durum, öyle değil mi?"

Alex üzerine baktı. Lauren'in elleri boş durmuyordu. Ceketinin inci düğmelerini açmış, fırfırlı bluz yakasını çözüp yere atmıştı. Parmak uçlarıyla gömleğindeki çıt çıtları arıyordu.

Lauren iç çekerek, "Eğer gerçekten tercih edersen... Sadece konuşabiliriz," dedi.

"Gerçekten tercih edeceğim şey... " Dilini dudaklarında gezdirip kadının sıkı, dolgun beyaz tenine baktı. Gözleri ipek içliğin üzerinden belli olan şarap renkli göğüs uçlarına takıldı. Ve Alex parmaklarının tek bir dokunuşuyla onların rahatlayacağını biliyordu. "Gerçekten istediğim şey biraz uyku. Son birkaç gündür fazla uyumadım."

Lauren anlayışlı bir şekilde mırıldandı, ona biraz daha yaklaşıp dikkat dağınıklığından faydalanarak yeleşini ve ceketini çıkardı. Gömleğinin birkaç çıt çıtını açtıktan sonra ellerini çıplak teninde gezdirip siyah tüyleriyle oynadı ve hissettikleri dayanılmazmış gibi dudaklarını araladı.

İhtiraslı kehribar rengi gözlerini yavaşça Alex'in gözlerine doğru kaldırdı ve Alex için için yanan o gözlere çekildiğini hissetti. Bunun Catherine Ashbrooke'un onun için hiçbir anlam ifade etmediğinin bir kanıtı olduğu sonucuna vardı. Kanını kaynatan şey kendisini o yumuşak beyaz ete gömmek ve o an onun adını haykırdığını duyup menekşe renkli gözlerinin arzusuyla ışıltadığını görme düşüncesi değil, evine dönmüş olmasının sebep olduğu gerginlik ve heyecandı.

Lauren öne doğru eğildi ve dudaklarını Alex'in koyu renk-

İçime ucuna götürüp hassas etinde sıcak, ıslak daireler çizdi. Alex onu omuzlarından tuttu ve vücudu erotik hazla mücadele ederken refleks olarak parmaklarıyla omuzlarını biraz sıktı.

Sert ve kısık bir sesle, "Bunu yapmak isteyeceğini sanmıyorum," diye tavsiye verdi.

"Ne demek istediğimi biliyorum, Alasdair. Senin ne istediğini de biliyorum." Derinden inleyip dudaklarını Alex'in dudaklarına bastırdı. Onu alt etmek için tüm vücudunu - göğüslerini, karnını ve kalçalarını - iyice onun vücuduna yasladı. Tereddüt etmeksizin, düşünmeden dilini Alex'in dudaklarının arasına götürüp onu savunmasız bırakan ahlaksız bir kararlılıkla içeri kaydırды.

Alex geri çekilip onu kendinden uzaklaştırdı. Lauren'in ona bakan parlak kaplan gözlerinde şaşkın bir ifade vardı, dudakları ise kaygan ve ıslaktı.

Nefes nefese, "Ne oldu?" diye sordu. "Neden durdun?"

"Başlamamış bir şeyi durdurmak zor değil."

Lauren sinekkuşu kanatları kadar hızlı bir şekilde ellerini hemen İskoç eteğinin altına soktu.

"Lauren..." Alex Lauren'ı bileklerinden tutup yavaşça itti. "Çok yorgunum. Ayrıca biraz sarhoşum, yoksa dakikalar önce seni dizlerimin üzerine alıp işini halletmiştim."

Yaramaz bir şekilde gülüp, "Ama yapmadın," dedi. "Ve bu gece yatabileceğin daha sıcak bir yatağın olduğunu da söyleyemezsin. İhtiyacı olan bir adam gibi gözüküyorsun, Alasdair. Benim de ihtiyacım var. Beni buradan uzaklara götürecek gerçek bir adama ihtiyacım var. Buraya ait değilsin, Alasdair. Ben de öyle. Bu berbat kalede yapmacık, sarı saçlı Sakson karınla asla mutlu olamayacaksın."

"Bence seni yeterince dinledim..."

"Burada geceleri zevk için neler yaptıklarını biliyor musun, Alasdair? Her gece ateşin etrafında oturup eski zamanlar, uzun

zaman önce unutulmuş krallar ve uzun zaman önce yok olmuş görkem hakkında konuşuyorlar. Onlar geçmişte yaşıyorlar, hem de hepsi! Bu gece asil ve cesurlarmış gibi konuştular - ama değil-ler! Burası bir kez olsun savaşta bulunmuş olmayı bırak, hiç pala görmemiş, üstü başı dağınık çiftçi ve çobanlarla dolu. Çok geç olmadan benimle kaç, Alasdair. Beni buradan kurtar!" Gözleri parladı ve ellerini yüzüsüzce Alex'in bacaklarının arasına götürdü. "Pişman olmayacaksın, sana söz veriyorum."

Alex ona cevap vermedi. Bunun yerine yataktan uzaklaşıp al-çak tuvalet masasından birkaç tane sigara aldı.

"Burayı zorlanmadan bulduğuna göre sanırım zorlanmadan da çıkabilirsin?"

Lauren Alex'in viski şişesini alıp kapıya doğru gidişini iz-lerken gözlerini kısarak dağınık nevresimlerin arasında öylece oturdu. Şaşkınlıktan yanakları kızardı ve ellerini öfkeyle beline koydu.

"Nereye gittiğini sanıyorsun? Tatlı ve sevgili karına mı? Ora-da ihtiyacın olanı alacağını mı sanıyorsun?"

Alex kapının önünde durup omzunun üzerinden ona baktı. "İhtiyacım olan uzun, sıcak bir banyo ve senden istediğim de geri döndüğümde gitmiş olman. Gitmiş olmazsan, yemin ederim bu sefer o kadar kibar olmam, seni kendim dışarı atarım."

Lauren yumruklarını sıkı. "Piç kurusu! Beni yatağından atan hiç kimse olmadı şu zamana kadar!"

"O zaman yeni tecrübeler edinmeni sağladığım için memnu-num." İğnelemesinin karşılığında Lauren ona boş viski kadehini fırlattı. Kadeh başını ıskalayıp duvara çarptı ve sıçrayan ince bir parça bileğinin hafifçe kanamasına sebep oldu.

"Sana da iyi geceler," diye mırıldanıp kapıyı arkasından ka-pattı.

Pencerenin yanındaki soğuk taş sıraya oturup gölü, dağları ya da Highland'ın üzerindeki ayın parlak güzelliğini gerçekten görmeden rastgele dışarı bakan Catherine kırılan camın sesiyle irkildi.

İç çekerek saçlarındaki sıkı bukleleri açıp nereye düştüklerini önemsemeden tokaları çıkarmaya başladı. Çözülen saçları omuzlarına dökülünce ayağa kalkıp korsesini sıkıca yerinde tutan bağcıklara uzandı, fakat yeterince rahat hareket edemediğinden birkaç bağcığı çözdükten sonra kollarını dinlendirip parmaklarına yeniden kan akması için bekledi.

Üçüncü girişiminde - pencereden neredeyse düşecek olmasının dışında - son bağı da çözüp parlak yeşil ipek elbiseyi çıkarmayı başardı. Birkaç bağcık daha çözüp balina kemiğinden korsesedeki kurtulunca inanılmaz derecede rahatladı. Giysileri kenara fırlatırken yüksek sesle inledi ve birkaç dakika bedenini ovup keyiflenerek yeniden derin derin nefes alabilmenin tadını çıkardı.

Arkasında kenara attığı iç eteklik, tarlatanlar, içlik ve ayakka-bılardan bir yol oluşturarak gardıroptaki ödünç giysilerin arasın-da el yordamıyla temiz bir gecelik aradı. Şarabın baş döndürücü etkisi azalmıştı ve şakakları zonkluyordu. Seramik çanakta yüzünü biraz ılık suyla yıkamak istedi ama çanak da sürahi de boştu.

"Ah, Deirdre..." Omuzlarını yorgun bir biçimde düşürüp sessizce küfretti.

Sürahiye alıp yalınayak kapıya doğru yürüdü. Odasının dışındaki yuvarlak merdiven sahanlığı karanlıktı ve tam karşısındaki kapalı kapının altından azıcık ışık sızıyordu. Işığın gölgeyle dalgalandığı görüp Alexander Cameron'a onu yeniden kurtarma fırsatı vermek istemediğinden ötürü parmak uçlarında sessizce kazan odasına gitti. Cameron'ın partiye geri dönmemesi onu şaşırtmıştı. Kuyruk sallayan Lauren'a geri dönmemesi onu şaşırtmıştı. Büyük kehribar renkli gözlerinde kesinlikle tahrik edici bir

davetkarlık okunuyordu ve kesinlikle Alex de onunla ilgileniyor, her seferinde iç çekip cadalog kadının göğüsleriyle baştan çıkıyordu.

Sinirlenerek kendi kendine "Bana ne ki?" dedi. "Birbirlerini hak ediyorlar."

Kazan odasının kapısını dikkatle açtı ve durup kimsenin onu görmediğinden emin olduktan sonra arkasından kapattı. Dönüp birkaç adım atmıştı ki tedbirli oluşunun bir işe yaramadığını gördü. Pirinç küvetin içindeki Alexander Cameron buharın keyfini sürerken gözlerini kapatıp başını arkaya atmış dinleniyordu. Bir elinde kısmen boşalmış bir viski kadehi, diğerinde ise henüz yakılmış bir sigara vardı. Doldurulup ateşte bekletilen dökme demir kaplar şöminenin üzerinde boş duruyordu.

Catherine kımıldamaya, nefes almaya cesaret edemedi. Kapının ipten menteşesi ses çıkarmamıştı, yalın ayakları ise sadece toz zerreciklerinin uçuşması gibi bir etki yaratmıştı. Fakat tereddüt edip güvende olduğu yere dönmek istese de Alex'in simsiyah kirpikleri yavaşça, yorgun bir biçimde kalkıp gözleri onun bulunduğu yere dönmüştü bile.

Alex gelenin yara almış gururuyla daha önemli silahlarını kuşanmış Lauren Cameron olduğunu sandığı için karşısında yan çıplak, kalbi yerinden çıkmasın diye elindeki porselen sürahiyi sıkıca göğsüne bastıran Catherine'i görünce oldukça şaşırdı. Sigarasını bıraktı ve kan akışındaki hızlanmayı fark etti. On dakika arayla son derece kışkırtıcı bir dağınıklıkla kendilerini ona gösteren iki güzel kadın - işin aslını bilmiyor olsa bunun komplo olduğuna yemin edebilirdi.

"Banyomu yarıda bölme amacıyla geldiysen seni şimdiden uyarayım. Bütün gün boyunca bu mahrem anlar için bekledim ve deprem ya da sel olmadıkça bu anlarımdan vazgeçmem mümkün değil." Duruşunu değiştirdi, sigarasını dudaklarına götürüp ha-

vaya daha fazla buhar çıkmasına sebep oldu ve gözlerini kapattı.
"Diğer yandan, bana eşlik etmek istersen..."

"Anlamadım?"

Alex kadehini kaldırıp parlak beyaz dişlerini göstererek sırtıttı. "İçkime tabii ki. Etrafta bir kadeh daha olmalı..." Kadehi kayıtsızca salladı. "Buralarda bir yerlerde."

Catherine bezgin bir şekilde iç çekerek, "Hayır," dedi. "İçkime eşlik etmek istemiyorum."

"Hmmm. Kesinlikle haklısın. Zaten yeterince içtin."

Catherine ona fırlatmayı çok istediği sürahiyi daha da sıkı tuttu. "Partiye geri döndüğünü sanıyordum."

"Sıcak bir banyo ile serin bir yatak fikrini daha cezbedici buldum."

"Serin bir yatak mı? Bu gece gösterilen onca ılığdan sonra daha sıcak bir yatağı tercih edeceğini düşünmüştüm."

Cameron gözlerini biraz araladı.

Arkasındaki ışığın ince geceliğini tamamen görünmez yaptığının farkında olmayan Catherine ateşe biraz daha yaklaştı.

Cameron içten içe inleyip gözlerini yemden kapattı. "Havada yine bir tartışma kokusu mu alıyorum, hanımefendi? Öyleyse şömine rafının altındaki şişeyi getirirsen memnun olurum."

"Hâlâ biraz ayıkken konuşmayı tercih ederim, sorun olmazsa."

"Hiç sorun olmaz ama söyleyeceklerini duymamı istiyorsan ateşten uzaklaşmanı öneririm. Buradan bakınca oldukça dikkat dağıtıcı bir görüntüye sebep oluyorsun."

Catherine aşağı bakıp hemen karanlığa kaçtı.

"Teşekkürler. Pekala... Bu kadar ısrarla tartışmak istediğin nedir? Uyku alışkanlıklarım değildir muhtemelen."

Catherine sürahiyi kenara koyup ellerini kenetledi. "Hiçbir şey tartışmak istemiyorum. Tam olarak ne zaman sözünü tutup beni eve göndereceğini bilmekte ısrarcıyım."

Cameron yan yan güldü. "İsrarcısın, öyle mi?"

Sessizce, "Evet," dedi. "İsrarcıyım. Sadece bana değil kardeşime de söz verdin. Archberry'ne varır varmaz beni eve göndermeye söz verdin. Pekala, buradayız, oldukça güvendedeyiz... Ama bütün bu isyan ve seferdeki küçük prens tartışmalarıyla bunun ne kadar süreceği belirsiz."

Cameron uzun bir süre cevap vermek yerine sigarasını içti. "Donald'ın böyle bir anda Highland'a yeni bir eş - hatta İngiliz eş - getirmemi düşüncesizce bulduğunu bilmek hoşuna gidebilir. Tabii balayımızın burnumdan gelmesini isteyemeyecek kadar neşeli olduğundan bunun hakkında fazla konuşmadı, fakat onun hiçbir şey söylemeden çok şey anlatmak gibi olağanüstü bir yeteneği var. Başka bir deyişle..." Koyu renk gözlerini düşünceli bir şekilde Catherine'in üzerine dikti. "Sevgili karım olsan ve birbirimize *arzuyla* - yoksa *ümitsizce* mi demeliyim - bağlanmış olsak da sorunlar bir şekilde çözülene kadar seni Derby'ye geri göndermeme fazla karşı çıkan olmaz."

Catherine suyun göğüs ve omuz kaslarını nasıl cilalanmış bronz gibi parlattığını görmezden gelmeye çalışarak alt dudağını ısırды. "Planın bu mu? Beni kendi güvenliğim için uzağa göndermek?"

"Mantıklı bir çözüm bu."

"Ama ben gitmiş olsam da onlar üzerinde hâlâ evli olduğumuz izlenimini bırakmış olacaksın."

"Mantıklı olduğunu söyledim, mükemmel olduğunu değil."

Sigarasına hafifçe vurup külünü silkti. Islak saçları parlak siyah çizgiler halinde ensesine dökülüyordu. Buhar yüz hatlarını bulanıklaştırıp yumuşatıyordu. Catherine onu ormandaki açıklıkta ilk gördüğü an o heykel gibi kaslarının nasıl nefesini kestiğini unutmuştu - belki de hatırlamayı reddetmişti. Zıtlıklarla, sürp-rizlerle dolu korkunç ve tehlikeli bir adamdı. Kılıçla dövüşürken

öldürücü adımlar atmanın yanı sıra dans ederken zarif adımlar da atabiliyordu. Barbarlığı güzellikten ayıran çizgi şüphesiz inceydi. Catherine o ana kadar ilk kez kaçıp gitmeyi düşünerek aniden kapıya baktı.

Dudaklarını nemlendirdi. "O zaman... Beni göndermenin nesi... Mantıklı?"

Cameron kayıtsız kaldı, sorusunu cevaplamadı ve Catherine parmaklarını daha da sıkı birleştirdi.

"Beni sınıra bizzat götürecek vaktin yoksa Damien'i çağır-mama izin verebilirdin. Meraktan ölmüştür ve güvenliğimi ya-bancılardan eline bırakmaktansa yakında beni almaya geleceğine eminim."

"Yolda karşılaştığımız devriyeyi unuttun mu?"

"Tabii ki unutmadım. Nasıl unutulabilir ki? Ömrümün sonu-na kadar o gün yaşadığım dehşet yeter bana!"

"Ağabeyinin başarabileceğini nereden biliyorsun?"

"Ben... Anlamıyorum."

"Hadi Catherine. İskoçça anlamayabilirsin ama çavuş ile adamlarının bizimle ilgili niyetlerini şüphesiz anlamışsındır? Ap-tal bir İngiliz ve karısı... Öğleden sonra vakit geçirmek için biraz eğlence. Hırsızlığı, tecavüzü ve bizi öldürmeyi bitirince pusuyu asilerin üzerine atacaklardı - dediklerine göre bu ara en yaygın günah keçileriymişiz."

"Damien ve... Ve Hamilton birlikte beni almaya gelirler. Ha-milton da gerekirse bir askeri birlik getirir."

"O adamın gerekirse savaşı bizzat başlatacağından ve zevk duyacağından şüphem yok. Fakat nişanlinin yanlış hevesleri beni en çok endişelendiren şey değil." Sigarasını uzun, kare uçlu par-maklarının arasında döndürüp küllere baktı. "Sadece meraktan soruyorum: Adının ve görünüşünün - aslında hakkındaki her şe-yin - muhtemelen bütün Campbelllar, bütün bekçiler, bütün erler

ve burayla Tweed arasındaki bütün İngiliz askerleri tarafından bilindiğinin farkında mısın? Ağabeyin devriyeleri aşmayı başarsa bile - ve bu neredeyse imkansız - önünüzdeki ilk vadiden sağ çıkacağınızı nereden biliyorsun? Ne demek istediğimi anlıyormusun, *Bayan Alexander Cameron*? Argyle Dükü'nün ve adamlarının sırf şans eseri ellerine geçerseniz size yapacaklarını düşünmekten sivilcelendiğini gözümün önüne getirebiliyorum."

Catherine yüzündeki kan çekilirken dehşet içinde ona bakıyordu.

Yumuşak bir sesle, "O zaman neden?" diye bağırdı. "Buraya kısılp kalacağımı biliyorsan... Hatta kuşkulanıyorsan bile beni neden buraya getirdin?"

Cameron ona bakmaktan kaçındı - belki de ilk kez. "Dürüst olmak gerekirse sınırı geçtiğimizden beri ben de kendime aynı soruyu soruyorum."

Catherine bu beklenmedik itiraf karşısında şaşırdı. Bu da kendisini insani göstermek, ona rahatsızlık vermek, onu savunmasız bırakmak için başka bir tuzak, başka bir taktikti.

Tiz bir sesle, "Eee?" diye sordu. "Cevap bulabildin mi peki?"

Derin bir nefes aldı. "Hayır. Cevap yok."

"Cevap yok," diye fısıldayarak tekrar etti Catherine. "Sen sadece Tanrı'yı oynamayı kendine görev edinmişsin. Hayatımı mahvediyorsun, bu kötü dünyada sahip olabileceğim her türlü mutluluk şansına engel oluyorsun... Sonra da küstahça oturmuş..."

Gözleri yaşlardan bulanıklaşan Catherine yavaşça kapıya doğru genledi. "Ah, zalim ve kalpsizsin. İnsanlara kabadayılık edip onları düşüncesizce kullanıyorsun. Zayıflıklarını yem olarak kullanıp kendi keyfin için bunu devamlı yüzlerine vuruyorsun. Hamilton'la ilgili hislenimle dalga geçiyorsun, çünkü böyle bir

bağlılığı hiç yaşamadığını, hatta anlayamadığını biliyorsun. Soğuk ve boşsun. Sana acıyorum beyefendi. Kalkıp yüzüne vurma-
dığı sürece hiçbir duyguyu, hiçbir aşkı anlamazsın! Seni sevmek
bir lanet olur ve bunu yaşayan hiçbir ruh, arkadaş ya da düşman
için dilemem, çünkü bu çabalarının karşılığında başlarına sadece
kalp kırıklığı, acı ve ihanet alacakları ümitsiz bir girişim olur.”

Cameron hareket etti. Catherine yaşlı gözlerinin arasından
şaşkınlıkla sudan çıkıp ona doğru geldiğini gördü. Vücudu nem-
den parlıyordu. Hızla dönüp kapıya doğru koştu ama Cameron
yanı başındaydı. Elini uzatıp kapıyı kapattı. Büyük vücudu dön-
mesine, kaçmasına engel oluyordu. Catherine yüzünü elleriyle
kapatıp korkuyla soğuk taşlara doğru sindi. Gaddarlık yapacağını
düşündüğünden bütün vücudu titriyordu.

Cameron arkasında durmuş, bacaklarını iki yana açmış ve
kollarını sertçe yanlarında serbest bırakmıştı. Catherine sırtın-
da onun sıcaklığını hissedebiliyor ve teninden yükselen buharın
kokusunu alabiliyordu. Erkekliği cüretkar bir biçimde vücuduna
ve zihnine baskı uyguluyordu. Cameron’ın sıkıca üst kollarını
tuttuğunu hissetmek sırtında yıldırım düşmüş gibi bir etki ya-
rattı. Cameron yavaşça ve merhametsizce onu kendisine doğru
döndürürken, Catherine’in kolları ve bacakları ona direnemeye-
cek kadar işe yaramaz ve hissizdi. Cameron’ın kısık gözlerinde-
ki hiddeti, neşesiz gülümsemesindeki zalim soğukluğu görünce
karnına korkudan ağrılar girdi.

“Demek öyle. Beni zalim ve kalpsiz buluyorsun, öyle mi?
Bütün duygulardan yoksun olduğumu düşünüyorsun?” Sesi içini
ürpertti ve kollarındaki tüyler diken diken oldu. “Pekala, hanime-
fendi, ne kadar doğru bir tespit yaptığını bilmek ilmini çekebilir.
Ve beraberinde hataları da getiren bu kadar yüksek seviyede bir
dokulumazlığın yıllarca oldukça çaba gerektirdiğini bilmek de
Sense...”

Catherine başını çılginca sallayarak, "Bırak beni," dedi ama Cameron parmaklarını sertçe çenesinin altına bastırarak ona engel oldu.

"Sense hiçbir şeyi kabul etmiyorsun," diye devam etti. "Bir kadının vücuduna ve arzularına sahipsin, fakat bunları bir çocuk gibi saklıyorsun. Cesaretin ve okyanus kadar geniş bağımsızlık isteğin var ancak her hareketin bir sonucunun olduğunu anlayacak kadar akli olmayan, yaramaz, huysuz, sosyeteye ilk kez bir çıkmış kız gibi davranıyorsun. Sana bu öğlen söylemiştim. En basit şekilde oyunlar oynamaktan yorulduğum konusunda seni uyarmıştım. Beni biraz daha sınamayı tercih edersen sonuçların ne olacağı konusunda seni uyarmıştım."

"Bırak... Beni. *Hemen.*" Fısıltısı zor duyuluyordu. Cameron'ın iyice yaklaşıp tehditkar biçimde bacaklarına kadar yapıştığını hissettiğinde dudaklarından sıyrılan derin inilti de. Güçlkle soluyarak, "Hayır," dedi. "Yapma..."

Ellerini Catherine'in boynunun iki yanına götürüp dudaklarını dudaklarına yaklaştırdı.

"Ba-bana zarar vermeyeceğine söz ve-vermiştin!"

"Sana zarar vermek gibi bir niyetim yok," diye mırıldandı. "Ve ben yapmak istemediğin hiçbir şeye seni *zorlamayacağıma* söz vermiştim."

"Bunu... Bunu yapmanı istemiyorum..."

Düz bir sesle, "Sana inanmıyorum," dedi ve dudaklarını hafifçe şakaklarına dokundurdu. Yavaşça ve istekli bir şekilde saç çizgisi boyunca dudaklarını hareket ettirip aşağı kaydırarak nabzının hızlandığını hissedene kadar kulak memesinin hassas penbe kıvrımında durdu.

"Ah... Hayır... Lütfen..."

Catherine onu yumruklarıyla itmeye çalıştı ama elleri göğsünde, güçlü kas duvarında kapana kısıldı. Sıcak, kaygan vücudunun

etkisiyle bir kez daha inlediğinden, Cameron dudaklarını dudaklarının üzerinde yeniden gezdirmeye başladığında Catherine'in dudakları ona açıldı.

Dudaklarını onunkilere bastırırken elleriyle yüzünü yukarıda tutuyordu. Dilini ağzının içinde ne istediğini bilen bir şekilde usulca gezdirince Catherine'in yeniden inlemesine neden oldu - bu kez sadece inlemedi, elleriyle onu itmeyi bırakıp göğsündeki nemli siyah tüylerle oynamaya başladı. Alex bu hoş değişikliğin farkında olarak onu biraz daha yakınına çekti, öpüşünü cüretkarca derinleştirdi. Arzunun yükselen ateşiyle mücadele ederken bile - mücadele ederken, lanet ederken, isterken - bu öpüş Catherine'in bilincinin, bildiği ve hissettiği her şeyin merkezi haline geldi.

"Sen bir kadınsın, Catherine. Öyle davran. Ne istediğini söyle."

"Bunu istemiyorum. Böyle değil."

Ellerini aşağı kaydırarak, "Tam olarak bunu istiyorsun." diye ısrar etti. "Böyle."

Avuçlarıyla yumuşak göğüslerini kavrayıp hafifçe okşama-ya başlayınca göğüs uçlarının çoktan dikleştiği gerildiğini, kendi tenini yakan bir ihtiyaçla titrediğini fark etti. Dudaklarını dudaklarına bastırarak geceliğin bağcıklarını çözmeye başlayınca Catherine onu son kez itmeye çalıştı. Fakat bunu çok da isteyerek yapmamıştı; kollarında ona engel olmaya yetecek güç yoktu, ellerinde o geniş ve çıplak kaslara dokunmasına engel olmaya yetecek istek yoktu. Onunla Rosewood Malikanesi'nde mücadele etmiş ve kaybetmişti. Wakefield'da mücadele etmiş ve bitmek bilmez on gün gece süren yolculukları boyunca direnmişti. Yanlış ve günahı, çok kötüydü ve arsızcaydı ama artık mücadele edemiyordu. Dudaklarını yeniden teninde hissetmek istiyordu. Sıcaklığını istiyordu. Gücünü istiyordu.

Alex omzundan ince pamuklu geceliği itti ve Catherine arsız bir zevkle soluklanıp dudaklarını araladı. Damarlarındaki kan ye-

rinde durmuyordu, sıcaktı ve erimişti; bacakları içe yaramıyordu ve belini saran kol olmasaydı kesinlikle yere düşerdi.

Alex bir kez daha titrek iniltisini duydu ve siyah gözleriyle onun gözlerine baktı ama kendisine engel olamayıp başını eğdi ve dudaklarını o tatlı göğse bastırdı. Tadı bütün gün boyunca aklından çıkmamış, yemek masasında ona her baktığında dilini karnıcalandırmıştı. Catherine'ın karşılık olarak saçlarını tutup onu kendisine çektiğini hissedince inlemeye başladı. Genç kız daha fazla zevk almak için sırtını kavislendirip kendini onun sıcaklığına ve ıslaklığına bıraktı.

Bu yeni sarhoşluğun etkisiyle sersemleyen Catherine geceliğinin yumuşak kalçalarından sıyrıldığını hayal meyal fark etti. Cameron diz üstü çöküp ellerini uyluklarının arasına götürdü ve başparmağıyla sarı renkli ince tüyleri okşayıp aralayarak yumuşak pembe etine ulaştı. Vücudu gerilen ve nemli dudakları O şekli alan Catherine ne aşağı bakmaya ne de uylukları arasındaki koyu saçlı başı, duyularını başka yerlerde ele geçirmek için kararlı bir cüretkarlıkla hareket eden dili düşünmeye cesaret edebiliyordu. Durması için bağırarak istiyordu, çünkü bu duyulmamış, ahlaksız ve günahkar bir hareketti. . . Ama zevk onu sardığında, sonra yeniden sardığında edepsizce tüm namus düşüncelerini kenara itip yeni zevklere hevesle atıldı. Bu kez dizlerindeki zayıflık katlanılamaz hale gelince Cameron'ın yanına eğilip ateşli bir şekilde dudaklarıyla onun dudaklarını aradı, tadını almak ve onu hissetmek isteyen dili cüretkar ve neşgözlüydü.

Vücutları birleşmişti ve hareketlerinin gölgesi rahatsız edici bir şekilde dans edip titreyerek duvara yansıyor. Catherine kendisinininkine dolanan kol ve bacakların sıcaklığının tadını çıkarıyordu, demir gibi bedenin gücüne hayret etti, her yerinde gezerek bütün tatlı çukurları ve kıvrımları keşfeden dudakların yiyip bitiren açlığını hissetti. Cameron bacaklarını aralarken elinde binler-

ce kez titredi ve sonunda onun derinlerine yerleşmeye çalıştığını hissetti.

Cameron'ın ön kollarındaki güçlü kasları tuttu ve inanılmaz derecede sertçe kayan erkekliği derinlere inmeye, girmeye, itmeye, onu ikiye ayırmak istiyormuş gibi içine gömülmeye başlayınca gözleri büyüdü... Büyüdü. Kolları ve bacakları elinde olmadan gerginleşti ve uzun bir süre boyunca arzusu endişeyle gölgelendi.

Alex korkusunu hissedip nebehini tahmin ederek parmaklarıyla altın rengi saçlarını okşadı. Onu kendisine, artık öfkeli ve kibirli değil, tamamen yeni bir duygu içeren, vücudundaki değişim verici ya da ümitsiz açlıktan çok daha yıkıcı, çıplak ve vahşi gözlerine bakmaya zorladı. Catherine gözlerinin içine baktı ve o an kalbi yerinden çıkacakmış gibi hızla atmaya başladı. Sakinleşmeler ya da sözlerden uzak yumuşak ve içten bir öpücükle onun tadına baktı. Ellerini sırtındaki kasların üzerinde gezdirenken hafifçe kalçasını kaldırdı ve gözlerini bıçak gibi keskin sesle oturtu sıkıca yumuşak uzulün inledi.

Kınacık bir an, daha fazla sürmemiş ve acı azalmıştı.

Kınacık bir an daha ve Catherine içine akan sıcaklığı hissetti, bir kişinin konunu diğerinin başlangıcını belirleyen sıcak, zorkımlayan varlığı inleyerek derinlerinde karşıladı.

İçinde hareket etmeye başladığında meraklandı, çünkü gerçekten bundan daha fazlasını beklemiyordu. Cameron bacaklarını biraz daha aralayıp onu kalçalarından tutarak yukarı kaldırdı ve Catherine onun daha da derinlere indiğini hissederek iç çekti. Her bir hareketin nebehin olduğu kendiliğinden gelen zevk çığıklarını bastırmaya çalıştı, fakat bu imkansızdı. Cameron dudaklarını yeniden göğsüne bastırdı ve Catherine karmakarışık hislerle sarılıp her bir titişle nefesini kesen arzusuyla yüzleşti. Cameron gergin kolları arasında inledi ve Catherine bu zamana dek onun

parlak, heykelsi vücudu kadar güzel bir şey görmediğini fark etti. bakışlarını biraz daha aşağı kaydırıp elleriyle onu nasıl tuttuğunu, bedeninin ritminin nasıl yükselip gerildiğini gördü.

Artık obsidiyen renkli gözlerinin hükmeden gücü üzerinde değildi. Catherine kendine hakim olmakta zorlanıyor ve tınaklarını Cameron'ın tenine batırırken deneyimlediği bu sersemletici, tüketici baskının etkisiyle kontrol edilemez bir şekilde titreyip sarsılıyordu. Cameron itişlerini sertleştirip hızlandırarak ona destek oluyordu. Sonunda bir uçurumun kenarına yaklaşmış gibi hisseden Catherine'in gözlerinden yaşlar akmaya başladı ve uzun ince bacakları çılgınca onun bacaklarını sarıp arzuyla patlamanın eşliğine gelirken vücutlarını bir arada tuttu.

Catherine onun adını haykırdığını fark etmedi, fakat Alex *bunu* duydu. Vücudundaki her damarda dolaşan, altında vahşice titreyen kıvrak, esnek vücut dışında duyularını her şeye kapatan hazzın arasında *bunu* duydu. Her kası, her siniri, her damarı rahatlatmak istiyordu ama Cameron kendisini biraz daha beklemeye, yumuşaklığının cazibesine direnmeye zorladı... Ta ki kasılmalar iyice yoğunlaşıp düşünmesine engel olana kadar. Ellerini Catherine'in kalçalarının altına koydu, kendisini olabildiğince derine itti ve birlikte kendilerinden geçtiler.

Lauren Cameron gözleri kapalı, yanakları kızarmış ve nefretle dolup taşarak içindeki şeytanı çıkarmış bir halde yumruklarını sıkarak sert taş duvara kulağını dayamıştı. Kazan odasından gelen tahmin edilemez keyifle ortaya çıkan boğuk bağrışları dinlerken ayakları yere kök salmıştı ve sinir uçları hafifçe yanıyordu.

Onu nasıl bu şekilde aşağılayabilirdi! Onu küçümseyip kovduktan sonra *Sakson* karısının kollarına gitmeye nasıl cesaret ederdi!

Lauren akşam yemeğindeki yan yan bakışlarını ve yarım gü-

1947-48

lüşlerini yanlış anlamamıştı. Bacağını onunkine yasladığını ya da şarap kadehini tutarken uzun, konik uçlu parmaklarını hareket ettirerek yaptığı imaları kafasında o canlandırmamıştı. Ve bu hareketleri gözleri parıldayarak her seferinde Catherine'ın tepkisini görmeye çalışarak kasıtlı ve baştan çıkarıcı bir şekilde yapmıştı. Tepkisi mi? Kadın yemeğin çoğunda çıplak ve zayıf hissetmişti kendini.

Catherine'i davet etmemiş miydi? Tam orada, yemek masasında kadını harabeye çevirmişti. Nasıl bir oyun oynuyordu? Nasıl bir oyun oynuyorlardı? Cameron güçlü ve lekesiz koca, Cathenne ise utançtan çabucak kızaran ciddi bir bakıneydi. Ama göz açıp kapayıncaya kadar çıplak bir şekilde yere uzanmış, azgın köpekler gibi birbirleriyle kucaklaşmışlardı.

Lauren Alasdair'in odasından çıkarken tartıştıklarını daymıştı. Belki de Alasdair onun yatak odasına gelişyle kibirlenip sarı saçlı kaltağı kıskançlıktan kudurtmak istiyordu. Belki de her şey - bakışmalar, dokunuşlar, akşam boyunca süren imalar - tam da bunun içindi.

Öfkeden gözleri kararan Lauren yavaşça kapıdan uzaklaştı. Daha önce hiçbir adam onu böyle kullanmamıştı. Başka bir kadının dikkatini çekmek için hiç kimsenin aracı olmamıştı... Kendisi istemediği sürece!

Hızla dönüp ayakkabılarının çıkardığı sesi umursamadan taş merdivenlerden indi. Yanakları kızarmış ve gözü dönmüş halde bir süre durup ıssız koridora baktı, kahkaha ve müzik sesleri duydu. Aceleyle ve öfkeyle giyindiğinden bağcıkları ya da düğmeleri umursamamıştı, dahası evin ana kanadında karşılaşabileceği kimseye dağınıklığını açıklayacak durumda değildi.

Zalimce "tecavüz" diye düşündü. Yapmacık karısına olan öfkesini dindirmek için koridordan geçmeden önce ona tecavüz etmeye çalıştığını söyleyebilirdi.

Hayır. Bu hikaye sadece bir kez işe yarardı. İkinci kez benzer bir hikaye uydurması sadece MacGregor olayına şüphe çekmesi-ne sebep olurdu ve bu sorgulanırsa Loehiel masum bir adamı asıp asmadığını merak etmeye başlardı. Altınlarını ve mücevherlerini çaldığına dair adama atılan suçlama bu kez Lauren'a atılabilirdi - ki zaten durum böyleydi - ve işte o zaman üzerinde kıyafetleriyle kaçabilirse şanslı sayılırdı!

Bağırarak istedi. Vücudu kıskançlıktan titriyor, ağrıyor ve yanıyordu. Karanlık koridoru hızla geçip genelde hizmetkarların kullandığı dar merdiven boşluğuna vardı. Sessizce kalenin alt katlarına inerken ara sıra durup ayak seslerini dinledi. Tonozlu taş mahzen boyunca koştu ve geniş depoların kuzey ucunda hızla kileri, mutfakları geçip sonunda kendi ilgi alanı olan muhafız binasına ulaştı.

Üçüncü kapıya gidip titreyen eliyle kapı mandalını kontrol etti. Kilitli değildi. Derin bir nefes alarak kapıyı açıp içeri süzül-
dü. Oda küçük ve karanlıktı; sadece avluya bakan, yüksekteki bir pencereden içeri ışık giriyordu. Gözlerinin karanlığa alışması birkaç dakika sürdü ve sonrasında portatif bir karyolanın üzerinde yatan erkeği gördü. Orada uzanmış, bir elini yastık gibi başının altına almış, diğerini de göğsüne koymuştu.

"Uyuyan bir adama sinsice yaklaşmaman gerektiğini sen daha iyi bilirsin. O kadar karanlık ki gözlerini daha kırpmadan ikisinin arasında bir İskoç kaması bulabilirsin."

Adamın ses tonu bacaklarının arasında tatlı-sıcak bir duyarlılık uyandırdı ve nabızı hızlandı. "Bu gece partide değildin, Struan MacSorley. Özlendin."

"Bunu duyduğuma sevindim. O halde bana akşam yemeği mi getirdin?"

Lauren'ın gözleri örtünün kıvrımlarında kendini görkemli bir şekilde belli eden erkekliğinin çıkıntısına kayd. Karnına doğru

kan akışı hızlanmaya başladı ve sıcaklık dayanılmaz hale gelene kadar girdap gibi döndü.

Ellerini yavaşça kaldırıp gevşek korsesini omuzlarından itti.

"Evet, sana yiyecek bir şey getirdim. Acıktıysan."

Adamın gözleri parladı ve kadının sadece göğüslerine yapışan ipek içliği kalana kadar kıyafetlerini çıkarmasını izledi. Koyu renkli göğüs uçları belirgin ve Struan'ın örtüleri sabırsızlıkla sıkmasına neden olacak gergindi. Lauren yatağın kenarına yaklaşıp eğildi, gelişigüzel bir biçimde örtüyü bir kenarından tutup yavaş yavaş kaldırdı. Nefesi kesildi ve kasiğinde bir yumru oluştuğunu hissetti. Gözleri büyüdü ve korkunç bakışlarının karşılığında adamın ona sırtıttığını fark etmedi bile.

Yumuşak bir sesle, "O kadar açım ki," diye homurdandı. "Bir yemeği ne zaman bitirip diğerine başladığımı fark edemezsiniz bile."

Adam büyük, nasırlı ellerinden birini içliğin altına kaydırıp aniden açgözlü bir biçimde yumuşak, nemli tüy yuvasında gezdirmeye başlayınca Lauren titrememek için dişlerini sıkı. İoleyip titreyerek adamın küt parmak uçlarının daha cüretkar bir temas aramasına sebep oldu. Ani, sersemletici bir rahatlamaıyla inlerken yavaşça karyolanın yanında dizlerinin üzerine çöktü, dudakları aralandı ve elleriyle destek almak için adamın omuzlarına tutundu.

MacSorley tatmin olup kıkırdayarak göğüslerini saran ipek kumaşı yırttı ve şehvetli hediyesinin tadını çıkardı. Sert vücudu, elleri ve dudaklarıyla dikkatini dağıtıyor olmasaydı Lauren eğlenceli bulacağı bir yoğunlukla kendinden geçtiğini söyleyebilirdi. Yine de bağışları gerçektir, arzusu da. Sabah daha sağlıklı düşüneneceğini, daha güçlü olacağını bildiğinden istekli bir biçimde kendisini tutkunun kollarına bıraktı. MacSorley ise tüm bunları düşünmeyecekti. En azından kafasıyla düşünmeyecekti. Sağlıklı

Catherine kollarının arasında sıkıca tuttuğu kuştüyü yas-tıklarla gerçeklere döndü. Keyifle incinmiş her bir kasını hissederek yavaşça gerindi. Vücudu yeni bir farkındalıkla tatlı bir şekilde ürperdi. Kendini sağlıklı, enerjik ve canlı hissediyor, hayatında söylediği her acı ya da suçlayıcı sözü geri alıp yerine kahkaha atmak, gülmek istiyordu.

Gözlerini açıp sersem bir şekilde başının üzerindeki karyola sayvanına baktı. Odasında, sıcacık örtülerin arasındaydı. Bura-ya tam olarak nasıl geldiğini hatırlayamıyordu. Son olarak hayal meyal anımsadığı tek şey uykulu ve halinden memnun bir bi-çimde Alexander Cameron'ın sıcak vücuduna doğru kıvrıldığı, Alex'in de bitkin düşmüş bir halde - onu keyifli bir şekilde bitkin düşürdüğü gibi - kollarıyla onu sarıp iyice kendine çektiğiydi.

Ahlaksız düşünceler aklına geldikçe yanakları kızardı ve sa-dece gözleriyle burnunun ucu dışarıda kalana kadar örtülerin al-tına girdi.

Geceleyin ona ne olmuştu? Onlara ne olmuştu da yaramaz aşıklar gibi önce kazan odasında, sonra da yatakta tepinip yor-

gunluktan derin bir uykuya dalana kadar devam etmişlerdi? Tan-
rım... Neler yapmıştı! Neler yapmasına izin vermişti! On sekiz
yıl boyunca sahip olduğu, kontrol altında ve ahlaksızlıktan uzak
tuttuğu şey... Gitmişti. Delidolu bir gecelik arzusun ateşiyle git-
mişti.

*Bu olmamalıydı. Vicdanı fısıldıyordu. Onu durdurmalıydın.
Durdurmalıydın.*

Catherine, "Onu cesaretlendirmedim," diye fısıldı.

*Gerçekten mi? Çıplak bir adamın önünde incecik bir gecelik-
le dolaşmak ne oluyor peki?*

"Çıplak olduğunu bilmiyordum..."

Başka nasıl banyo yapabiliirdi ki?

"Banyo yaptığını bilmiyordum!" Catherine ısrar ediyordu.

*Pekala, o zaman banyo yaptığını gördüğünde neden hemen
odana dönüp kapını kilitlemedin?*

Endişeyle dudağını ısırdı. Mantıklı bir soruydu ve mantıklı bir
cevap vermeliydi. İlk tepkisi oradan uzaklaşmak, değil miydi?

*Ama uzaklaşmadın. Orada durup tepkisinin ne olacağını bile-
rek - bile bile - ona yeniden kafa tuttun.*

Catherine aksini iddia edemiyordu, savunması yoktu. Savun-
ması yoktu; hareketleri tamamen sorumsuzca, bilinçsizce ve ap-
talcaydı. Zayıftı: Ruhen ve bedenlen. Kendisini bu tarz basit his-
lerin çok üstünde gören Bayan Catherine Augustine Ashbrooke'a
bakın. Annesinin davranışlarına haklı olarak duyduğu nefrete
bakın - Leydi Caroline bu konuda durumdan en iyi şekilde fay-
dalanmanın kanında olduğunu söylememiş miydi? Peki onun
kanında ne vardı? Arzuyu isteyip hissedebilmek kesinlikle vardı
ancak dahası da var mıydı? Dün gece kelimenin tam anlamıyla
bir kadın olmuştu, fakat kendini daha çocuksu, daha kafası karı-
şık, daha çaresiz hissediyor ve yeni kuşkularla dolu bir denizde
cırıpınıyordu.

Ayrıca geçen gecenin kızlığının yanı sıra hızlı ve kolay bir şekilde başka bir şeyi de hoşduğunu hatırlatayım mı?

Catherine sızlandı ve başını yastığa gömdü ama kısık ses işlemlerine ısrarla devam etti.

Bu Teğmen Garner'in hiç hoşuna gitmeyecek. Bu şerefi kendisine saklamıştı - ve babana karşı çıkıp Rosewood Malikanesi'ni tek başına terk etseydin ona sahip olacaktı. Damien'la Londra'ya gidip şu zamana kadar Bayan Hamilton Garner olabilirdin.

Nedense Hamilton Garner'in yatağında çıplak uyanma düşüncesi gerektiği gibi yüzünün kızarmasına sebep olmadı. Kollarının arasında uzanma düşüncesi de Alex'in onu saran kollarının ve vücudunun hatırası kadar kışkırtıcı değildi. İki adamın karakterleri ve doğaları tamamen farklıydı. Hamilton... Şey, düzgündü. Kelimenin tam anlamıyla. Parlaktı. Her ayrıntısıyla günden güne hayran olunan bir heykel gibiydi - saçlarının her teli yerinde, her tırnağı temiz ve bembeyazdı. Catherine onu sakallı ya da cekeatinin kolunda küçücük bir tiftikle düşünemiyordu, fakat Cameron... Catherine canı isterse çamurlara dalıp hem kendisini hem de onu çılgunca mutlu edebileceğine inanıyordu.

Catherine yüzünü elleriyle kapatıp örtünün biraz daha altına girdi. Böyle şeyleri nasıl düşünebilirdi? Hamilton Garner'in tedbirli duyarlılığını Alexander Cameron'ın güçlü, düşünceli, hayvani kayıtsızlığıyla kıyaslamaya nasıl cüret ederdi?

Peki o neredeydi?

Catherine doğrulup yatağın boş tarafına baktı. Cameron onun kafası karışık ve suçluluk duygusuyla uyanacağını biliyor olmalıydı. Ona bir şey söylemek zorundaydı, sadece bir...

"İyi sabahlar."

Sakin selamı öyle anıydı ki Catherine iç çekip örtüyü göğsüne çekti. Alex elinde bir tepsiyle kapı girişinde duruyordu. Catherine kendi düşüncelerine öyle gömülmüştü ki içeri girdiğini duyma-

mişti. Pantolonu ve sade beyaz gömleğiyle tamamen giyinikti, bir süredir uyanık gibi gözüküyordu. Saçlarını özensizce arkaya atmıştı, tıraş olmuştu ve ışıldayan delici gözlerinde yorgunluk ya da suçluluk duygusu okunmuyordu. Aslında o kadar tazelenmiş ve tatmin olmuş görünüyordu ki Catherine vicdanının onun yerine cevap vermesine izin verdi.

"Farklı sabahlara uyanmış olmalıyız. Bugüne dair iyi bir şey göremiyorum."

Cameron gülümsedi. "Ben de farklı sabahlara uyanacağımızı düşünmeye başlıyordum. Saat öğleden sonra ikiyi geçti."

"İki... Öğleden sonra iki mi? Ama neden daha erken uyanmadım? Kim bilir hakkımda ne düşünüyorlardır şimdi?"

Alex omuz silkti. "Kuşkusuz son iki hafta boyunca uzun ve yorucu bir yolculuğa katlandığını düşünüyorlardır. İki hafta daha ortalarda gözükmezsen kimse şüphelenmez."

"Sen de aynı yolculuğu yaptın. Gün boyunca etrafta dolanmanı bekleyeceklerinden şüpheliyim."

Cameron yüzünü hafifçe buruşturdu. "Erkeklerden yemeleri, uyumaları ve hemen toparlanmaları beklenir, bilmiyor musun?"

"Kadınlar da erkekler gibi yiyip, uyuyup hemen toparlanabilirler. Aynı zamanda her şeyden önce erkekleri besleyip, giydirip onların rahatını sağladığımız için bunda belki daha bile iyiyiz."

Sağlamak kelimesini dile getirirken örtü tamamen kayıp göğüslerini ortaya çıkarmıştı. Gözünün oraya kaymasına engel olmayan Alex'in nefesi kesildi. Birkaç dakikadır zaten çok dikkatli davranıyordu. Koridorda kendisini konuşarak teselli etmeye hazırlamıştı ama çıplak beyaz tenine dökülen o ipeksi sarı saçları görmeye hazır değildi. Duyuları zaten sevişmelerinden ortaya çıkan, geçmek bilmeyen misk kokusuyla tehlike altındaydı; gül rengi göğüs uçlarını görerek tepsiyi dengede tutabilmiş olması yapabildiği tek şeydi.

Catherine aceleyle üzerini örtmeye çalışırken, Alex boğazını temizledi ve tepsiyi komodinin üzerine koydu. "Acıkmışsındır diye düşündüm. Senin için biraz çikolata ve sıcak bisküvi buldum. Hâlâ uyuyor olabilirsin diye fazla getirmediğim ama istersen Deirdre'yi daha doyurucu bir şeyler getirmesi için mutfağa gönderebilirim."

Catherine menekşe renkli gözlerini hemen kapıya çevirdi. "Deirdre! Tanrım, tabii. Beni saatler önce uyandırması gerekiyordu!"

"Aslında..." Alex pencereye doğru yürürken bakışlarının üzerinde olduğunu hissedebiliyordu. "Daha erken saatlerde buraya geldi. Bu sabah odaya geldi ve... Şey, beni uyandıran buydu. Sanırım bir daha çağrılına kadar geri dönmemesinin daha iyi olduğunu düşündü."

Catherine örtünün kenarlarını sıktı. "Bizi gördü mü? Seni ve beni... Birlikte?"

Cameron biraz utanarak, "Benim hatam," diye kabul etti. "Seni yatırıp odama dönecektim ama..."

Catherine yaşananları hatırlayarak yutkundu. Onu kazan odayından taşıyıp yatağına yatırmıştı, fakat örtüleri üzerine örtüp saçlarını geriye iterken bir ara onu yeniden öpme dürtüsüne yenik düşmüştü ve ikisi de ne olduğunun farkına varmadan...

Yanakları kızaran Catherine en azından onun terbiyeli davrandığını düşündü. Acemi ve saldırgan, hatta daha da kötüsü kayıtsız ve kaba olabilirdi. Aksine o da en az Catherine kadar rahatsız hissediyordu kendini.

Catherine, "Bunu yapmamalıydık," diye fısıldadı.

"Bu da benim hatam. Tamamen. Çok fazla içtin, bu sana çok fazla cesaret verdi ve ben de arsızca bundan faydalandım. Dürüst olmak gerekirse akşam yemeğinde ben de şarabı fazla kaçırıyorum ve sanırım bir günde iki kez... Baştan çıkmak... Dayanabileceğimden fazlaydı. Çok üzgünüm."

Cameron o kadar inandırıcı bir şekilde pişmanmış gibi konuşuyordu ki Catherine en azından suçun bir kısmını kendi üzerine alması gerektiğini hissetti. "Bütün suç senin değil. Beni ne şarap içmeye zorladın ne de... İstemediğim bir şeyi yapmaya."

Alex başını pencereden ona doğru çevirdi ve Catherine tuhaf bir biçimde onun her zaman odayı yarım aydınlatan pencerelerin yakınında durması gerektiğini düşündü. Güneş gömleğini neresi se şeffaflaştırıyor, saçlarını erimiş metal gibi parlatıyor ve gözlerini koyu gece mavisi yapıyordu.

Düz bir şekilde, "Dün gece istekli olmasaydın da..." dedi. "Durabilir miydim, emin değilim. Benim açımdan tamamen ben-cilce bir hareketti ve kesinlikle haklısın: Bunu hiç yapmamalıydık."

Catherine ellerini dizinin üstünde sıkıca kenetledi. Cameron'ın yaptığı her hareketin, her küçük jestin veya ifadenin farkında olsa da bakışlarını aşağıda tutmaya devam etti. Nedense uyan-dığından beri hissettiği sıcaklığın yerini boş bir üşüme aldı ve Catherine birden pişmanlığıyla onun sözü nereye getirmeye çalıştığını anladı.

"Dün gece... Achnacarry'den gitmemin henüz imkansız olduğunu söylemiştin. Şarabın etkisiyle mi demiştin yoksa..."

"Zor olur, imkansız değil." Yüzünde beliren bir rahatlama ifadesi miydi? "Ülkenin içinde ve dışında sahil boyunca mal kaçak-çılığı giderek gelişiyor."

Catherine acınacak bir halde, "Şimdi de mal mı olacağım?" diye sordu.

"Şimdilik öyle denebilir. Korkarım evine güvenli bir şekilde gitmenin tek yolu bu."

Catherine garip biçimde çarpık da olsa gülümsemeye çalıştı. Taliplerini reddetmeye, kapı dışarı etmeye o kadar alışkındı ki reddedilen olmak onu biraz şaşırtmıştı.

Rahatsızlığını saklayarak, "Ev," diye mırıldandı. "Tabii. Baham yuvaya döndüğümü görünce şüphesiz havalara uçacak. Anlam de..." Tereddüt ederek dolgun, bal rengi kirpiklerini kaldırıncı Cameron'ı cam gibi kırılğan ve katı gözlerle kendisini izlerken buldu.

"Evet? Ne diyordun?"

"Hiçbir şey." Gözlerini hemen yine aşağı eğdi. "Önemli değil.

Onları idare edebileceğime eminim."

Alex'in gözlerindeki ışıltı solarak kayboldu. "Tamam o zaman, ne yapabileceğime bakacağım. Birkaç günlüğüne sahile gidip..."

"Gidiyor musun?"

Cameron çoktan pencereden dışarı bakmaya başladığından Catherine'in yüzünde beliren hayal kırıklığı ifadesini görmedi. "Donald bu sabah Prens'ten bir davet daha aldı. Lochiel onu bizzat karşılamazsa bunu kendisine ve babasına edilmiş bir hakaret olarak göreceğini pek de kapalı olmayan bir şekilde belirtmiş."

"Ağabeyin Prens Charles'la mı görüşecek?"

Alex'in yanağındaki bir kas seğirdi. "Aileye yeni zorluklar çıkarmak için uygun bir zaman olmadığını anlayabiliyorsundur."

Demek öyle. Şimdi de zorluk oldun.

Catherine kaşlarını çatı. "Ne kadar süreliğine gidiyorsun?"

"Umarım sadece birkaç günlüğüne. En fazla bir hafta. Bir prensin krallık hakkını reddetmesi için birçok diplomasi gerekiyor olmalı. Yine de sen kale sınırları içinde oldukça güvende kalırsın. Ormanlarda tek başına at binmek yok. Campbell'lar hâlâ etrafta olabilirler ve genç Gordon Ross'un ıssız bir açlıkta seve seve seninle karşılaşmak istediğine bahse girerim."

Uyarısını iyice anlamasını bekledikten sonra sözlerine devam etti. "Damien'a mektup yazmak istersen ilk genuyla ulaşmasını sağlarım. Ona yaptığım düzenlemelerden bahsedebilirsin ve ben

de öğrendiğimde mektubuna tam yola çıkış tarihini ve varacağın yeri bildiren bir not eklerim.”

“Beni gizlice uzaklaştırmak pahalı bir yöntem olmalı.”

Alex onun yumuşak oval yüzünü inceledi ve yanaklarının yüksek ateşi varmış gibi kızardığını gördü. Örtüyü çıplak göğüslerini saklamak istemiş gibi sıkıca tutuyordu. Gözlerini yatak direğine dikmişti ve onun tarafına bakmayı bile reddediyordu. Yaşlı savaştının yatağında öyle ince ve kırılgan gözüküyordu ki Alex birkaç adımda onun yanına gitme dürtüsüne zar zor engel oldu. Onu kollarına alıp acısını ve utancını öpererek geçirmek için ölüyordu, fakat bunu yapmak sadece gece yaptığı hataları artırır-
dı. Duyguları çok yoğun, net bir şekilde düşünemiyordu. Kalbi davul gibi hızla çarpıyordu ve elleri öyle kötü titriyordu ki iki yanında yumruklarını sıkmak zorunda kalmıştı.

Gergin bir biçimde, “Biraz daha düşündüm de Raefer Montgomery artık Wakefield’da olmadığına göre neden onu tamamen öldürmüyoruz? Ölümü eve dönüşün için mükemmel bir bahane olur... Matemli dul vesaire...”

“Dul mu?”

“Zavallı adamı kısa süredir tanıdığın için çok uzun süre yasını tutmanı beklemezler. Doğal olarak... Nasıl desem... Skandalıdan kurtulman için bu uygun olur.”

Catherine gerginleşti. “Paranı istemiyorum. Senden hiçbir şey istemiyorum.”

“Asil bir düşünce ama yeniden İngiliz topraklarına ayak bastığında fikrini değiştirebilirsin. Sana ayrıntıları anlatayım... Londra sokaklarında trajik bir kaza geçirerek baş aşağı Thames Nehri’ne düştüm. Damien’a mektubunun içinde bir vekaletname ve yeni bir vasiyet vereceğim.”

Yanakları daha da kızaran Catherine, “Bunu yapmak zorunda değilsin,” diye ısrar etti.

Alex sessizce, "Evet," dedi. "Zorundayım, çünkü..." Gözlerindeki yaşlarla mücadele etmeye başladığını görüp konuyu değiştirdi. "Pekala, Deirdre'yı bulup ne yapabileceğime bakacağım. İstersen Donald ve Maura'ya bir bahane bulurum, böylelikle günün geri kalanında rahatsız edilmezsin. Donald sabah ilk iş olarak yola çıkacağı için tüm kale telaş içinde zaten."

"Gitmeden önce seni görür müyüm?"

Alex'in bakışları omuzlarının soluk eğimine kaydı - öpüp okşadığı ve kendinden geçince düşünüp hareket edemeyecek hale gelerek yastık olarak kullandığı omuzlara.

Boğuk bir sesle, "Mektubu Deirdre'ya verebilirsin," dedi. "Gitmeden bana ulaştırır."

Catherine son reddi de olabildiğince zarif bir şekilde kabul ederek başını salladı. Cameron'ın kapıdan çıkıp bir şey daha söyleyecekmiş gibi geri dönüşünü izledi, fakat Alex tek kelime etmeksizin kapıyı arkasından çekti ve gözden kayboldu. Catherine yeniden açılmasını isteyerek kapıya bakakaldı ama kapı açılmadı ve birkaç dakika sonra Catherine sıcak, acı gözyaşlarının arasından hiçbir şey göremedi.

Alexander Cameron gerginliğini azaltmak için birkaç kez zıpladı, ellerini dudaklarına götürüp üfleyerek parmaklarını ısıttı. Tan ağarmaya, etrafı aydınlatmaya, avluları çevreleyen taş ve harçtan duvarları şekillendirmeye başlıyordu. Achnacarry Kalesi'nin savaş alanlarının üzerini kaplamış olan sis bulutları keçi sütü gibi sarıydı ve parke taşlarının üzeri çiyliydi. Bütün gece yağmur yağmıştı ve her yerde su birikintileri vardı. Soğuk kat kat kıyafetlerinin içine bile işliyor, buz gibi nefesiyle tepeden tırnağa ürpermesine neden oluyordu.

Alex *breacan an fheile** giymişti. İyi silahlanmıştı; kemerinde çelik saplı iki hançer ve semerinde çakmaklı tüfekte birlikte bir kılıç vardı. Taşların üzerinde yankılanan at toynaklarının kakofonisi adamların sıraya geçmesini duyuran klan gaydacısıyla yarışıyordu. Lochiel'nun yola çıkışı için hazırlıklar yapılırken bütün gece boyunca kaledeki ışıklar açık kalmıştı. Neredeyse kimse uyumamıştı ve neredeyse bütün pencerelerde meraklı izleyiciler vardı.

* İskoçlar'ın yaz kış giydiği kemerli etek. (Çev. N.)

Kalın ve bulanık sis tabakası üst katların çoğunu kaplıyordu, bu yüzden hiç kimsenin yüzü diğerinden ayırt edilemiyordu. Sarı saçları omuzlarına dökülen biri hariç. Bununla birlikte Alex baktığı kalenin pencerelerinin diğer tarafa baktığını... Ve onun muhtemelen hâlâ mışıl mışıl uyuduğunu, rüyasında evini gördüğünü düşünüyordu.

Catherine gece boyunca gözlerini nadiren kapamıştı. Büyük yataкта bir o yana bir diğer yana dönüp durmuş, kapıya gidip gelmiş, rahatsız taş pencere oturağından yağmurlu geceyi görmeyen gözlerle izlemişti. Öğlen odasına geldiğinden beri Alexander'ı görmemişti. Damien'a mektup yazıp Alex'in dediği üzere Deirdre'ya vermişti ve onu bir dakikalığına bile olsa görmek için geleceğine dair umudu gecenin karanlığına karışmıştı. Lochiel'nun birliğinin şafakta yola çıkacağını biliyordu ve endişe içinde geçirdiği son birkaç saatini onlar yola çıkarken aşağıda durup durmayacağını düşünerek geçirmişti. Alex'in karısı olarak şüphesiz orada bulunması beklenecekti. Yine de Catherine böyle bir şeyi yaptığı için Alex'in kızacağından korkuyordu. Artık ne yapacağını, nasıl hissedeceğini, nasıl hareket edeceğini bilmiyordu. Bir gecede - tek bir dikkatsiz gecede - hayatı alabora olmuştu.

Evini, Derby'yi ve Rosewood Malikanesi'ni, Damien'ı ve Harriet'ı düşündü - hatta Hamilton Garner'ı. Ama hepsi birkaç hafta önce değil de yıllar önce onun hayatının bir parçası olmuşlar gibi uzak gözüküyorlardı.

Damien mektubunu alınca ne yapacaktı? Kardeşinin güvende olduğunu ve sonunda eve döneceğini öğrendiğinde rahatlayacaktı, fakat ölene kadar nefret edeceğini söylediği adamlar arasında bir şey olduğunu fark edebilir miydi? Damien, Raefer Montgomery'nin arkadaşı olduğunu kabul etmişti. Ne demişti? İsimler değişebilir, karakterler değişmezdi. Alex'i sevip ona gü-

venmesini sağlayan özelliklerini görmüştü ve avukatı olarak sadece işle ilgili meselelerinde değil özel hayatında da onun sırdaşı olmalıydı. *Catherine*'in aralarında fark etmediği başka bir şey var mıydı acaba? İlişkilerinde unuttuğu bir şey? *Wakefield*'da karşılaşmalarıyla ilgili inandırıcı olmayan bir şey?

Catherine daha fazla düşünemedi. Kapıyı yavaşça tıklattıktan sonra içeri giren *Deirdre* hanımını pencere kenarına oturmuş bulduğundan ötürü şaşırılmış görünüyordu.

"Bir fincan sıcak çikolata getireyim mi? Kötü, iç karartıcı bir sabah, değil mi?"

Catherine yeniden pencereden dışarı baktı. Sisten aşağıyı göremiyordu ama aşağıdaki gölün durgun, mürekkep rengi suyunu ve arkasındaki sarp dağları gözlüğün önüne getirebiliyordu. Biraz daha uğraşırsa bulutların arasında siyah atına binen, arkasından siyah pelerini uçan adamı bile görebilirdi.

Ona git. Olan oldu; basit bir vedalaşmadan ne olur ki?

"Efendim? Bir şey mi dedin?"

Deirdre başını kaldırıp kaşlarını çatı. "Yemeğinizi buraya mı istediğinizi, yoksa *Leydi Cameron* ve diğerlerinin yanına, kahvaltı odasına mı ineceğinizi sordum."

"Ah." *Catherine* doğrudan cevap vermeyip iç çekti. "Bay *MacKail* bu sabah nasıl?"

"Kuyruğuna kene yapışmış keçi kadar öfkeli. Aslında yatağından çıkıp diğerlerine katılacaktı ama Dr. *Archibald* onu durdurmak için bir şişe afyon ruhunu ağzına boşaltmak zorunda kaldı. Bunun içe yarayacağını sanmıyorum. Odası bütün gülmüş ve yaygarasıyla hemen avlunun üzerinde."

Catherine dikkat kesildi. "Oradan aşağıyı görebiliyor musun? Şey, sis çok fazla..."

"Ah evet, hanımefendi. Yerden sadece bir kat yüksekteki küçük bir oda. Alanın diğer tarafı görülmesine de oldukça fazla kısmı

görülebilir. Çok da ses yapıyorlar." Catherine'in yüzündeki ifadeyi görüp ekledi: "Bay MacKail derin bir uykuda. Oraya gidip penceresinden bakmak isterseniz bunu asla bilmez."

"Ben... Bilmiyorum. Ben..."

"Hem önemli bir yolculuğa çıkıyorlar. Stuart'a İtalya'ya dönmesini söylemek için gidiyorlar. Bu tarihi bir olay olmalı." Catherine'in hâlâ tereddüt ettiğini fark edince kadife bir sabahlık alıp omuzlarına sardı. "Onları yakalamak istiyorsak acele etmeliyiz."

MacKail'in odası Deirdre'nin söylediği gibi çok uzak değildi ve penceresi hemen avlunun üzerindeydi. Nemli sis her şeyin üzerini kaplamıştı ama en azından adamlarla atların çevresinde neme engel olacak kadar meşale yakılmıştı. Yağmura kulak asmayan Donald Cameron, etkili bir İskoç liderine yaraşan bütün gösterişli ve parlak kıyafetleriyle alanın tam ortasında duruyordu. Saçları arkasından siyah bir kurdeleyle bağlıydı ve başında unvanını gösteren kartal tüyüyle süslenmiş bir kepe vardı. Çeketi, yeleği ve dar pantolonu omzunun üzerine attığı büyük örtü gibi tartandandı ancak hepsinin deseni ve rengi farklı olduğundan Donald tepeden tırnağa kırmızı, siyah, sarı ve yeşil renklerle parlıyordu.

Çevresinde hareket emri bekleyen onlarca kişisel hizmetkar, birkaç gaydacı, klan şairi - gelecek nesiller için önemli her anı kaydetmesi için - ve aslan yeleli canavar Stuart MacSorley'in liderliğinde en az altmış ağır silahlanmış adam vardı. Catherine bu havada tehlikeli dağ geçitlerinden ve vadilerden geçecek olan Lochiel'yla beraberindekileri kışkırtmıyordu. Kalınlaşan sis kısa süre sonra yeniden yağmur yağacağını işaretliydi ve etkisi bütün yol boyunca başlarına bela olabilirdi.

Catherine karşılamaya gittikleri adama merak ettiğini kendine itiraf edebiliyordu. Stuart ile ilgili anlatılanları - nasıl yakışık-

lı, zeki, cezbedici olduğunu, etkili ve güzel konuştuğunu - duymuştu. Ona biraz yakınlık duymadan da edemiyordu. Onca yolu Lochiel gibi adamlardan Fransa'dan ya da İngiltere'deki muhaliflerden yardım almadan isyanın başarısız olacağını dinlemek için gelmişti.

Onlar kadar talihsiz bir kraliyet ailesi daha olmuş muydu? I. James cinayete kurban gitmiş, II. James top ateşiyle ölmüş, III. James oğlunun önderliğinde kendi adamlarının isyanında öldürülmüştü. IV. James Floddenfield'daki savaşta ölmüş, V. James ordusu onu Solway'de terk edince utançtan ölmüştü. İskoçya Kraliçesi Mary, kuzeni Elizabeth onu bir tehdit olarak görünce ülkesini ve tahtını bırakmak zorunda kalmış, on dokuz yıl boyunca hapse atıldıktan sonra idam edilmişti. Ardından kraliyetlerin birleşmesiyle oğlu James İngiltere ve İskoçya Kralı ilan edilmiş ama o da oğlu I. Charles da ülkeyi o kadar kibirli ve despotça yönetmişlerdi ki sofular bir iç savaşla ikisini de devirmişti. On bir yıl boyunca Cromwell'in temizliğine katlandıktan sonra taht yeniden Stuart varislere verilmiş, fakat Charles'ın ölümüyle tahta sağlam bir Katolik olan II. James geçmişti. Meclis ümitsizlik içinde James'in Protestan kızı Mary ile evli olan III. William'dan İngiltere'ye gelip karısının adına tahta geçmesini istemişti. William'ın tahta geçmesiyle II. James Fransa'ya kaçıp İngiltere'de gelecekteki bütün kralların Protestan olmasını gerekli kılan bir yasa çıkarmıştı.

James kızının döneminde sürgünde ölmüştü. Fransa Kralı XIV. Louis sürgündeki genci ve sahte maiyetini müttefik olarak kazanmanın yanı sıra eski düşmanlıkları kışkırtmak için James'in on üç yaşındaki oğlu James Francis Stuart'ı İngiltere tahtının sahibi olarak desteklemekte gecikmemişti. 1702'de taht yeniden sahipsiz kalmış ancak hükümet tahtta hak iddia eden III. James'i Mary'nin kardeşi Anne'in emriyle reddetmişti. Anne bilinmeyen

bir sebeple ölünce on bir yıl sonra James yeniden tahta geçmişti ve İngiliz Meclisi bir başka Katolik kralı öylesine istemiyordu ki neredeyse bir yüzyıl geriye gidip I. James'in Almanya'da Hanover'ı yöneten Protestan kızının soyundan birini bulmuşlardı. 1714'te Hanover'ın seçmen prensi I. George taç giymişti ve bir yıl sonra James Francis Stuart tahta hak iddia etmek için ilk teşebbüsünde bulunmuştu.

Catherine İngiltere halkının II. James'in oğlunu İngilizce konuşmayan ve etrafında pohpohlayıcı bir Alman hükümeti bulunan kuvvetli, kırk dört yaşındaki yabancıya tercih etmesinin doğru olduğunu düşündü. Fakat James Francis Stuart Katolik'ti ve Protestan olup meclisin istediğini yapmayı reddetmişti. Ayrıca kökeni İskoçya'daydı ve bu kuzeyde kesin bir güç değişikliği olacağı korkularını doğurmuştu.

Doğal olarak İskoçyalılar bunu yüzlerine atılmış tokat gibi gördüler. 1715 isyanında on bin sadık adam Kral James'i desteklemek için Sheriffmuir'deki savaş meydanına gitti. Catherine'ın babası, amcaları, dayıları da İngiltere'nin büyük kısmıyla birlikte Hanover kraliyetini korumak için Kral George'un yanında savaş katılıp Jakobitler'e kanlı ve pahalı bir yenilgi yaşatarak James Francis Stuart'ın yaralarını sarmak için Fransa'ya dönmesine sebep oldular.

Ama gerçekten nasıl olmuştu da başka bir sonuç bekleyebilmişti? İngiltere denizlerin sahibiydi: Amerika'daki, Batı Hint Adaları'ndaki ve Hindistan'daki sömürgeleriyle övgü topluyordu. Az sayıda öfkeli İskoçyalı'nın kralı ülkeden çıkarıp tahta hak iddia etmesi doğru mu, yanlış mı düşünmeden kendilerinden birini tahta çıkarmasına izin vermeyi göze alabilir miydi? Şimdi bunu göze alabilir miydi?

Catherine, Alexander Cameron'ın neden çok uzun yıllar sonra eve döndüğünü anlamaya başladığı gibi bunun cevabını da bili-

yordu. Siyasetle ilgisi yoktu, kesinlikle dinle de. Aileyle, klanla, bir İskoç ve bir insan olarak kimliği ve kendisine saygısıyla ilgiliydi.

Babasının önyargılarıyla ve katı siyasi inançlarıyla ilgili iyi bir eğitim almış olan Catherine o zamana kadar iki tarafta da doğrular olduğu kadar yanlışlar da olup olmadığını fazla düşünmeden öğrendiklerini körü körüne ezbere anlatmaktan memnundu. Ama artık gururlu Cameronlar ve önceki gece tanıştığı huysuz Keppoch gibi adamlara cesur ama gözü kara prenslerine yakında büyük bir yapılanma olmayacağını anlatmanın ne kadar zor olduğunun farkında olarak ciddi bir şekilde düşünüyordu.

Vicdanı yumuşak bir sesle söylenmeye başladı. *Bu asilere sempati duymaya başlamış gibi konuşuyorsun. Bu tehlikeli olabilir. Hem de çok tehlikeli.*

Catherine sesi duymazdan geldi ve eğilip alnını pencereye yasladı. Sislerin arasında tanıdık birini görünce başka hiçbir şeyi düşünmeksizin bakışlarını direkt ona odakladı. Herkes gibi yün bir İskoç etek ve kısa bir redingot giymişti. Saçları açıktı ve uzun, sık, simsiyah nemli saçları şakaklarına lüle lüle dökülüyordu. Gölge'nin yanında durup kolanlarının gerilimini kontrol etmeye başladı ve at uzun, zarif başını çevirip sevgiyle Alexander'a süründü. Alexander büyük hayvanın kulağına bir şeyler fısıldadı ve omzunun üzerine attığı tartanın bir yerinden çıkardığı elmayı ona verdi.

Gölge elmayı hatır hutur yerken Cameron bakışlarını pencereye çevirdi. Catherine görülmek istemeyerek geri çekildi ve meşalelerle aydınlanan alandaki dokunaklı bir vedalaşma dikkatini çekti. Leydi Muare ve kocası orada durmuş - adamı karısının yavaş yavaş okşuyordu - etraflarındaki telaşlı karışıklığı umursamadan birbirlerine gülümsüyorlardı.

Muare avcunu öptükten sonra Lochiel alaca kır atına atlayıp

diğer adamlara işaret verdi. Gaydacılar gaydalarını doldurup hareketli bir marş için akort yaparken notalar ıslak taş duvarlara çarpıp yankı yapıyordu.

Alex Donald'ın arkasına, Struan MacSorley'in yanına geçti. Son anda kızıl kahverengi bir şey parladı ve Lauren Cameron eşlerle duacıların arasından koşarak iki adamın arasına girdi. Söylediği şeye ikisi de güldü. Önce Alex eğilip yanağından kardeşçe öptü. Lauren hayal kırıklığına uğramış gözüküyordu ve MacSorley'e dudak büküyordu. MacSorley kükreyip kadını apar topar atın üzerine çıkardı. Dudaklarını dudaklarına bastırıp onu adamlarının terbiyesizce bağırmasına sebep olacak bir hevesle öptü. Beline koyduğu elini kaydırıp cüretkar bir biçimde göğsünü tutarken diğerini iç etekliğinin altına atıp kadının inleyerek kıvrınmasını sağlayacak kadar bacaklarının arasında tuttu.

Catherine pencereden tamamen geri çekilip perdenin aşağı dökülmesine izin verdi. Boğazı düğümlenmişti ve zonklayan gözleri ağrıyordu. Önceki gece kibirli bir nefretle Alexander'ın Lauren Cameron'ın kollarına girmesini istemişti, fakat artık nedense buradan ayrıldığında yataktaki yerini Lauren'in - ya da onun gibi birinin - büyük bir hevesle dolduracağını bildiğinden o kadar da kibirli hissetmiyordu kendini. Alexander nefes kesici bir şekilde uzun süre tatmin olamayan bir arzuya sahip sağlıklı, iktidarlı bir erkek olduğunu kanıtlamıştı. Kollarını başkasına sarıldığını, başkasının içine girip kasıldığını düşünmek bile...

Bu düşünceleri artık geride bırakmalıydı. Kendisini Rosewood Malikanesi'nde bekleyen sınavla yüzleşmek için bütün gücüne, konsantrasyonuna ihtiyacı olacaktı. Artık üç eyaletteki en beğenilen kadın Catherine Augustine Ashbrooke olmadığı gerçeğiyle de ilgilenmek zorunda kalacaktı. O artık Catherine Ashbrooke Montgomery'ydi ve dul olsun ya da olmasın Rosewood Malikanesi'nden ayrıldığı andan itibaren namusuna olan olumsuz-

tu. Akranlarından biriyle ilgili bir skandal olduğunda ilk gülüp dedikodu yapan kendisi değil miydi? Bir rakibinin ahlaksızlığına dair kanıtlar ne kadar uydurma olursa olsun rakibinin ismini lekelemeyi kutsal görevi olarak görmemiş miydi? Bu durumda eski kurbanların intikam şansıyla ağızlarının suları akacaktı. Alexander Cameron gibi bir adamın yanında iki hafta... İki saat ka-derini belirlemişti.

Yapabileceği hiçbir şey yoktu. Tek savunması aptallığıydı. Doğum günü partisinde onun önünde gösteriş yapıp o zamandan itibaren her fırsatta bile bile başka seçeneği kalmayana dek onun sinirlerini bozarak, ona kafa tutarak hatalarını sürekli katlamıştı. Ona saf bir şekilde eziyet ederek çocukça davrandığını ise sonradan anlamaya başlamıştı. Aynı zamanda Alexander'ın başından beri söylediği gibi cahilce, asice, şımarıkça, düzenbazca... Davranmıştı. Fakat Alexander o kadar akıllıysa neden şimdi onun içini yiyen şüpheleri anlamıyordu?

“Bu adil değil,” diye fısıldadı. “Bu hiç adil değil.”

“Ah? Hava almak mı istiyorsun?”

Catherine kulağının dibinden gelen Rose Teyze'in sesini duyunca şaşırarak ona doğru döndü. Daha da şaşırtıcı olan şey ise aile oturma odasındaki şöminenin önünde oturuyor oluşuydu. Lochiel'nun Achnacarry'den gidişinden beri o kadar sık derin düşüncelere dalıyordu ki etrafında olanların ve yanındaki insanların farkında bile olmuyordu.

Rose Teyze endişeli bir biçimde, “Seni hararet basmış, tatlım,” dedi. “O kadar uzun süredir burada oturuyorsun ki yanakların kızarmış.”

Maura elişinden başını kaldırdı. “Bir fincan daha sıcak çikolata ya da biraz şarap ister misin?”

“Sıcak çikolata mı?” Rose düğme gibi burnunu alaycı bir ta-

vırta kıvırdı. "Ah! Şeytan içsin onu. Bize biraz viski getir, güzel kızım. Ruhuna dünyadaki bütün ineklerin sütünden çok daha iyi gelir."

Catherine bacaklarını esnetme fırsatından memnun kalarak ihmal ettiği iğne işini sandalyenin koluna koyup büfeye geçti. Jeannie'ye göz ucuyla baktı ama doktorun karısı pencere kenarındaki bir sandalyede derin bir uykuya dalmıştı ve her nefes al-
tında ağzı titreyerek açılıyordu.

Rose neşeli bir şekilde, "Bazılarımız hiç dayanıklı değil," dedi ve kırmızı rengi başını ördüğü dantele eğdi.

Catherine gülümseyip sūrahiden viski koyacaktı ki gördü yüksek, dar pencereden içeri giren parlak ışığa takıldı. Lochiel gittiğinden beri iki gün ve gece boyunca yağmur yağmıştı. Ach-nacarry ne kadar sağlam ve iyi istihkamlı olsa da kapılardan ve pencerelerden yağmur sızıp odaların çoğunun - özellikle de daha eski olanların - soğuyup küf kokmasına sebep olmuştu. Bugün bulutlar geçici olarak kalkmış, ateş sıcak ve çıtırdayarak yaşıyor olsa da Catherine'in ruh hali düzelememişti.

Rose, "Biraz iç," dedi. "Böyle kötü bir havada hiçbir zarar olmaz."

"Leydi Cameron?"

"Hayır, teşekkür ederim tatlım. Ben şarap içeceğim." Öğle yemeğinde kullandığı kadeh yanındaydı ve içindeki şaraptan son bir saattir bir yudumdan fazla azalmamıştı.

Jeannie gerinerek, "Tamam canım, tamam," diyerek uyardı.

"Ben biraz alayım. Boğazım eski bir çorap kadar kurumuş."

Rose, "Şüphesiz," dedi. "Bir saattir Glasgow'a dek yolda hiç
gayda çalacak kadar hava yuttun."

Catherine kadehlerini verdi ama yerine geri dönmeydi. "Yağ-
mur biraz durmuşken dışarıda biraz yürüyeyim."

Rose, "Bu soğukta mı? Cığerlerini ısıtmamanın en kestirme
yolu olur bu, tatlım," diye uyardı.

“Saçmalık.” Maura eliğini kenara koydu. “Ben de biraz hava almak istiyorum - eşlik etmemden rahatsız olmazsan.”

“Ne demek, zevkle.”

Catherine, Donald'ın karısını gitgide daha çok seviyordu. Leydi Cameron'ın ısrarıyla odasının kasvetli yalnızlığını bırakıp yemeklerde, öğleden sonra dikiş dikerken ve akşamları neşeyle sohbet ederken onlara katılmıştı. Sohbetlerinin daha çok ürünler, koyun kırpmı, çocuk derdi ve eğitimi gibi günlük sorunları kapsadığını fark etmişti. Evliliklerden yünün piyasa fiyatına kadar her şeyden bahsediyorlardı. Normal ve uygarca. Charles Stuart'ın İskoçya'ya gelişiyile ilgili tartışmalar da yapılmıştı ama Derby'deki salon sohbetlerindeki kadar değil. Bütün İskoçyalılar'ın İngiltere'ye saldırma düşüncesiyle güneye akın edip ağzından köpükler çıkardığını sanan Catherine için birçokunun barış yanlısı olduğunu öğrenmek rahatsız edici bir keşifti. Onlar kana susamış savaş meraklıları ve vahşi barbarlar değillerdi. Aslında birçok açıdan aile hayatları Derby'de ve Londra'da gördüğünden daha huzurlu, daha sosyal, daha az gösterişliydi.

Dar açık kahverengi pantolonları, sıkı boyunbağlarını, perukları ve saç merhemlerini düşünüp Cameron erkekleri ve Alexander'ın eve dönüşünü kutlamak için toplanmış misafirlerle kıyasladı. Giyinişleri kesinlikle farklıydı - aralarında redingot giyen, boyunbağı takan ya da kokulu mendiller taşıyan çok az adam vardı. Yine de gülümsemeleri samimi, kahkahaları gerçek ve güçlüydü. Cameron ailesi Catherine'i aralarına almakta isteksizlik ya da ona karşı kötülük göstermemişlerdi. Catherine Rosewood Malikanesi'nde masaya siyah saçlı, etekli bir İskoç asisi oturtsaydı Sör Alfred veya onun etkili, önde gelen, uygar akranları da aynı şekilde davranır mıydı?

Catherine iç çekti ve omzundaki yün şala daha da sıkı sarındı. Maura'yla birlikte küçük bir kapıdan çıkıp düzgün bahçe-

rin arasındaki çakıllı yolda yürümeye başladılar. Havada başları yağmurun etkisiyle eğilmiş güllerin kokusu vardı. Ekin kargaları ve çulluklar ağaçların altındaki korunaklarındaydılar, fakat çıkardıkları sesler esintiyle dallarından düşen çiylerin sesi gibi kesintisiz devam ediyordu.

Catherine sadece ortasında kremsi pembe bir noktası olan bembeyaz bir gül kopardı. Başını yana çevirince ihtiyatlı bir mesafeden iki adamın peşlerinden geldiğini gördü. Gözleri iki kadının üzerinde değil, çevredeki orman sınırında, eğimli kıyı şeridinde, uzaktaki tepelerdeydi ve elleri görünür şekilde belle-rindeki hançerlere ve kılıçlara yakın duruyordu.

Maura rahatça, "Onlara alış," dedi. "Bir kucak dolusu çiçeğin ya da meyven olduğunda onlara müteşekkir bile olursun."

Catherine korumalara alışıp alışamayacağından şüpheliydi ve yürümeye devam edecekken adamlardan biri gülüp hafifçe elini salladı. Şaşkınlıkla adamın Aluinn MacKail olduğunu fark etti.

Deirdre'nin dediğine göre Archibald'in doktorluk yetenekle-rinin yanı sıra asi İskoçyalı'nın kendi kararlığının da etkisiyle yarası oldukça iyileşmişti. Catherine son iki gündür onu kalenin koridorlarında dolaşırken görmüştü ve adam onların yanında fazla uzun kalmıyor, akşam yemeklerinde kadınlarla Dr. Cameron'a katılıyordu. Rose ile Jeannie'nin en sevdikleri Aluinn'miş gibi gözüküyordu. İkisinin kötü şakalarına gülecek kadar kıbar, iyi şakalarını abartacak kadar da serseriydi. Davranışları da sosyal becerileri kadar kusursuzdu; sadece hafifçe gülümseyerek en az şüphe duyana bir kompliman uyduruyordu. Çocukların hepsi ona hayrandı, hizmetkarlar ise kralmış gibi etrafında dolanıyorlardı. Catherine, Deirdre'yi onun büyüüne kapıldığı için suçlayamazdı. Yakışlı, etkileyici ve çocuksu bir şekilde samimiydi...

Fakat çok vahşi olabileceğini de göstermişti. Spean Nehri'ndeki saldırıda onun yeteneklerini görmemiş olsalar da on

beş yılını Alexander Cameron'ın yanında geçirmiş olması gerçeğiyle karakteriyle ilgili iki haftalık tanışıklıklarından daha fazlasını biliyorlardı.

Alexander'a olan bağlılığı tartışılmazdı ve Catherine onu bahçede gördüğüne o kadar çok şaşırmıştı ki Alex'in yokluğunda o sessiz ihtimamın birazının kendisine kaydığını düşünmeden edemedi. Başka ne için bu soğukta dışarı çıkıp muhafızlık gibi basit bir iş yapardı ki?

Maura dikkatini süslü demir sıraya ve bahçenin ortasındaki ağaçlandırmaya çekerek, "En sevdiğim yerlerden biri burası," dedi. "Bütün dünya bana karşıymış gibi gözüktüğünde buraya gelip güllerin, kuşların ve yukarıdaki asmaların tadını çıkarırım. Çok huzur verici ve güneş ışığında çok hoş." Güldü ve alaycı bir şekilde gökyüzündeki kara bulutlara baktı. "Ne yazık ki bugün bu mümkün değil."

Catherine utangaç bir biçimde, "Canınızın sıkıldığını ve biraz yalnız kalmaya ihtiyaç duyduğunuzu düşünemiyorum," dedi.

"Aynı anda eteğini çekiştiren dört çocuğun ve beşinci çocuğunmuş gibi öfkeyle kuduran bir kocan olduğunda bu söylediğini sana hatırlatacağım."

Catherine'in gülüşü soldu ve gözlerini hemen aşağı indirse de Maura'nın yumuşak biçimde çattığı kaşlarını fark etti.

"Ne oldu, tatlım? Canını sıkın bir şey mi var?"

Catherine elindeki güle bakıyordu. Birine içini döküp, bütün endişelerini korkularını anlatmak istiyordu... Ama nasıl ve nereden başlayacağını bilmiyordu.

Maura onun hüzünlü halinin sebebini tahmin ederek, "Erkekler ilginç yaratıklar olabilirler," dedi. "Güçlü, baskıcı ve bazen o kadar inatçı olurlar ki boğazlarını sıkıp bağırarak istersin. Bazen de o kadar çocuksu, o kadar şaşkın olur ve güven verici sözleri bulmakta o kadar zorlanırlar ki ağlamaklı olursun. Sinirlenebilirsin de, özellikle de kendini yalnız hissettiğinde."

tıstık... Ve sonra... Bana dokundu. Bu kadar... Sadece... Dokundu. Buraya, yanağıma..." Parmak uçlarını hafifçe kızarmış yanağına bastırdı ve hatıranın etkisiyle gülümsedi. "Elini çekerse öleceğimi biliyordum."

Catherine, Lochiel'nun yola çıkmasından önce avludaki sahneyi hatırladı. Elini Maura'nın yanağına koymuştu ve Maura hâlâ yıllar önceki gibi hissettiğini belli eden bir şekilde onun avcunu öpmüştü. Hiç abartılı ve gösterişli değildi. Lauren Cameron'ın gösterisi kadar sırnaşık ve utanmaz değildi.

Lauren'ı düşünmek aklına başka bir şeyi getirdi.

"Annie MacSorley kimdi?"

"Ne?" Leydi Cameron sarsılmış görünüyordu.

"Struan MacSorley'in kardeşi olduğunu biliyorum ve duyduğuma göre onunla Alexander bir zamanlar nişanlıydı..."

Yüzündeki damarlar kopmuş gibi rengi solan Maura, "Evliydi," diye fısıldadı. "Ama sana ondan bahseden ben olmamalıyım..."

"Lütfen." Catherine birdenbire Maura'nın ellerini avuçlarını arasına aldı. "Anlamak için çok uğraşıyorum. Onu anlamak için."

Leydi Cameron yavaşça başını salladı. "Belki ikimizin de bunu konuşmaya ihtiyacı vardır. Uzun zaman önce bunu unutmaya çalıştım... Hepimiz çalıştık. Fakat Alexander'ın az da olsa huzur bulması için hayaleti unutup hiç olmamış gibi davranmasının bir yolunu bulmalıyız. Yüce Tanrım, keşke erkekler burada olsaydı. Bana öyle geliyor ki ayrılmadan önce bir çift güçlü kolun desteğine ihtiyaç duyacağız."

Tam olarak aynı anda elli kilometre batıdaki Donald Cameron da aynı şeyi düşünüyordu. Maura'nın yanında olmasını istiyordu. Maura onun gücüydü, mantığıydı, aşkıydı.

Ağır trenin Lochaber ve Rannock'un nefis yeşil vadilerinin, masalsi boğazlarının, geçitlerinin, şelalelerinin etrafından kıvrıla kıvrıla sahile ulaşması tam üç gün sürmüştü ve karşılarında bir kışakçının cenneti olan ıssız, rüzgarlı bir kıyı şeridi bulmuşlardı. Küçük, pek uğranılmayan koylardan birinde denizlerden zarar görmüş, Prens'in asil yolcusuna en basit rahatlıkları sunan gösterişsiz, üç direkli guleti *Du Teillay* demir atmıştı.

Lochiel'nun maiyeti limana yaklaşıırken iki kez durdurulmuştu: İlkinde liderleri olan rensi koruma sorumluluğunu üstlenen MacDonald Klanı'ndan silahlı adamlar, ikincisinde ise Charles Edward Stuart'ın davet ettiği asık yüzlü bir Highland lordu tarafından.

Yaşlı adam, "Oldukça sempatik bir adam, Donald," demişti. "Tam bir Stuart. Sen daha eteğinde bıçak olduğunu aklına getiremeden kraliyet kabartmasını kışına yapıştırır."

Donald, Hugh MacDonald'ın saldırganca çatığı kaşlarına bakarken, kaşlarını daha da sert çatı - Achnacarry'den ayrıldıklarından beri neredeyse sürekli kaşlarını çatıyordu. Glengarry olarak tanınan lord eski bir savaşçı, Cameronlar'ın arkadaşı ve güçlü bir müttefikiydi. Lochiel gibi onun Jakobitler'e olan bağlılığı da asla sorgulanmazdı, fakat Donald gibi o da bu konuda kolayca öfkeleniyordu.

Glengarry bitkin bir şekilde, "Glencoe çoktan öldü," diye devam etti sözlerine. "Evet, akrabası Scotuslu MacDonald da öyle. Hepimiz adama aynı şeyi söyledik: Evine git. Zaman uygun değil. Evet, dağlarda savaşıabiliriz ve güneydeki komşularınıza akın edebiliriz ama Tweed'in ötesinde bizi bekleyenler çobanlar ya da korkak tüccarlar olmayacak. Alman George'un kanununu dökmeye hevesli, ağır silahlanmış topçuları ve kırmızı üniformalı askeri birlikleri olacak."

"Fransa'dan cesaret verici haberler var mı?"

Glengarry yüzünü buruşturdu. "Getirmek istediğini getiriyor. Askeri birlikler değil, silahlar değil, altınlar değil. Sadece kör bir göz, kibir dolu bir kalp ve Londra'ya kadar ardından gelecek bir İskoç ordusu bulacağına olan inancı."

"MacLeod'dan ya da MacDugal'dan bir haber var mı?"

Yaşlı adam atının üzerinde kenara eğilip sesli bir biçimde yere tükürdü. "Küçük Tearlach'ın onlara gönderdiği ilk iki mektuba cevap verme zahmetine girmediler. Üçüncüsünde genç Clanranald bizzat Skye'a gitti ve yakışıklı adamın askeri birlikleri, silahları, parası olmadan geldiği için kendisini bekleyen bir orduyla karşılaştığında şaşırması gerektiğini söyleyen bir mesajla geri döndü."

Lochiel göğsünde ezici bir ağrı hissetti. MacLeod ve MacDugal, Stuart ayaklanmasını başlatmak için meydana kaç adam getirecekleriyle ilgili gururlanarak en laf esirgemez Jakobit destekçilerden ikisi olmuşlardı. İkisi bu kadar açık şekilde hile yaparken daha az viedan ve mal sahibi olanlar sorumluluğu Lochiel'ya ve onun arkadaşlarına yükleyerek onların ardından gitmede tereddüt dahi etmezlerdi.

Glengarry, Donald'ın en kötü korkularını doğru çıkararak burnunun kenarını kaşıdı. "Öyle ya da böyle... Nasıl dersin, Donald... Kendilerini adamadan bekleyen birkaç adamdan fazlası var. Onlara yanlış önderlikte bulunma. Seçiminde acele etme, yoksa hepimiz bu yüzden acı çekeriz. Savaşıp kazanabileceğimizi düşünüyorsan, öyle yapalım; seninleyiz. Kazanabileceğimizi düşünüyorsan prense öyle olduğunu söyleme; cesaret gösterdiğin için sana olan saygımız azalmaz. Ben İskoçya tahtında yeniden İskoç bir kral görmeyi hayal eden yaşlı, aptal bir adamım. Sakson piçlerinin sınırdan ait oldukları yere püskürtüldüğünü görmek için ruhumu şeytana satırım. Yine de bunu sırf küçük prens Winchester'da şarabını rahatça içsin diye yapmak istemem."

Glengarry'nin gidişini izlerken Donald'ın içi kararmıştı. İskoçya'daki her lord böyle düşünse, savaşmalarının istenmesi-
ne tek sebebi bu olsa - serbest ve bağımsız bir İskoçya - her
şey ne kadar farklı olurdu! Sadece Highland'da otuz bin savaşçı
vardı. Sadece bu amaçla bir araya gelerek sınırdaki aklı başındaki
hiçbir İngiliz - ya da Alman - kralın karşı koymaya cesaret ede-
meyeceği şekilde aşılmaz bir duvar oluşturabilirlerdi.

Ama Stuartlar'ın hayali bu değildi. Onlar hepsini istiyorlardı:
İskoçya ve İngiltere'nin tek bir kraliyetin altında birleşmesini.
Bu, gerçekçi olmayan ve prensin davasına en çok zararı veren
amaçtı. Aynı zamanda İngilizler'in gözünde en ezici, İngiltere'nin
tamamını onların karşısında birleştiren etkendi.

Glengarry daha önemsiz bir düzine liderin hiçbir şekilde ge-
neli etkilemeyeceğini bildiği için - o bu yüzden olduğunu düşün-
müyordu - seve seve destek verdiğini söylemişti. Bu adil olmayan
bir düşünceydi, çünkü evleri, toprakları ve sorumlulukları onlar-
kı kadar ciddiye alınıyordu ama acı gerçek şuydu ki bu lordlar
yüz, en fazla iki yüz adam verebilirlerdi. Onuz bin savasçının
iki yüzü sonucu etkilemezdi. Cameronlar'ın lideri olarak Lochiel
beş bin adamın, kadının ve çocuğun hayatını ve kaderini kontrol
ediyordu. Bazılarının tedbirli oluşunu korkaklık, diplomasi ça-
basını sadece sinsice Hanover hükümetinin gözüne girmek için
yaptığı bir oyun olarak görmelerine sinirlense de kolay kolay tes-
lim olmazdı.

"Ah Maura, haklıydın," diye fısıldadı. "Bunca yıldır haklı-
ydın."

Alexander öne eğildi ve Lochiel elini umursamazca salladı.
"Düğün gecemizde Maura 'Bu sadece bir şey' demişti. Biz
İskoçyalılar'ın aslanlar gibi gururlu olduğumuzu söylemişti. Tıp-
kı aslanlar gibi eyellerimizi sertleştirmekten korkmadığımızı,
sadece onları kontrol altında tutacak gururumuzun olduğunu."

Catherine "asi İskoç gururu" diye düşündü ve sert at kılından tarakla saçlarını öyle kızgın bir şekilde taradı ki saç telleri çıtırdayıp uçtu. Neden ona cinayet suçlamalarının ardında yatan gerçeği anlatmamıştı? Neden sürgüne gönderilişinin sebeplerinden ve kılık değiştirerek seyahat etmesini gerekli kılan Campbellar'ın eziyetinden bahsetmemişti? Annie MacSorley'in ölümüyle ilgili hikaye onu şaşırtmıştı. Alexander Cameron'ın insani özelliklerini keşfetmekten korkan Catherine artık onun sadece bir insan değil, derinden yaralanmış ve çok hassas bir insan olduğunu biliyordu.

Sohbetlerden, tartışmalardan bazı kısımlar aklına geldi. Yeni uyanan vicdanının iğneleyici sesi suçluluk duygusundan faydalanıp ona ettiği hakaretleri, yaptığı suçlamaları - zalim, kalpsiz ve duygularını göstermekten aciz olduğunu söyleyişini - hatırlattı. Zalim? Kalpsiz? Duygusuz? Bir kadına âşık olduğu için iki adamı öldürmüştü, kanlı bir klan savaşına sebep olmamak için evinden ailesinden uzaklaştırılmayı kabul etmişti ve kendini bulabildiği her tehlikeli olaya atarak kötü ruhundan kurtulmak için elinden geleni yapmıştı.

Catherine iç çekip aynadaki yansımasına baktı. Artık çok geçti. Bu vicdan azabının ona artık ne faydası vardı? Hiçbir şey değişmemişti. Cameron'ın daha önceden sessiz kalmasına sebep olan aynı gurur şimdi de bunu yapmaya devam edecekti; duyguları Catherine'inkiler gibi karmakarışık olsa da.

Neden ona âşık olduğunu itiraf etmiyorsun?

Catherine'in gözleri şaşkınlıkla büyüdü. "Hayır! Değilim!"

Ah, hence âşıksın. Ve hence bir süredir bununla mücadele ediyorsun... Onu ormanda gördüğün andan beri.

"Saçmalama. İlk görüşte aşk diye bir şey yok. Bildiğim kadarıyla aşk diye bir şey de yok. Benim için yok. Onun için de."

Birbirinizin aynısınız, öyle değil mi?

"Bana sürekli söylediği gibi tamamen zıt karakterleriz."
İnsanlar öfkeliyken her türlü şeyi söylerler... Ya da kendile-
rini savunurken. Şu an bir bakire olmadığını nasıl inkar edemi-
yorsun, onun hareketlerinin bir gecelik zevk peşinde koşan bir
adama ait olmadığını da inkar edemezsin. Bunu onun gözlerinde
gördün, hatırlıyor musun? Bunu gördün ve onun sana uzandığı
gibi çılgınca sen de ona uzandın.

"Hayır." Tuvalet masasından uzaklaşıp pencereye gitti. Önce-
den işaretini veren fırtına şimdi tüm gücüyle esiyordu. Gökyüzü
yıldırımlarla aydınlandı ve savaş meydanlarının üzerinde sesi
boğulmuş bombardıman gibi sesler çıkardı. Ağaçlar eğildi, rüz-
garrın öfkesiyle ortadan ayrıldı ve yüzeyi yağan yağmurla balon
balon olan göl köpüklenip beyazlaştı.

Sessizce, "Aşk, zevkten daha fazlası olmalı," diye ısrar etti.
"Ayrıca eğer o... Eğer o bana karşı bir şeyler hissediyorsa neden
beni buradan gönderiyor? Neden kalmamı ya da bu evliliği ger-
çekten denemememizi önermiyor?"

Gurur, Catherine. Belki de senin ne hissettiğini bilmiyordur.

"Benim ne hissettiğimi mi?"

Dağların üstüne bombardıman gibi çatallı bir yıldırım düşüp
kaleyi titreterek geceyi aydınlattı. Catherine pencere kepenkleri-
ne uzandı ve yüzünü iğne gibi batan soğuk yağmur damlalarına
ve rüzgara doğru kaldırdı.

Bunu yapabilir misin? Malikanedeki partileri, davetleri, sos-
yal prestiji bırakabilir misin? Süslenmek istediğinde kurdele gibi
basit şeyler olmadan yapabilir misin? Alexander Cameron gibi
birinin hayatını paylaşmak için bunların hepsinden vazgeçebilir
misin?

"Ben... Yeterince güçlü olup olmadığını bilmiyorum."

Onu çok fazla istiyorsan yeterince güçlü olabilirsin. Sana en-
gel olan sadece gururu değil, biliyorsun.

Catherine gözlerini açıp öfkeli fırtınaya baktı. Elbisesinin önü sırlıslam olmuştu, saçları ıslanıp tenine yapışmıştı.

“Ben... Yeterince güçlü olduğumu sanmıyorum...”

Buna inan, Catherine. Ve ona çok geç olmadan söyle.

“Çok geç olmadan mı?” diye fısıldadı. “Yani çok geç kaldığı mı mı söylemek istiyorsun?”

Cevap yoktu. Sadece aniden göz kamaştırıcı bir yıldırım düştüğünden elleriyle hemen gözlerini kapatmıştı. Gözünün önüne yine o savaş meydanı geldi. İlkinde gördüğü gibi etrafı birbirine çarpan kılıçlarla çevrili uzun boylu savaşçı tek başına duruyordu. Ama bu kez adam ona döndüğünde Catherine yüzünü gördü. Kare şeklindeki sert çenesini ya da parıldayan gece mavisi gözlerini bir başkasıyla karıştırması mümkün değildi. O ellerini havaya kaldırıp kanlı parmaklarıyla havayı tırmalarken çevresini saran parıltılı çeliklerden daireye karşı onu uyarmanın hiçbir yolu yoktu...

Formalitelerden kurtulmak bir ömür sürmüş gibiydi. Lochiel uzun süredir ortalıkta görünmeyen bir akrabaya gösterilen ilgiyle *Du Teillay*'ın büyük kalabalık kamerasına alındı. Prens ve onunla birlikte Fransa'da gemiye binmiş olan yedi danışmanı, Alexander ile komşu klanlardan altı temsilciyle birlikte prensin mütevazı nezaketinden etkilenip silahlarını bırakmış olan Cameron liderine bol bol yemek ve içecek sunmuşlardı.

Charles Edward Stuart mükemmel konuk ağırlıyordu. Mirasını önemsiz göstermek için üzerinde düz siyah bir pantolon ve ucuz çuhadan bir ceket vardı. Gömleği ve geri kalan kıyafetleri ince pamuklu kumaştandı ve çok da temiz sayılmazdı; peruğu seyrek yerlerinden bukleliydi ve solgun bakır rengi saçlarının üzerine düzgün oturtulmamıştı. Yakışıklı bir adamdı ki bu en azından Jakobit kadınlar düşünüldüğünde romantik havasına artı katıyordu. Mavi gözleri büyük ve etkileyiciydi, burnu ince ve öne doğru çıkıktı, dudakları ise bir kadinkini gibi biçimliydi. Onda bir dinginlik, gençliğinin ve tecrübesizliğinin engel olduğu kendinden eminlik vardı. Bu krallığına olan güveniydi, davasında haklı olduğunu ve buna

karşı çıkılamayacağını, çıkılmaması gerektiğini bilmesinden kaynaklanıyordu.

Aynı zamanda bir performanstan önce akort edilmesi gereken enstrümanlarmış gibi misafirlerinin duygularıyla ve hisleriyle oynayan çok akıllı bir prensti. İlk notalar geceyarısından hemen önce birdenbire, girişsiz çalındı.

“Babamın davasına bağlılığı şerefine içtiğinize göre, sadık Lochiel, belki de bize Lochaber’in güzel vadilerinde ne tür desteklere güvenilebileceğini anlatabilirsin.”

Masanın etrafındakiler teker teker sustular ve ciddi yüzlerini Donald’a çevirdiler. Akşamdan beri sohbetin kumazca değiştirildiğinin farkında olan Alex bile tecrübeli liderin tuzağa düşüp düşmeyeceğini görmek için ağabeyine bakıyordu.

Alex genç adamın cesaretine hayran olmuştu. Yemek muhteşimdi, şarap su gibi akmıştı. Kral naibi yemeğin ardından yedikleri tatlinin yanında kendisini de sunmayı düşünüyordu. Sonuçta o Lochiel’nun sonsuz bağlılık yemini ettiği asil bir ailede dünyaya gelmiş bir prensti. İşte bu asil prens sadece kişisel inançlarının kudretiyle ve babasının vatandaşlarını ona kutsal bir savaşta destek vermeleri için ikna etme - ya da utandırma - umuduyla silahlanıp tüm olanaksızlıklara rağmen yola çıkmıştı.

Lochiel boş kadehini masaya koydu ve doldurmak için hızla gelen hizmetkarı el işaretleriyle durdurdu. “Belki de Majesteleri, önce kuzeniniz Kral Louis’den ne tür bir destek alabileceğimizi ve bu desteğin ne zaman bize ulaşacağını söyleyebilirsiniz.”

Prens aynı şekilde gülümsemeye devam ediyordu. “Bildığınız gibi babamın davası Fransız hükümetinden tam destek alıyor. Biz konuşurken bile Louis, İngiltere’nin tamamını ele geçirmeyi, doğal olarak kendi ordularımızın doğuya ilerleyişini içeren planlarına son şeklini vermek için elçileriyle müzakere ediyor.”

Elçilerinden biri olan Papaz George Kelly, prensin tam ola-

rak hangi ordudan bahsettiğini dışa vurmaması adına bir sevinç çığlığı attı. Bu kez masaya göz gezdiren sadece prensin arkadaş seçiminde iyi olmadığını düşünen Alex değildi. Kelly sessiz ve bir kartal gibi yırtıcı içgüdülere sahip olan bir keldi. İrlandalı O'Sullivan askeri deneyimiyle övünüyordu ama tedbirli biçimde belirli bir savaştan bahsetmemeye dikkat ediyordu. Sör Thomas Sheridan yetmiş yaşındaydı ve Charles'ın öğretmenliğini yapmıştı. Sürgüne gönderilmiş Tullibardine Markisi William Murray'in eli ayağı gut hastalığından o kadar kötü durumdaydı ki bastonsuz yürüyemiyordu. Aeneas MacDonald, tek işlevi ağabeyi Kinlochmoidart'ı aralarına almak olan Parisli bir bankacıydı. Gruptaki tek İngiliz, ailesi her zaman Stuartlar'a sadık ve Westmoreland'dan bir Katolik olan Francis Strickland'dı. Zamanında onunla seçkin birliğin yedinci üyesi olan Sör John MacDonald, sanki daha önceden de duymuş gibi sohbetten çok kırmızı şarabın kalitesiyle ilgili gözüküyordu.

Bunlar prence en yakın olan, babasının adına İngiltere tahtına geçtiğini görmek için yemin etmiş adamlardı. Yedisinin içinden Charles'la sık sık bakışıp kafasını aşağı yukarı ya da sağa sola sallayıp ona cevap veren O'Sullivan en güvenilir olana benziyordu.

Alex bakışlarını ondan çekip bira bardağının dışındaki buğuyu sildi. Hiçbir şey söyleyemezdi. Nezaket kuralları sessiz olmasını gerekli kılıyordu ama içinden Donald'a tetikte olması için bağıırıyordu.

Lochiel, "Fransızlar'ın askeri birlik göndermesinden memnunum," diye devam etti sözlerine. "Onların eğitimini ve tecrübesini kendi gücümüzü oluşturmak için kullanabiliriz."

"Dediğim gibi Fransa Kralı'nın babamı kutsal davasında destekleyecek bir ordumuz olduğuna dair güvenceye ihtiyacı olacak."

“Fakat Fransa'dan bir tür iyi niyet göstergesi olmadan bunu sağlayamayız, Majesteleri. Bir ordunun kılıçlara, tüfeklere, kurşunlara ve baruta ihtiyacı vardır.”

Prens aceleyle, “Bu gemi tüfekler ve kılıçlarla dolu,” diyerek araya girdi. “Benim isteğimle alındılar.”

Lochiel, “Yine de bir kılıç bir topa engel olamaz,” diyerek dikkat çekti. “Ve İngiliz ordusunun birçok bombardıman silahı var. Bizimse sadece paslı silahlarımız. Ve hiçbirimiz onları nasıl kullanacağımızı bilmiyoruz.”

O'Sullivan ruhsuz bir biçimde, “Öğrenebilirsiniz,” dedi.

“Evet.” Lochiel ona baktı. “Nasıl fitil ateşleyeceklerini öğrenebilirler ama bir hedefe nişan alıp onu vurmayı öğrenmek deneyim gerektirir ve hesapsızca harcayacak kadar barutumuz ya da atımımız yok.”

Prens ayağa fırladı. “Babamın İskoçya'ya dönüşünü isteyen kurulun elebaşı siz değil miydiniz?”

Lochiel, “Kuruldaydım,” diyerek ona katıldı. “Bildiğim kadıyla hâlâ öyleyim ve Kral James'in evine dönmesi için *gerçekçi* bir sebep bulana kadar da aksi olmayacak.”

Prens sert bir şekilde, “Bu girişimdeki samimiyetimden şüphelenmi ediyorsunuz, bayım?” diye sordu.

“Aksine, sizin olağanüstü bir genç adam olduğunuzu düşünüyorum. Ayrıca inanıyorum ki İskoçya'da bir ordu zafer elde edecekse o ordunun lideri ancak siz olabilirsiniz.”

Prens iltifatının etkisiyle kızarıp sandalyesine oturdu. “O zaman neden tereddüt ediyorsunuz - bizim için Highland'daki klanların yarısını etkileyecek gücünüz var. Neden?”

“Adamlar size yürekten bağlılar, Majesteleri, ama...” Lochiel çaresizliğini gösterir biçimde ellerini kaldırdı. “Geçen seneki faciadan sonra...”

“Bu yüzden beni suçlayamazsınız. Askerler, silahlar ve erzak-

larla dolu yirmi iki gemimiz vardı... Ve hepsi benim ısrarımla toplanmıştı."

"Ve çoğu Fransız beceriksizliğiyle kaybedildi."

"Donanmanın karşısına Kanal'da bir fırtına çıktı..."

"En aptal adam bile yılın en kötü fırtınalarının Şubat ayında olduğunu bilir. Elinizin kolunuzun bağlı olduğunu biliyordum; Fransızlar yola çıkmaya hazır olduklarına karar verdiklerinde yola çıkmaktan başka seçeneğiniz yoktu... Neyse ki kraliyet donanması ilk geminin ne zaman limandan ayrıldığının gününü, saatini, dakikasını ve nereye gittiğini biliyordu."

O'Sullivan, "Her çatışmada casuslar olur," dedi.

"Evet. Bizimkiler de Fransızlar'ın yardım göndermek için henüz harekete geçmediğini söylüyorlar. Aslında kralın elçilerinin artık bize katılmaya tamamen karşı olduklarını, kesenin ağzını kapattıklarını söylüyorlar."

Prens yeniden ayağa kalktığında yanakları yine kırmızıydı. Gözle görülür şekilde sakın kalmaya çalışarak masanın etrafından kamara boyunca ilerleyip çok gözlü pencerelerin yanına gitti. Pirinç fenerler başının üstünü ve omuzlarını aydınlatıyor, ona kilise nefinde dursa bile daha yıldırıncı olamayacağı bir hava veriyordu.

Gergin biçimde, "Kendi aramızda münakaşa etmemeliyiz," dedi. "Kesinlikle tartışmamalıyız, özellikle de bir yıldan çok daha önce gerçekleşmiş bir olay hakkında. Asıl hatırlamamız gereken o zaman yedi bin Fransız askeri birliğiyle sefere çıktığımız. Ordumuzun güneye harekete geçtiğini söyler söylemez gemiye binmeye hazır bir şekilde bekleyen en az bir o kadar birlik var."

Charles'ın şu anki duruma Kanal'ın iki yanından da destek aldığına dair bir kanıt olmadan geldiğini itiraf etmediğinden hayretler içinde kalan Lochiel kendisini zor sakinleştirdi.

"Majesteleri..." Ellerini dikkatle masaya koydu. "Güneye

doğru harekete geçecek bir ordu olmayacak. Olsa olsa siz iki, üç bin adam toplarsınız - *belki* - ama hâlâ buna ordu diyemezsiniz, çünkü silahlarınız, yiyeceğiniz, onlara ödeyeceğiniz paranız yok."

"Peki ya bağlılıkları?"

Bu soruyla Lochiel'nun yüzü kızardı. "Ben sadece kendi adıma konuşabilirim ve bu şekilde size olan sadakatimden emin olabilirsiniz. Fakat sadakat silah alamaz. Sadakat bir ordu oluşturmak için topraktan adamlar yaratamaz."

"Bize yirmi, otuz bin sadık İskoçyalı'ya güvenebileceğimiz söylenmişti."

"O halde yanlış söylemişler, bayım. Bu, İngiliz garnizonlarının düşüncesinden bile daha yanlış. Çünkü ancak her klanın on adamdan kaçını savaş alanına sokabileceğini, ne derece iyi silahlanacaklarını ve kimin bayrağının altında harekete geçeceklerini söyleyebilirler."

"Davamızın Hanover altınının cazibesinden çok kötü etkilendiğini duydum, bayım. Yine de diğerlerinin sessiz kaldığı ve krallarının yardım istediğini karşılayamayacak kadar utanç içinde olduğu kanısındayım. Diğerleri bana karşı takındıkları küçümseyici beylik laflarını azaltmak adına dağlardaki kalelerden çıkmaya ikna olmalılar." Durup aşağılamasının etkisiyle Donald'ın benzinin soluşunu izledi. "Bakın size söylüyorum, beni küçümseyemezler. Korkaklar ya da kötümserler beni etkileyemez. Çarpışma zamanı ve sertçe çarpışma zamanı! İngiliz ordusunun esas kısmı - topçuları da dahil olmak üzere - Kanal'ın karşısında Flanders'da savaşıyor. Kalan birkaç düzenli birlik de vaat edilen gücün onda biri olup olmadığına bakılmaksızın bir Highland ordusuna direnecek güçte değil."

Charles mest olmuş sessiz gruba hafifçe dönerek sözlerine devam etti: "Tek ihtiyacımız olan davamıza bağlı olduğumuzu"

kanıtlayacak tek bir zafer. Bizden şüphe duyan bütün arkadaşlarımız ortaya çıkar, ihtiyacımız olan bütün dış yardım sınırlarımıza dökülür. Baylar..." Omuzlarını dikleştirip onlara tam olarak dönünce fenerin göz kamaştırıcı ışığı krala yakışır yüzünü aydınlatıp onu parlıyormuş gibi gösterdi. "Burası benim evim. Burası benim ülkem. Highland dağları size ait olduğu kadar bana da ait. Atalarımın kanı ayaklarımın altındaki toprağı islatıyor ve sesleri vadilerle dağların arasından bana doğru yankılanıyor. Fransa'ya yeniden mağlup olarak dönmeyeceğim. Başka kimse yanımda durmaya cesaret edemese bile babamın onurunu yeniden kazandırmak için kalıp savaşaçağım!"

Utançtan yüzü kızaran Donald hâlâ sağduyulu olmaya çalışıyordu. "Evet, Majesteleri, evet. Belki de burada kalmalısınız. Belki de zamanla ve özen göstererek sizi küçük düşürenlerin dostluğunu kazanabilir, onlara kendinizi zafere adadığınızı kanıtlayabilirsiniz. Ayrıca ben bizzat güvenliğinizi sağlarım, ne kadar uzun süre olursa olsun..."

"Güvenliğimi mi? Güvenliğimi umursadığımı mı düşünüyorsunuz? Bana acıyarak bir ordu oluşturmalarını beklerken İngilizler'in arkamdan yollayacağı köpeklerden uzak durmak için beni mağara mağara, kulübe kulübe dolandıracak mısınız? Hayır, sevgili Lochiel. Kesinlikle İskoçya'da kalacağım ve kesinlikle bu görkemli dağlardan geçeceğim ama suçlu olarak değil, hırsız olarak değil, sadaka dilenen bir dilenci olarak değil. Birkaç gün içinde birkaç arkadaşımın Stuart Hanedanı'nın bayrağını dikip Britanyalılar'a Charles Stuart'ın atalarının tahtına geçmeye - tahtı geri almaya ya da gerekirse bu uğurda ölmeye - geldiğini duyuracağım."

Masada kaçamak bakışmalar oldu. Sadece bir çift koyu, gece mavisi göz prensin coşkulu konuşması boyunca baktığı diğer solgun yüzün üzerindeydi. Alex ağabeyinin gözyaşlarını ve kendi

sini sessiz kalmak için zorlarken tımaqlarıyla avuçlarında açtığı kanlı yarım daireleri gördü.

Prens yavaşça ve doğrudan Donald'a baktı. "Bana sadık olduğunu söylüyorsun, Lochiel, ve ben de öyle olduğuna inanıyorum; yoksa neden inatla buraya geleyim ki? Siz ve diğer sadık halkım, insanlar ve doğa bana karşı öfkeli olsa bile atmayı sürdüren yüreğimle devam etmem için beni öyle umutlandırdınız ki. *Benim İskoçyalılar'ım... Çünkü aynı kanı, aynı yüreği, aynı onur arayışını paylaşıyoruz... Ya da ben öyle düşünüyorum.*"

Altın renkli başını yeniden kaldırıp meleksi yüzünü ışığa çevirdi. "Bana bunu yapacak kadar bağlı olmayan ya da güvenmeyen hiç kimseyi yanımda olmaya zorlamam. Lochiel benim ve davam için pek umutlu değilse evinde kalabilir. Orada prensinin kaderini gazetelerden öğrenebilir... Belki de şerefimize birkaç kadeh kaldırır. Bu kadarını istemek çok da fazla değildir sanırım?"

Donald Cameron ışıkla parlayan prense gözünü kırpmadan baktı. Yavaşça ayağa kalkarken sırtı dikti ve vücudu titrerken gözyaşları iki ince çizgi halinde yanaklarından süzülüyordu. Alex çaresizce ağabeyinin sessizliği böldüğünü duydu.

"Hayır, Tanrım. Prensime kralım için tek başına savaşırken evimde beklemeyeceğim... Doğanın ve talihin bana yetki verdiğini hiç kimse de beklemeyecek."

Daha fazlasını söylemiş ama Alex duymamıştı. Garip şekilde bir kere görmüş olduğu heyecanı düşünüyordu. Yanlış atılmış tek bir adım dağın yarısının masum bir köye yıkılmasına sebep olmuştu. Yine aynı şeyi, o küçük adımı atmak üzere olduğunu ve bu adımı atarsa gidilecek tek yolun aşağısı olduğunu hissediyordu.

Achnacarry'nin semalarındaki kara bulutlar sonunda dağılmış ve Lochiel'nun yokluğunun beşinci sabahında güneş ufukta görülmüştü. Sis körfezleri ve koyları terk etmeye isteksizdi, bir sonraki gün ormana çiy yağmıştı. Catherine bahçede ve kıyı şeridi boyunca uzun yürüyüşlere çıktı. Deirdre ve onları gölge gibi takip eden sessiz muhafızlarla birlikte meyve toplamak için cesurca ormana girdi ki orada körpe ağaçların arasında ince bir çizgi gibi akan, içinde gümüş renkli alabalıkların yüzdüğü dar bir akarsu vardı.

Bir sabah avluda Aluinn MacKail'in yanına gidip onu şaşırtarak at binerken ona eşlik etmeyi teklif etti. Kısa bir konuşmanın ardından atlı bir muhafızın silahlanmasını bekleyip dağlara çıktılar ve Catherine orada kalenin, gölün ve uçsuz bucaksız Highland dağlarının dalgalı yamaçlarının nefes kesici görüntüsüyle karşılaştı. Aluinn bakışlarından onun ne kadar etkilendiğini fark ederek ona biraz Cameron tarihini anlattı. Yakınlarda dikkat çeken tarihi bir kalenin kalıntılarını gösterip, Catherine'in hayal gücünü ortaçağ savaşları ve düşmanlıklarıyla ilgili hikayelerle

doldurdu. Alexander'dan bahsedip üstü kapalı da olsa onun sıkıntılı gençlik zamanlarını anlattı fakat sürgünden hiç söz açmadı. Catherine de bunun üzerine bildiğini belli etmedi. İlk sabahın sonunda ikisi de rahatlamış görünüyorlardı; neşeliydiler ve Catherine içten içe, ihtiyaç duyduğu zaman yardımına koşacak bir dost kazandığını umuyordu.

Günler haftalara döndüğünde Catherine'in sabrı kırılma noktasına geldi. Hissettikleri karşısında kendini yalnız hissedene, hâlâ kafası karışık olan ve endişelenen Catherine asıl sınavını Alexander döndüğünde vereceğini biliyordu. O zamana kadar Achnacarry'de kalma düşüncesini destekleyen sayısız akıl yürütmede bulunmuş ve konuşma prova etmişti. Yorulmadan bahçede dolaşiyor, bir yandan İskoçya'da kalma fikrinden hoşnut olduğu için aptal olduğuna ikna olurken, diğer yandan buradan giderse daha büyük bir aptallık yapacağına inanıyordu. Aklında kendisiyle boşu boşuna tartışıyor olabileceği gerçeği vardı. Alexander Cameron gururlu olduğu kadar asiydi. Onu göndermeye karar verdiyse - hem Catherine sürekli bunu yapması için ısrar edip başının etini yemiyor muydu? - hiçbir neden onun fikrini değiştirmesini sağlayamazdı.

Aklının kanştırıcı bir diğer konu ise, Cameron'ın evliliğe sıcak bakmadığını söylemesiydi. Tek gecelik bir arzusun *fikrini* değiştirdiğini düşünmesine ne sebep olmuştu? Yıllar boyunca birçok kadınla birçok benzer gece geçirmiş olmalıydı. Belki de Catherine mırıldanmış birkaç sözcükten, yumuşacık bir dokunuştan, gözlerinin derinlerindeki karanlık vaatten çok fazla anlam çıkarıyordu. Belki de ertesi sabah ona dobra dobra dediğinden fazlası yaşanmamıştı. Haddinden fazla şarap ve haddinden fazla tahrir.

Artık ne düşüneceğini bilmiyordu. Duygularını etkileyen fırtınalar, olmayan bir şeyleri görmesine sebep olan şimşekler

yoktu. Gün ışığının parlak gerçekliğinde çok açık şekilde gör-
düğü, kafa karıştırıcı ve ümitsiz bir durumdu bu. Cameron onu
istemiyordu. Belki de onu sevmiyordu bile. Catherine dağların
mistik güzelliğinden ve fundalıklarla turbo dumanlarının uyuş-
turucu etkisinden uzaklaşmak için evine dönmeliydi. Peki Spean
Nehri'nde bir düzine iğrenç askerle karşılaşırsa rüzgara meydan
okumaya o kadar hevesli olur muydu?

Cevap çınlayan bir "hayır"dı. Bu kalın tahta yapıların ötesin-
dekilere dayanmak zorunda kalırsa korkudan ölürdü. Narindi,
şımartılmıştı ve değişmek isteyip istemediğini ya da değişmeyi
başarıp başaramayacağını gerçekten bilmiyordu.

Geçmişte hep özgüvenli olan Catherine artık kendini kuşku ve
kararsızlığa gömülmüş hissediyordu. Kalmak istiyordu. Gitmek
istiyordu. Hayatında ilk kez birinin ona ne yapacağını söyleme-
sini istiyordu, fakat vicdanının belirsiz ve ince sesi bile inadına
sessiz kalıyordu.

Rose, "İnek çışı," dedi Catherine'in neredeyse şarabını dökme-
sine sebep olacak bir sesle. "Tavsiyemi dinle, tatlım: Her sabah
azıcık inek çışı ve sirkeyle bebekleriniz erkek olur. Biliyorum.
Benim altı oğlum var."

Jeannie alaycı bir şekilde, "İnek çışıymış, hadi oradan," diye
karşı çıktı. "Bu sadece midenin ekşimesine sebep olur. Pancar
jölesi. Annem öyle derdi ve benim *on iki* çocuğumun hepsi de
erkek. Bilirsin, küçük bir parça alıp şeyden önce oraya sürüyor-
sun..."

Söylevleri bir kahkaha sesiyle yarıda kesildi ve Catherine
memnuniyetle kapıya baktı. Archibald Cameron başını içeri so-
kup duvarların titremesi tüm dikkatleri üzerine çekmemiş gibi
yüksek sesle müsaade isteyerek bağırdı. Kolunu gösterişli bir
şekilde yana açtı ve gece gündüz hiç durmadan at binen, üstü

başı kirli iki tartanlı adam yanından geçip odaya girdi. Catherine adamları tanıdı ve kalbi anında hızla atmaya başladı.

“Alex,” diye fısıldadı.

Koyu renk gözleri hemen ona döndü ama bir şey söylediyse de endişeli sesler arasında duyulmadı.

“Alex! Struan!” Maura iki adamın kolunu sıktı. “Tanrı’ya şükür, sağ salim döndünüz. Sürekli dedikodular duyuyorduk...”

“Arisaig’de ne oldu?”

“Prensi gördünüz mü? Onunla konuştunuz mu?”

“Donald nerede?”

Alex soruların akışını durdurmak için ellerini kaldırdı. “Donald bir iki gün arkamızdan geliyor, endişelenecek bir şey yok. Struan ile ben birkaç adamla birlikte önden geldik...” Bakışlarını yeniden Catherine’e çevirince sesi kısıldı.

Ellerine içki kadehleri tutuşturuldu ve iki adam da ateşe yaklaştı. Ağır kılıç kayışlarını, keplerini ve tartanlarını çıkarıp en son ne zaman yemek yediklerini tartıştılar. İkisi de çok yorgundu. Struan’ın parlak aslan yelesi saçları tel teldi ve pörsümüştü. Sakalı yolculuktan ötürü toz ve kirle kaplıydı. Alex biraz daha iyiydi. Saçları ensesinde toplanmıştı, çenesi birkaç günlük uzamış sakalıyla mavi-siyah renkteydi. Normalde parlak ve delici olan gözleri yorgun koyu halkalarla gölgelenmişti.

“Leş gibi kokuyorsun, kardeşim,” dedi Archibald her zaman ki soğukkanlılığıyla. “Savaş bizsiz mi başladı?”

Soruyu şaka yapıyor gibi söylemişti ama Alex’in yüzündeki ifadeyle Archibald’in neşeli gülümsemesi soldu ve uçuk mavi gözleri endişeyle parladı.

“Çıkarın ağızımızdaki baklayı, çocuklar. Arisaig’de neler oldu?” diye sordu.

“Klanlar on gün sonra Glenfinnan’da bir araya gelecek. Prens Stuart bayrağını dikip babasının yokluğunda kendisini İskoçya kral naibi ilan etmeyi planlıyor.”

Jeannie heyecanla çığlık attı ve kocası sessiz durması için başkışlarını ona dikmeden hızlı bir dans figürü yaptı.

Aluinn sessizce, "Klanlar bir araya mı gelecek?" diye sordu. "Kimin ona katılmasını bekliyor ki?"

Alex derin bir nefes aldı ve cevap vermeden önce kadehinde kalanı içti. "Clanranald ve Kinlochmoidart ordu kuruyor... Glenaladale ve çoğu MacDonald da... Keppoch ve Glencoe da tabii ki..."

"Keppoch? Ama o asla katılmaz, tabii eğer..."

Alex, "Cameronlar katılmazsa," diyerek cümlesini tamamladı. "Aynı şey Appinli Stewartlar, MacLeanlar, Glengarry, Grantlar ve Fraserlar için de geçerli..."

Muara dehşete kapılarak, "Tanrım," diye fısıldadı.

Aluinn, "Hepsi yemin mi etti?" diye sordu.

"Meydan okunduğuna göre kendi vicdanlarını dinleyip kendi kararlarını vermek zorunda kalacaklar." Leydi Cameron'a özür diler gibi baktı. "Donald, prensin ayaklarına kapanıp Fransa'ya dönmesi ya da en azından daha uygun bir zamana kadar beklemesi için yalvarmanın dışında her şeyi denedi."

"O nasıl?"

"Donald mı? Garip ama bekleyiş ve bitmek bitmeyen tartışmalar son bulduğu için rahatladı sanırım. Bu kararı o verecekti ve verdi; kendisini tamamen davaya adadı."

"Tamamen mi?"

Alex Maura'nın ne sorduğunu biliyordu. Klanındaki erkeklerin yarısını Stuartlar için savaşa göndermeyi, böylece sürgündeki krala bağlılık yeminlerini tutmayı kabul edecek lordlar vardı. Ayrıca Hanover'a bağlılık yemini edecek göstermelik bir güç göndererek sonuç ne olursa olsun unvanlarını ve mallarını koruyacaklardı. Yine de Donald bağlılık yeminini tutmamak gibi paylaştırmayı da düşünmezdi.

Rose Catherine'in kulağına o koyu renk gözleri tekrar üzerine çekebilecek kadar yüksek sesle, "Kocanın kadehini doldur, tatlım," diye fısıldadı.

Catherine özenle prova ettiği konuşmasını unuttu ve birden o an nasıl gözüktüğünün farkına vardı. Gününü yavaş yavaş kıyı boyunca yürüyerek geçirmişti ve saçlarının bazı kısımları sırtına dökülen parlak sarı örgüden ayrılmış, dağınık bir şekilde omuzlarına dökülüyordu. Yüzüne gelen bukleleri geri itti ama çok fazla vardı ve Alexander'ın gözleri çok keskindi. Catherine boynuna kadar kızardı. Hareket edemiyor, düşünemiyor, konuşamıyordu.

Rose onu dirseğiyle dürtünce Catherine tereddüt ederek yürüdü. Yürürken Alexander'ın bakışlarının - karnını ve bacaklarının arasını yakan bakışlarının - üzerinde olduğunu farkındaydı.

Bir şekilde şişeyi onun yanına düşürmeden taşımayı başardı ancak sürahiyi kadehine eğdiğinde Alexander hemen elini uzatıp onu durdurdu.

"İyi misin?"

"Evet," diye fısıldadı. "Çok iyiyim, teşekkürler."

"Alasdair! Struan!" Lauren Cameron koşarak nefes nefese odaya girip kırmızı saçlarını ve sarı eteğini sallayıp heyecanla gülerek durdu. "Haberleri duydum! Doğru mu? Donald Prens Charlie için klanı mı topluyor?"

Struan göğsünü kabartarak, "Evet," dedi. "Lochiel, Cameronlar'ın Kral Jamie için savaşacağına söz verdi."

Kaplan gözlerini olması gerektiğinden daha uzun süre Alex'in yüzüne diktikten sonra gülümseyip Struan'a döndü. "Ne zaman? Prens'le buluşmak için ne zaman yola çıkıyoruz?"

Archibald, "Donald döner dönmez ne yapacağımızı anlatacak," dedi. "O zamana kadar heyecan yapmaya gerek yok. Yine de buna içilir. Ah, burada güzel karım varmış. Doldur kadehini Jeannie, diğerlerininkini de."

Catherine de Maura gibi içki almadı. Alex sessizce kadeh tokuşturduktan sonra boş kadehini tepsiye koydu.

"İzninizle, bir haftadır üzerimden çıkarmadığım - ki neredeyse yağmurlu bir haftaydı - şu kıyafetlerden kurtulayım. Struan, eşlik ettiğin için teşekkür ederim. Aluinn, birkaç dakikalığına koridorda konuşabilir miyiz?"

Gürültünün içinde işe koyulmaları için ellerini çırpın Maura, odadan çıkan Alex ile MacKail'i izleyen Catherine'in dikkatini dağıttı. Öğle yemeğine adamlar biraz dinlendikten sonra oturmayı önerdi. Lauren aşçıya haber vermek üzere dışarı çıktı ve Struan da birkaç dakika sonra aceleyle izin isteyerek onun arkasından gitti.

Aluinn tek başına döndü. Dumanlı gri gözleriyle bir süre Catherine'e baktıktan sonra şöminenin yanındaki Archibald ile Maura'ya katıldı.

Catherine odadan çıkıp güneşle aydınlanan koridora çıkmak için bacaklarını hareket ettirmekte zorlandı. Kendi kendine sadece kıyafetlerini değiştireceğini ve saçlarını tarayıp düzgün bir şekle sokacağını söyledi, fakat batı kulesinin taş merdivenlerini çıkarken adımları duraksadı ve merdivenin kalanını oymalı taş tırabzana sıkıca tutunarak çıkması gerekti.

Üç odanın da kapısı kapalıydı. Bir panayır yerinde gördüğü, ceviz kabukları ve nohutla oynanan oyunu düşündü. Oyuncu nohutu kabuklardan birinin altına saklamış ve yarım peni karşılığında izleyicilerden nohutun en son nerede kaldığını tahmin etmelerini istemişti. Alex'in odasına girmek için bir bahanesi yoktu, onunla yeniden kazan odasında karşılaşmak da istemiyordu. Odasına gidip kapıyı aralık bırakacaktı. Bu şekilde Alexander onu görmek ya da onunla özel olarak konuşmak isterse nerede olduğunu bilecekti.

Akıllıca planladığı stratejisine uyarak odasına girdi ve tatmin

olana dek kapının ne kadar açık kalacağını iki kez ayarladı. Odanın girintili bölümündeki tek dar pencereden fazla ışık girmediğinden içerisi normalden daha karanlık gözüküyordu. Catherine tuvalet aynasının önünde saçlarının uzun örgüsünü çözmeye başlamıştı ki iri bedeni güneş ışığını bulanık, tozlu huzmelere çeviren Alex'in pencere boşluğunda durduğunu fark etti. Elleri saçlarının üzerinde donup kalan Catherine onun aynadaki yansımasına baktı.

Taş pencere kanadına rahatça yaslanan Alex kıpırdayıp yenisinden güneş ışığını dalgalandırdı. "İşine devam et."

Catherine ellerini hareket ettirmeye çalışarak saçlarını çözmeye devam etti.

"Aluinn kalenin dışına çıktığını söyledi."

"Beni o gezdirdi; eğer merak ediyorsan. Kendimi neredeyse tutuklu gibi hissetmeye başlamıştım."

Alex kaşlarını çatı. "Biri bir şey mi dedi ya da yaptı?"

Catherine hemen, "Ah, hayır," dedi. "Demek istediğim sadece... Sadece, duvarlar üzerime gelmeye başlamıştı o kadar. Ah tabii ki sandığın gibi değil... Herkes mükemmel derecede misafirperverdi."

Alex dudak büzüp ellerine baktı. "Archie sende İskoç kanı da olduğunu düşünüyor. Senden oldukça hoşlanmış."

"Ben de ondan hoşlandım. O..." Catherine dik kafalı, lafını esirgemez doktorla ilgili söyleyebileceği uygun bir kelime aradı ama bulamadı.

"Biraz farklı mı?"

"Çok iyi bir doktor," dedi. "Bay MacKail'in omzunda mucizeler yarattı."

"İyi olmalı. Edinburgh'da eğitim aldı ve sınıfı birincilikle bitirdi."

"Archibald mı?" Catherine şaşkınlığını gizleyemeyince Alex güldü.

“Her ailede egzantrik bir ya da iki kişi vardır. Bizim ailemizde de bu kişi Archie.”

Catherine de gülerek, “Ve Jeannie,” diye mırıldandı.

“Ah evet, Jeannie. O apayrı. İyi yürekli, çiftlikte yaşamaya meraklı ama sert olanımız. Cameron adından veya konumundan hiç etkilenmiyor. Çimenle kaplı bir *clachan**’da Holyrood Sarayı’nda yaşıyormuş gibi mutlu olur.”

Catherine çaktırmadan Alex’in aynadaki yansımasına baktı. Garip ama uzun süreli yokluğu sezgilerini güçlendirmişti ve se-
sindeki keyifsizliği duyabiliyor, omuzlarının hafif öne eğilme-
sinden bunu görebiliyordu. Donald’ın teslimiyeti onu gösterdi-
ğinden çok daha fazla üzmüş, çok daha fazla sarsmıştı. Bütün bu
klişe, sıradan sohbetin altında endişelendiği, korktuğu, neredey-
se... Mahvolduğu gerçeği saklıydı.

Catherine gerginliğini belli etmemek için saçlarını tarayıp
buklelerini düzleştirerek omuzlarının üzerine düzgün bir şekilde
dalga dalga dökülmesini sağladı.

Bir süre sonra Alex, “Mektubun Damien’a güvenli bir şekilde
ulaştı,” dedi. “Yola çıkmak üzere olan bir gemi bulduk.”

Bakışları aynadaki yansımalarında kesişti ve aralarında ölü bir
sessizlik oldu. Alexander pembe yüzü, parlak ve omuzlarına yu-
muşakça dökülen saçlarıyla Catherine’in ne kadar güzel olduğunu
düşünüyordu. Üzerindeki basit pamuklu elbise bile vücuduna
ayrı bir zarafet katmıştı. Alexander bir haftadır onu düşünmemek
için çok uğraşmış ve çoğu kez başarılı olmuştu. Sadece gözlerini
kapattığında iradesini kaybediyordu. O gece onu aklından çıkar-
mayı ummuş olsa da, ondan uzakta olacağı bir haftayı kendine
getirmek için kullansa da denemeleri işe yaramamıştı. Saçlarının
ve teninin kokusunda boğuluyor, çırpınıyordu ve Catherine şayet
ona böyle bakmayı bırakmazsa...

* Kilisesi olan çok küçük bir köy. (Çev. N.)

Catherine onu kaçıran ve aklına gelmeyecek korkular yaşatan o adamı görmüyordu. Artık kendi cehenneminde hayatta kalan ve göğsünde zorlanarak atan kalbine daha fazla zarar gelmemesi için güçlü, öldürücü ve tetikte gözüken hassas bir adam görüyordu. Catherine de o gücün bir parçasını, o kalbin küçük bir kısmını çalmak istiyordu...

Alex yumruklarını sıkı. Gidip onu kollarına alma arzusuyla kıvranıyordu. Dönüp pencereden dışarı baktı.

"Arisaig'den, Donald'dan önce dönmemizin bir sebebi de," diye açıkladı. "Sahil yolunda Struan'ın iyi tanıdığı bir kaçakçıyla buluşmaktı. İyi bir pazarlık ve biraz tehdit yoluyla seninle Deirdre'nin Blackpool'a kadar gitmenizi sağlayacak bir anlaşma yaptık."

Catherine'in tarağı tutan eli birkaç saniye kıpırtısız kaldı. "Ne zaman?"

"Hafta sonu. Cumartesi günü." Sesi o kadar gergin ve kısıktı ki Catherine duymakta zorlanıyordu.

"Anlıyorum."

"Bu şartlar altında en akıllıca ve en güvenilir rota bu... Ve sizi olabildiğince çabuk yola çıkarmak zorundayız." Masaya düşen tarağın sesiyle başını çevirince Catherine'in kendisine doğru yürüdüğünü gördü. "Doğal olarak denizden seyahat etmenin hâlâ tehlikeleri var ama... Kaptan gümrük memurlarına görmezden gelmeleri için oldukça fazla ödeme yaptığını söyleyerek beni rahatlatı."

"Beni götüreceksin mi?"

"Sahile mi? Evet. Oradan sonra da iyi korunacaksın, endişelenme."

Catherine hiç endişeli değildi. Pencereye onun yanına doğru giderken oldukça sakindi aslında.

"Ya sen?" Farkında olmadan korsenin bağcıklarıyla oynu-

yordu. "Ağabeyin savaşa gitmeye karar verdiğine göre sen ne yapacaksın?"

Alexander kollarını uzatıp ona dokunabileceğinin, yumuşak yanağını okşayabileceğinin farkında olduğundan sessiz, hareket-siz ve gergindi.

"Ben bir Cameron'ım. Kendi hislerime kayıtsız kalıp bu gerçeğe sırtımı dönemem. Bazen..." Sesi kısıldı ve gözleri gayri ihtiyari Catherine'in göğüs çukurunun üzerinde duran eline takıldı.

Catherine de onun gece mavisi gözlerinin içine bakıyordu. Alexander'ın ifadesi taş gibi olabilirdi ama Catherine'in hisleri çok farklı akımların etkisindeydi. Bunun kendini sarmasına, ısıtmasına, bir dokunuştan çok daha tahrik edici garip, açığa vurulmamış mesajlarla kendisini kışkırtmasına izin verdi. Bacaklarına kan doldu ve Alexander'ın da aynı güçlü arzularla mücadele ettiğinden emin olarak heyecanla sarsıldı. Cameron'ın dudaklarının etrafında ince beyaz bir çizginin oluştuğunu ve şakağındaki bir damarın atmaya başladığını gördü - aynı şakak Hamilton Garner'la yaptığı düelloda yara almıştı. Onu karısı olarak kazandığı düelloda.

"Ben de bir Cameron'ım," diye hatırlattı. "Sen beni bir Cameron yaptın."

Bilerek ona yanaşmaya devam edip vücudunun baştan çıkarcı olgun, tatlı misk kokusunu almasını sağladı. Alex'in bütün sinirleri titriyor, her küçük gözenegindeki her küçük tüyü diken diken oluyordu.

"Catherine, bunun doğru..."

Biraz daha yaklaştı - vücut ısısının onu donduracağı kadar yakınına yaklaştı. Alexander onu uyarmak için kollarını sıktı ama Catherine önemsemedi. İki elini de kaldırıp kollarını ensesine atınca Alexander'ın içi ürperdi.

"Ne yaptığını bilmiyorsun," diye başladı sözlerine ama göğüslerinin baştan çıkarıcı bir şekilde kendi göğsüne yaslandığını hissetti ve arzuyla parlayan menekşe rengi gözleri ona karşı çıkmasına engel oldu. Başladı. Tanrım, yine başladı. Son bir kez uyarmak için dudaklarını araladı ama Catherine nemli, yumuşak ve ömründe düşünebileceği ya da tadına baktığı her şeyden çok daha tatlı olan dudaklarını onunkine bastırdı. Dilinin pembe ucunu dudaklarının arasında hafifçe gezdiriyor, onun ona öğrettiği şekilde oynuyor ve ensesini daha sıkı tutup onu öpücüğüne karşılık vermeye zorluyordu.

Alexander derinden inleyerek bütün iyi niyetini, azmini, ikisini de bir daha mutlu bir sona götürmeyecek olan ikileme sürüklememek için gösterdiği katı ve asil kararlılığı bir kenara bırakarak parmaklarını Catherine'in parlak saçlarına geçirip onu kendine doğru çekti. Ezici şekilde sert dudaklarıyla onu öpüp bir okul çocuğunun kolları gibi titreyen kolları arasına aldı. Çenesindeki uzamış sakallar Catherine'in yumuşak cildini tahriş ediyor ama Catherine bunu fark etmiyormuş gibi gözüküyordu. Alexander'ı tüm önemlerin ve akıl yürütmelerin ötesinde alevlendiren bir hevesle ona karşılık veriyordu.

Alex onu kaldırıp yatağa götürürken, daha onu yatağa yatırmadan soymaya başladı. Göğüslerini ortaya çıkardı ve gergin meme uçlarını emerek Catherine'in de onun gibi zapt edilemez bir sabırsızlık duymasına sebep oldu. Ellerini çekti ancak sadece belindeki pileli eteği çıkarmak için. Sonra Catherine'i yatağa gömüp hararetle pantolonunu çözdü ve algılarının, arzularının izin verdiği kadar onun derinlerine gömüldü.

Zevk onu sararken derinden inledi. Her korumasız düşüncesi ni sömüren açlığı onu şimdi güçlü ve inatçı bir şekilde içine çekiyordu. Alex kendini tutmaya, kontrol etmeye çalışıyordu, çünkü çok erkendi... Çok erken... Fakat Catherine onun zayıflığını

hissedince onu daha da derine çekti ve Alex kendinden geçerken onu daha sıkı tuttu. Keyifle kıvranan Catherine, Alex tekrar tekrar titrerken onun tenini, sırt ve omuz kaslarını tımaqladı. Körcesine, kasılarak kendisi de yükseldi ve Alex'in yaşam gücünün ruhunun tam ortasında titreşip atmasını sağladı.

Alex son birkaç kez kasılıp nefes nefese üzerine çökerken dudaklarında onun adı vardı. Catherine sakin, şaşkın ve paramparçaydı. Tir tir titreyerek parmaklarını Alex'in simsiyah saçlarında gezdirdi, dudaklarını şakaklarına bastırıp onu yatıştırdı, sakinleş-tirdi. Alex istemeden yorgun düşüp kolunu Catherine'in beline sararak ve yumuşak göğsüne başını dayayarak uyuyakaldı.

Catherine bir süre sonra hafif uykusundan uyandı. Duruşları bir şekilde değişmiş olsa da hâlâ Alex'le sarmaş dolaşıydı. Başı Alex'in omzundaydı, bacağına ise onu sıkıştırmak ya da korumak istercesine onun bacağının üzerine atmıştı. Tereddüt ederek yavaşça kafasını kaldırdı ama Alex derin, sakin bir şekilde iç çekmenin dışında kımıldamadı. Catherine o an onu daha önce uyurken izlemediğini fark etti - aslında sık sık uyuyup uyumadığını merak ediyordu. Ne kadar farklı gelmişti ona! Yüzündeki endişenin sebep olduğu çizgiler ve sıkı çenesinden eser yoktu. Sıkı, siyah kirpikleri yüzüne kanatlar gibi düşüyordu ve alından geriye attığı saçları beyaz örtülerin üzerinde siyah bir resim gibi gözüküyordu.

Yatağa alelacele gittikleri için ikisi de tamamen soyunmamış-lardı. Catherine'in korsesi hâlâ üzerindeydi, fakat gevşekti ve göğüs kısmı açıktı. Eteği üzerinde değildi ama Alex'in sabırsızlığı sayesinde iç etekliği kalçasının üzerine çıkmış ve çoraplarından biri sıyrılmıştı. Alex'in gömleği üzerindeydi. Keten kumaş göğsünün üzerinde yayılıyor, kollarının altında geniliyordu.

Gözlerini biraz daha aşağıları indirip baktı. Arzulı gecelerin-

de keşfedilecek başka bir gizem kalmadığını düşünmesine rağmen gün ışığında çıplak bir erkek vücudu görmediğini fark etti. Şimdi onu uyurken izleyip tuvale cesur darbeler atacak bir ressam gibi gözleriyle ölçüp biçerken numusundan artık eser yoktu ve yanakları kıpkırmızıydı.

Alexander Cameron'ın fiziksel güzelliğinin yanı sıra gün ışığında ortaya çıkan daha bariz gerçekler vardı. Teninde onlarca büyük yara vardı. Hamilton Garner'ın kılıcıyla budunda açtığı yara kırbaç izine dönmüştü, üzeri parlıyor ve etrafındaki dokuyu çekiyordu. Kaburgasında, kollarında, hatta karnında bile Achnacarry'den uzakta olduğu on beş yılın masalsı izlerini taşıyordu.

Catherine'in kalbindeki aşk destansı boyutlara geldi ve onun dolgun dudaklarından yumuşak bir öpücük çalma isteğine karşı koyamadı. Dikkatlice kollarının arasından sıyrıldı ve onun yerine aileden izin isteyip sonrasında odaya bir yemek tepsisi getirmeye karar verdi.

Onu rahatsız etmemek için sessizce hareket ederek eteğini giyip korsesini düzeltti. Aynaya baktığında uzun süreli yoklukları için sıradan bir sohbeti bahane gösteremeyeceğini anladı ama yine de birkaç dakika boyunca görünüşüne çekidüzen vermek için tarak ve tokayla uğraştı.

Aslında bütün dünya dağınık yatak odasında ne yaptıklarını bilse de bu umrunda değildi. Onu utanmaz bir şekilde baştan çıkmış olduğu için de hiç utanmıyordu. Kafasında kendisiyle ya da kocasıyla ilgili ne hissettiğine dair bir soru varsa da Alex'in kollarında cevabını almıştı ve tüm bildiği ya da ilgilendiği buydu.

Hamilton Garner'ı sevdiğini söylemişti ama o sevgi de acınacak yaşam biçimi gibi sahte ve gösterişliydi. Kalbi onu gördüğünde hiç bu kadar çılgınca atmamıştı, teni onun sesiyle hiç

titrememişti, kemikleri dokunuşuyla eriyormuş gibi hissetmemişti. Bütün bu şeyler Alexander ne zaman yanında olsa gerçekleşiyordu ve şaşırtıcı derecede aniden oluyordu - hatta o açıklık alanda ona göz koyduğu andan beri. Catherine artık bunu reddetmiyor veya bunun mantığını tartışmıyordu: Âşıktı. Gerçekten, tamamen, acı şekilde âşıktı. Ne kadar da tatlı bir acıydı! Tatlı ve yakıcı; bacaklarının arasındaki yumuşaklıktan kalbindeki ağrıya kadar. Bu duygu için her şeyden memnuniyetle vazgeçerdi. Alex ondan istese, onunla paylaşacaksa seve seve küçük bir kulübede bile yaşardı.

Catherine kendine çekidüzen vermeyi bitirip parmak uçlarında kapıya doğru giderken, Alex'in şakaklarına düşen saçları geri ittiğini gördü.

"Catherine?" Sesi çatlıktı ve yorgun gibi çıkıyordu.

"Uyumaya devam et," diye fısıldadı ve yatağa gitti. Örtüyü Alex'in üzerine çekip ani bir dürtüyle eğilerek dudağına küçük bir öpücük kondurdu.

Koyu gözlerinde şaşkın... Ve keyifli bir ifade belirdi.

"Bu ne içindi?"

"Senin için," dedi. "Çünkü zorluklarla büyüyorsun."

Yorgun bir şekilde, "Öyle mi?" diye sordu.

"Kesinlikle. Bir şey daha: Seni seviyorum, Alexander Cameron. Aklın erebileceğinden daha fazla. Gücün beni korkutuyor, inadın sinirlendiriyor ve seni bir kadının namusu için çok tehlikeli bir tehdit olarak görüyorum ama seni seviyorum. Ve gitmem için doğru ve ikna edici sebepler göstermeden karın olarak, âşığın olarak, Tanrı'nın izniyle oğullarının annesi olarak Achnaccary'de kalmaya devam etmeyi planlıyorum."

Gözleri büyüyen Alex yerinden doğrulmaya çalıştı, fakat Catherine çoktan kapıya varmıştı. Kendisine seslendiğini duydu ama duracak ya da geri dönecek cesareti yoktu. Söylemişti, söylemek

istedikleri tam olarak bunlardı ve bundan sonra ne yapacağına karar vermek Alex'e kalmıştı. Kaçakçının gemisiyle ya Damien'a ikinci bir açıklayıcı mektup gönderirdi ya da bağlı, ağzı kapalı, bağırmaaya çalışan Catherine Ashbrooke Cameron'ı.

Uzun koridordan ve avluya açılan ikinci dar koridordan koşarak ilerlerken kalbi hızla atıyor, elleri titriyordu. Hızla avludan geçti ve kapılardan çıkıp gül bahçelerinin içinden sakın kıyı şeridine giderken kullandığı yola varınca yavaşladı.

Göl kenarındaki küçük ağaçlığa vardığında arkasından hızla yaklaşan ayak seslerini duydu. Kaçınılmaz tartışmalara kendisini hazırlamak için derin bir nefes alıp kararlı bir şekilde kocasıyla yüzleşmek için döndü - ama arkasında durup sırttan Alex değildi. Kollarını ona uzatan ve korkudan bağırmasına engel olmak için elini sertçe ağzına götüren Alex değildi.

Alex örtüyü itip bacaklarını yatağın dışına atarken küfretti. Karısı mı! Âşığı mı! Oğullarının annesi mi, lanet olsun! Nereden çıkmıştı bu?

"Catherine!"

Ses tonu cevap alamadan alçaldı, bunun üzerine Alex yeniden küfrederek altı metre uzunluğundaki tartanı kuşandı ve beline bir kemerle tutturdu.

Catherine onu seviyordu, öyle mi? Achnacarry'de kalacaktı, öyle mi? Kapıda bir savaş olduğunu bilmiyor muydu? Kendi çekirdek ailesinin ona sunacağı destek ve korumaya rağmen İskoçya'da durumunun sadece çok daha kötü olacağını, asla iyiye gitmeyeceğini bilmiyor muydu?

Onun yokluğunda neler olmuştu?

Hızla ayağa kalktı, tartanı omzuna atıp odadan çıktı.

Catherine onu seviyordu. Aptalca, zamansızca...

Koridordan koşup birkaç odayı kontrol ederken defalar-

ca Catherine'in coşkulu konuşmasını düşündü. Şaşkın bir hizmetkar çıplak göğsüne ve ayaklarına baktı, pencereyi gösterip Catherine'in bahçeye doğru koştuğunu söyledi ve Alexander kırmızı-siyah eteğini döndürerek hızla onun peşinden gitti.

Kapıdan çıkarken akıl yürütünce bu konuda tamamen suçsuz sayılmayacağına karar verdi. Ona hiç dokunmamalıydı. İpeksi beyaz teniyle baştan çıkıp teslim olmaktansa ellerini kesmeliydi. Onu hiç öpmemeliydi. O tehlikeli güzel gözlerle hiç bakmamalıydı ve o gözlerde bir isteğin saklı olduğunu... Sevilme isteğinin saklı olduğunu düşünmemeliydi.

Çakıllı patikaya varınca adımlarını yavaşlattı.

Onunla yatmıştı, ne olmuş yani? Yıllar boyunca bazıları Catherine'e Ashbrooke kadar güzel ve baştan çıkarıcı olan onlarca kadınla yatmıştı. Onu farklı kılan neydi? Onu diğerlerinden ayıran neydi? Kaçıp onu bir daha görmemek varken neden onunla evlenmişti ki? Ve Tanrı aşkına, bugün neden onun odasına girmişti? Dürüst olmak gerekirse onu fena halde arzuluyordu, ona *ihtiyacı* vardı... Ve o ana kadar bunu hiç düşünmemişti.

Karısı mı? Aşkı mı? Çocuklarının annesi mi? Annie'nin ölümünden beri aklına bu tarz düşüncelerin girmesine izin bile vermemişti.

Annie. Evet, gerçektir. Ancak tatlı ve güneş gibi ifadesinin dışında yüzünü hatırlamakta zorlanıyordu. Hatırlamaya çalıştığında gözünün önüne gelen tek şey Rosewood Malikanesi'nde mum ışıkları altında dans eden Catherine, ormanda yürüyen Catherine, güneş ışığı altında bekleyen Catherine, ona bakan Catherine, kollarında kendinden geçerken gözleri merakla büyüyen Catherine'di.

Aluinn hayaleti rahat bırakmanın vaktinin geldiğini söylemişti. Belki de haklıydı.

Catherine burada güvende olurdu. Achnacarry hemen ıssız, bozulmamış bir kalcye dönüştürülebilirdi.

“Catherine?”

Bir cevap almayı bekledi ama duyduğu tek ses soldaki ağaçlardan gelen kuşların öfkeli ötüşüydü. Ensesinin ürperdiğini görmezden gelip kalbini dinledi. Kalbi duyulmak ister gibi hızla atıyordu. Kalbini uzun zamandır esir tutuyor... Yumuşaklık, sevgi ve güvenden mahrum bırakıyordu...

“Catherine?”

Rüzgar sesini kapıp ağaçlığa taşıdı. Güneş ışığının gölde parıldadığını gördü ve Catherine’in neden onu uzaklaştırması gerektiği ya da neden gitmesi gerektiği ile ilgili geçerli fikirlerini dinlemek için orada ciddi ve isyankar bir şekilde beklediğini gözünün önüne getirdi.

Bahçenin kenarında durup bembeyaz bir gül kopardı.

Karısı, aşkı, oğullarının annesi...

Durdu. Bu kez huzursuz edici hissi yok sayamayacak kadar inatçıydı. Yolun iki tarafındaki ağaçlara bakıp neyin ters gittiğini belirlemeye çalıştı. Kıyıya çarpan suyun hafif sesinden ve kuşların durmaksızın devam eden ötüşlerinden başka bir şey duyamıyordu.

Elini beline götürünce şaşkınlıkla gözleri büyüdü. Catherine’in peşinden gitmek için aceleyle giyinirken dikkati o kadar dağınıktı ki yanına hiç silah almamıştı. Bu son on beş yıldır yemek ve nefes almak gibi içgüdüsel davranışı olmuş, tedbirli bir alışkanlığı haline gelmişti. Aşağı bakınca başka bir şey gördü. Çalı çitinin donuk kahverengi ve yeşil yüzeyinde parlak bir şey vardı.

Alex aşağı eğildi ve ince, saten terliği avcunda sıkıp gözlerini tekrar ağaçlardan labirente ve güneş ışığına odakladı. Hareket yoktu, ses yoktu. Yola engel olan çalılıkları iterken neredeyse gözünden kaçırıyordu: Bir dala takılmış uzun, parlak sarı bir saç tutamı.

“Catherine...”

Daha fazlası vardı. Üzerinden yeni geçilmiş toprak ve onu susturmayı başaramadan önce mücadele ettiklerinin kanıtı olan ayak izleri. Alex hızla dönüp bahçeye koştu ve ağaçlığa dönmeden önce bağırarak kale duvarlarında bekleyen muhafızlara alarm verdi.

Struan MacSorley avludan gelen alarm sesini duyduğunda, son doyum anlarını yaşıyordu. Gözleri büyüdü ve Lauren'ı apar topar kenara itti. Lauren iç çekip kendisini rahatlatmaya çalıştı ama çıplaklığının farkında olmayan Struan yataktan fırlamış, kılıcını alıp hızla odadan çıkmıştı.

Bir dakika geçmeden geri döndü.

Lauren, "Ne oldu?" diye bağırdı. "Sorun nedir?"

Keskin bir sesle, "Giyin ve çık buradan," diye emretti. "Campbell'lar gelmiş olmalı."

"Campbell'lar mı? Achnacarry'ye mi? Ama nasıl..."

"Aptal mısın sen, kadın? Saçma sapan sorular sorup durma." Hızla tartanını sarındı ve saniyeler içerisinde tamamen giyinikti. "Sana giyin dedim. Büyük salonda sayım yapacaklar ve orada olsan iyi edersin - *giyinik* bir şekilde."

Lauren kırmızı ve parlayan vücuduna baktı. "Kaleye saldırma için gelmemişlerdir herhalde, öyle değil mi? Peki ama Cameron topraklarına kadar nasıl geldiler?"

"Daha önemlisi bir daha kurtulmalarına izin vermememiz.. Alasdair'in karısını kaçırmalarına da."

"Sakson'u mu? Sakson'u mu kaçırmışlar?"

"Aynen öyle, sinsî hırsız domuzlar."

Lauren duvara yaslandı. Gözleri vücudunu saran heyecanla parlıyordu. İnanmakta zorlanıyordu. Bu kadar çabuk olduğuna inanmakta zorlanıyordu.

MacSorley onu arzuyla kendisine çekerek, "Bize şans öpücüğü ver bakalım," dedi. Başladıkları şeyi bitireceğe benziyordu ama Lauren'in gülümsediğini görünce durdu. "Dur bakalım, neden o kadar memnunsun?"

"Memnun mu?" Gözlerini kırıştıtırıp Struan'ın sert yüzüne baktı. "Memnun değilim, Struan MacSorley. Ama ... Leydi Maura'nın ya da diğerlerinin yerine, hatta benim yerime onu kaçırdıklarına üzüldüğümü söylersem yalan olur."

"Pekala... Sakson yine de bir Cameron," diye gürledi. "Ve onu avludan kaçırmak bu kadar kolay olmamalıydı."

"Şüphesiz oradan kaçırmışlardır; günün çoğunu orada geçiriyor. Sürekli gülüp durmanın dışında yaptığı pek bir şey yoktu. Buraya geldiği ilk gün benim çamaşırcı kadın olduğumu düşünmüştü. Böyle düşündüğünü bir de yüzüme söyledi, bense ona kıyafetlerimi ödünç verip onu nezaketle karşıladım. Nezaketle karşıladım, hah! Achnacarry'ye gelmeyi hiç istemedi; buraya zorla getirildi. Evet kaçırıldı ve Alasdair ile Aluinn devriyeleri atlatılsınlar diye rehin olarak kullanıldı."

Struan gözlerini kıstı. "Sen neden bahsediyorsun? Buraya zorla getirildi de ne demek?"

Kısaca, "Achnacarry'ye gelmeyi kendisi istemedi," diye tekrarlardı. "Ne İskoçya'yı, ne de Alasdair'i seviyor. Geceleri ayrı bir yatakta uyuyup kapısını kilitliyor. İlk gece kavga ettiklerini duydum. Catherine'in İngiltere'deki nişanlısından bahsettiğini duydum. Bir askermiş! Bir teğmen! Evine dönmesine izin vermezse güzel askerini ve onun kırmızı üniformalı tüm birliğini çağıracağını söyleyerek onu tehdit etti!"

Struan fırça gibi sakalının üzerinden çirkin bir şekilde kaşlarını çattı ve Lauren'ı sıkıca omuzlarından tuttu. "Gözümün içine baka baka yalan söylüyorsun. Doğru olmasa neden onu buraya getirip karısı olarak tanıtsın?"

"Bilmiyorum Struan, sadece aklımı kurcalayan sorular var. Senin yerinde olsam onlara da sorardım. Sence *Sakson* fırsatı varken Alasdair'in Gordon Ross Campbell'ı öldürmesine neden engel oldu? Campbell'ın bugün onun bahçede yalnız olduğunu nereden bildikleri ve onu gündüz vakti hiç ses çıkarmadan nasıl kaçırabildikleri de ayrı bir merak konusu."

Struan sıcak nefesini yüzüne üfleyerek, "Söylediklerin hiç hoşuma gitmiyor," diye tısladı.

"Çoğunluk hâlâ Lochiel ile birlikteyken ve Campbell'ın peşinden gidebilecek azıcık adamımız kalmışken, ikinizin onun ardından gideceğinizi düşünmek de benim hoşuma gitmiyor. *Sakson*'un Alasdair'e tuzak kurup onu Argyle'e teslim ederek intikam alacağını düşünmek de."

Struan kadını bıraktı ve tüm içgüdüleri doğruların sesiyle mücadele ederken karyoladan uzaklaştı. Gerçekleri yok sayamazdı. Alex'le iki gün boyunca kadını ve nedimesini İngiltere'ye nasıl yollayacaklarını tartışmamışlar mıydı? Struan sebebini sormamıştı ve Alex açıklama yapmamıştı ama düzenlemeler tamamlanınca rahatlamış gözükmişti - gelinini İskoçya'dan bir an önce çıkarmak istiyormuş gibi.

Ters giden bir şeyler vardı. Struan bunu kabul etti ancak bunun tam olarak ne olduğunu kendine bile söyleyemiyordu.

Lauren ifadesindeki değişimi dikkatle izledi. "Yıllar önce ölen tatlı kardeşin Annie'yi mi hatırladın? Onun da böyle utanç verici yalanlarla ne yapmak üzere olduğunu mu hatırladın?"

Struan düz bir sesle, "Herhangi birine bu konuda tek kelime ettiğini duyarsam Campbell'ın *Sakson* yerine seni kaçırmış olmalarını dilersen," dedi.

"Tamam Struan, anlıyorum." Lauren dizlerinin üzerinde doğrulup nemli, istekli dudaklarını onun dudaklarına bastırdı. "Struan... Bana kızma. İçimi kemiren korkudan bahsettiğim için bana kızmama dayanamıyorum."

Bakışları az da olsa yumuşayan Struan Lauren'ı yeniden kolları arasına aldı ve dudaklarını sertçe dudaklarına bastırdı. Lauren öpüşmelerinin şiddetine uygun bir biçimde parmaklarıyla onun omuzlarını sıktı.

Yumuşak bir sesle, "Dikkatli olacaksın, değil mi?" diye sordu. "Bu bir tuzaksa..."

"Bu bir tuzaksa kuranı ortaya çıkaracağız. Şimdi giyin. Leydi Maura'nın sana ihtiyacı olacak."

Lauren onun mavi yün kepinin alıp yana doğru eğri bir şekilde saman rengi saçlarının üzerine taktı. Struan Lauren'a bakmadan parke taşların üzerinde yankılanan öfkeli adımlarla hızla uzaklaştı.

Lauren bastırıldığı nefesi verdi ve kollarının yumuşak üst kıvrımlarını ovarken ertesi sabah ortaya çıkacak yaralar yüzünden ona küfretti. Genelde tahmin edilemez öfkesi olan bir âşığı olmazdı. Vahşice arzu başka bir şeydi, vahşilikle tehdit etmek ise bambaşka bir şey.

Derin düşünceler içerisinde giyindi ve fark edilmeden muhafız binasından çıktı. Struan'ın dediği gibi büyük salona gitmek yerine demirhanenin bulunduğu karanlık, isli yapıya yöneldi. Kömür ocağının başında kimse çalışmadığından ve örse vurulan çekiç sesi duymadığından sessizce arkadaki küçük odaya doğru ilerledi.

Oradaydı; kıvrılmış cenin pozisyonunda uyuyordu ve kollarının arasında boş bir viski sürahesi vardı. Lauren adamın ince, kemikli vücuduna bakınca tüylerinin ürperdiğini hissetti. O adamın vücudunun üzerine çıkmasına izin verdiğine ya da böyle pis,

kokulu bir yaratıkla işbirliği yaptığına inanmakta zorlanıyordu. Ama bu gerekliydi. Doobie Logan, bir İskoçyalı'nın yaşayabileceği en alçak şekilde yaşıyordu - kendi akrabasını düşmanlarına ispiyonlayıp ele vermişti. Achnacarry'de olanları haber vererek Campbell'lar'dan para alıyordu. Lauren ona ilgisini çekecek haberleri vermiş - genç Iain Cameron'ın Siyah Cameron'la buluşmak üzere Londra'ya gönderilmesi gibi - ve Logan'ın bu sırtı müttefiki olarak saklaması karşılığında ona bedenini sunmuştu. Ve iyi de bir ücret almıştı.

Horlayan adama yaklaştı ve elini gizlice eteğinin altına soktu. Neredeyse cinsel zevke benzeyen bir hoşnutluk hissederek gizli kınısından keskin bir kama çıkardı ve adamın omuz kemiklerinin çıkıntılı plaklarının arasına derinlemesine, defalarca sapladı.

Catherine, kendisini kaçırانlar onu Achnacarry'den kilometrelerce uzağa götürene dek ayılamadı. Bir atın üzerinde çıplak kollu, fıçı göğüslü, tiksindirici bir şekilde ter ve çürük diş kokan bir İskoçyalı tarafından sertçe tutuluyordu. Üzerine bindikleri at Kaledonya'nın dağlık bölgelerine özgü kısa, kuvvetli bir midilidi ama hayvanın yola neredeyse değmeyen bacakları tırmandıkları dik ve sarp kayalıkların görüntüsü için bir teselli sunmuyordu.

Üç kişiydiler; biri önlerinden diğeri de arkalarından ilerliyordu. Gökyüzünde çok az ışık kalmıştı; sadece karanlığı bozup yeri çok daha kara gösteren koyu mor ve mavi günbatımı sonrası renkleri hakimdi. Öndeki adamın görüntüsü bozulmuştu, fakat bunun sebebi karanlık değil Alexander'ın yumruklarıydı. Catherine, Gordon Ross Campbell'ı hiçbir zaman yakışıklı bulmamıştı, şimdi ise düzleşmiş burnu, dökülmüş dişleri ve iyice çukurlaşmış gözleriyle tek kelimeyle çirkin görünüyordu. Günlerdir tıraş olmamıştı - belki de kirli sakalının arasından bile gözükken

oyuklar, kesikler ve yara kabukları yüzünden. Gençliği - ya da gençmiş gibi davranışları - tamamen gitmişti ve Catherine soğuk mavi gözlerinde parıldayan nefret ifadesi olmasaydı bahçede onu asla tanımazdı.

Onu Achnacarry'de görmenin ve muhafızlardan hiçbirine kaleden çıkacağını söylemediğini çok geç fark etmesinin sebep olduğu sok, Campbell'ın kirli elini acımasızca ağzına götürüp sesini tamamen boğmadan önce bağırmasına engel olmuştu.

Tekmeler savurmuş, kıvranmış, tırnaklarıyla ön kollarını çizmişti ama adam onu çitten çekmiş ve ağaçların arkasında bekleyen diğer iki adama hafifçe ısıklık çalmıştı. Birinin elinde büyük bir çuval vardı ve çuvalı gören Catherine, Campbell'ın avcunu o kadar sert bir şekilde ısırılmıştı ki ağzı kan dolmuştu. Yine de adam sadece homurdanıp başının yanına yumruk atmıştı - bir kez dişlerinden kurtulmak, bir kez de bilincini kaybetmesini sağlamak için.

Tutsaklarının rahatlığını hiç düşünmeden hızla ilerliyorlardı. Hepsinin bir elleri dizginlerde, diğeri tedbirli bir şekilde kalçalarının üzerinde duran tüfeklerindeydi. Kim oldukları açıktı, onu nereye götürdükleri ise bir tahmin meselesiydi ve Catherine gidecekleri yere ulaştıklarında ona ne yapacaklarını düşünmek bile istemiyordu. Kaleyi izledikleri ve Lochiel ile adamlarının uzakta olduğunu bildikleri ortadaydı. Bekleyip izlemişlerdi ve Catherine onlara kolay bir fırsat sunmuştu - hem de defalarca uyarıldığı şeyi yaparak.

Catherine'in korkudan titrediğini fark eden adam Gordon Ross Campbell'a yüksek sesle İskoçça bir şeyler söyledi ve tehlikeli yol üzerinde nispeten daha geniş ilk çıkıntıda genç Campbell biraz dinleneceklerini belirtti. Atını Catherine'in yanına sürdü ve Catherine onun kırık, ezilmiş yüzündeki kötü niyet ifadesini hemen algıladı.

"Tekrar karşılaştık, Bayan Cameron."

"Beni nereye götürüyorsunuz? Bunu neden yapıyorsunuz?"

Adamın gülüşü korkunç, kötü bir kırbaç darbesinden sadece biraz iyiydi. "Seni nereye götürdüğümüzün bir önemi yok, gittiğimiz yeri göreceğ kadar yaşamak istiyorsan uslu dur."

"Alex bunun bedelini size ödeyecek. Peşinizden gelecek."

"Evet, dilerim gelir. Bizi kendisi için bekleyen bir darağacı'nın olduğu Inverary'ye kadar takip edeceğine eminim."

"Senin için de on bin kraliyet altını mı bekliyor?"

"İnkâr edemem bu işi daha hoş bir hale getiriyor. Ama sen de öyle... Ve ilerleyen günlerde seni Cameronlar'a mı yoksa kendi ailene mi göndereceğime karar vereceğim. Fakat hatırladım da... Ödülден yararlanmaya bir zamanlar karşı değildin?" Gözlerini kısıp Catherine'in dik göğüslerine baktı. "Bana güzel bir muamele çekersen sana biraz para verebilirim."

Catherine soğuk bir biçimde, "Senin yerine bir sümüklüböceği tercih ederim," dedi. "Parana ve onunla ne yapabileceğine gelince..."

Adam kabaca güldü ve öne eğildi. Catherine'in saçını kavradı ve kafasını sertçe çevirerek onu kendisine doğru çekti. Catherine acıyla çığlık atmak için ağzını açtığı anda adamın ıslak dudaklarını dudaklarının üzerinde hissetti ve ağzını sımsıkı kapattı; yumruklarını savurarak adamı uzaklaştırmaya çalıştı ama arkasında duran adam arzuyla gülerek ellerini yakaladı ve acı veren bir şekilde küçük sırtına doğru çevirdi.

Campbell açlığını giderdi ve boğuk bir şekilde gülerek Catherine'i serbest bıraktı. "Tanrım, sen ehlileştirilmesi gereken kıymetli bir cadısin. Ve iyiysen - hatta değilsen bile - denemeleri için seni diğer adamlara da vereceğim."

Üçüncü adam da bıyık altından bir şeyler mırıldanarak yanlarına geldi ve Catherine'in onun biraz eğlenmek için neden daha

azla beklediklerini sorduğunu anlaması için tercümeyle ihtiyacı yoktu. Campbell kakhaha atıp başıyla onu onaylarken bakışları Catherine'in üzerindeydi, fakat tartışmaya devam edemeden ke-yifleri dağdaki patikadan gelen toynak sesleriyle bölündü.

MacSorley soğuk yerdeki izleri göstererek, "Burada başkalarıyla buluşmuşlar gibi görünüyor," diye homurdandı. "Toplam on beş, belki de yirmi adam."

Doğrulup Alexander Cameron'ın ne yapacaklarına karar vermesini beklerken fener ışığını çıkıntının etrafında gezdirdi. İyi silahlanmış adamlar toplayıp bahçeden saklandıkları tepelere kadar Campbell'ın izlerini sürmeleri yaklaşık olarak bir saatlerini almıştı. O zamana kadar alacakaranlık çökmüştü ve tepelere çıkan eski yollarda dikkatle ilerlerken çok fazla zaman kaybetmişlerdi. Şiddetli yağmur yoldan geçenlerin izlerini silmeseydi takip etmek tamamen imkansız hale gelirdi.

Alex bıyık altından küfretti. "Yirmi adam mı dedin?"

"Tasadüf?" Yüz hatları fenerle aydınlanan Aluinn, Alex'e yaklaştı. Saatlerce at bindiklerinden omzunu kendi kendisini yakan bir meşale gibi hissetmeye başlasa da onlara katılma konusunda ısrar etmişti.

Alex, "Uzun zaman önce tesadüflere inanmayı bıraktım," dedi. "Gordon Ross Campbell Spean'in karşısında kendisini yirmi adamın beklediğini söylemişti. *Kahretsin!*"

"Kendine işkence etme. Ben de onu öldürme fırsatına sahip-tim ama öldürmedim."

Alex gerginliğini üzerinden atamadı. "Her geçen dakika izle-rini kaybediyoruz ve onlar avantaj sağlıyorlar. Bu şekilde onları geceye kadar yakalayamayacağız."

Aluinn, "Akıllılar," diyerek ona katıldı. "İzi şaşırtmak için geri dönüp aynı yerden iki kez geçerek işlerini sağlama alıyorlar."

Struan, buraları en iyi sen bilirsin, bir fikrin var mı?"

MacSorley uzun bir süre sessiz kaldıktan sonra, "Evet, buraları iyi bilirim," dedi. O kadar uzun süre sessiz kaldı ki iki adamın da soran bakışlarını üzerine çekti.

"Ve?"

"Ve... Son bir saate kadar emin değildim ama bana sorarsanız dağları aşır Cehennem Kapısı'ndan geçeceklerine bahse girerim. Inverary'ye en kestirme yol budur ve iki, üç günlerini alır."

"Gece asla oradan geçmeyi başaramazlar!"

"Hızla gitmeye devam ederlerse şafaktan bir iki saat önce geçidin ağzında olurlar. Bizim kadar yavaş giderlerse geçide varıp biz oraya ulaşmadan şeytan kadar iyi bir pusu kurarlar."

"Bu lanet dağa çıkmanın başka yolu yok mu?"

Karanlık olmasına ve gece hiçbir şey görünmemesine rağmen üç adam da önlerinde yükselen aşılması zor taştan duvara baktılar.

Struan cevap vermeden önce söyleyeceklerini iyice tarttı. "Onu geri almak için şu ana kadar yaptıklarından ötürü kimse seni suçlayamaz."

Alex dönüp iri İskoçyalı'ya baktı. "Pes edip geri dönmemizi mi öneriyorsun?"

"Benim önerim... O bir *Sakson*. Campbell'lar ona zarar vermezler. Bana öyle geliyor ki onu senin için İngiltere'ye götürmelerine izin verirsen bir kese altın bile kazanabilirsin."

Alexander'in ifadesi karanlıkta belli olmuyordu ama tereddüt etmiş gözüksü, geri döner gibi oldu, fakat sadece birkaç derece döndü - gücünü ve öfkesini daha iyi ayarlayıp yumruğunu Struan'ın sakallı çenesine indirmek için.

Dev adam geriye doğru sendeledi ve başı şiddetle bir yanına eğildi. Tepkisi içgüdüsel ve çok sertti. Sağ eliyle Alex'in karnına yumruk atarken Alex'ten gelebilecek ikinci bir yumruk için sol

kolunu kaldırdı. Yumruğun gücüyle Alex havalanıp birkaç adım geriye, karanlığa doğru savruldu. MacSorley'in içinde biriken şüphe ve endişeler yüzünden hissettiği öfke bir küfürle patlayıp Cameron'ın peşinden giderken kayalarda yankılandı.

"Tanrım! Struan! Derdin ne!" Aluinn, Struan'a engel olmaya çalıştı, fakat Struan sert koluyla onu döndürüp yüzüstü yere seilmesine sebep oldu.

Alex kendine geldi, İskoçyalı'yla karşılaşmak için karanlıktan çıktı ve iki adam öfkeli boğalar gibi yeniden kavgaya tutuştular. Fenerleri öne getirmişlerdi ama karanlık onları tekrar içine çekiyor, şaşkın izleyiciler sadece yumruklarının sesinden hareketlerini takip edebiliyorlardı. İtişip kakışan ayaklarının sesine homurtuları ve küfürleri eşlik ediyor, birbirine girmiş terli ve öfkeli bedenleri etrafa uçan çakıl taşları, toz bulutları savuruyordu.

Aluinn diğer adamlara bağırarak ayağa fırladı. Alex'i kayalara doğru ancak üç, Struan'ın öne atılamaması için de ancak yedi adam çekebildi.

"Kahretsin!" Hayretler içinde kalan Aluinn MacKail tozların arasına girip eliyle yaralı çenesini tuttu. "Neler oluyor burada? Struan? Alex?"

Alex onu tutan adamları itmeye çalıştı ve anlaşılmayan bir küfürle kanlı bir diş parçasını tükürdü.

Struan tüfek kayışlarını kollarını ve bacaklarını saran baş belalarıymış gibi çekerek öne atıldı.

"Yeter dedim!" Aluinn tabancasını çekti. "Bir daha hareket edene ateş ederim!"

İki adam da kendilerini tutan adamlardan sıyrıldılar.

"Pekala, şimdi: Struan, kafanı kurcalayan bir şeyler varmış gibi gözüküyorsun. Hepimizin anlayacağı şekilde anlatır mısın ne olduğunu?"

"Açıklanması gereken bir şeyler var..."

Alex vahşice, "Açıklanması gereken şeyler mi var?" diye bağırdı. "Sana ya da bir başkasına açıklayacak bir şeyim yok!"

"Alex! Şu lanet sinirine bir süreliğine hakim ol da söyleyeceklerini dinle. Struan, açıklama istediğini söylüyorsun. Ne için?"

"Gecenin köründe burada ne yaptığımızı öğrenmek için."

"Tanrı aşkına, Alex'in karısını almaya geldik. Bunun açıklanması mı olur?"

Struan kan tükürdü. "O, Alex'in karısı mı?"

"Ne?"

Struan, "Karısı mı?" diye sordu. "Kız Achnacarry'ye kendi isteğiyle mi geldi yoksa istemeden mi getirildi?"

Alex yeniden öne atıldı ama Aluinn onu durdurmak için tabancayı göğsüne nişan aldı. Bir gözünü Cameron'dan ayırmadan Struan'a baktı. "Şimdi açıklasan iyi edersin."

"Sakson'un Achnacarry'ye kendi isteğiyle gelmediğini duydum. Onu evine yollamak için iki buçuk gün boyunca gemi arayıp beş yüz altın harcarken yanındaydım. Gecenin bu saatinde bir yerlerden yardım almadan aşılamayacak bir tuzığa doğru ilerliyoruz..." Durdu ve göğsü bastırılmış duygularla kabardı. "Sorulması ve cevaplanması gerekiyor: Kadın senin karın mı, değil mi? O bir Cameron mı... yoksa Campbell'lar'la isteyerek mi kaçtı?"

Alex bu soruyla o kadar şaşkına dönmüştü ki vücudunda kalan son kavga isteği de eriyip gitti. "Struan, Tanrı aşkına..."

Aluinn birdenbire, "Cevap ver ona, Alex," dedi. Sesi, aralarında tuttuğu silah kadar soğuk ve dengeliydi. Alex ona döndüğünde gözlerindeki meraklı ifadeyi gördü, aynı zamanda Alex'in fark etmediği diğer adamların yüzlerinde beliren gergin ifadeyi de yakaladı. Bir kez de daha yumuşak bir sesle, "Cevap ver ona," dedi. "Kendin doğru olandan eminsen tabii."

Alex koyu gözlerini Struan'a çevirdi. İri İskoçyalı'nın bir gece ahıra gelip Annie'yle kendisini çıplak, bacakları birbirine

dolanmış ve nefes nefese öpüşürken bulduğunu daha dün gibi hatırlıyordu. Struan, Alex Lochiel'nun kardeşi olmasına ve bir kavga edilecek ya da bir kaltak düzülecekse cüsseli muhafız yetenekli Cameron, MacKail ve MacSorley üçlüsünün bir parçası olmasına rağmen onu hadım etme amacıyla bıçağını çekmişti. Struan'ın kardeşini düzmek bambaşka bir şeydi ve Alex hayatının film şeridi gibi gözlerinin önünden geçtiğini görmüştü. Yine de orada durup cüsseli arkadaşıyla sakince yüzleşmişti. Struan'a Annie'yle sözlü olduklarını, birbirlerini kan koca gibi saf bir şekilde gerçekten sevdiklerini ve mihrabın önünde evlenmemelerinin Annie'nin gelecek baharda yasal evlenme yaşına gelmeden önce ağabeyinden izin istemekten korkmasından kaynaklandığını anlatmıştı.

Annie'nin cansız bedenini onu ikna ederek kendisinden alabilenin de Struan olduğunu, sadece Struan olduğunu hatırladı. Ona bir bebekmiş gibi sarılıp onunla beraber ağlayan da Struan'dı.

Struan'ın gözlerinin içine bakarak, "Catherine ile üç hafta önce Derby'de evlendik," dedi. "Ve haklısın, İskoçya'ya gelmek istemedi. Ne o benimle evlenmek istedi ne ben onunla. Fakat evlenmek zorunda kaldık. Evet, devriyeleri atlatabilmek için onu bizimle getirdim ve evet, yol boyunca bize engel olmak için elinden geleni yaptı... Yine de o zamandan bu zamana bir şekilde - ne zaman ve nasıl olduğunu biliyorsam adam değilim - kavga etmeyi bıraktık." Duraksadı ve dudağından akan kanı sildi. "Bugün bu durumdan hoşlansam da hoşlanmasam da, onu istesem de istemesem de karım, aşkım ve çocuklarımla annesi olarak Achnacarry'de kalacağını söyledi. Bunu söylediğini duydum ve..." Kanlı, sıyrılmış ellerine baktı. "Bir yanımla hayata döndü. On beş yıl önce gömdüğümü sandığım bir yanımla." Tekrar ona bakıp çaresizce başını salladı. "Annie'yi sevdim, Struan. Hep seveceğim. Onun hayatını korumak ya da onu geri getirmek için

memnuniyetle kendi hayatımı verirdim ama yapamadım. Şimdi... Tekrar oluyor ve Inverary'ye tek başıma gitmek zorunda kalsam da ben durup Catherine'e olacıklara izin veremem."

MacSorley, konuşmaya başladığından beri gözlerini Alex'in yüzünden bir an olsun çekmemişti. Yumruklarını sıkıp yavaşça ona doğru ilerlerken de bakışları onun üzerindeydi. Uzun sakalının bir kısmı Alex'in göğsüne değecek kadar yaklaştı... Ve uzanıp Alex'in üst kollarını sıktı. "Duymak istediklerimden çok daha fazlasını anlattın. Evet, o piç kurularını daha Agyle'in kokusunu duymadan yakalayacağız. Ve ben yaşadığım sürece, tek başına savaşmak zorunda kalmayacaksın."

Alex, MacSorley'in kollarını tuttu ve iki adam sarılıp güçlü bir şekilde birbirlerinin omuzlarına vururken meşaleli adamların arasındaki gerginlik sona erdi.

Tabancasını yerine sokan Aluinn, "Bu, dağı aşmanın başka bir yolu olduğunu bildiğin anlamına mı geliyor?" diye sordu.

"Evet." MacSorley homurdandı. "Sadece ahmakların kullandığı bir yol biliyorum."

Alex ve Aluinn diğer adamların bakışmalarını fark ettiler. Geçmeye çalıştıkları ıssız dağlarla ilgili birçok batıl inanç vardı ve bu dağı Yaratan'ın öfkeli olduğu bir günde dünyaya fırlattığına inanılırdı. Cehennem Kapısı adı, dik inişleri ve sarp yamaçları olan bu dağa çok uygundu ve burası o yöne giden on mil boyunca herkesin bildiği tek yoldu.

"Gece olmadan geçebilir miyiz?"

Struan, "Muhtemelen gece varırız," dedi. "O zaman nereye gittiğini göremezsin. Campbell'lar gelmeden biz diğer tarafta bekliyor olacağız."

Alex sadece omzunu silkip kararı ona bırakan Aluinn'e baktı.

"Pekala. Gidelim."

Adamlardan birkaçının fazladan risk almaya pek de hevesli olmadığını düşünerek bazı gönüllülerin sabaha kadar izlenmediklerini düşünecekleri kadar bir mesafeden Campbell'ın yolundan devam etmesini önerdi.

Ama kimse gönüllü olmadı. Sonunda dört adam seçmek zorunda kaldılar - başta karışık seçiliyorlarmış gibi gözüktüler ama daha yakından bakınca seçilen adamların en geniş aileye sahip olanlarla evlerinde kendilerine bağlı en çok sayıda insan bulunanların arasından belirlendiği görülüyordu.

Catherine soğuktan ve korkudan bitkin düşmüştü. Üzerinde neredeyse koyun ayak izi bile görünmeyen yol, meşale ışığından seçebildiği kadarıyla herhangi bir canlıdan eser olmayan dar bir boğaza iniyordu. Güçlü küçük atlar bile karanlıkta birdenbire beliren ağaçların beyazlamış gövdelerini ve kayaları görünce ürkmüşlerdi. Catherine, Gordon Ross Campbell biraz dinlenmek için işaret verdiğinde atını paylaştığı adamın gerçekten rahatlatarak iç çektiğini fark etti.

Hayvanları eğri bürü yaşlı bir ağaç kökünün etrafında kazığa bağladılar. Meşalelerin üzeri ıslanmıştı ve kumanya olarak yollarında sadece mayasız yulaf ezmesi bisküvileri ile ekşi suları vardı. Kimse Catherine'e bir örtü ya da tartan vermeyi düşünmemişti. Sayısız çürükle dolu vücudu ağrıyor, şakakları kendi korkunç ritimlerinden ötürü zonkluyordu. Campbell'ın onu susturmak için vurarak sebep olduğu başının kenarındaki, tam kulaklığının üzerindeki şişliği dikkatle kontrol etti. Teni sıyrılmıştı; saçları ve yanakları boynundan aşağı pis, yapışkan bir şekilde akan kurumuş kanla kaplıydı.

Yeniay, zirvenin üzerinde tırpan gibi yükseliyordu. Gökyüzünde milyonlarca yıldız vardı ama ışıkları manzarayı bozan korkunç şekilleri ve karanlığı azaltmaya yetmiyordu. Herhangi bir

yönde yaklaşık on adım ötesini göremediği için memnundu ve yanına koydukları büyük kayanın etrafını dolaşırken Arygleliler'in de kendisi kadar karanlıktan gözlerinin görmediğini, kafalarının karıştığını umuyordu.

Kayaya tutunarak etrafından geçerken sert kaya ellerini ve bileklerini sıyırdı. Terliğinin tekini yolda bir yerde kaybetmişti ve yer, çıplak ayağını kesen çakıl taşlarıyla doluydu. Yavaş yavaş kayayı arkasında tutarak tartışan adamlardan uzaklaşmaya devam ediyordu. Catherine kendisiyle ilgili *sırada önce kimin* olacağıyla ilgili tartışıklarını düşünüyordu. Yamaçtan daha büyük bir kuvvetin gelmesiyle Catherine'in hızla kaçma ümidi de Argyle Dükü'ne zarar görmeden teslim edilebileceği ihtimalini düşünmesi gibi tamamen kayboldu. Yeni gelenlerden özellikle bir tanesi ona kurt sürüsünün önüne konmuş bir et gibi bakıyordu. İriydi ve vücudunun kirinden kötü kokuyordu.

Alex peşinden gelse de, ulaşılabilir bir mesafede olsa da bu kadar çok adamla nasıl dövüşebilirdi ki? Lochiel, Achnacarry'de kemik asker tayfasını bırakmış, en tecrübeli dövüşçüler de onunla Arisaig'e gitmişti. Ama Alex'in beraberinde yetenekli yüz asker olsaydı bile bu karanlıkta onu takip edip nasıl bulabilirdi?

Catherine kayanın en uzak köşesine ulaştı ve elleri boşluğa uzandı. Gözlerini ve kulaklarını boğuk seslerin geldiği yere odakladı ve Gordon Ross Campbell'in kahkahasının diğerlerinin sesini bastırdığını duyup endişelendi. Onu soruyordu, tutsağı ona getirmelerini istiyordu; kaybolduğunu fark etmeleri an meselesiydi.

Catherine biraz daha eğildi ama ellerine havadan başka bir şey gelmiyordu. Çakmaktaşına sürtilen kav sesi duydu ve gelecek eğlenceyi hepsinin izleyebilmesi için meşale yaktıklarını tahmin etti; bir yol bulup boğazın duvarlarını bölen yüzlerce yarıktan birinde saklanmak için birkaç saniyesi vardı.

Ümitsiz bir riske girerek kayadan uzaklaşıp karanlığın en kör olduğu tarafa doğru koştu. Kollarını iyice açarak koşuyordu ve bir kolunu sertçe bir kayaya çarpınca gözleri yaşlarla doldu. Gözyaşlarını tutmaya çalıştı ve koşmaya devam etti; kayalar ayaklarına, bacaklarına, kollarına batarken kayadan kayaya sürünerek döne döne ilerlemeye devam etti. Eteği takılıp birden sendeleyince çığlık attı ama arkadan yaklaşan öfkeli sesleri duymaya başlamıştı. Kumaşı kenarından yırtıp ilerlemeye devam etti, fakat birkaç adım atmıştı ki yakalandı. Karanlıkta yanlara savrularak dengesini kaybetti ve sertçe yere düştü. Baş bir kayaya çarpınca önce şakaklarında ani bir acı hissetti, ardından bilincini kaybetti.

Struan'ın onları götürdüğü yol, gökyüzüne doğru yüzlerce metre uzayan kıvrımlı ve çakışık kayalardan oluşan iki spirali ayıran bir çatlaktan başka bir şey değildi. Yolun girişi böğürtlen çalılıyla ve dikenli çalılıklarla kaplıydı, bu sayede gün ışığında yirmi adım öteden bozulmamış sarp bir kayalığa benziyordu. Bu yüzden karanlıkta MacSorley'in çalılıarın altından geçip girişin yerini belirlemesi bir saat sürdü.

Derin yarık, atların sığabileceği kadar genişti. Atların en büyüğü olan Gölge girişten ürktü, burun delikleri açıldı ve kasları belirgin bir korkuyla titredi. Alex atın parlak boynunu okşadı ve elinden geldiğince atı sakinleştirdi ama o bile karanlık boğaza girmemek için kuvvetli bir şekilde direniyordu. Struan'ın meşalesinin ışığıyla yukarıdaki çamur kaplı kaya aydınlandı. Tavan kalkıp bir hava akımıyla duman püskürtünce duman altı oldular ve adamların gözleri sulandı. Sonra daha korkunç bir şeyin saldırısına uğradılar: Binlerce yarasa tiz sesleriyle bağırmaya başladı ve etraf acı veren siyah kanatlarla doldu.

Alex gözlerini, önündeki Struan'ın meşalesinden ayırmadan

Gölge'yi sürmeye devam etti. Dizleri taş duvardan ötürü soyulmuştu ve meşaleler sönerse ya da atlar takılırsa ya da dağ birden kayıp yolun girişini kapatırsa neler olabileceğini düşünmek bile istemiyordu. Gözleri dumandan yanıyor, kulakları yarasaların tiz sesleriyle çınılıyordu. Sıradaki adamın kendisinden daha iyi durumda olup olmadığına bakmak için dönmedi, çünkü sinirleri patlayıp yarasalar kadar yüksek sesle bağırmasına sebep olmandan daha fazla baskıya dayanamazdı.

Dağın iç kısımlarına doğru elli metre ilerlediklerinde soğuk, iniltili rüzgar onları gözlerini uçuşan kir ve iri taneli kum parçalarından korumak için başlarını eğmek zorunda bıraktı. Meşalelerin alevleri geriye doğru esiyordu ve Alex, Struan'ı örnek alarak ışığını korumak için tartanını havaya kaldırıyordu. Nefesini tuttuğunu fark etti; cildi ıslak ve yapış yapıştı, dahası kabus görmüş bir çocuk gibi çişini tutuyordu.

Yüz metre... İki yüz metre... Adamların kafaları basınçtan patlayabilirmiş gibiydi. Dört meşaleden ikisi sönmüştü ve adamlar bağırarak birbirlerine ve atlara cesaret veriyorlardı.

Uğultulu çukurun üç yüz metre ilerisinde ortam yumuşamaya başladı. Rüzgar başladığı kadar ani bir biçimde dindi ve açıkta kalan yerleri hâlâ kırbaç yiyormuş ya da kanlı parçalara bölünüyormuş gibi hissetseler de eyerlerinin üzerinde daha dik oturabiliyorlar ve sırtlarındaki korkunç gerginliği hafifletiyorlardı.

Alex gözlerinden akan yaşları sildi ve yirmi adım ötede yaklaşık on adım uzunluğunda bir çeşit odaya, kayaların arasında açılmış oval bir mağaraya girdiklerini gördü. Ortada durgun, cam rengi bir su birikintisi vardı. Çıkıntının etrafında korkunç bir biçimde incelmış taş sütunlar görölüyordu ve bazılarının boyu, şekli o kadar canlı gibiydi ki meşale ışıkları altında hareket ediyorlarmış gibiydiler. Bazılarında yontulmuş yüz şekilleri, yarısı çürümüş burunlar ve çökmüş göz yuvaları vardı.

Struan, "Cehennem gibi bir görüntü, değil mi?" diye fısıldadı. "Efsaneye göre bunlar cesur olmadıkları için karanlık tanrılar tarafından taşla dönüştürülmüş adamlar."

Alex MacSorley'e baktı ve alnından akan damlaları hissederken onun ıslı alnında parlayan büyük damlaları görünce oldukça şaşırdı.

"Tam bir cehennem. Buradan nasıl çıkacağız?"

Duvarlarda sık çatlaklar vardı ama hiçbirisi dışarı çıkmalarına yarayacak genişlikte gözüküyordu.

Struan ıslanmış meşaleleri yeniden yaktı ve su birikintisinin ötesindeki çatlakların birinden yukarı çıkarken güldü. İki dikiğin arasından geçerken inanılmaz şekilde iyi yontulmuş göğse benzeyene dokundu.

"Tekrar bu yoldan geçmeniz gerekirse Fahişe Beulah'ya dikkat edin. Geçmenize izin vermesi için göğüs ucuna hafifçe vurun. Vurmazsanız sizi hatırlar ve kötülük için taşların yerlerini değiştirir."

Alex uzanıp sert taş göğse dokunmaktan çekinmedi. Diğerleri de aynı şeyi yaptılar, ta ki sonuncusu yemden dağ gömüdüne düşene dek.

Güneş ufuk üzerinde kızarmış gözünü gösterince Cameronlar Cehennem Kalesi'nin güney çıkışındaydılar. Gecenin çoğunda at binmişlerdi ama MacSorley'in dediğine göre Campbell'ların onları bulmayı en az bekleyeceği mükemmel bir yerde pusu kurmuşlardı. Alexander, Aluinn ve MacSorley geçidin ağzında şafağı bekleyip engebeli arazinin son kilometresini de isteksiz atlarını ikna edip geçerken uzaktaki adamlardan gözlerini ayırmıyorlardı. Campbell gece Kapı'dan geçmeyi seçmişti ve kamp yerleri karanlıkta gözle görülmüyordu, yine de gökyüzü dağın kenarından aydınlanmaya başlayınca kayaların ve eğreltiotlarının arasından ilerleyen adamlar seçilebiliyordu. Yoğun sis kaplı boğaz aşağılarında, keskin bakan üç çift göz yukarılarındaydı.

Alex yaklaşırken atlarla adamlara uzun uzun baktı ve Aluinn tam işaret etmek için parmağını taşın üzerinden uzatırken parlak sarı saçları fark etti.

Aluinn, "Orada," diye bağırdı. "Tam ortada."

Alex, "Görüyorum," diye mırıldandı. Catherine'i hâlâ hayatta ve nispeten güvende gördüğünde hissedeceğini sandığı rahatla-

ma yoktu. Bunun yerine görmesi gerekenden daha fazlası olması gerekiyormuş gibi ensesinde sinir bozucu bir ürperme hissetti. Yaklaştıkça bu his daha da inatçı bir hale geldi; sinirleri daha da gerildi ve içgüdüleri bakması için bağırıyordu: *Bak! Ama neyi görmesi gerektiği aklına gelmiyordu.*

Struan'a baktı ve iri İskoçyalı'nın da taze kan kokusu almış bir kurt köpeği gibi gerildiğini gördü. Neydi? İkisinin de hissettiği ama ne olduğunu anlayamadıkları neydi? Bir şeyler vardı: Ölümcül, tehlikeli ve kötü.

Aluinn, "Aman Tanrım," diye fısıldadı.

Ve Alex gördü. İkinci sırada, binicisinin yükü altında sırtı ve karnı çöken atın üzerinde şişman ve bodur bir adam vardı. Yüzünün yarısı yana eğilmiş mavi kepinin altında oldukça insani görüyordu ama diğer yanı şeytani bir volkandan fışkıran, kör bir socketin bozuk kraterinin etrafında soğuması için bekletilen lavlara benziyordu. Burnu kırmızı damarlarla bölünmüş koyu renkli çirkin bir deri kütlesiydi. Saçları yağlıydı ve başının üzerinden boynuna kadar uzanan çapraz bir yara iziyle ayrılmıştı. Kolları o kadar kalındı ki vücudundan uzak duruyordu; eteğiyle ayaklarının arasından gözüken, üzeri ağaç kabuğu gibi soyulmuş ve çizgili bacakları ağaç köklerini andırıyordu.

Aluinn dişlerini gıcırdatarak, "Bu aşağılık herif de nereden çıktı?" diye sordu.

Alex boğazındaki boğucu darlaşmanın sebebini bilmiyordu. Ruhunun derinliklerinde saklı, kanını kaynatan, karnı ve bacak kaslarının gerilmesine sebep olan karanlık, dahası asit gibi yakıcı bir nefret dalgası hissetti.

"Malcolm Campbell." Bembeyaz kesilmiş sıkı dudaklarının arasından konuşuyordu. "Bilmeliydim. Bir başkasına böyle bir ödülü emanet etmezdi piç kurusu."

Campbell söylenenleri duymuş gibi atının dizginlerine asılıp

birden sıranın önünde durmaları için bağırdı. Donuk gözlerini neredeyse gözenekli teninde kaybolana dek kıstı.

Alex garip bir zevkle onun da kokuyu aldığını hissetti. Teninde dolaştığını hissediyordu ama ne olduğunu ya da nereden geldiğini bilmiyordu.

Gordon Ross Campbell atını babasınınkinin yanına yaklaştırdı.

Malcolm birbirine çarpan mermer parçalarının sesi gibi bir sesle, "Ters giden bir şeyler var gibi hissediyorum," diye homurdandı.

Gordon Ross etraftaki aşılması güç dağların sarp zirvelerini inceledi ama ıssız kısır kayalardan başka bir şey görmedi.

"Başka bir yol olmadığına emin misin?"

Gordon Ross kendinden emin bir ses tonuyla, "Kanatlanıp uçmadıkları sürece yok," dedi. "Ayrıca aynı anda iki yerde olmazlar."

Malcolm Campbell ona katılıyormuş gibi yapsa da gözlerini yamaçların karanlığına alıştırdı. Geride bıraktıkları adamlar Cameronlar'ın tam arkalarından geldiğini bildirmişti - enine boyuna düşünülünce kendi içlerinde oldukça başarılılardı. Bir şekilde gece yarısı onları geçebileceklerini düşünmek iltifat sayılmazdı.

Ağzını sulandıranın intikamın tadı olduğunu düşünmek zordundaydı. Eyerin derisiyle çıplak bacaklarının eti arasında gıcırdayan tere muhtemelen onca yılın ardından sonunda can düşmanı ile karşılaşacağını düşünmek sebep olmuştu.

Büyük Siyah Cameron sonunda ulaşabileceği mesafedeydi! Bir efsane - *vay be!* O, Malcolm Campbell bugünden sonra bir efsane olacaktı. Herhangi bir canlıyı öldürebilecek bir yara alıp hayatta kalması da zaten bir mucizeydi. Cameron'ın kılıcı etini derisinden ayırmış, yüzünün yarısını parçalayıp göğsünün solun-

daki kasları ayırmıştı. Klanlarından bir adam ailesine nezaketen kıkırdağını kabaca yerine dikmişti ama o gün üç mezar kazmışlardı ve taş mezar taşlarına üç isim kazımışlardı: Ölen kardeşlerinin, Angus ve Dughall'ın isimlerini. Her şeyin içinden; şokların, ateşlerin ve enfeksiyonların içinden Malcolm Campbell'ı ayakta tutan tek bir düşünce vardı: *İntikam*. Aynı nefreti, aynı intikam arzusunu oğluna da aşılamıştı ve birlikte, Tanrı'nın yardımıyla başarmışlardı. Gün sona ermeden zafer elde edeceklerdi. Siyah Cameron'ın başını ve onun yenilmez olduğu efsanesine inanan her bir Cameron'ın korkusunu kazanacaklardı. Geriye sadece büyük Alexander Cameron'ın geçitten sağlam duvarın diğer tarafına geçerek kılıçlarına doğru gelmesini beklemek kalmıştı.

Alex dört yüz metre ötede onun dudaklarını büzerek zalimce gülümsediğini düşündü. MacSorley omzuna dokunup onu el işaretiyle çağırdı ve üç adam hızla atlarının bağlı olduğu dar dereye gittiler. Kızgın yamaçtan dörtnala inip kaya ve bodur çalılıkların arasındaki geniş bir alanın birkaç yüz metre ötesinde durdular. Burası pusu için mükemmel bir yerdi. Yolun dağınık büyük taşlarının arasından geçtiği yer sadece iki adamın yan yana geçebileceği genişlikteydi. İki tarafındaki kum yığını göğüs hizasındaydı ve bir adamın saklanabileceği kadar uzun, sık çalı çitle kaplıydı. Bir uçtan diğerine süren karanlık - güneş yukarıda yavaşça ilerleyen bulut kümelerinin arkasında görünmemeye devam ettiği sürece - Campbell'ın bütün birliği alanda toplanana kadar gözükmelerini neredeyse imkansız hale getirecekti.

Malcolm Campbell'ın da aynı yerde pusu kurmayı seçtiğinden şüphesi olmayan Alex çelik kabzalı silahlarını doldurup içlerine ağızotu koymaktan ilkel bir keyif aldı. Aluinn yanına çömelmiş gergin omuzlarına masaj yapıyor, gri gözleriyle bir şey demeden kağıt fişeklerin açılıp her bir namluya kara barut dökülüşünü

sakince izliyordu. Uzun, ince parmakları her kurşun saçmasının tam olarak nereye konması gerektiğini bilen tüfeklere misket sıklıyan adamlarınki gibi sağlam ve düzenli bir şekilde hareket ediyordu.

MacKail soğuk bir sesle, "Yirmi beş kişiler. Biz de sekiz kişiyiz," dedi.

Struan arkadan, "Tabii, öyle," dedi. "Onlar sadece Campbelllar. Onlara biraz avantaj vermeliyiz, yoksa domuzlar gibi bağırarak kaçarlar."

Aluinn kaşlarını çatı. "Yine de kayalığın üstünde mermi ve barutlarla bekleyen bir adamımız olsa fena olmazdı. Atımlar bitince uzun süren bir sürprizle karşılaşamayız."

Struan vahşice güldü. "Endişelenme. Hızlı ve acısız ölümü hak edenler için küçük bir sürpriz planladım. Böyle bir insafı hak etmeyenler de var."

Alex kendi yüzünün de pek iyi durumda olmadığını bilerek Struan'ın hırpalanmış yüzüne baktı. Sessizce, "Malcolm Campbell benim. Sözü hâlâ aklımda," dedi.

MacSorley gözlerini kıstı. On beş yıl önce köpek gibi Malcolm Campbell'in izini sürüp Alex'in başladığı işi bitirmeyeceğine yemin etmişti. Birçok kez viskisinin son yudumunu içip intikam için yola koyulsa da kendi sözüne küfrederek geri dönmüştü. Fakat bu yemini etmek on saat boyunca deliliğin sınırındaki Alex'i Annie'nin küçük, cansız bedenini bırakması için ikna etmenin tek yolu.

"Tamam. Sana söz verdim. O senin... Ama onun yine hile yapmadığından emin olmak için hemen arkada olacağım."

"Oldukça adil. Aluinn..." Alex, MacKail'e döndü. "İlk adam düşer düşmez bunun bir tuzak olduğunu anlayıp silahlarını Catherine'e çevirecekler."

Aluinn başını salladı. "Ben önce onu alacağım, endişelenme."

Struan, "Evet," diye homurdandı. "Ben de hemen kışının dibinden seni kollayacağım."

Gözcü, düdüğü öttürerek adamlara Campbell'in yaklaştığını haber verdi.

Alex aklını tamamen boşaltmaya çalışarak pozisyon aldı. Tüfeğini önündeki kayalara koydu ve kılıcının belinde güvenli bir şekilde durup durmadığını kontrol etti. İki tabancası da hazır şekilde bekledi ve gözünün kenarından diğer adamların da yerlerine geçtiklerini, kimsenin kasının ya da kafasının hareket etmediğini gördü. İçgüdüleri havanın durgunluğuna uyuyordu ve hafifçe üflese yerleri belli olacakmış gibi nefeslerini tutuyorlardı.

Atlılardan ilki sert zeminde yankılanan yavaş, isteksiz toynak sesleriyle kapalı alana girdi. Alex iki tabancasını da kaldırıp parmaklarını tetiğe götürdü. Öncü atlar namlularıyla aynı hiza ya gelene dek bekledikten sonra ayağa fırlayıp iki filintayı da Campbell'lerin şaşkın yüzlerine ateşledi.

Görmek istediği yüzler onlar değildi ama Alex Malcolm ve Gordon Ross Campbell'in nerede olduğunu düşünerek durmak istemedi. Boş tabancaları attı, nefes alıp İskoçyalılar'ın geri tepen silahlarından kendisini koruması gerektiğini hatırlayarak tüfeğini kaptı. Patlayan baruttan yükselen duman birkaç değerli saniye boyunca görüşüne engel oldu ama aynı zamanda tüfeği boşalmıştı - yeniden doldurmak çok vakit alırdı - ve kılıcını eline alıp kayalıktaki yerinden atlıyordu.

İskoç ataları gibi eski ve vahşi bir savaş narası attı. Alanın sınırları boyunca *cath-ghairm*'i yankılandı, adamları çalılıklardan düşmanın karşısına çıktılar. İlk yayılım ateşi etkisizdi - Campbell'lerin yarısı endişeli atların altında ölmüştü ve ölüyordu. Alanın arka tarafından, yüksek kayalardan Struan'ın sürprizi

* Savaş narası (Çev. N.)

geldi: Kıvranan vücutların ve devrilen atların sayısını artıran öldürücü, etkili bir ok seli.

Alex kılıcını sıradaki adama savurup kolunu dirseğinden ikiye ayırdı. Adamın kılıcı hâlâ onu sıkıca tutan eliyle kıpkırmızı kan sıçratarak kayalara doğru fırladı. Bir kez de MacSorley'e yardım etmek için kılıcını savurup İskoçyalı'yı vurmak üzere olan adamın hem tabancasına hem de hayatta kalmasına engel oldu.

MacSorley, "Nasıl dövüşeceğini unutmadığını gördüğüm için o kadar mutlu oldum ki!" diye gürlledi ve kılıcını bir Argyle'in kafasına savururken korkunç bir şekilde dişlerini gösterdi. "Ama kendini korumanın yanı sıra beni de koruyabileceğinden şüphem yok."

Alex korkmuş bir at hızla üzerine gelirken hızla dönüp yoldan çekildi. Daha kendini toparlayamadan ikinci bir hayvan üzerinde bağırarak, kılıçlı bir Campbell'la hızla üzerine geliyordu. Kılıç omzunun üzerinden kavis çizerken eğildi ve atlıyı yere deviren kendi kılıcı mıydı adamın boğazına giren iyi nişanlanmış bir ok muydu, emin olamadı.

Alex alnından gözüne akan terleri sildi. İki kıvranan beden üstünden atlayıp alana doğru koştu. İlk ateşin atılmasının üzerinden en fazla bir dakika geçmişti ama yer şimdiden kıpkırmızıydı ve hava toz, duman içindeydi. Atlar şaşkınlıkla şaha kalkıp yola engel oluyorlardı ve çığlıkları genel kaosa karışıyordu. Önünde sarı bir saçın parladığını gördü ve biraz daha hızlandı, fakat bir yerden bir kılıç darbesi geldi, kayalara savruldu ve dönerken kanı kayaya sıçradı.

* * *

Ateş başladığında Catherine sıranın ortasında kapana kısılmıştı. İyi nişanlanmış bir ateş kendisini tutan adamın kafasına

denk gelince adının konularını gözdeğini inşetti. Adam birden düşünce Catherine adamı kenara itti. Fakat adamın ayağı üzen- giye takılmıştı ve garip bir şekilde Catherine'in kalçasına baskı uyguluyordu. Durup ne yaptığını düşünemeyecek kadar korkan Catherine eğildi ve adamın ayağını çekıştirmeye başladı. Kımıldamıyordu. Ölünün ağırlığı dengesini yitirmesine sebep olmaya başlamıştı ki biri güçlü eleriyle onu kurtardı. Aluinn ayağını çekip adamı atın üzerinden attı ama tam Catherine'e güven verici bir şekilde gülümsüyordu ki genç kadının bağırarak onu uyarmasıyla hızla arkasına döndü.

Aluinn bir dansçı gibi dönerek kılıcını Gordon Ross Campbell'ın iki ağızlı büyük kılıcını engellemek için havaya kaldırdı. Campbell'ın vuruşunu kılıçların tiz bir şekilde çınlamasıyla püskürtmüştü ve onun kılıcı Aluinn'in ince kılıcından çok daha ağır olduğu için yeniden vurmak için dengesini sağlaması saniyelerini aldı. Aluinn daha hızlı davranıp kılıcını Campbell savaş narasını tamamlayamadan genç adamın boğazına geçirdi.

Catherine'in ağırlığını taşıyan ata sıcak kan sıçradı ve at şaha kalkıp havayı pençelerken genç kadın dizginleri tutup dengede kalmaya uğraştı. At Aluinn'e doğru bir toynağını vahşice savurup tam kurşunun girdiği yeri soydu. Aluinn geri çekildi, acıyla inledi ve yaralı omzunu tutarak dizlerinin üzerine ööktü.

Catherine atı döndürdü ve at hızla kılıçlarıyla dövüşen adamlara doğru gitmeden attan inmeyi başardı. Aluinn'in yanına koştu, fakat genç adam hareketsizdi, hissizdi ve omzundaki kör edici ağrıdan başka bir şey düşünemiyordu. İnce kolların kendisine sarılıp ayağa kalkmasına yardım ettiğini hissetmedi; bir çift güçlü kolun eğilip Catherine'i başka bir kısa, güçlü atın üzerine çekerken attığı çığlığı duymadı.

Malcolm Campbell koluyla sıkıca Catherine'in belini sardı ve tabancasının burnunu çenesinin altına dayadı. İlk düşüncesi onu

oracıkta o anda öldürmekti ama bunu yaparsa oklara ya da kılıçlara karşı koruması kalmayacaktı. Geriye kalan son adamlarının da Cameron saldırısıyla yere düştüğünü izlerken öfkesi arttı. Gözünün önüne parça parça görüntüler geldi - bir anda kanlı bir savaş meydanına dönen bir ahır, kardeşleri Angus ve Dughall'ın parçalanıp samanlara bağırsaklarının dökülmesi, aynaya bakmaya cesaret ettiği ilk an...

Tekrar gürledi ve bu kez cevap aldı.

"Bitti, Campbell! Onu bırak!"

Malcolm başını can düşmanına çevirdi. Oydu. Acısından, çirkinliğinden, *utancından* sorumlu olan o kara gözlü şeytan!

"Cameron, seni *piç kurusu*!" diye bağırdı ve tabancasının horozunu çekti. "Onu öldüreceğim! Tanrı'nın izniyle onu tam burada öldüreceğim ve beyninin lanet kuzgunları beslemek için havaya dağıldığını izleyeceksin!"

Catherine adamın tabancanın burnunu tenine biraz daha bastırıldığını hissedip gözlerini sımsıkı kapattı. Bir eliyle adamın kolunu tutuyordu ama bu kayayı tırmalamaya çalışmak gibi bir şeydi. Diğer eliyle de içgüdüsel olarak dengesini sağlamaya çalışıyordu. Elini koyduğu şeyin ne olduğunu anlaması ise fazla uzun sürmedi - Campbell'in çorabının üzerine sıkıştırdığı bir bıçağın kabzası.

Alex sakın ve düz bir sesle, "Onu bırak," diye tekrarladı. "Bu seninle benim aramda. Hep öyle oldu."

"Öyleyse adamlarına silahlarını yere koyup geri çekilmelerini söyle."

Cameronlar ne yapacaklarını anlamak için teker teker Alex'e baktılar ve teker teker silahlarını bırakıp yavaşça kayalıklara geri döndüler. Herhangi bir ani hareket için tetikte bekleyen Campbell onları izledi ve fare gözünü kanlı çamurun içinde kıvranmakta olan oğluna çevirdi.

Cameron, "Ödeyeceğin bedeli artırdın Cameron," diye tısladı. "İki katına çıkardın."

Alex gece mavisi gözlerini Campbell'in yüzünden ayırmadı. Kızgın tehdidi duymamış gibi yumuşak ve alçak bir sesle solgun, titreyen karısıyla konuştu.

"Tamam, Catherine, buradayım. Korkma, az kaldı."

Catherine gözlerini açtı ama başı sadece gökyüzünü görebileceği şekilde havaya kaldırılmıştı.

Zar zor, "Alex?" dedi.

"Buradayım, aşkım. Burada."

Campbell'in sesi on beş yıllık nefretiyle yankılandı. "Kadın zevkini takdir etmeliyim, Cameron. Bu da diğeri kadar tatlı ve yumuşak. Evet, adamlarımın çoğuna zevk verebilecek kadar tatlı, ıslak ve güzel. Gerçi ona vereceğim bütün tohumları alana kadar kıvranmayı bırakmadan onu iki kez becermek zorunda kaldım. Ona nasıl davranması gerektiğini öğretmek zorunda kaldığımız için üzgünüm, fakat kesikleri ve yaraları hak etti. O tam bir şirret, biliyorsundur."

Catherine başını Alex'i görececek şekilde çevirmeye çalıştı ama silahın burnu buna engel oldu. Ona seslenmek istedi ancak ağrıyan boğazından kuru bir nefesten başka bir ses çıkaramadı. Gökyüzünde bulutlar güneşin önüne geçiyordu. Birkaç dakika içinde yağmur başlayacaktı. Sıkıca bıçağın kabzasını tuttu ve güneş ışığının son acıyı görmesine engel olması için dua etti.

Campbell güldü ve topuklarıyla dürterek atı alandan uzaklaştırıp geçidin ağzına sürdü. Alex adım adım onu izlerken kılıcının kabzasını öyle sıkı tutuyordu ki kollarındaki damarlar mavi yılanlar gibi gözüküyordu.

Campbell dörtlü geçitten kaçışının an meselesi olabilmesini sağlayacak kadar düşmanını adamlarından uzaklaştırdı. Alex'in sabrının sınırdan olduğunu anlayınca tabancayı Catherine'in boynundan çekip İskoçyalı'nın iri göğsünü nişan aldı.

Aynı anda beyaz bulutların arasından güneş çıktı ve Catherine küçük bıçağı hızla kaldırdı. Alex elinin hareket ettiğini gördü ve hem elinde bıçağı görmenin, hem de yapmak üzere olduğu şeyi anlamanın sebep olduğu soğuk şokun etkisiyle öfkeyle bağırdı. Campbell tetiği çekerken öne atıldı.

Tabanca kulağının dibinde boşalınca at şaha kalktı. Catherine kayınca hedefi kaçırdı... Ama Malcolm Campbell da hedefi kaçırmıştı. Campbell küfrederek boş tabancayı yere attı ve atı geçi-de doğru sürdü, fakat Alex üç büyük adımda yanına ulaşmıştı ve eyeri çekiyordu. Campbell'ın kolu hâlâ Catherine'in belindeydi. Catherine bıçağı onun koluna sapladı, adamın kulağına doğru bir kez daha küfrettiğini duydu ve sonra birden kayıp Alex'in eyeri tutmasına engel olarak yere düştü.

At, Campbell'ın öfkeli emirlerine karşılık verip dağa yöneldi ama daha on adım ilerleyemeden hayvanın boynuna, tam kafasındaki sert kemiğe bir ok saplandı. At ile binicisi sertçe yere çöktüler. Campbell savruldu ve düşüşüne engel olmak için bir şey yapmadı, atın devrilmesine izin vererek yere indi ve hızla koşmaya başladığında arkasındaki kayalıktan bir başka zararsız ok geldi. Kılıcını aldı ve karanlık çukura kadar peşinden gelen adımların farkında olmadan Cehennem Kapısı'na doğru fırladı.

Alex çömelip güçlü bacaklarındaki tüm hızı ve kuvveti toplayarak insandan bir sapan gibi havaya fırladı. Campbell'ı omuzlarından yakaladı ve birlikte taş duvarın çentikli yüzeyine çarptılar. Campbell'ın vücudu bir an onu kayaların önünde kısıtınca Alex'in kolu dirseğine kadar soyulup kanamaya başlamıştı. Düşmanın eğildiğini gören Campbell kılıcını kaldırıp döndü, havada parlayan kılıcıyla bir kavis çizerek küfürler savurdu.

Alex kıl payı yana eğilip boğazının yanından geçip taşa çarparak yüksek sesle çınlayan kılıçtan kurtuldu. İkinci vuruştan da kurtuldu ve güneş ışığına çıkmak zorunda kalınca saldırıda kılı-

canı kaybettiğini fark etti. Campbell tüylü elleriyle sıkıca havada tuttuğu kılıcıyla peşinden gitti.

Havadan parlak bir çelik Alex'in ayağının biraz ötesinde sertçe yere indi. Alex omzunun üzerinden bir kükreme duydu ve MacSorley'in büyük kılıcını tanıdı, fakat Campbell öldüreceğini haykırarak üzerlerine gelince teşekkür etmeye fırsat bulamadı. Bir buçuk metre uzunluğundaki kanlı kılıcı çekip tam bir vuruşu engelleyebileceği anda havaya kaldırdı. Ağır silahlarla dövüşürken beceri ve zarafetin önemi olmazdı: Önemli olan tek şey güç ve kuvvetti, kan kokusuyla sarhoş olmuş bir adam, becerilerini ve adını koruyan bir adamdan çok daha tehlikeliydi. Alex İskoç silahlarının ağırlığını ve dengede nasıl tutacağını unuttuğunu itiraf etmeliydi ki kayıtsızlığının bedelini kaburgalarına ve omzuna peş peşe aldığı iki kılıç darbesiyle ödemişti.

Campbell rakibindeki zayıflığı hissedip kötü niyetli biçimde güldü ve bir katilin kana susamışlığıyla koluna, kalçasına, açıkta karnına ve boynuna kılıcını savuracağını önceden belli eden bir şekilde öne atıldı.

Alex saldırının gücüyle geriye sendeledi; zar zor nefes alıyordu ve nefesi kuru ve yakıcıydı. Kılıcın avuçlarının neminden ötürü kaydığını hissetti, parmaklarını ve kollarını geri teptiği için hissizleştiren bir vuruştan sonra kılıcı düşürdü. Kabzasını yenisinden iki eliyle tuttu ve olanca gücüyle atıldı ama Campbell cüssesine rağmen hızlıydı. Kılıçlarını gıcırdatarak çaprazlaştırdılar ve uzun bir süre yüz yüze, göz göze, kol kaslarını şişirerek, terleri ve kanları birbirlerine sıçrayarak öylece kaldılar.

Alex birden eğilip bıçağı öne savurarak Campbell'in bileklerindeki gerilimi kırdı ve Malcolm'in kılıcını MacSorley'in güzel işlenmiş file kabzasının gösterişli süs işinin kenarına kıştırdı. Bıçağı aşağı kaydırmaya çalıştı ve Campbell'in kalçasının derinlerine doğru iterken sert etine battığını hissetti.

Campbell'in bağırdığını duydu ve atardamarı bölünürken sıcak kanının fışkırdığını fark etti. Aynı anda kılıcını savaş narası atarak bıraktı ve bıçağını kaldırıp hızla Campbell'in inatla atan kalbinin derinlerine saptırdı.

Campbell tek gözüyle inanılmaz şekilde göğsünden dışarı çıkan bıçağın sapına bakarken birden öne doğru düştü. Alex'in boğazını sıktı ama parmaklarında Siyah Cameron'ın boynunda birkaç kanlı çizik oluşturmaktan başka bir şey yapacak kadar güç kalmamıştı.

Alex düşmanın yere yığılmak üzere olan vücudunu kulağına küfür edecek kadar tuttukten sonra kenara atıp inip kalkan göğsüyle ve kırmızı, kan damlayan elleriyle geri çekildi. Arkasından gelen yumuşak bir çığlık bakışlarını cesetten ayırmasına sebep oldu ve döndüğünde arkasındaki yamaçtan koşan ince vücutlu gördü.

Catherine defalarca adını haykırarak kollarına atladı ve hiçkırna hiçkırna ağlayarak gömleğini ıslattı.

Alex onun ipeksi sarı saçlarını oksadı ve kalp atışlarını kendi kalbinin üzerinde hissedecek kadar onu kendisine doğru çekerek gözlerini kapattı. "Geçti," diye söz verdi. "Her şey geçti."

"Çok korktum." Başını Alex'in boynuna gömdü. "Gelmezsin diye çok korktum."

"Gelmem diye mi?" Alex Catherine'in yüzünü tutup beceriksizce kaldırmaya çalıştı.

Alex'in boynuna doğru boğuk bir sesle, "Beni... Beni istemeyeceğini düşündüm," diyerek ağladı Catherine.

Alex orada biraz daha kalmasına izin verdikten sonra genç kadının başını güçlü, kararlı elleriyle kaldırdı ve dudaklarını dudaklarına bastırdı. "Pekala, şimdi gerçeği biliyorsun."

Alının yanlarına geldi. Omzunu tutuyor, yaralı etini yumuşak bir biçimde ovuyordu ama Alex'le Catherine'i görünce gülümse-

meden edemedi. "Siz ikiniz sonunda bir karı koca gibi davran-
dınız."

Alex öpüşmelerine son verdi. "O bir Sakson için fazla inatçı."
Catherine yüzünlü yeniden Alex'in boynuna görünerek, "Ve o
da bir İskoçyalı için inanılmaz derecede dik kafalı ve gururlu,"
diye cevap verdi.

Aluinn, "Benden bir şey duymayacaksınız," dedi. "İkinizin
de hakkında."

İki adam düşünceli bir şekilde Malcolm Campbell'ın ölü be-
denine baktılar.

Alex, "Yıllardır," diye mırıldandı. "Yıllardır omzumun üze-
rindeki bir bulut gibiydi."

"Evet, artık... Güneş ortaya çıktı." Aluinn başını kaldırdı ve
göz kamaştırıcı güneş ışığına karşı gözlerini kıstı. Önlerinde uza-
nan mağrur, rüzgarlı manzara ayaklarının altındaki katliam için
fazla güzeldi. Çok geçmeden yamacın biraz aşağısında tek başına
duran yaşlı, çizikli, ince bir ağaç fark etti. Eğri büğrü, çatalı dal-
larındaki yüzlerce, belki de binlerce siyah kanatlı kuzgun sessiz-
ce ve dikkatli bir biçimde kanlı yemeklerini bekliyordu. Aluinn
yeniden dağa baktı ve Cehennem Kapısı'nı oluşturan zirvelerden
birinin aynı zamanda *Clach Mhor* olarak bilindiğini fark edince
içi ürperdi.

*Kuzgunlar Clach Mhor Dağı'nın tepesinden üç kez doyarsya
kadar Campbell kanı içecekler.*

Kehanet gerçekleşmişti. Önce Angus, sonra Dunghall... Şim-
di de Malcolm.

Aluinn Struan'ın kılıcını almak için eğilirken, "Neden bu la-
net yerden gitmiyoruz?" diye öneride bulundu. İri İskoçyalı biraz
ötelinde kolundan akan kandan kurtulmak için elini sallıyordu.
Diğer Cameronlar silahlarını topluyor, oldukça fazla gözükken ya-
ralarıyla ilgileniyorlardı.

En fazla yaralanan Alex, Catherine'in tüm itirazlarına rağmen onu nazık bir şekilde kollarına alıp yamaçtan atların bağlı olduğu yere kadar taşıdı. Catherine'i Gölge'nin sırtına bindirip kendisi de arkasına atladı ve tartanını sıcaklığından ikisinin de yararlanabileceği şekilde ayarladı.

Ona o kadar nazık davranıyordu ki Catherine'in boğazı yeniden düğümlendi, gözleri yaşlarla doldu. "Alex?"

"Şşş. Konuşma. Vadinin birkaç kilometre aşağısında küçük bir koy var. Orada..."

"Bana dokunmadı. Hiçbiri." Menekşe renginde iri gözlerini Alex'in gözlerine dikti. "Geçen gece kaçmaya çalışırken bu yaralara ve kesiklere kendim sebep oldum. Çok uzaklaşamadım, çünkü kayıp dağın yarısından düştüm... Neden gülüyorsun?"

"Sen gerçekten bir baş belasısın. Bugünlerde sana güvenmeden ellerini ve ayaklarını yatağa bağlayacak olan adam akıllılık etmiş olur."

Catherine'in gözleri parladı. "O sen mi olacaksın, lordum?"

Alex genç kadının dudaklarının üzerinde parmağını gezdirip gülümsedi. "Sanırım seni yatakta tutmak için benim başka bir fikrim var."

Çiftçinin kulübesi küçüktü, ilkeldi ve çıkıntılı bir kayanın rüzgar almayan yerinde duruyordu. Yapı çimen ve samandan oluşuyordu, taş bacanın üstündeki havalandırma aralıkları dışında penceresi yoktu. Zemin kirliydi; büyük ve duman çıkaran şöminenin duvarında bir uçtan diğer uca tencereler, çatal kaşıklar, kurutulmuş etler asılıydı. Cameron tartanını hemen tanıyan çiftçi yiyecek ve içecek hazırladı, sonrasında temizlenmeleri ve adamların yaraları için bolca su kaydattı. Vadide kuvvet duyulmamış bir lükstü, fakat bir kap sıcak su ve yumuşacık bir kıyafet Catherine'in mutlu olmasına yetti. Yırtık giysilerini; evde dokunmuş, defalarca onarılmış ama ailenin muhtemelen elindeki en iyi giysisi olan basit bir elbiseyle değiştirdi.

Vadiye Siyah Cameron'ın geldiği haberi hızla yayıldı ve bir saat içinde kadınlar ve erkekler sepet sepet yiyecek, ekmek, bira - ellerinde ne varsa - getirdiler. Campbell'ların üzerinde böyle ses getiren bir zafer kazanmış olan Cameronlar'a defalarca kadeh kaldırıldı ve vadinin canlı yeşil alanları üzerine alacakaranlık çökmeye başlayınca ateşler yakıldı, hikayeler anlatıldı ve zaferleri için şarkılar bestelendi.

Catherine öğle sonrası boyunca ve akşamın çoğunluğunda uyudu. Alexander'ın her odaya girişini hissettiğinde hafifçe gözlerini araladı ama korku, endişe ve şaşkınlık onu zayıf düşürmüştü, bu yüzden Alexander'ın sorularına sadece rahatlatıcı şekilde mırıldanarak cevap verip yeniden uykuya sürüklendi.

Alex çiftçinin karısının gömleğini çıkarıp etindeki yırtıklarla ve kesiklerle ilgilenmesine izin vermeden önce diğer adamların yaralarının iyileştirilmesinde ısrar etti. Özellikle aldığı ağır bir kesğin yakılması gerekiyordu. Hardal ve örümcek ağından bir lapayı reddedince İskoçça uzun uzun öğüt dinlemek zorunda kaldı.

“Teşekkür ederim, iyi olacağım.”,

“Öleceksin neredeyse, biraz uyuman lazım,” diye uyardı onu yaşlı kadın.

Samanlı döşekte çoktan uykuya dalmış olan genç kadına bakarak, “Tamam,” diye söz verdi. “Yakında.”

“Tamam.” Yaşlı kadın incecikti ve uzanırsa Alex'in belinin hizasına gelebilirdi ama yine de bir celladın kılıcı kadar keskin bir dili vardı. “Zavallı küçük kız çok yorulmuş. Arzulu düşüncelerle onun üstüne çıkamazsın.”

Kadın kemikli parmağıyla tartanını sermesi için şöminenin bulunduğu tarafı işaret ederken Alex kendini savunmadı ya da ona karşı çıkmadı. “Belki uyandığında, o da aynı şeyleri düşünmeye başlarsa ona biraz sarılabilirsin. Ama ondan önce olmaz.”

Alex geri çekildi, fakat yorgunluğuna boyun eğmeden önce dışarı çıkıp yaklaşık bir saat kadar Struan ve Aluinn'le konuştu. Döndüğünde bir süre Catherine'i izledikten sonra tartanını ateşin önüne serdi. Ama gözlerini hiç kapatmadı. Yataktaki küçük örtü yığınınına baktı ve son üç haftada hayatının gidişatını değiştiren, birlikte geçirdikleri her günün her anını, her bakışı, her dokunuşu, her fısıltıyı düşündü. Düşündü ve doğru tercihte bulundu-

günden emin bir şekilde aklından geçeni kalbinde sakladı. Tek tercihiydi.

Catherine uyandı ve birkaç dakika boyunca nerede olduğunu anlayamayarak endişelendi. Şöminedeki alevlerin sesini duydu ve yanan kömürün misk kokusunu kokladı. Sonunda büyük demir tencerelerden birinde yemek karıştıran kadını görünce hatırladı.

Güvendediydi. Dehşet sona ermişti. Alex onu kurtarmıştı, kabusu son vermişti ve onu istediğini itiraf etmişti - ki bu itirafı neredeyse son yirmi dört saatin korkularını katlanılabilir hale getiriyordu.

Dikkatle gerinerek bedenine yayılan ağrı ve acıların kaynağını yokladı. Ne kadar uzun süredir uyduğunu ya da gündüz mü gece mi olduğunu bilmiyordu. Kulübenin kapısı kapalıydı, fakat havalandırma aralıklarından çıkan dumanın arasından ışık süzülmesini görebiliyordu.

"Affedersiniz?" Çıplak vücudunu kapatmak için bir eliyle ince örtüyü tutarken diğer elinin üzerinde dikkatle doğruldu. "Pardon?"

Yaşlı kadın ateşin üzerinden ona baktı.

"Kocam... Yakınlarda mı?"

Kadın kaşlarını çatı ve anlaşılmayan bir şeyler söyledi.

"Bay Cameron." Catherine yeniden denedi. "Bay Cameron yakınlarda mı?"

"Evet, evet. Siyah Cameron." Kadın gülümsedi ve küçülmüş göğüslerine hafifçe vurarak kendisinin klandan olduğunu doğruladı. Başını yeniden tencereye eğip kendi kendine İskoçça bir şeyler söyledi.

"Ah, Tanrım." Catherine örtüyü omuzlarına çekip yataktan kalktı. Kadın ona bakıp sesini yükseltti ama Catherine sadece omuzlarını silkip kapıya yöneldi. "Sadece onunla konuşmak istiyorum. Aslında ben... Ben sadece onu görmek istiyorum."

Kadın dişsiz ağzını kapattı ve Catherine kapıya küçük adımlarla ilerlerken onaylamaz bir ifadeyle çenesini uzattı. Kapı basit tahatta bir sürgüyle kapatılmıştı ve sürgüyü kenara itince kapı dışarıya doğru açıldı. Catherine hemen bir eliyle gözlerini güneş ışığından korudu; güneş bir süreliğine açık mavi gökyüzünü ve etrafındaki göz alıcı yeşillikteki dağ eteklerini görmesine engel oldu. Böceklerin vızıltısıyla, büyükbaş hayvanların böğürmesiyle ve uzaklarda oynayan çocukların sesiyle dolu olan hava soğuk ve açıktı.

Önceki sabahkinden o kadar farklı ve hoş bir manzaraya uyanmıştı ki gözlerinin dolduğunu hissediyordu. Gözyaşlarına engel olmadı ve istese de hareket edemedi - dar bir akarsuyun yanında oturan üç adam sohbeti kesip ona dönünce bile.

Alex hemen ayağa kalktı ve hafif eğimden kulübeye doğru ilerlemeye başladı. Gözlerinin yaşlardan parladığını görse de bir şey söylemedi, sadece onu kollarına alıp titremeleri sona erene dek kucağında tuttu.

Yumuşak bir sesle, "Bu zamana dek herhangi biri olağanüstü güzellikte bir kadın olduğunu söyledi mi hiç?" diye sordu. "Ağlarken ve burnun kırmızıyken bile?"

Catherine burnunu çekip güldü. "Senin de, bayım, değişik yerlerde uyandığımda yanımda olmamak gibi hiç hoş olmayan bir alışkanlığın var."

"Ah. Evlilik hayatı," diye mırıldandı. "Dırdırlar başlıyor."

"Bu ödenecek küçük bir bedel," diye karşılık verdi Catherine ve parmak uçlarında yükselip dudaklarına bakan meraklı gözlerin farkında olmadan Alex'i dudağından öptü. Örtüyü kenarlarından kaldırıp Alex'in omuzlarını tutarak ince ve çıplak vücudunu ona yasladı. Alex'in hızla nefes aldığını hissetti ve Cameron kollarıyla onu biraz daha kendisine doğru çekerken hevesle cridi. Dudakları sıcak ve istekliydi, gözleri koyuydu ve bir kez olsun amacını açıkça belli ediyordu.

Bakışları birbirlerine kenetlendi, Alex yaşlı kadına İskoçça bir şeyler mırıldandı ve Catherine neşeli bir cevap aldığını duydu. Alexander karısını kollarına alıp onu içeri taşıırken çiftinin karısı onaylamayan bir şeyler söyleyerek yanlarından geçti.

Şömine ışığı vücutlarını hafif pembe renkte aydınlatıyordu; alevlerden gelen ısı nemli tenlerinin üşmesine engel olacak kadar güçlüydü. Catherine ellerini Alex'in parlayan kaslarında kaydırırken halinden memnun bir şekilde inledi, titredi ve saçlarının Alex'in göğsüne dökülmesine izin vererek başını göğsüne eğdi. Sert göğüs ucunu aç bir şekilde ağzına aldı ve dilini yavaşça etrafında döndürmeye başladı. Alex'in elleri Catherine'in kalçalarındaydı ve Catherine, Alex'in altında yükseldiğini, erkekliğinin kışkırtıcı bir şekilde o nemli yeri aradığını hissetti. Parmaklarını biraz daha aşağılara kaydırıp göğüslerindeki gür siyah kıllarına ulaştı. Dudaklarını utanmaz bir şekilde düz karnında dolaştırdı ve çelik gibi kaslarını ısırdı.

İki gündür evden pek çıkmamışlardı. Alexander birbirlerini sevmek yerine kavga ettikleri kayıp zamanı, israf edilmiş günleri ve geceleri telafi etmek için çaresizce uğraşıyormuş gibi gözüküyordu. Alacakaranlıkta el ele sakın yürüyüşlerinin hoşluğundan Cameron'ın kendisine yaşattığı inanılmaz kendinden geçişe kadar Catherine kocasına hayrana oluyor, evlendiği adam bir yana hiç kimsede olduğunu bilmediği özellikleri onda keşfediyordu. Ama yeni bulduğu aşkı ne kadar huzurlu olsa da yanılgıya düşmüyordu. Alexander Cameron'la ilgili bilmediği çok sır ve gizem vardı ve bir gecede duygularını ortaya çıkarabilen birine dönüşemendi. Catherine de öyle. Yine de Catherine zamanla onun duygularının etrafında oluşturduğu aşılmaz duvarı geçebilmevi umuyordu. Şimdi, neredeyse her saat başı bedeninden yansıyan her bakışı, her yarım tebessümü, her sessizlik anını anlayıp yorumlayabiliyordu.

Dudaklarını aşağılara indirip Alex'in vücudunun yumuşak, erotik öpücüklerle gerginleştğinde hissetti. Onu etkilemek, on parmağını da saçlarında hissetmek, titrerken kendi adını fısılda-
dığını duymak, coşkulu acısını Alex artık katlanamayacak hale gelene kadar ertelemek Catherine'e zevk veriyordu. Alex derin ve içten bir inlemeyle dudaklarını Catherine'in dudaklarına bastırdu. Onu altına alıp boğazından yükselen gülüşünü kendinden geçene dek güçlü itişlerle susturdu. Catherine yerinde durmuyor, gittikçe sıcaklaşıyor, gerginleşiyor ve her dokunuşuyla daha da ısrarcı oluyorken Alex daha da sert inledi. Catherine'in artan arzusunu, sıcak ve saten kadar kaygan etinin etrafında sıkılaştığını hissederken birlikte eriyerek duygularla dolu yoğun bir girdaba sürüklendiler.

Birbirlerine kenetlenip son kez karşılıklı heyecanlarıyla sarsıldılar. Vücutları gevşek ve bitkin halde yatağa yığılırken bacakları sahiplenici şekilde birbirine dolalı kaldı; sadece dudakları yavaşça ayrıldı. Catherine, Alex'in omzuna doğru hızlı hızlı solurken kirpikleri onun boynuna sürtünüyordu. Vücudu Alex'in kollarında alevlenip titrerken teninin misk kokusu Cameron'in hislerini egzotik bir parfüm gibi ele geçirdi ve Alex kendi gözle-
rinde alışık olmadığı bir ıslaklık fark etti.

Catherine çok güzeldi. Çok gençti. Hayatın acımasız gerçek-
lerinden çok uzaktı - ama tekrar tekrar daha masum, daha toy olanın Alex olduğunu kanıtlamaya kararlı gözükiyordu. Alex onun zayıf ve çaresiz olduğunu düşünmüştü, fakat Catherine Spean Köprüsü'nde hayatlarını kurtarmıştı. Şımartılmış ve kap-
risli olduğunu düşünmüştü ancak küçücük bedeninde kullanil-
mamış güce ve cesarete sahipti. Dağlardaki çetin sınavlarında cesur ve akli başında davranmıştı ve Tanrı'nın yardımıyla - onu daha sıkı sardı ve vücudu ona olan aşkıyla titredi - Malcolm Campbell kabusunu sonsuza dek bitirmek için kendini feda et-

mişti. Tüm bunların yanı sıra Alex'in kayıtsızlığını ve aptallığını affedebiliyor, gururuna ve inatçılığına tahammül edebiliyor, kendisini sevmediğini söylemiyordu. Alex onunla kaçmak istiyordu. Dünyanın bütün sıkıntılarından kaçıp bir daha zarar görmeyeceği ya da korkmayacağı bir yerde masalsı bir mutluluğa kavuşmak istiyordu.

Catherine parmaklarını Alex'in göğsüne heykelsi bir şekil veren zırh gibi kasların üzerinde hafifçe gezdirdi ve artık o kalbini en azından küçük bir kısmının kendisine ait olmasından mutlu bir şekilde kalbinin atışını dinledi.

Yumuşak bir sesle, "Hamilton'ı gerçekten sevmedim hiç. bil-melisin," diye fısıldadı.

"Biliyorum." Alex bir eliyle altın kadar parlak saçlarını okşayıp öptü. "Sevdiğini düşünseydim onu öldürürdüm."

Catherine çenesini elinin altına koyup Alex'i inceledi. "Nereden biliyordun? Yani... Bunun olacağını nereden biliyordun?"

Gece mavisi gözlerini kısarak çıplak güzelliğinin tadını çıkardı. "Bu noktada seni ilk kez terasta kollarıma alıp öptüğüm zaman bunu bildiğimi söyleyerek akıllılık edebilirim. Tekrar düşününce, bu ikimizin de kaderini belirleyen andı. Böyle öpüşmeyi nereden öğrendin?"

"Ben de sana aynı soruyu soracaktım."

"Ben yıllarca pis bir yaşam sürdürdüm - yoksa haftalardır bana kendi ağzınla söylediklerini kulağın duymuyor muydu?"

"İnsanlar..." Durup dudağını ısırarak bir yerlerden duyduğu bilgece sözü hatırladı. "İnsanlar öfkeliyken... Ya da kendilerini savunurken her türlü şeyi söylerler. Ya da gerçek duygularını saklamaya çalışırken."

"Ah ama bu konuda çok da haksız değildin. Ben domuz gibi inatçıyım, kibirliyim ve burnum havada. Zor hayatı arayarak, öfkemi ve bencilliğimi her şeyin üstünde tutarak bir kariyer yaptım."

Şaşırtıcı bir neşeyle, "Doğru," diyerek ona katıldı Catherine. "Ve bu yüzden artık azizlik için uğraşmamalısın."

Koyu gözlerini biraz daha kıstı. "Yıllar boyunca çok azı hak-kımda iyi bir şey söyleyebilecek onlarca metresimin olduğunu da biliyor olmalısın - aslında yüzlerce, sayamadım. Ben on beş yılını bağlılıktan, hatta kendine bağlılıktan bile kaçarak geçiren bir piç kurusuyum. Bunca zaman boyunca kendimi hiç aile hayatında düşünmemiştim, hiç başka bir hayattan sorumlu olmak istememiştim."

"Sanırım sen çocukları sevmez, küçük köpekleri de tekme-lersin?"

"Çocuklardan nefret ederim ve aklıma eserse küçük, büyük her türlü köpeği tekmelerim."

"O zaman kendini artık bir karnın olduğuna alıştırsan iyi edersin."

"Bizzat istediğim bir karım yok," diye hatırlattı. "Düelloda kazandığım bir karım var."

Catherine uyluklarının onun üzerinde kaymasına izin vererek göğsünün üzerinde yavaşça yukarı çıktı. "Beni düelloda kazanmış olabilirsiniz lordum ama ben rafa konulup unutulacak bir ödül değilim. Geçmişe dair başka günahların itirafına da katlanmayacağıma dikkat edin - özellikle de ahlak anlayışı zayıf kadınlarla ilgili olanlara."

Alex uzun, sakın bir öpüşmenin ardından parlak menekşe renkli gözlere derinlemesine baktı. Catherine Ashbrooke'a neden altı ay önce, bir yıl önce rastlamamıştı? Ne çok vakit kaybetmişlerdi. O altı yılı onu ehlileştirmek, onun tarafından ehlileştirilmekle geçirmiş olmayı dilerdi...

"Neden gülüyorsun?"

"Karısına âşık bir adam gülemez mi?"

İçi ürperen Catherine kısa ve titrek bir nefes aldı. Çenesi titredi ve gözlerini hemen aşağı eğdi.

“Bu da ne? Yanlış bir şey mi söyledim?”

“Hiçbir şey,” diye fısıldadı.

Alex bir parmağını Catherine'in çenesinin altına koyup büyük gözleriyle kendisine bakmasını bekledi.

“Sadece... Daha önce bu kadar açık söylememiştin.”

Alex derin bir nefes alıp Catherine'i kendisine doğru çekti. “Kelimelerle aram iyi değil; bunu şimdiye dek anlamış olmalıydın.”

Catherine başını salladı ve Alex yanağını okşarken itirafının etkisiyle yanağının ısındığını hissetti.

Burnunun ucunu, büzdüğü yumuşak dudaklarını öptü. “Neden-se tam olarak şu ana kadar kendimi hiç bu kadar acemi hissetmemiştim ve açıkça itiraf edebilirim ki seni seviyorum, Catherine. İstersen vücudumla, güvenirsen kalbimle, korursan ruhumla...”

Alex konuşurken Catherine gözlerini kocaman açıp onu izlemekten başka bir şey yapamadı. Söyledikleri aklında yankılanıp vücudunun kızarmasına sebep olurken onun kokusu, onun verdiği his, onun tadı duygularının sersemlemesine, kontrolden çıkmasına sebep oluyordu. Onu seviyordu. *Onu seviyordu!*

Alex, Catherine'i omuzlarından kavradı ve elini saçlarına geçirip başını geriye atarak onu altına doğru çekti. Dudaklarını boynunun ve göğüslerinin kremi yumuşaklığında gezdirdi, aşığlara inip onu titretip çaresiz duygulara iterek önceki yaramazlığını ona geri ödemeye başladı.

Ardından gelen birleşmeleri hızlı, coşkulu, kendinden geçişleri ise Catherine'in yoğunluk yüzünden dayanamayıp öleceğini düşündüğünden çok daha şiddetli, uzun süreli ve yakıcıydı.

“Catherine?” Alex'in nefesi boynuna sıcak sıcak çarpıyordu ve sesi duygu doluydu. “Seni sevdiğime inanıyor musun?”

“Evet... Ah, evet.” Kalbi yerinden çıkacakmış gibi atarak, dokunduğu her yer hâlâ titreyerek vücuduna ona doğru kaldırdı.

“Ve senden benim için bir şey yapmanı istesem sorgulama-
dan, tartışmadan yapar mısın?”

Utangaç bir şekilde, “Son iki gündür tam olarak bunu yaptığımı düşünüyordum.” diye mırıldandı.

Alex’in titrek nefesi tüylerini diken diken etti. “Özünde bir ahlaksız olduğunu kanıtladığın için, genç hanım, suçu bana atmayı düşünme.”

“Ve sanırım benim ahlaksızlığımdan ötürü tamamen masumsun?”

“Kesinlikle. Gösterdiğin yetenekler beni şaşkına çevirdi.”

“Ama memnun da etti?”

Omzuna doğru bir kez daha nefes vererek, “Havalara uçtum,” diye itiraf etti. Sorusunu yinelemeden önce şakalaşmalarının etkisinin geçmesini bekledi.

“Tartışmadan mı?” Catherine ihtimalleri düşündü. “Sevginin de ötesinde gördüğüm birini sevmemi istemeyeceksin...” Son iki gündür farklı görüş açılarından tartıştıkları Lauren Cameron’ı düşündü. “Ya da bana bininci kez muhafızlar olmadan hiçbir yere gitmememi söylemeyeceksin, değil mi? Bana inan, o konuda hiç tartışmayacağım. Achnacarry’ye döndüğümüzde yaşlanıp buruşana ve... Senin dışında kimseye yararım olmayana kadar kale duvarlarının içinden çıkmayacağım.”

“Catherine...” Kollarıyla sımsıkı Catherine’e sarıldı. “Seni Achnacarry’ye götürmeyeceğim.”

Catherine kısa bir an için onu İskoçya’dan, İngiltere’den uzaklara, çok uzaklara, yeni elde ettikleri mutluluklarını tehdit edebilecek her şeyden uzağa götüreceğini düşündü. Ama sonra dehşetle bunun mümkün olmadığını fark etti. Alex önlerindeki isyanda ağabeyinin yanında olacağını çoktan söylemişti. Onuru üzerine yemin etmişti ve Catherine onu bu kadar yol gidip ailesine kavuşmak için tehlikeler atlattıktan sonra böyle bir bağı koparmayacağını bilecek kadar iyi tanıyordu. Durum

buysa, onunla kaçmayı önermiyorsa ve onu Achnacarry'ye götürmeyecekse...

"Ah, hayır. Hayır! Hayır, Alex... *Beni göndermezsin!*"

"Catherine..." Alex kollarıyla Catherine'in zıplayıp ondan uzaklaşmasına engel oldu. "Catherine... *Beni dinle!*"

"Hayır! *Dinlemeyeceğim! Gitmeyeceğim! Beni gönderemezsin!*"

"Gönderebilirim ve göndereceğim," dedi. "Sahilden iki saatlik uzaklıktayız. Senin için düzenlemeler yaptığım gemi geceyarısına doğru limana yanaşıp birkaç saat içinde de yola çıkacak. Sen de onunla gideceksin."

"Hayır. Hayır. Hayır! *Hayır!*"

"Catherine - kahretsin, bağırmayı kesip beni dinle! Savaş çıkacak!"

"Umrumda değil. Ben senin karınım. Benim yerim senin yanın!"

Alex'ten kurtulmak için çılgına dönmüş bir halde kıvrandı ama Alex onu kendi ağırlıyla yatakta tuttu. "Evet, benim karımsın ve ben gücümün elverdiği şekilde senin güvende olmanı sağlamazsam lanet olası zavallı bir kocadan başka bir şey olmam."

"Achnacarry'de güvende olacağım..."

"Geçen gün avluda olduğun gibi mi?" Catherine'in öfkeli bakışlarının yatışmasını bekledi. "Catherine... Bir kale sadece kapıları koruyan adamlar kadar dayanıklıdır ve geride bunu sağlayabilecek çok az adam kalacak. Donald, güç gösterisi olarak silahlanıp prene katılabilecek herkesi bir araya getireceğine yemin etti. *Onun* klanı, *onun* gücü. Fakat onun onur anlayışını paylaşmayanlar da var. Klanlar birbirleriyle savaşacaklar; sınırlar, araziler, yasalar ve bağlılıklar ortadan kalkacak..."

"Umrumda değil. Ben... Ben korkmuyorum. Donald'ın Maura'yı uzağa göndereceğinden de şüpheliyim; ya da

Archibald'in Jeannie'yi güvenli bir yere göndereceğinden."

"Maura ve Jeannie hayatlarını kan ve şiddetle geçirdiler. Neler olabileceğini biliyor ve kabul ediyorlar."

"Bana ne beklemem gerektiğini söyle, ben de kabul edeyim. En kötü durumları atlatabileceğimi kanıtlamadım mı?"

"Catherine..." Alex'in sesi daha yumuşak, daha ümitsizdi. "Bana bir daha herhangi bir şeyi kanıtlamanı istemiyorum. Sadece bana bunun senin için en iyisinin olduğuna emin olacak kadar güvenmeni ve beni sevmeni istiyorum. İkimiz için de en iyisi bu. Güvende olmanı istiyorum. Güvende, sıcakta olduğunu ve korunduğunu bilmek istiyorum..."

Hıçkırarak, "Lütfen," diye haykırdı. Yanaklarını tutan elleri titriyordu. "Lütfen bunu yapma. Lütfen beni gönderme, Alex. Lütfen... Lütfen..."

Alex Catherine'i tüm sevgisiyle ve tutkusuyla öptü. Yalvarışları kalbini sızlatıyordu ve o kadar güçsüzdü ki gözlerinin içine bakmaya bir daha cesaret edemeyeceğini ya da saatlerdir, günlerdir dikkatle koruduğu azminin onu artık terk edeceğini biliyordu. Catherine'in İskoçyalılar'ın nasıl savaşa girdiğiyle ilgili bir fikri yoktu, bunu düşünemezdi. İskoçya kahramanlığın doğduğu yer olarak bilinmesinin yanı sıra savaşlar ülkesi olarak da bilinirdi. Campbell'lar bu ayaklanmayı Lochaber topraklarına akın edip buldukları her şeyi yakmak için bir fırsat olarak görecektlerdi. İngilizler iyi eğitilmiş piyade ve süvarilerini gönderip taş ve harçların arasında delik açacaklardı. Önlerine çıkan hiçbir adama ya da kadına uluslarını ya da siyasi görüşlerini sormak için durmayacaklar, peşlerinde kanlı, kırık vücutlardan bir iz bırakacaklardı.

Öpüşmeleri sona erdiğinde Alex başını Catherine'in göğüslerinin arasına gömüp kollarını etrafında hissetti. Son bir kez daha. Sadece son bir kez daha. Tanrım, bir an için bile gözünün önünden gitmesini istemiyordu... Ama yapması gerekenin bu

olduğunu biliyordu. Ne pahasına olursa olsun onun güvenliğini sağlamak zorundaydı; bu Catherine'ın ona olan aşkına zarar verecek olsa bile.

Catherine dalgın bir şekilde tavana bakıyordu. Hissettiği bütün neşe, huzur, ait olma hissi gitmiş, hissizleşmişti. Onu gönderecekti. Onu uzağa gönderip savaşa gidecek ve belki de ölecekti.

Donuk bir ifadeyle, "Başından beri böyle olacağını biliyordun, değil mi?" diye sordu. "Biliyordun ama bana anlatmadın. Bunun yerine, beni kim ya da ne olduğumu önemsemeden sevdiğine inanmama... Bunu ümit etmeme izin verdin."

Alex başını kaldırıp kaşlarını çatı.

"Bu yüzden, değil mi? Çünkü ben İngiliz'im. Bir Sakson. Büyük Cameron Klanı için bir utanç."

"İngiliz oluşunun kararımı hiçbir ilgisi yok," dedi. "Ve sen de bunu çok iyi biliyorsun."

"Artık hiçbir şey bilmiyorum. Sadece bana hayatında yer almayı denemem için bir fırsat vermek yerine beni hayatından çıkardığını biliyorum."

"Catherine, şimdi bunun sırası değil..."

"Evet, evet. Zamana verdiğini önemi anlıyorum. Dün ve bugün bir insan - ilgili, şefkatli, âşık biri - gibi hissedip öyle davranabileceğini kanıtlamak için de zamana ihtiyacın vardı. Yarın ve ondan sonraki günlerde ya da haftalarda savaşa gideceksin ve oradaki tek ihtiyacın da ailenin şerefi için insanları öldürmek, sakatlamak, onlara acımasızca davranmak olacak. Şey, teşekkür ederim, belki de haklısın. Belki de burada kalıp neler olacağını görmemeliyim. Belki de insandan daha alçak bir şeye dönüşüğünü görmemeliyim."

Alex'ten uzaklaştı, ayağa kalktı ve kıyafetlerini toplarken ne kadar kötü titrediğini görse bile Alex onu durdurmaya çalışmadı. Kollarını ucuz pamuklu elbiseden geçirisini izlerken uzanıp ona

gel olmak istedi. Catherine iç etekliğini beline kadar çekti ve çimsiz elbiseyi omuzlarına geçirip korsesinin üzerinden sıkıca bağlamaya başladı... Ve Alex arkasına geçip ellerini omuzlarına koyarak dağınık buklelerini okşama isteğine karşı koyamadı.

“Seni seviyorum, Catherine. Şimdi bana kızdığını biliyorum ve tamamen inanmıyor olabilirsin ama seni çok seviyorum. Ayrıca aşkım - ve hayatım - üzerine yemin ederim ki yanına mümkün olduğunca çabuk döneceğim.”

İnce sırtı önünde sert, aşılmaz bir duvara benziyordu; duymamış gibi bağcıklarını bağlamaya devam ediyordu - ya da duymamayı tercih ediyordu.

Onu kaybetmek üzere olduğunun verdiği hisle eğilip dudaklarını beyaz boynunun üzerinde geçmek üzere olan yarasının üzerine bastırdı. Giyinmek için döndü ve kendi iç karmaşası o kadar yoğundu ki Catherine’in korkunç bir şekilde titreyip tırnaklarını kalbinin üzerindeki etine batırdığını görmedi.

Catherine kıyıda durup son sandalların da kaçak mallarla dolduruluşunu izledi. Neredeyse her kalede ve çiftlikte damıtılmış bulunan çarpıcı kehribar rengi alkolün yanı sıra İskoç yünü da Avrupa'da altın değerindeydi. Gelen mallar gözü kara iş adamlarının ve tüccarların şüphelerini yansıtıyordu: Gelecek aylarda fahiş fiyatlara satılacak barut, çakmaktaşı, kurşun ve her türlü silah.

Curlew'un kaptanı hayatında hiç suya sabuna dokunmamış gibi gözüken, kısa boylu, fırça saç ve sakallı bir adamdı. Açık ve net bir biçimde *Blackpool*'un normalde durakları olmadığını ama *Cameron*'ın hatırına onu sahilden yaklaşık dört mil aşağıdaki küçük bir koyda indireceğini söylemişti. Oradan *Alexander*'in en güvendiği adamlardan ikisi ona şehre kadar eşlik edeceklerdi ve *Derby*'ye bir araba bulup koruma ayarlayana kadar da onun yanında kalacaklardı. Catherine onu *Malcom Campbell*'dan kurtarılardan birini tanıdı. Diğeri de *Aluinn MacKail*'di.

Struan MacSorley iki günlük yokluktan sonra yeniden ortaya çıkınca çobanın vadisindeki gecikmelerinin sebebinin bir kısmı belli olmuştu. *Achnacarry*'den topladığı silahlı adamlardan bir

grubun başında at biniyordu. İri İskoçyalılar*ın ortasında da Deirdre O'Shea vardı.

Duyduklarına göre Lochiel kaleye dönmüştü ve klanı bir araya getirmek için hazırlıklar yapıyordu. Struan yanında Maura'dan, Donald'dan, hatta Archibald'den Catherine'e güvenli bir yolculuk diledikleri ve tez dönmesini istedikleri aceleyle yazılmış mektuplar getirmişti. Hiçbiri Alex'in kararına karşı çıkmıyor, hiçbiri Alex'in fikrini değiştirmesi için Catherine'e ne söylemesi gerektiğiyle ilgili önerilerde bulunmuyordu.

Catherine bulutların arasından süzülen bulanık ay ışığına bakarak gözyaşlarına engel olmak için gözlerini kırıpıştırdı. Soğuk, tuzlu bir esinti yanaklarını serinletti ve ayağının altındaki kumların fırl fırl dönmesine sebep oldu. Kendisini en sert rüzgarlardan koruyan geniş bir tartana sarılmıştı ama titriyordu. Akli hatıralar ve görüntülerle doluydu, fakat hiçbir şey düşünmüyordu. Evde hissettiği boşluk o kadar derinleşmişti, onu o kadar duygusuzlaştırmıştı ki ayağına çarpan dalgalardan uzaklaşmıyordu.

Alex yumuşak bir sesle, "Vakit geldi," diyerek onu şaşırttı, çünkü Catherine kumların üzerindeki ayak sesini duymamıştı.

Catherine başını kaldırıncı Alex'in yüzünü şaşırtıcı derecede daha ayrıntılı gördü: Gözleri, burnu, geniş ve şevkli dudakları, alnına düşmekte ısrarcı dağınık siyah saçları...

"Maura'ya ve Jeanni'ye sevgilerimi gönderir misin?" diye başladı sözlerine. "Ve kardeşlerinle Rose Teyze'ye? Onlara bunun benim fikrim olmadığını anlatır mısın?"

"İstersen, tabii."

Catherine dolgun dudağını ısırp suya baktı. Dalgalar berraktı ve kalkıp köpüklenerek düştüğü yerlerde ışıldıyor, kayaya çarpıp geriye giderken ay ışığı altında parlıyordu.

"Ne kadar ironik olduğunu düşünüyordum. Beni evime göndermen için nasıl yalvardığımı ve şimdi senin..." Sesi titredi.

Alex ona dokunmak için elini uzattı ama Catherine görüp kenara çekildi. "Lütfen, yapma. Bana dokunduğunda çok güçlü değilim... Ama o zaman bunu biliyordun, değil mi? Bundan keyif aldın ve bunu ara sıra ahlaksızca kullandın."

Alex ellerine baktı... Ve yumruklarını sıktı. "Kaptan rüzgarların uygun olduğunu söylüyor. Buradan Blackpool'a kadar rahat bir yolculuk olacak."

"Gümrük memurlarının müdahale etmeyeceğini düşünürsek. Üstelik," diyerek soluklandı. "Denizdeki bir mücadele bu zamana kadar tecrübe ettiklerimden sonra ne tür tehlikeler sunabilir ki? Diğerlerine kıyasla daha heyecansız olur sadece."

"Kaptan mükemmel bir gemicidir. Ufukta başka bir gemi bile göreceğinizi sanmıyorum."

Catherine denize dönmeden önce gözleri kısa, sessiz bir an için kenetlendi. "Evet, kesinlikle, küçük adam yola çıkmak için sabırsızlanıyormuş gibi gözüküyor. Onu daha fazla geciktirmeyeyim."

"Catherine..."

Boğuk ve kısık sesi Catherine'in içini ürpertti. Ona yeniden bakmadı, gözlerindeki yaşları görmemesi için denize bakmaya devam etti. Ağladığını görmesine izin vermeyecekti. Bu lanet olası kıyıda yapacağı son şey olmayacaktı, gururunu korumaya kararlıydı.

Catherine'in isteksiz elini tutup mühürlenmiş kurdeleli evrakları tutuşturdu.

Yumuşak bir sesle, "Sana söz verdiğim mektuplar," dedi. "Derby'ye karım olarak ya da bir dul olarak dönme tercihi hâlâ senin. Herhangi bir durumda bu belgeler sana... Raefer Montgomery'nin... Hesaplarına ve mallarına yasal olarak erişmeni sağlayacak. Aluinn'de her şeyin bir kopyası var; Londra'ya gönderecek."

“Sana paranı istemediğimi söylemiştim.”

“O zaman benim için sakla. Bunu da...” Catherine’in elini tuttu ve Catherine parmağına soğuk, sert bir şeyin kaydığını hissetti. Bir yüzük; etrafı elmaslarla dolu büyük bir mor kuvars.

“Sör Ewen’in karısına aitti, ondan önce de annesine; yani nesilden nesle aktarılıyordu. Maura karıma mirasım olduğunu hatırlatana kadar unutmuştum.”

“Bu... Achnacarry’de kalmalıydı,” diye fısıldadı.

“Tam olarak şimdi olduğu yerde kalmalı.”

Catherine yüzünü keskin rüzgardan çevirince kendisini kocasının koyu gözlerine bakarken buldu. Göğsündeki ağrı baskıdan boğulacak hale gelene dek arttı ve tek bir kelime daha etmeden dönüp büyük sandallar için iniş alanını gösteren iki yanan katran kabına doğru yürüdü. Deirdre, Derby’den çıktıklarından beri koruduğu valizle çoktan gemi pruvasındaydı.

Su kumları dövüp eteğinin kenarlarını ıslatırken Catherine son kez vedalaşmaya hazırlandı. Aluinn MacKail ve Struan MacSorley’nin suratları asıktı ve rahatsız gözüküyorlardı. Struan kafalarını tutup birbirine tokuşturmak istiyormuş gibi gözüküyordu.

Catherine sessizce, “Bu kadar sıkıntı yarattığım için üzgünüm,” dedi. “Ve benim için yaptığınız her şey için minnettarım. Ben... Ben tehlikeli girişimleriniz için iyi dilekte bulunduğumu söylemem ama başarı... Ve güven diliyorum.”

Dudaklarını nemlendirip kayalıklı kıyıya son kez baktı. Derby’den bir ay bile uzak kalmamıştı ama yıllar geçmiş, olgunlaşmış gibi hissediyordu kendini. Asla unutmayacağı şeyler görmüştü. Ay Rosewood Malikanesi’nin üzerinde de Achnacarry’nin eski savaş alanlarındaki gibi parlıyor muydu? Sis orada da esra-rengiz, çimenler yeşil, bozkırlar keskin biçimde fundalık ve bataklık kömürü mü kokuyordu? Doğru, hayatındaki en korkunç

günleri İskoçya'da geçirmişti, fakat aynı zamanda mutluluğu ve hayatın anlamını... Ve aşkı bulmuştu.

Kaptan sabırsızca boğazını temizleyip Catherine'in kıyıya sırtını dönüp sandala binmesi için harekete geçmesini sağladı. Alex taş gibi ifadesiz bir yüzle ve yumrukları yanlarında duruyordu. Aluinn arkadaşının hayal kırıklığını hissediyor ama acısını hafifletecek hiçbir şey yapamayacağını hiçbir şey söyleyemeyeceğini biliyordu.

"Ona iyi bakacağım," diye söz verip Alex'in kolunu tuttu.

Cameron başını salladı ama Aluinn'i bırakmadan önce ceketinin altından ince, mühürlü bir mektup çıkardı.

"Blackpool'a vardığında bunu Deirdre'ya ver. En kıbar şekilde ondan bunu Damien'a vermesini iste. Onu içeriğin tamamen kişisel olduğuna inandır - kayınbiraderimden basit bir istekmiş gibi davran."

"Tamam, bununla ilgileneceğim." Kürekçiler yola çıkmaya hazırlanırken sandala bindi. Struan'a el salladı ve sonradan aklına gelince, "Savaşa bensiz başlamayın," diye bağırdı.

MacSorley güldü ve küçük gemi dalgaları kesintiye uğratırken el salladı. "Ah! Sen dönene kadar biz çoktan savaşmış olacağız!"

Hâlâ parıltılı kıyıda duran Alexander'ın geniş vücuduna mavimsi ay ışığı düşüyor, saçları rüzgardan dalgalanıyordu. Hareket eden gemilere bakmaya devam etti, ta ki tüm dikkatini kalkmak üzere olan *Curlew*'a verene dek. Dakikalar içinde büyük yeilen bezleri iki uzun direkte açılıp güneyden gelen rüzgarla dolarak şişip dalgalanmaya başladı. Gemi sessizce küçük koydan kayarak karanın çıkık noktasının ötesinde daha büyük dalgalara doğru görkemli bir şekilde ilerledi. Sabaha kadar en tehlikeli kısmı atlatmış ve açığa çıkmış olacaktı. İki, en fazla üç günde de Blackpool yakınlarında varacaklardı.

Alexander, “Sana geleceğim, Catherine,” diye fısıldadı. “Söz veriyorum, aramızda cehennem bile olsa sana geleceğim.”

Yemini rüzgarla dalgalara karıştıktan sonra ona döneceğine olan inancıyla kalbi hızla atarak kıyıdan uzaklaştı. Fakat kendisini yeniden Derby yollarında bulmasına daha aylar vardı. Karısını geri isteyen bir koca olarak değil, kralının tahtını geri isteyen İskoç ordusunda bir asker olarak.

*Bandrol Uygulamasına İlişkin Usul Ve Esaslar Hakkında Yönetmeliğin
5.Maddesinin İkinci Fıkrası Çerçevesinde Bandrol Taşınması Zorunlu Değildir.*

.....**SON**.....

Buraya Yükllediğim E-Bookları Download Ettikten 24 Saat Sonra Silmek Zorundasınız.
Aksi Taktirde Kitabın Telif Hakkı Olan Firmanın Yada Şahısların Uğrayacağı Zarardan

Hiç Bir Şekilde Sitemiz Sorumlu Tutulamaz ve Olmayacağımdır.

Bu Kitapların Hiçbirisi Orijinal Kitapların Yerini Tutmayacağı İçin Eğer Kitabı
Beğenirseniz

Kitapçılardan Almanız Ya Da E-Buy Yolu İle Edinmenizi Öneririm.

Tekrarlıyorum Sitemizin Amacı Sadece Kitap Hakkında Bilgi Edinip Belli Bir Fikir
Sahibi Olmanız Ve Hoşunuza Giderse Kitabı Almanız İçindir.

Benim Bu Kitaplar Da Herhangi Bir Çıkarımı Ya Da Herhangi Bir Kuruluşa Zarar
Verme Amacım

Yoktur.

Bu Yüzden E-Bookları Fikir Alma Amaçlı Olarak 24 Saat Sureli Kullanabilirsiniz.
Daha Sonrası

Sizin Sorumluluğunuza Kalmıştır.

1)Ucuz Kitap Almak İçin İlkönce Sahaflara Uğramanızı

2)Eğer Aradığınızı Kitapı Bulamazsanız %30 Ucuz Satan Seyyarları Gezmenizi

3) Ayrıca Kütüphaneleri De Unutmanızı Söyleriz Ki En Kolay Yoldur

4)Benim Param Yok Ama Kitap Okuma Aşkı Şevki İle Yanmaktayım Diyorsanız
Bizi Takip Etmenizi Tavsiye Ederiz

5)İnternet Sitemizde Değişik İstedğiniz Kitaplara Ulaşamazsanız İstek Bölümüne
Yazmanızı

Tavsiye Ederiz

Bu Kitap Bizzat Benim Tarafımdan **By-Igleoo** Tarafından

www.CepSitesi.Net - www.MobilMp3.Net - www.ChatCep.Com -

www.İzleCep.Com

Siteleri İçin Hazırlanmıştır. E-Book Ta Kimseyi Kendime Rakip Olarak Görmem
Bizzat Kendim Orijinalinden Tarayıp Ebook Haline Getirdim Lütfen Emeğe Saygı
Göstern.

Gösterinki Ben Ve Benim Gibi İnsanlar Sizlerden Aldığı Enerji İle Daha İyi İşler
Yapabilirim. Herkese Saygılarımı Sunarım.

Sizlerde Çalışmalarımın Devamını İstiyorsanız Emeğe Saygı Duyunuz Ve Paylaşımı
Gerçek Adreslerimden Takip Ediniz.

Not Okurken Gözünüze Çarpan Yanlışlar Olursa Bize Öneriniz Varsa Yada Elinizdeki
Kitapları Paylaşmak İçin Bizimle İletişime Geçin.

Teşekkürler. Memnuniyetinizi Dostlarınıza Şikayetlerinizi Yönetime Bildirin

Ne Mutlu Bilgi İçin Bulgece Yaşayanlara.

By-Igleoo www.CepSitesi.Net

